

[Thất Nguyên Giải Ách Hệ Liệt] Tuyền Thiên Biến

Contents

[Thất Nguyên Giải Ách Hệ Liệt] Tuyền Thiên Biến	2
1. Quyển 1 - Chương 1-1: Tiết Tử	2
2. Quyển 1 - Chương 1-2	5
3. Quyển 1 - Chương 2	9
4. Quyển 1 - Chương 3	12
5. Quyển 1 - Chương 4	16
6. Quyển 1 - Chương 5	20
7. Quyển 1 - Chương 6	23
8. Quyển 1 - Chương 7	27
9. Quyển 1 - Chương 8	32
10. Quyển 1 - Chương 9	35
11. Quyển 1 - Chương 10	39
12. Quyển 1 - Chương 11	43
13. Quyển 1 - Chương 12	47
14. Quyển 1 - Chương 13	52
15. Quyển 1 - Chương 14	56
16. Quyển 1 - Chương 15	60
17. Quyển 1 - Chương 16	63
18. Quyển 1 - Chương 17	67
19. Quyển 1 - Chương 18	71
20. Quyển 1 - Chương 19	75
21. Quyển 1 - Chương 20: Vĩ Thanh	80
22. Quyển 2 - Chương 1: Tự Chương	81
23. Quyển 2 - Chương 2	86
24. Quyển 2 - Chương 3	90
25. Quyển 2 - Chương 4	94
26. Quyển 2 - Chương 5	98
27. Quyển 2 - Chương 6	101
28. Quyển 2 - Chương 7	105
29. Quyển 2 - Chương 8	108
30. Quyển 2 - Chương 9	113
31. Quyển 2 - Chương 10	116
32. Quyển 2 - Chương 11	121
33. Quyển 2 - Chương 12	125
34. Quyển 2 - Chương 13	129
35. Quyển 2 - Chương 14	133
36. Quyển 2 - Chương 15	136
37. Quyển 2 - Chương 16	139
38. Quyển 2 - Chương 17	142
39. Quyển 2 - Chương 18	146
40. Quyển 2 - Chương 19	149

[Thất Nguyên Giải Ách Hệ Liệt] Tuyền Thiên Biến

Giới thiệu

Biên tập: GraylainBeta: Mặc NhiênThể loại: cổ trang, huyền huyễn, 1 x 1, thần tiên x yêu quái, cường

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/that-nguyen-giai-ach-he-liet-tuyen-thien-bien>

1. Quyển 1 - Chương 1-1: Tiết Tử

Tử Dương điện nội quý ảnh trọng

Tinh quân hàng thế thi thân trung

Không thể tính chính xác, nhưng ước chừng trong thời kì Đại Tống, trên trời có phi tinh giáng xuống, bầu trời cuộn cuộn, sấm chớp ùng ùng mang đến mưa rào ba ngày không dứt.

Thiên địa nhân thần chẳng thể ngờ rằng, linh châu dùng để trấn Côn Lôn Tỏa Yêu tháp đột nhiên nứt ra, yêu tà tấn thích, cuồng phóng thiên hạ. Cánh cửa liên thông Ma giới vô cơ bị phá, mặc dù Ma tộc chịu trói buộc của tôn chủ chưa thể hoành hành, nhưng đã có dấu hiệu manh nha.

Nhân giới nguy ngập, tuy rằng có đạo pháp tiên sư hỗ trợ, nhưng yêu ma quỷ quái vẫn đang dần mạnh lên, thế mới nói đạo cao một thước, ma cao một trượng. Nhân gian chúng sinh lúc này chỉ mong Côn Lôn tiên nhân có thể trùng tu lại Tỏa Yêu tháp, vây bắt yêu ma để nhân gian yên bình trở lại.

Song, trùng chấn Linh Châu tháp đâu phải chuyện dễ dàng? Linh cảm hạ giới rối loạn, thần nhân cũng lo lắng bèn phái hạ Thất nguyên giải ách tinh quân xuống phàm trần tìm linh châu để trùng tu bảo tháp.

Ở Hoàng thành dưới nhân gian, trong Tử Dương điện tiếng khóc của thái giám, cung nữ vang đến hô thiên thưởng địa, con trai thứ bảy của hoàng đế vì bạo bệnh mà bỏ mình. Người con thứ bảy này tuy rằng không học hành cũng chẳng nghề nghiệp nhưng nhờ có khả năng a dua nịnh hót mà muốn gì được nấy, là ái tử luôn khiến cho hoàng đế vui vẻ. Có điều tuổi thọ đã hết, Diêm Vương báo canh ba, canh năm bắt lưu nhân, dù là dưới một người trên vạn người cũng không thể tránh khỏi.

Chỉ tiếc cả sảnh đường thái giám cung nữ, tuổi còn quá nhỏ lại bị tuần táng cùng. Bên cạnh thi thể người người quý xuống khóc rống, nhưng phần lớn là thương cho thân thể bị thảm của mình, chứ được mấy ai nhỏ lệ vì Thất hoàng tử kia?

Có điều hoàng đế thật một mảng chân thành, cầm bàn tay sớm đã lạnh như băng, nhớ tới tiếng cười lẫn giận dữ của đứa con ngày thường, không khỏi lặng lẽ rơi lệ.

Đường tiền môn hậu, quý ảnh lay động, phàm nhân mắt thường không thể nhìn thấy, Đầu Trâu, Mặt Ngựa của địa phủ sớm đã đứng một bên, nhìn một lát rồi ném Tỏa hồn thiết liên lôi ra ba hồn bảy vía của Thất

hoàng tử kia ra khỏi thi hài.

Người vừa chết, hồn tự nhiên trở nên hồ đồ mờ dần, người kia lúc trước ương ngạnh, bây giờ trở nên dị thường ngoan ngoãn cùng Đầu Trâu đi xuống.

Sinh khí cuối cùng trong không trung tiêu tán, Mặt Ngựa cũng chuẩn bị đi bỗng gặp nhất mạt tinh quang từ trên trời giáng xuống, một thần nhân khoan thai đi tới, ánh mắt mang theo phong thái phi dương, tóc như quang ti, lại mềm mại tựa lưu vân, khiến người kinh ngạc không hiểu, chợt nghe thần quân lên tiếng.

“Ta là Thiên Tuyền Cung Cự Môn Tinh Quân, theo ý chỉ Thiên đế xuống nhân gian tìm đạo bảo châu, cần mượn thân thể người này dùng một chút.”

Mặt Ngựa sao dám không theo, vội vàng tránh ra một bên nhìn thần quân thông dong tiến đến từ từ nhập vào thi hài đã lạnh như băng kia, ánh sáng thiên tinh rực rỡ dần dần thu liễm vào trong cơ thể, chỉ khoảng nửa khắc sau mọi thứ trở lại bình thường.

Tất nhiên, mắt phàm nhân không thể nhìn thấy những gì vừa xảy ra. Mặt Ngựa kêu gọi Đầu Trâu, vội vàng mang hồn phách của Thất hoàng tử quay về địa phủ phục mệnh với Diêm Vương.

Ngón tay lạnh như băng khẽ động, hoàng đế sợ tới mức nhảy dựng lên. Xác chết vùng dậy là chuyện được lưu truyền trên phố từ trước đến giờ, hôm nay gặp phải ngay cả hoàng đế quyền khuynh thiên hạ cũng không cầm được mà run sợ trong lòng.

Nhưng xem Thất hoàng tử chậm rãi ngồi dậy, hai mắt sáng ngời trong suốt mở ra, hoàn toàn không có nửa phần tà khí thì hoàng đế nhanh chóng hoàn hồn, ước chừng là ngũ y chẩn sai, hoàng tử vẫn chưa thực sự tử tuyệt, cuối cùng lúc này sống lại.

Xung quanh lập tức một mảnh hỗn loạn, tiếng hoan hô dậy lên không dứt.

Kia Thất hoàng tử, hiện giờ chính là tinh quân, nhìn trước mặt một mảnh hỗn loạn không khỏi buồn cười. Hoàng đế nhân gian bất quá chỉ là một gã phàm nhân, đối mặt với sinh tử cũng chỉ có bộ dáng hoặc bất lực hoặc hoan hỉ.

“Phụ vương, không cần kêu ngũ y, ta muốn nghỉ ngơi.”

Hoàng đế mặc dù có chút nghi ngờ, nhưng nhìn hần mi nhíu lại tỏ vẻ mệt mỏi, tự nhiên cũng phải đáp ứng, cho mọi người lui xuống, thăm hỏi vài câu rồi cũng rời khỏi Tử Dương điện.

Sau khi mọi người đã rời đi hết, tinh quân lúc này mới nghỉ ngơi dưỡng sức, cẩn thận đánh giá thân thể này, trừ bỏ làn da trắng nõn thì thân thể đang ở độ tráng niên này cũng có thể coi là rắn chắc cường tráng.

Bên cạnh giường có một bồn nước trong, tinh quân tiến đến gần, tay nhẹ nhàng lướt qua mặt nước, mặt nước bình thường nháy mắt động lại thành băng, hình thành một tấm kính. Hần cúi đầu nhìn vào, hóa ra đây là gương mặt của phàm nhân, cũng không có gì đặc biệt. Hần làm như vậy cốt để nhớ kỹ dung mạo này. Trên thực tế, đối với phàm nhân mà nói, Thất hoàng tử cũng được coi là anh tuấn tiêu sái, thêm thân hình mảnh khảnh, từng mê đắm không ít hồng nhan tri kỷ.

Đáng tiếc hiện giờ trong thi thể này lại là một vị thần nhân, không trải qua mưu mô tranh giành nơi nhân thế, trong mắt chỉ đơn thuần một vẻ lãnh đạm vô cầu.

Bàn tay lướt qua một lần nữa, mặt băng biến mất khôi phục lại bình thường.

Ngón tay chạm vào nước trong cũng không có chút cảm giác nào, tinh quân dĩ nhiên biết, bởi đây vốn chỉ là mượn thi cử động. Đơn giản mà nói, thi thể này bị nguyên thần của hắn điều khiển mà hành sự, không phải tái sinh, thế nên không thể có được cảm giác mỗi khi sờ vào vật gì đó, thậm chí cả đau đớn, rét lạnh, nóng cháy cũng vô phương cảm nhận.

Tinh quân bấm đốt ngón tay tính toán, Thất nguyên tinh quân còn lại sáu người, cách nơi đây cũng xa, nguyên thần lại yếu ớt chưa hồi phục được đại khí, hắn không khỏi nhíu mày.

Hắn chọn thân thể này vì nguyên chủ có địa vị cao, có thể dễ dàng điều tra tin tức của ngọc châu, dù không biết được ngay lập tức nhưng vẫn thuận tiện hơn so với ngụ tại một thân xác bần cùng nghèo nàn nào đó.

Thiên Tuyền cự môn tinh vốn dĩ là chúc ám tinh, đối với những việc vật vãnh thường không thêm để tâm, trái ngược hoàn toàn với Chính Dương tinh quân, nên cũng không muốn tự rước thêm phiền phức.

Đột nhiên, chỉ tay hiện lên một dấu hiệu khác lạ, hần bỗng dừng mỉm cười, ngừng đầu nói.

“Hà tất phải ẩn ẩn nấp nấp? Nếu đã đến, các hạ sẽ không ngại hiện thân nói chuyện chứ?”

Hần vừa dứt lời, trong phòng liền xuất hiện cuồng phong gào thét, rõ ràng các cánh cửa vẫn đóng chặt mà gió xoáy hắc sắc lại thổi cuồn cuộn không dứt, cơ hồ muốn thổi bay bàn ghế.

Giữa gió xoáy hiện lên một nhân ảnh màu đen, hai chân cách mặt đất một khoảng, trôi nổi giữa không trung. Người nọ ánh mắt đỏ đậm, móng tay dài kì dị như lưỡi câu, tà mị như quỷ khiến người ta nhìn mà lạnh sống lưng.

Thế nhưng Thất hoàng tử vẫn thong dong bình tĩnh, cơn gió xoáy dữ dội như vậy lại chẳng thể tác động gì đến y bào của hắn, tóc mai suông dài lơ đãng buông rơi lay động như sắc đêm êm dịu thoảng cùng gió mát, ống tay áo hơi thoảng gợn lên.

“Người cư nhiên còn chưa tử?!”

Thanh âm vang lên kỳ quái âm trầm, tuyệt đối không mang chút lương tính.

Thất hoàng tử không nói.

Kể kia lại nói.

“Người hần là đã chết! Lực mạnh đứt đoạn, tâm đảm vỡ nát, không có khả năng sống sót!”

“Quả thật đã chết.” Thất hoàng tử bình thản đáp trả, cẩn thận đánh giá yêu vật trước mắt, “Hại đến mạng người sẽ hao tổn tu vi. Nhất giới bò cạp yêu như ngươi cũng biết tu được nhân thân không thể mang theo thù oán, sao lại còn tự tìm tử lộ?”

Yêu vật kia vô cùng kinh ngạc.

“Có thể nhìn ra được chân thân của ta! Người không phải Thất hoàng tử!! Rốt cuộc ngươi là ai?!”

Thất hoàng tử một tay kết ấn, lạnh nhạt nói.

“Là ai thì có gì trọng yếu? Người hại chết mạng người, hiện giờ gặp phải ta, trăm năm tu vi này coi như vứt đi.” Dứt lời, một đạo ánh sáng màu tím nhạt từ lòng bàn tay của hắn phóng ra, ban đầu như dòng nước mảnh mai, dần dần trở thành hồng thủy ủa ra, nuốt chửng hắc sắc gió xoáy vào trong.

Yêu vật kia cũng chẳng tầm thường, lập tức hô to một tiếng, hắc sắc gió xoáy trở nên dữ dội hơn, mọi thứ trong phòng hết thấy đều bị cuốn nát vỡ vụn thành từng mảnh nhỏ, chỉ riêng Thất hoàng tử vẫn đứng yên trong gió. Tử sắc quang thân nhiên bao vây lấy thân thể thanh niên, vững tựa như núi. Bò cạp yêu thấy không ổn, tâm sinh kế, ngón tay dài vung lên tỏa ra hàn quang trùng trùng, hần dùng hết tu vi của mình cho đợt tấn công này, ngũ trảo phá vỡ vòng tử sắc kia, hướng vào Thất hoàng tử mà đánh.

Nhìn thấy chiêu này nhất định sẽ không thể bại, bò cạp yêu thầm vui mừng, không ngờ ngũ trảo ở giữa không trung chỉ còn cách mặt của Thất hoàng tử chừng nửa tấc thì bị ngăn lại. Nhìn kỹ một chút sẽ thấy một mảng trong suốt băng tinh không biết từ đâu hiện ra giữa không trung, ngăn cản một trảo trí mạng.

Bò cạp yêu vô cùng kinh ngạc, đột nhiên cảm thấy lồng ngực đau đớn dữ dội, cúi đầu nhìn xuống thì tử sắc khí đã hoàn toàn xâm nhập vào cơ thể mình, nguyên đan như bị băng hàn đông lạnh, không khỏi khiếp đảm tâm hồn. Hắn tu luyện chính là Phong Chúc yêu pháp. Cơ bản mà nói thì hàn băng khí của đối phương không thể làm gì được hắn, không ngờ lúc này lại bị quần chế chỉ trong nháy mắt. Vậy cũng đủ thấy tu vi của bản thân so với người kia, tỉ như trời với đất.

Yêu khí trong thân dần tan rã, bò cạp yêu biết rằng đã mất đại thế, vội vàng thu pháp thuật quỳ xuống trên mặt đất.

“Tiểu yêu không biết thượng tiên lợi hại, giờ đã nhận rõ, cầu thượng tiên bỏ qua cho cái mạng nhỏ này của tiểu yêu!!”

Thất hoàng tử lạnh lùng nhìn hắc, thấy bò cạp yêu tản mát yêu khí phủ phục trên mặt đất, phía sau đã hiện ra nguyên hình một cái đuôi bò cạp lớn.

“Tha mệnh cho người để người lại đi hại người nữa sao?”

“Tiểu yêu không dám! Tiểu yêu chính là nhất thời hồ đồ bị phạm nhân dụ dỗ mà hạ độc với Thất hoàng tử, hại đến mạng người... Hiện giờ được thượng tiên giáo huấn, tiểu yêu nhất định không hại nhân lần nữa, sẽ lên Nhất Tiên sơn dốc lòng tu luyện, tẩy rửa tội nghiệt, mong thượng tiên chấp nhận!”

Thấy hắc không nói, bò cạp yêu vội vàng tiếp.

“Nếu như thượng tiên không tin, có thể tán đi toàn thân yêu lực của tiểu yêu, chỉ cần lưu cho tiểu yêu một mạng, tiểu yêu nhất định sẽ dốc sức hoàn thành lời hứa!!”

“Lưu người một mạng?”

Thất hoàng tử trên mặt không chút biểu tình, cũng chẳng nhìn ra được hắc vui buồn. Bò cạp yêu dĩ nhiên không thể đoán được hắc đang tính toán cái gì, chỉ liên tục dập đầu cầu xin tha thứ. Đột nhiên, trong ngực nhói lên một cơn đau đớn kịch liệt, hắc hoảng sợ ngẩng đầu, không tin nổi nhìn Thất hoàng tử mặt vẫn không chút thay đổi.

Bò cạp yêu nguyên đan bị phá nát, hắc sắc yêu khí tản mát ra khỏi cơ thể của hắc, không lâu sau chỉ còn một đồng hắc y bào nằm trên mặt đất.

Thất hoàng tử hơi động thân đẩy ra y bào, liền thấy phía dưới một con bò cạp màu đen sáng bóng, dĩ nhiên đã chết cứng ngắc.

“Người nói cầu ta tha cho người thì ai tha cho Thất hoàng tử kia? Nếu người không chết thì ta đâu ở nơi này? Chỉ là thiên lý tuần hoàn, mọi chuyện đều đã có định số.”

Tử Dương điện này bị bò cạp yêu tác loạn một trận trở thành tàn tích, Thất hoàng tử nhìn xem bốn phía, không khỏi thở dài.

“E rằng bò cạp yêu này chết xong, người khởi xướng cũng không khởi mua dây buộc mình.”

Quả nhiên, không đợi đến ngày hôm sau, nội điện hoàng thành đã xuất hiện sự tình kỳ quái.

Mẹ ruột của Thất hoàng tử, Lý quý phi chết bất đắc kỳ tử trong phòng, khi chết có vô số bò cạp quanh quần bên người, thậm chí còn có con bò ra từ trong mũi, trong miệng nàng, khiến người ta nhìn thấy mà không khỏi khiếp đảm. Hoàng đế bất đắc dĩ phải hạ lệnh cho người phóng hỏa đốt điện sở cư của Lý quý phi. Trận đại hỏa này kéo dài ước chừng ba ngày ba đêm.

Sau chuyện đó, hồi sinh Thất hoàng tử chào từ biệt hoàng đế, có ý muốn chu du thiên hạ.

Hoàng đế cho rằng nhi tử muốn thực hiện kỳ vọng của vi mẫu để trọn đạo làm con nên cũng chấp thuận, ban cho tước vị Vương gia.

2. Quyển 1 - Chương 1-2

Thúy bách lâm nội cầm đại yêu

Chích đạo thị khuyển bắt thị lang

Chuyện kể rằng Thiên Tuyền tinh quân hạ phàm, vốn không có hứng thú với cung đình tranh đấu nên đã tìm cách rời khỏi hoàng cung. Tuy được phong là Đoan Vương nhưng cái chết mẫu thân hắc có chút quái dị, cộng thêm việc hắc chết đi sống lại, khiến cho lời đồn từ trong cung đến dân gian đều là những thứ chẳng tốt lành.

Mà Thiên Tuyền tinh quân vốn khinh thường những điều a dua nịnh hót, dần dần hoàng đế không còn trọng sủng vị hoàng tử này như trước nữa. Dù rằng có lúc cũng được phong thưởng này nọ, nhưng không được quang huy như lúc chân chính Thất hoàng tử còn sống.

Có điều, đối với Thiên Tuyền tinh quân mà nói thì chuyện này lại bớt đi được rất nhiều phiền toái.

Hắn lần này hạ phạm, cái chính là tìm kiếm bảo châu trấn tháp, nếu cứ dây dưa vào mấy chuyện phạm trần thì không ổn chút nào.

Thế nên, Thất hoàng tử, cũng là Đoan Vương, liền trở thành vương gia nhân tản nhất kinh thành.

Vị vương gia này thường xuyên mất tích vô cớ, lúc ban đầu cũng khiến người ta xôn xao không ít, đã có lần tìm không thấy khiến cho hoàng đế suýt nữa ban thiếp treo giải thì hắn lại hồi phủ. Ngày này qua tháng nọ, tới ở vương phủ cũng quen dần với việc vương gia thất tung, có biến mất ba tháng nửa năm cũng chẳng ai bấm báo hoàng đế nữa.

Mặc dù khá tiện lợi, nhưng đáng tiếc hắn tìm khắp tam sơn ngũ nguyệt, đến cả tiên sơn dò hỏi, vẫn không tra được chút manh mối nào. Trong cả quá trình thật ra cũng tìm được không ít linh thảo phác thạch, bảo vật hiếm hoi này nọ, nếu nhân thân hắn đang mang còn sống, chỉ sợ muốn thành tiên cũng chẳng khó khăn gì.

Thất hoàng tử khi chết chỉ mới mười chín tuổi, hiện tại xuất cung cũng đã hơn ba năm, dung mạo không chút biến hóa. Người ngoài chỉ nói hắn có trí nhãn thuật, lại không biết được đây chỉ là một nhục thể dựa vào nguyên thân tinh khí của hắn mà duy trì, bất quá là một cái xác không hồn.

Hắn hiện tại đã rời đi vương phủ hơn nửa tháng.

Đứng ở đỉnh một ngọn núi mà quan sát phía dưới, chỉ thấy mây mù lượn lờ, thương tùng thúy bách, một thắng cảnh lôi cuốn người, dù rằng không bằng tiên giới cảnh quan nhưng cũng có cái đặc sắc riêng.

Hắn ở nơi này là do mấy ngày trước nghe đồn trong núi Phiến Đàn này từng có hỏa phượng đáp xuống. Truyền thuyết cổ từng nói, phượng hoàng không lưu ở nơi vô bảo. Vì vậy hắn liền đến đây tìm, hi vọng có thể có được chút manh mối.

Đáng tiếc hắn tìm xung quanh hơn mười ngày, vẫn chẳng thấy được gì.

Tin vịt từ sơn dã đúng là không thể tin được...

Trong lòng thâm thở dài, tính toán lý khai. Bỗng nhiên cảm giác dưới chân núi yêu khí cực mạnh, vốn quả núi hoàn toàn yên tĩnh này trong nháy mắt bị yêu khí bao trùm khiến cho chim chóc tứ tán, muôn thú ly sơn.

Tâm niệm vừa động, hắn sử dụng Khinh phong vận thể thuật, làm mình nhẹ tựa mây, bước chân ra khỏi huyền nhai, nhẹ nhàng bình thân bay xuống núi.

Dưới chân núi là một mảnh rừng bách lá xanh, chưa đến gần đã cảm thấy lượng lớn yêu khí bao phủ xung quanh, chuyện này hắn không thể chỉ do một con yêu quái tạo nên được. Bên trong đại khái có tầm bảy, tám yêu vật có tu vi hơn hai trăm năm.

Hắn dừng lại bên trên một bách thụ, ngay cả lá cây trên cành cũng không bị lay động một chút.

Quả nhiên, dưới tàng cây có bảy bạch y nhân đang đứng, vây quanh một gã huyền y nam tử.

Đám bạch y nhân kia ăn mặc chỉnh tề, trong tay đều cầm trường kiếm, xem ra là cùng một loại. Mà huyền y nam tử kia khuôn mặt lãnh khốc, trên lưng có một thanh đoản kiếm.

Có vẻ như nói chuyện không xong, một gã bạch y nhân rút kiếm chỉ thẳng vào nam tử, những người còn lại đồng thời giơ vũ khí lên.

Huyền y nam tử kia cũng nghiêm túc, đưa tay rút ra thanh đoản kiếm ở sau lưng.

Hảo gia hỏa! Thanh kiếm này dài năm thước, rộng cũng đầu chùng một thước, thân kiếm màu xanh đen được tạo ra từ huyền thiết, nếu chỉ tính đơn thuần sức nặng, chỉ ít cũng phải một trăm năm mươi cân hơn, nhưng nam tử kia cầm trong tay lại cảm giác nhẹ như chẳng là gì.

Tinh quân thiên nhân hơi chớp, chú ý vật được giấu trong ngực của huyền y nam tử. Vật kia được lụa đen bao bọc nhưng vẫn lộ ra nhiều ít linh quang. Ước chừng đây chính là vật tranh đoạt giữa bọn họ. Hắc mím cười hài lòng.

Bạch y nhân cùng huyền y nam tử giương cung bạt kiếm, chỉ cần một chiếc lá cây rơi xuống, trận đấu kịch liệt sẽ diễn ra ngay. Nhưng trong nháy mắt này, một thân ảnh tử sắc mạt đạm bất ngờ xuất hiện ở giữa hai bên. Và trong tay thanh niên hoa mỹ vừa đột ngột xuất hiện lúc này, không biết từ bao giờ đã nắm giữ vật được bao bọc trong lụa đen mà bọn họ tranh đoạt mấy ngày nay.

Huyền y nam tử vội vàng sờ trong ngực đã thấy trống không, hắc không tin nổi ngẩng đầu nhìn thanh niên. Cho dù cùng đàn ác hồ vật lộn hơn năm ngày, bảo vật kia vẫn không rời khỏi người nửa phân, vậy mà trong nháy mắt bản thân chưa kịp phát hiện, bảo vật đã nằm trong tay kẻ khác.

Cái bọc trong tay có chút dị động run rẩy, tinh quân mở lụa đen lộ ra một quả cầu nhẵn bóng lóe sáng, từ sâu bên trong lộ ra màu sắc rực rỡ vô cùng, sáng đến lóa mắt.

Thế nhưng lại nghe hắc tử dài mà nói: “Ra là Hóa Linh ngọc.” Trong lời nói mang theo âm điệu tiếc nuối.

Bấy bạch y nhân thấy hắc tử đoạt được bảo vật, cũng không dám chủ quan vội vàng nói.

“Vị công tử này, Hóa Linh ngọc kia là bảo bối của động chúng ta, năm ngày trước bị tặc tử cướp mất, chúng ta truy đến đây đã vây được hắc tử. Hiện giờ công tử đoạt được vật, hi vọng có thể vật hoàn nguyên chủ, ta sẽ vô cùng cảm kích!”

Thanh niên nâng mắt đảo qua bọn họ, một ánh nhìn này giống như thần quang hiện lên, khiến bảy người kia cả kinh lui lại nửa bước.

Chỉ nghe hắc tử nói: “Hóa Linh ngọc vốn là bảo vật của tiên gia, có công hiệu tị độc hóa tà, không ngờ lạc xuống thế gian, bị yêu vật lợi dụng thật sự là vô cùng đáng tiếc. Thôi đi, sẵn tiện ta thu hồi vật này, không cho sự tình bất hảo có thể phát sinh.” Dứt lời liền lấy ra túi Càn Khôn ở bên hông, bỏ Hóa Linh ngọc kia vào bên trong.

Bạch y nhân không ngờ được hắc tử cứ thế mà thu bảo vật, lập tức nổi giận, cầm đầu đám người hét lớn một tiếng: “Đem Hóa Linh ngọc giao ra đây!!”

Thấy bảy người hung bạo lao đến, thanh niên không một chút hoang mang nói: “Một đám chồn hoang ở khe núi mà cũng dám lỗ mãng. Xem ra Tỏa yêu tháp bị mất, thiên hạ thật sự rối loạn rồi.” Một cổ tử sắc khí từ trong người hắc tử tràn ra, phân thành bảy đạo thối quết tới, bạch y nhân chưa kịp đến gần liền bị nó trói đè xuống mặt đất.

Bảy tên bạch y nhân không thể động đậy, toàn thân tựa như bị hàn băng đông lạnh khiến cho khớp hàm của bọn chúng run rẩy, lúc này mới biết gặp phải nhân vật lợi hại. Người cầm đầu kia miễn cưỡng mở miệng nói: “Thượng, thượng tiên tha, tha mạng...”

“Hôm nay ta sẽ không động đến tính mạng của các người, chỉ là cảnh cáo nhỏ cho người ghi nhớ mà thôi.”

Dứt lời cổ tử khí ở trên thân bảy người được thu lại, yêu khí màu xám trắng ở trên đỉnh đầu của bảy người tán ra, nhân thân dần tàn chỉ còn lại một đồng quần áo, lại thấy bảy con chồn hoang từ quần áo chui ra, hoảng sợ bỏ chạy.

Thanh niên vốn muốn ly khai, chợt nghe huyền y nam tử phía sau hắc tử lên tiếng.

“Chậm đã.”

Hắc tử xoay người, nhìn nam tử có thần sắc mệt mỏi, thuận tiện nói.

“Người bị thương rất nặng, tốt nhất là tìm địa phương nào thanh tĩnh điều tức dưỡng thương đi! Hóa Linh ngọc này không phải của người, đừng sinh lòng tham nữa.”

“Không.” Huyền y nam tử cũng vô cùng quật cường, khoái kiếm trong tay của hắc tử chưa từng gác xuống, “Thỉnh thứ lỗi, ta nhất định phải lấy Hóa Linh ngọc này.”

Thanh niên không khỏi nhú mảy. Nam tử này là một yêu vật không tầm thường, Huyền Hóa thuật cũng đã đạt đến độ xuất thần nhập hóa, trong nhất thời nhìn không rõ được chân thân của hắn. Nếu Hóa Linh ngọc lọt vào tay người này, chỉ sợ loạn lại càng thêm loạn. Nghĩ đến đây, thanh niên khẽ lắc đầu.

Huyền y nam tử thấy thế liền quát: “Thế thì đành đắc tội vậy!”

Khoát kiếm trong tay hắn vừa lật, thân kiếm quét ngang, sấm vang chớp giạt đủ để khai sơn nứt thạch. Song thanh niên kia chỉ bình thần khoát tay, “Đừng!!” Một tiếng vang thật lớn, khoát kiếm miễn cưỡng bị trụ lại ở mạn sườn của thanh niên, kiếm phong gào thét chỉ làm tán loạn tóc mai của hắn, không thể hơn.

Tuy rằng lúc này cũng đã thấy hắn đối phó lại mấy tên yêu hồ khó chơi kia dễ dàng đến cỡ nào, nhưng khi giao thủ trực tiếp, nam tử mới sâu sắc cảm nhận được đối phương thâm bất khả trắc, chỉ một bàn tay có thể chặn đòn cực mạnh của hắn, thật khiến cho người ta khó có thể tin!

“Hừ.” Nam tử biết công kích bình thường như vậy không thể làm gì được đối phương, trong miệng liền niệm: “Chấn!” Một đạo yêu khí màu chàm từ trong tay xuất hiện, tức thì bao bọc thân kiếm, gạt bàn tay của thanh niên ra.

Thanh niên cũng kinh ngạc, bàn tay dù không có cảm giác đau đớn cảm gì, nhưng đưa lên đã thấy huyết nhục mơ hồ, không khỏi có chút phiền não.

“Yêu quái người cũng rất hung ác!”

Nam tử không muốn nhiều lời, khoát kiếm một lần nữa tấn công, thân kiếm lần này được một cỗ yêu khí bao bọc, cường thế bất khả kháng.

Một chiêu này của hắn, yêu vật ngàn năm cũng vô pháp chống đỡ!

Nhưng hắn lại không đoán được, hôm nay đối thủ của mình không phải yêu quái ngàn năm nào đó, mà là thiên thượng tinh quân hóa thân.

Nhìn thanh niên tay phải duỗi ra đặt trên thân kiếm, nếu để ý liền có thể thấy bàn tay hắn có một lớp băng cứng bảo vệ, không bị ảnh hưởng gì bởi yêu khí kia. Tay trái kết ấn, nhanh như chớp khắc vào ngực của nam tử. Huyền y nam tử chớp mắt như bị cự nham quật đến, khoát kiếm rời tay cầm, cả người bay ra hơn mười trượng, đập vào một gốc cây cổ bách rồi mới ngã xuống mặt đất.

Nam tử còn chưa kịp giãy giụa ngồi dậy, đã thấy bóng dáng tím nhạt kia chợt lóe, ngực đau xót, nhìn xuống đã thấy thân thể bị thanh kiếm của chính mình xuyên qua, ghim cả người trên mặt đất.

“Phốc-” hắn nghiêng đầu, nôn ra một bùm máu tươi.

Trái lại thanh niên lúc này khoanh tay mà đứng, vẻ mặt lạnh nhạt như thể người làm cho đối phương bị thương nặng như vậy đều không phải là mình.

“Khụ, khụ-”

Nam tử đau đến chân mảy nhủ, tuy rằng chưa ảnh hưởng đến nguyên đan nhưng do lúc trước hắn cùng với hồ yêu loạn mấy ngày đã mang không ít trọng thương, hiện giờ có thể nói họa vô đơn chí, thần trí đã có chút mơ hồ hỗn loạn.

Yêu lực không còn đủ, Huyền Hóa thuật trên người cũng khó có thể duy trì, liền thấy hai bên đầu hắn hiện ra một đôi tai thú thật to, trên đỉnh tai còn có chút tế ma màu trắng.

Thanh niên cảm thấy thú vị, dù sao bình thường hắn luôn trực tiếp đem yêu vật đánh hiện nguyên hình, hiếm khi gặp trường hợp nửa người nửa yêu như vậy, không khỏi hiếu kỳ đến gần.

Lúc này phía sau y bào của nam tử lại mọc ra một cái đuôi lông xù thật lớn, thú mao tối đen, cũng tương tự với tai có một chút bạch sắc ở đỉnh.

“Hóa ra là cẩu yêu.”

Nghe vậy, nam tử đưa đôi mắt xanh biếc ngẩng lên, trừng mắt nhìn thanh niên, chợt hướng hắn phun ra một búng máu, tiếc là lực không đủ nên chỉ dừng đến bên chân của thanh niên.

Chỉ nghe yêu thú oán hận nói: “Lão tử... là lang...” Lời vừa dứt, liền duy trì không nổi nữa mà ngắt đi.

3. Quyển 1 - Chương 2

Viêm Dương bắt quá tầm thường vật

Kết bạn đồng vãng Yêu thành hành

Khi tỉnh lại, lọt vào tầm mắt là một pho tượng vương tôn, xung quanh đen tuyền một màu, làm hắn không khỏi trầm nghĩ, Không lẽ mình đã đến âm tào địa phủ rồi?

Vết thương ở ngực bỗng nhói đau đến muốn ngắt đi gọi lại sự thanh tỉnh hoàn toàn cho hắn. Trước mắt chẳng qua là một pho tượng được đắp bằng đất, dính đầy mạng nhện tro bụi, mọi thứ xung quanh hoang tàn vì bị bỏ hoang đã lâu, các vết tích cho thấy nơi này chỉ là một cái miếu thờ cũ nát.

Hắn chặt vật ngồi dậy, khoái kiếm đâm vào người đã được rút ra, miệng vết thương cũng được chính yêu lực bản thân ngưng hợp, tạm thời không chảy máu nữa. Nhưng hắn biết không thể duy trì được như vậy bao lâu, hắn cần một ít linh thảo, chứ nếu cứ hao phí yêu lực như thế, sẽ sớm chết vì kiệt lực.

Nhớ tới người đột nhiên xuất hiện cướp đi Hóa Linh ngọc, lại làm mình trọng thương, hắn không nén được giận dữ. Cũng không phải oán hận hắn cướp đi bảo vật, năng lực không bằng người thì chẳng thể làm gì được, yêu giới vốn là cường giả vi tôn. Có điều, người nợ có thể dễ dàng nhìn ra thực thân của dã hồ yêu, lại đem hắn đường đường hắc lang yêu trở thành hạ đẳng cầu yêu!

Chuyện gì cũng có thể nhẫn, nhưng chuyện này thì không!

Lần sau nếu tái kiến, nhận định phải làm hắn nhận biết rõ ràng ai là cầu ai là lang!

Dùng một tay đè lại vết thương trên ngực, một tay dựa tường chậm rãi đi khỏi miếu thờ, hắn định đi tìm chút linh thảo chữa thương thì ngay ở cửa miếu liền nhìn thấy một thân ảnh đậm tử đang tiến lại gần.

“Người tỉnh nhanh thật.”

Thanh niên điềm nhiên như không đi ngang qua, hoàn toàn không thèm để ý đến bộ mặt buồn cười đang trợn mắt há hốc mồm của hắn, tiến thẳng vào trong miếu. Sau đó từ trong lòng ngực lấy ra một nắm lá quả xanh đỏ thảo dược gì đó, cũng chẳng biết từ nơi nào có được thạch bát với chày, bỏ thảo dược vào nghiền nát, chậm rãi chế thành tương được.

Một lát sau, thanh niên cầm chiếc thạch bát đến bên nam tử.

Trùng mắt nhìn được tương lẫn lộn xanh đỏ trong bát, nam tử hừ lạnh một tiếng, đột ngột hất tay đem cái bát quăng đi.

Tưởng chừng thạch bát sẽ rơi xuống, thì trong nháy mắt trước khi chạm đất, nó đột nhiên lay động nhẹ nhàng giữa không trung, không rơi xuống đất mà vòng bay trở về, một lần nữa dừng trên tay của thanh niên.

“Người cần chữa thương, nếu không sẽ vì yêu lực tiêu hao hết mà chết.”

Nam tử cắn răng hận nói.

“Cút ngay.”

Cự tuyệt của đôi phương vô cùng rõ ràng, thanh niên nhú mày, biết rõ ràng người này sẽ không ngoan ngoãn hợp tác, liền duỗi tay trái ra, chú pháp đã khắc lên trán của nam tử.

“Người-”

Thanh niên đẩy hắn ngã, nhìn hắn chặt vật ồ ào một lúc rồi mới ngồi xuống kế bên, đem dịch tương cắn thật bôi lên miệng vết thương trên ngực hắn.

Nam tử cảm thấy tay chân lạnh như băng không thể nhúc nhích, nhưng ngoài chuyện đó ra thì không có thương tổn gì khác, bất đắc dĩ hỏi: “Người đã làm gì với ta?!”

Thanh niên không nhìn hắn, chỉ chuyên tâm vào công việc giang dở nhưng cũng mở miệng giải thích: “Băng thân chú.”

Nam tử có chút kinh ngạc khi thấy đối phương cứ nhiên nói ra căn nguyên chú pháp dễ dàng như vậy. Nhìn bộ dáng khí định thần nhàn kia, có lẽ liệu định được yêu lực của hắn không đủ để có thể thoát. Nghĩ đến đây, lại không khỏi buồn bực, nhìn thấy hắn bối cảnh thận trọng như thế nhện không được chế nhạo nói.

“Người tưởng rằng loại thảo dược cầm máu tầm thường này có tác dụng với thương thế của yêu quái sao? Ngu ngốc.”

Nghe hắn nói, thanh niên quả thật sửng sốt một chút, nhìn lại trong bát không còn nhiều lắm dịch dược, biểu tình như bưng tỉnh đại ngộ. Sau đó liền gỡ xuống Càn Khôn túi ở thắt lưng sườn, đưa tay vào trong lục lọi gì đó rồi lấy ra một nhân sâm đỏ thẫm.

“Viêm Dương sâm?!”

Nam tử mở to hai mắt, không tin nổi nhìn vào miếng nhân sâm. Viêm Dương sâm này không phải là phạm vật, mà mọc tại nơi vô tuyết chí dương chí cương của Thiên Sơn tuyết lĩnh, ngàn năm mới có một quả, có thần hiệu thay da đổi cốt, cải tử hoàn sinh. Mà thanh niên kia lại coi nó như những thảo dược bình thường khác, thuận tay bỏ vào trong thạch bát, nghiền đảo vài cái, đem thiên hạ chí bảo Viêm Dương sâm hòa lẫn với dược tương cầm máu tầm thường, sau đó đem thuốc này bôi tiếp lên miệng vết thương của hắn.

Khi mọi việc xong xuôi, đầu ngón tay búng một cái, cảm giác bị trói buộc liền biến mất. Nam tử vội vàng ngồi dậy, cúi đầu nhìn, hồn dược có viêm dương sâm quả nhiên thần kì. Miệng vết thương lúc này vốn bị hở ra trong khoảng khắc đã khép lại thành vảy, đại khái chỉ cần mấy ngày nữa sẽ khôi phục như cũ. Hắn cầm lên thạch bát, Viêm dương sâm trân quý chỉ còn một ít màu đỏ đậm đọng ở đáy bát, không khỏi cảm thấy tiếc rẻ.

“Người cứ nhiên đem Viêm Dương sâm trộn với thảo dược cầm máu... còn dùng để trị thương...”

Nghe thấy âm điệu tiếc nuối của hắn, thanh niên vẫn không hiểu tại sao phải vậy.

Nam tử ngẩng đầu lên nhìn thanh niên, trên mặt hắn vẫn là một vẻ lạnh nhạt, không nhìn ra chút nào tiếc rẻ đau xót, trong lòng càng không hiểu được.

Nhưng mà ngay sau đó, hắn lại nhìn thanh niên lau chùi bàn tay phải. Bàn tay rõ ràng là huyết nhục lẫn lộn!

“Tay người!” Hắn nắm cổ tay thanh niên, trở qua trở lại nhìn, nhớ tới là do yêu lực của mình đã thương hắn, không khỏi có chút áy náy.

Thanh niên nhíu mày, muốn rút về cổ tay nhưng tay đối phương lại phi thường cố chấp giữ chặt. Đang tính kết án giết ra, đã thấy hắn lấy dược tương còn lại trong thạch bát cẩn thận bôi lên mu bàn tay bị thương của mình.

Tay trái kết ấn ngừng lại giữa chừng, rồi sau đó chậm rãi buông xuống.

Nhìn hai hàng lông mày nhíu chặt của nam nhân, thanh niên không khỏi nghi hoặc. Bản thân bị thì không thấy đau gì, tại sao lại giống như người bị thương chính là hắn?

Thanh niên nghĩ đơn giản thế, nhưng lại không biết nếu hắn thật sự là người, mười ngón tay là rất trọng yếu, trong khi một bàn tay đã bị trọng thương, người bình thường đã sớm khóc kêu cha gọi mẹ rồi.

Chợt nghe đối phương nhẹ giọng hỏi.

“Vì sao cứu ta?”

Âm điệu đã không còn nửa phần phẫn hận, thanh niên cũng thành thật nói.

“Nhất thời hứng khởi.” Kiểu trả lời như vậy thật dễ khiến người khác nổi đóa.

Nhưng nam nhân cũng không so đo, vén lên bào lý xé xuống một mảnh vải sạch sẽ, lau loát bằng miệng vết thương trên tay hấn, lại nói.

“Cho dù là vậy, ta vẫn phải lấy lại Hóa Linh ngọc.”

Thanh niên đáp.

“Người không phải đối thủ của ta, tại sao cứ phải chấp nhất, không lẽ có nguyên do đặc biệt sao?”

Đối phương trầm mặc.

Thanh niên chú ý mắt hấn chớp chớp, đôi đồng tử thanh lục thoảng co lại, hiện ra con ngươi của dã thú, nhưng rất nhanh liền biến trở về hình tròn tối đen của nhân loại.

“Hóa Linh ngọc trừ công hiệu tị độc hóa tà, kỳ thật còn có thể dùng để phá pháp. Ta vốn định dùng nó để mở ra pháp trận khóa Yêu thành.”

“Hử?”

“Từ khi Tỏa Yêu tháp vỡ, bên ngoài Yêu thành không hiểu sao lại xuất hiện trận pháp này, khiến cho yêu quái không thể vào thành. Mấy năm trước ta đến nhân giới tìm được, không ngờ lúc trở về thì không cách nào đột phá pháp trận được. Ta canh giữ bên ngoài hơn hai năm, cũng gặp không ít yêu quái trốn từ Tỏa Yêu tháp đến có ý đồ xâm nhập pháp trận, nhưng đều không thành công. Lại không thấy yêu quái nào trong thành đi ra. Bên trong xảy ra chuyện gì, ta hoàn toàn không biết được...”

“Người đã ở bên ngoài, cũng không có nguy hiểm gì, vì sao lại muốn mạo hiểm vào thành?”

“Ta còn mấy người bằng hữu...” Nam tử do dự một chút, “Cùng với mẹ ruột của ta đều ở trong thành. Nếu bọn họ còn sống, ta phải cứu bọn họ thoát ra.”

“Thì ra là thế.” Thanh niên như có điều suy nghĩ, “Xem ra thiên địa dị biến, đã lan đến yêu giới.”

Nam tử mang hi vọng hỏi.

“Người đã biết đầu đuôi sự việc, có thể cho ta mượn Hóa Linh ngọc không? Phá được trận, ta nhất định sẽ mang bảo vật hoàn trả.”

Thanh niên nhìn nhìn hấn, lắc đầu: “Không”.

“Người—”

“Ta hỏi người, nếu được Hóa Linh ngọc, người còn phải trở về ngoại Yêu thành mới có thể phá trận, đúng không?”

“Đúng vậy.”

“Đường xá gian nguy, lúc trước chỉ mấy con dã hồ đã khiến người chật vật như vậy. Người lấy gì để cam đoan có thể mang Hóa Linh ngọc bình yên trở lại?”

“Lúc trước khi trộm đi Hóa Linh ngọc ta vô ý rơi vào trận pháp bọn chúng thiết hạ nên mới bị thương, nếu không mấy con dã hồ làm sao có thể ngăn hạ ta! Chỉ cần có được Hóa Linh ngọc, ta nhất định dùng tính mạng ra để đảm bảo an toàn cho nó!”

Thanh niên vẫn lắc đầu.

“Người hấn là định liều mạng phá trận? Vậy làm cách nào đảm bảo người còn sống đem Hóa Linh ngọc trả lại ta?”

Câu hỏi này khiến nam tử cứng họng. Hấn không phải không từng lo lắng nguy hiểm cho bản thân lẫn Hóa Linh ngọc. Mang ngọc như mang nợ, sợ là có không ít yêu quái nhắm nhe Hóa Linh ngọc này. Có điều chuyện này vì mẫu thân và bằng hữu, dù có tan xương nát thịt, hấn cũng phải đi. Nhưng để trả lại nguyên vật cho thanh niên, điều này thật quá khó khăn.

Hấn không nói được gì, hiểu rằng việc mượn Hóa Linh ngọc của thanh niên là không có khả năng.

Thanh niên vốn định xua tan ý niệm trong đầu của hắn rồi sau đó rời đi, chợt nhìn thấy vẻ mặt ảm đạm của hắn, tâm lại động. Nhịn không được nâng lên tay trái, mu bàn tay được mảnh vải sạch sẽ bằng bó cần thận. Hắn mặc dù không có cảm giác gì, nhưng cũng ít nhiều cảm nhận được sự quan tâm của đối phương. Tâm liền nghĩ, lực lượng để mở pháp trận ngăn cản yêu vật ở bên ngoài yêu giới nhất định không nhỏ, đi xem, không chừng nguyên lực của pháp trận kia lại là bảo châu.

Ý niệm một khi đã có, liền không thể vãn hồi.

Kết quả là thanh niên đối nam tử nói: “Phương pháp duy nhất lúc này là ta và người đồng hành, có thể đảm bảo Hóa Linh ngọc sẽ không mất.”

Nam tử ngạc nhiên ngẩng đầu, trông mắt thanh lục lóe sáng: “Người đi cùng ta?”

“Người không muốn sao?”

“Không! Không! Dĩ nhiên là có!!” Nam tử ôm quyền hướng hắn vái chào, “Tại hạ thực cảm kích!” Rồi lại hỏi, “Khi nào thì chúng ta xuất phát?”

Nhìn bộ dáng nóng vội của hắn, thanh niên trả lời: “Hai ngày sau.”

“Tại sao?”

Nhìn hắn cao thấp một lượt, thanh niên chỉ chỉ đỉnh đầu nam tử: “Ít nhất cũng phải chờ yêu lực của người khôi phục, thu lại lỗ tai và đuôi để không rước vào phiền phức đã.”

Nam tử lúc này mới chú ý bản thân sớm lộ ra bộ dáng nửa yêu, vội vàng đưa tay che đậy. Xem như miễn cưỡng thi triển huyền thuật thu lại lỗ tai, nhưng tiếc rằng yêu lực không đủ, cái đuôi sói thật to vẫn ở sau bắt tiện đưa qua đưa lại.

“Không sao.” Thanh niên cũng không ngại, nghĩ nghĩ, rồi hỏi: “Người là lang yêu?”

Nam tử trong lòng cao hứng, thì ra thanh niên vẫn nhớ, liền trả lời: “Ta là hắc lang yêu, tên là Ly Khế.”

Thanh niên gật đầu nói: “Ta gọi là Thiên Tuyền.”

4. Quyển 1 - Chương 3

Trúc lâm thượng trích tinh hoa

Vô ngôn tương bạn chí thần hi

Hai ngày sau đó, được tương của Viêm Dương sâm quả nhiên thần hiệu, Ly Khế thương tích đã tốt lên, yêu lực cũng khôi phục bảy tám thành.

Vì thế hai người quyết định rời khỏi miếu đồ nát, cùng hướng về Yêu Thành.

Sau khi yêu lực hồi phục, Ly Khế thi triển huyền thuật giấu đi hình thú, tóc đen mắt hắc, gương mặt góc cạnh, dương cương mười phần, thân hình cường tráng cao lớn vận huyền y, trên lưng còn đeo thêm khoái kiếm, tự có bản sắc của một võ giả. Thiên Tuyền trái lại, mắt sáng môi hồng, phong độ nhẹ nhàng tuấn lãng bất phàm, trên người một thân tơ lụa tử sắc, càng thêm tiêu sái, quả thật là một giai công tử trong thế tục.

Hai người một trước một sau đi trên đường, thu hút không ít ánh mắt hâm mộ, cũng có nữ tử cố ý đánh rơi khăn tay, chỉ tiếc hai người này một là không thèm để ý tới, một thì ngoảnh mặt làm ngơ. Thật là hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình.

Đi được nửa ngày, hai người nghỉ chân ở một trấn nhỏ.

Nếu là Ly Khế độc hành, tất nhiên không cần phiền toái như vậy, chỉ cần thi triển Thú hành thuật, cước trình sẽ nhanh hơn, không đến ba ngày liền có thể đến nơi. Nhưng tiếc rằng người bên cạnh tuy có pháp lực

vô biên nhưng lại đang ở trong thân xác phàm phu tục tử. Thanh niên vốn không mấy quan tâm chuyện này, chỉ là đi được nửa ngày hai chân liền nhũn ra, bước đi gần như không vững.

Cuối cùng vẫn là Ly Khế lấy cớ ăn cơm ở trần nhỏ để nghỉ ngơi tạm.

Thiên Tuyền ở tửu lâu ngồi xuống, lúc này mới phát hiện thân thể này trạng thái suy yếu, nếu không có nguyên thần của hắn chống đỡ, chỉ sợ sớm ngã xuống đất ngất đi. Không khỏi thầm than một tiếng, tiền nhiệm chủ nhân của thân thể này quen sống an nhàn sung sướng, một chút bôn ba cũng chịu không nổi.

Ly Khế hướng tiểu nhị trong tiệm gọi đồ ăn, liền xoay đầu lại đánh giá Thiên Tuyền. Thanh niên này khá kỳ lạ, nhìn bề ngoài của hắn thì là tuổi trẻ tuổi trẻ, giống như một vị phú gia công tử, nhưng hình dáng tao nhã non nớt làm sao có được tu vi vô thượng như thế? Ly Khế không phát giác trên người hắn có dùng Yểm nhân huyền thuật, người này rõ ràng là tuổi trẻ, hai mươi năm đối với yêu quái mà nói, đừng bảo biến hóa, ngay cả hiểu biết còn chưa nhận thức được, nhưng mà pháp lực của Thiên Tuyền đã vượt qua ngàn năm yêu ma.

Thiên Tuyền không để ý đến quan sát của đối phương, trái lại có hứng thú nhìn thực khách ở bốn phía, xem điểm tiểu nhị bận rộn mang đến một bàn mỹ thực, thức ăn tỏa khói nghi ngút được đặt trên bàn, sau đó bị người dùng đũa gấp lên, đưa lên miệng, nhai nhai rồi nuốt xuống.

Cũng không trách hắn tại sao tò mò như thế, vốn là thiên thượng tinh quân, làm sao ném qua đồ ăn của nhân gian? Sau khi hạ phàm cũng chưa ăn cơm lần nào, cho dù lúc ở vương phủ cũng chỉ là tùy tiện lật qua lật lại mấy món ăn cho có, chưa bao giờ thấy qua phàm nhân ăn cơm, hiện giờ thấy được, liền nhìn không chớp mắt, như thể đây là chuyện thú vị nhất trên đời.

Đồ ăn của hai người vừa vặn được mang lên, một đĩa lớn thịt bò kho, còn thêm hai chén cơm trắng to.

Thiên Tuyền không khỏi nhíu mày, so với bàn bên cạnh, đồ ăn của bàn bọn họ có vẻ quá mức đơn điệu. Đồ ăn vừa được đặt xuống một cái, Ly Khế lập tức cầm bát lên vùi đầu mà ăn, đĩa thịt kho đầy ụ rất nhanh bị bỏ tuốt vào miệng nhai nhai, nhìn bộ dáng hắn có vẻ rất vui, ngay cả rằng nhanh đều lộ ra hết. Chỉ thoáng một cái, bàn thịt bò đã sạch sẽ, cơm trắng còn lại đến phân nửa, cơm trở thành món phụ.

Ly Khế ăn no nê nhỏ ợ một tiếng, rồi mới phát giác Thiên Tuyền ngay cả đũa còn chưa đụng đến mà thịt trên bàn đều đã bị mình ăn sạch, không tránh được ngượng ngùng.

“Thật có lỗi, ta ăn nhanh quá.” Hắn vội vàng gọi điểm tiểu nhị, phân phó mang lên thêm một mâm thịt bò kho.

“Chậm đã.” Thiên Tuyền gọi điểm tiểu nhị kia lại, “Người đem các món của những bàn khác mang lên mỗi thứ một đĩa.”

Điểm tiểu nhị ngây ngẩn cả người, sợ chính mình nghe nhầm vội vàng hỏi lại: “Khách quan, làm đồ ăn của tất cả các khách nhân lần này sao?”

“Đúng vậy.”

Tuy rằng yêu cầu của đối phương vô cùng kỳ quái, nhưng điểm tiểu nhị thấy vị thanh niên này khí chất ung dung, một thân ăn mặc sang trọng, cũng không nhiều chuyện, vội vàng vâng theo hướng phòng bếp chạy đi.

Những món ăn tinh tế nhanh chóng bày ra khắp bàn, thậm chí còn lấn qua bàn bên cạnh. Ly Khế nhìn một đồng loạn thất bát tao này, kinh ngạc không thôi. Thiên Tuyền lại vô cùng vừa lòng, mỗi đĩa hắn lại dùng đũa lật xem một chút, tựa như đang thưởng thức, nhưng kỳ quái là hắn lại không ăn miếng nào.

Sau khi xem hết toàn bộ, hắn mới cảm thấy mỹ mãn buông đũa xuống, đối Ly Khế nói: “Ăn nhanh đi!”

“Người không ăn sao?”

Ly Khế tròn mắt nhìn.

Thiên Tuyền lắc đầu, có chút tiếc nuối nói: “Ta không thể ăn.”

“Tại sao?”

“Thân thể này vốn đã chết, ăn đồ vào bên trong hư thối sẽ rất phiền toái.”

“?!” Ly Khế khó tin nhìn hần, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?! Đã chết?! Vậy ngồi trước mắt hần là một cái xác biết đi sao? Mặc dù tay hần lạnh như băng, nhưng hành tẩu tự nhiên, ánh mắt trong suốt, nhìn thế nào cũng không giống hành thi.

Thiên Tuyền không để ý đến bối rối của đối phương, chỉ chỉ đồ ăn trên mặt bàn, phân phó nói: “Nhanh ăn đi, ăn xong còn đi.”

Ly Khế nghĩ không ra, không còn cách nào đành phải cầm lấy chiếc đĩa, có điều hôm nay trùng hợp là ngày rằm, khách nhân hầu hết đều gọi đồ chay nên trên bàn toàn là màu xanh, màu trắng, màu vàng. Màu xanh là dưa chuột, trắng là đậu hủ măng xuân, màu vàng là mộc nhĩ. Đầu bếp cũng là một tay hảo thủ nghệ, đồ ăn chay đáp ứng đủ thị sắc hương vị điều kiện.

Nhưng chiếc đĩa trong tay Ly Khế đưa ra lưng chừng chứ không hạ xuống.

Thiên Tuyền nhìn hần bất động, bèn học theo khách nhân kế bên, gấp lấy một miếng cải trắng hầm lớn bỏ vào bát của Ly Khế.

“Trời...” Ly Khế bỏ đĩa xuống, vẻ mặt như đang phải chịu cực hình, “Thiên Tuyền, ta là lang yêu, chỉ ăn mặn chứ không ăn chay...”

Một đồng đồ ăn không ăn được thì thật lãng phí, vì thế đều đưa cho những khách nhân trên lầu.

Ly Khế rút kinh nghiệm, đến buổi tối nghỉ trọ vội vàng gọi một bàn thức ăn mặn, trước tiên để Thiên Tuyền xem qua, sau đó mới tự thân ngồi xử lý hết mấy món đó. Thiên Tuyền đối với việc ăn cơm tựa hồ rất có hứng thú, có điều hần không ăn, chỉ thích chăm chú nhìn người khác ăn.

Bị cặp mắt trong trẻo lạnh lùng kia nhìn chằm chằm, Ly Khế không thể không thu liễm kiểu ăn lang thôn hỏ yết thường ngày, tốc độ ăn từ từ lại. Một lang yêu như hần cư nhiên phải nhã nhặn ăn cơm, thiên hạ xem chút đại loạn rồi...

Sau đó hai người trọ lại ở một khách điếm.

Nửa đêm, Ly Khế giật mình tỉnh giấc, cái lỗ tai của hần cực kỳ linh mẫn, phát hiện phòng bên cạnh không có chút động tĩnh gì, vội vàng đi qua xem xét, lại phát giác trong phòng không có một bóng người, chẳng thấy tung tích của Thiên Tuyền đâu.

Trong lòng không khỏi kinh hãi, không lẽ có yêu vật đột kích bắt Thiên Tuyền đi?!

Nhưng với khả năng của Thiên Tuyền, làm sao có thể im hơi lặng tiếng được như vậy, ngay cả người ngủ bên cạnh cũng không bị kinh động?

Hần sốt ruột, cũng không nghĩ nhiều, tay chân chạm đất, mở miệng một tiếng, bỗng nhiên khai giải huyền thuật ngụy trang, bộ lông dài ra, răng nanh nhọn hoắt, hiện nguyên hình yêu lang, ở trong gian phòng ngửi một lát rồi theo cửa sổ phóng đi.

Dưới ánh trăng, một con đại lang cường tráng bốn vó phóng như bay, tựa như bóng ma lướt ngoài khoảng không, thảnh thỏa dừng lại ở xung quanh ngửi hít, truy tung.

Truy tới một góc rừng trúc tím thì không ngửi thấy dấu vết gì nữa.

Hắc lang trong lòng sốt ruột, chạy xung quanh rừng trúc, nhưng cũng không tìm được gì, dưới tình thế cấp bách, nhịn không được ngửa mặt lên trời tru dài.

“Người đang làm cái gì?”

Âm thanh lạnh lùng truyền đến từ trên đỉnh đầu hần, hắc lang vội ngẩng đầu. Trên đỉnh của một khóm trúc, Thiên Tuyền nhẹ nhàng ngồi xếp bằng, đạm tử y bào theo gió lay động, toàn thân được một quang sáng lơ mơ bao quanh, ở dưới ánh trăng bạc, giống như tinh hoa như ẩn như hiện, tựa thần nhân hạ thế.

Ly Khế không khỏi ngây người, rồi lại nghe đối phương hỏi tiếp: “Người như thế nào lại hiện nguyên hình chạy tới chạy lui trong rừng này?”

Sự khẩn trương lúc này lập tức tan mất không còn chút tầm hơi, thay vào đó là cảm giác bất lực. Hắc lang trong miệng nhất niệm, thi triển huyền hóa thuật, sau một trận chói mắt quang hoa liền xuất hiện lại một thân ảnh cao lớn.

Hắn nhảy lên trúc tía, bắt lấy thân trúc bên cạnh Thiên Tuyền làm điểm tựa.

Dù không thể giống như Thiên Tuyền dùng Kinh phong vận thể diệu thuật, nhưng lấy tu vi của hắn, kinh thân mà đứng thì vẫn được.

“Ta tới tìm ngươi.”

“Có việc?”

“...” Ly Khế lắc đầu, “Ta còn tưởng ngươi bị yêu vật khác bắt đi.”

“Làm sao có thể.”

Ly Khế hơi giận hờn, gỡ gỡ mái tóc đen dày của mình: “Thì là ta lo lắng.”

Thiên Tuyền nghiêng đầu qua, con ngươi trong suốt như suối dừng ở lang yêu.

“Ngươi lo lắng cho ta, hay là lo lắng cho Hóa Linh ngọc?”

Bàn tay vò vò đầu ngừng lại, Ly Khế há mồm ngạc nhiên. Đúng vậy! Hắn nên lo lắng cho Hóa Linh ngọc! Nếu Thiên Tuyền không nhắc tới, hắn còn không nghĩ đến việc Hóa Linh ngọc sẽ bị yêu quái cướp đi!

Thiên Tuyền thu hồi tầm mắt, chậm rãi nhắm mắt lại nói.

“Mặc dù ta không ăn đồ ăn của nhân gian, nhưng đang ở nơi này, cũng phải hấp thu tinh nguyệt tinh hoa, bù lại nguyên thần hao tổn. Người không cần lo lắng.”

Cũng không cần biết Ly Khế có nghe hết không, nhưng nhìn hắn ngồi bên cạnh, hai mắt vẫn ngơ ra, tựa hồ vẫn chưa phục hồi tinh thần khỏi suy nghĩ phiền phức của mình.

Hai người chính là như vậy ngồi cả đêm, cho đến khi những tia nắng ban mai bắt đầu xuất hiện.

Trong rừng trúc có chút xôn xao, âm thanh riu ra riu rít rất nhỏ ở phía dưới trúc tía truyền đến. Ly Khế cảm nhận được đó là thứ yêu khí tâm thường, cúi đầu nhìn xuống. Nguyên lai là mấy con chuột yêu chưa thể thành hình đang thì thầm với nhau.

Âm thanh của chúng tuy nhỏ, nhưng lại làm người khác phân tâm. Ly Khế nhìn đến người bên cạnh vẫn đang nhắm nghiền hai mắt, không muốn hắn bị quấy rầy, cước hạ một cái, nhảy xuống bên dưới.

Đám tiểu yêu kia thấy có người từ trên trời giáng xuống đã muốn hoảng sợ, khi nhìn kỹ lại, lại là một đại yêu quái! Yêu khí trên người Ly Khế mặc dù đã ẩn xuống mức nhẹ, nhưng có thể hóa hình người thì cũng là yêu quái hơn trăm năm. Đám tiểu thử yêu này chỉ vừa mới tiến hóa không lâu, tự nhiên là sợ đến mức chạy trốn tức phía.

Chỉ còn lại một con vì chân nhuyễn mà trốn không kịp.

“Tha mạng... tha mạng...” Con chuột yêu màu xám này đã sớm bị dọa đến hồn phi phách tán, nó chỉ mới tu đến độ nói được tiếng người, không nghĩ hôm nay gặp phải đại yêu, chỉ sợ không tránh khỏi kiếp số.

Xem nó run rẩy kịch liệt, Ly Khế không khỏi cười nói: “Sợ cái gì? Ta không ăn chuột đâu!”

Chuột yêu nghe vậy ngẩng đầu, thấy trong mắt của đại yêu không có sát khí, lúc này mới trút được gánh nặng vội nói.

“Không biết đại tiên đang tu hành, tiểu yêu đã quấy rầy. Mong đại tiên hạ thủ lưu tình, phóng tiểu yêu một con đường...”

Hắn nói chuyện khá lưu loát, Ly Khế tính thả hắn ra, bỗng nhiên lại nghĩ cái gì đó, liền hỏi.

“Các yêu chuột tin thức thông suốt, ta hỏi ngươi, gần đây ngoại Yêu Thành có biến cố gì không?”

Chuột yêu vội vàng gật đầu.

“Bẩm đại tiên, huynh đệ chúng ta đúng là đang nói về chuyện này! Nghe nói ngoại Yêu Thành hiện tại loạn thành một đồng, phần đông đại yêu ở khắp nơi đến tranh đoạt địa bàn, nói gì Yêu Đế đã chết, Yêu Thành bị phong tỏa, chỉ cần ai là người đầu tiên phá trận vào thành có thể kế thừa vị trí của Yêu Đế!”

“Vớ vẩn.” Ly Khế hừ lạnh, tiểu yêu kia sợ đến mức rụt cổ, “Bên trong Yêu Thành phát sinh chuyện gì căn bản không người nào biết, có thể phá trận hay không còn khó nói, lúc này lại đi đánh nhau, thật là một lũ ngốc hám lợi đen lòng.”

Tiểu yêu cũng không biết hắn nói có đúng hay không, chỉ liên tục gật đầu xu nịnh: “Đại tiên nói đúng! Nói đúng!”

Ly Khế cũng không muốn gây khó dễ chuột yêu liền thả hắn đi. Vừa xoay người lại thì thấy Thiên Tuyền không biết từ lúc nào đã đứng ở phía sau.

Thiên Tuyền cũng biết sự tình có biến, cùng Ly Khế nói: “Việc này không thể chậm trễ, chúng ta nên tranh thủ thời gian đi đi.”

“Ừ.” Ly Khế gật đầu, đang muốn cất bước hướng đến Yêu Thành, lại đột nhiên dừng lại, nghĩ nghĩ rồi xoay người đi về phía ngược lại.

“Sao thế?”

Ly Khế nhìn nhìn Thiên Tuyền, người này hiện tại thoát nhìn tinh thần phi thường tốt, nhưng trên thực tế chỉ cần đi nửa ngày, sắc mặt của hắn dù không có gì biến hóa thì cái thân thể kia cũng tuyệt đối không chống đỡ được.

Hắn thật là người đã dễ dàng đả bại mình sao?!

Ly Khế thở dài nói: “Tốt nhất là về trấn nhỏ mua hai con ngựa trước đã!”

5. Quyển 1 - Chương 4

Thiên hàng đại quái khu hồ yêu

Liệt vũ lang yêu hiện thân uy

Dùng tọa kỵ, hai người cước trình hiển nhiên thoải mái hơn rất nhiều.

Xuất phát từ trấn nhỏ, ước chừng được năm ngày thì tới phạm vi bên ngoài yêu vực.

Nơi này là nguồn gốc của yêu quái, từ lúc thiên địa sơ khai, yêu vật đầu tiên trong thiên địa là từ chỗ này sinh ra. Cũng có thể là do nguyên cơ đó mà yêu vật chỉ cần đi vào phạm vi của yêu vực, yêu lực liền tăng lên thập bội phần, ngay cả nhân gian tiên sư cũng không dám tùy tiện xông vào. Dù sao trong yêu vực phần lớn đều là yêu vật, lực lượng lại cực đại, còn cả thượng cổ yêu thú, một lũ giở xé xác người.

Nơi này có một luật lệ, đó là cường giả vi tôn.

Hết thủy tranh chấp đều dùng vũ lực giải quyết.

Nghĩ kỹ thì chuyện này cũng là đương nhiên, yêu quái phần lớn đều từ thú mà thành, quy luật sinh tồn vốn là cá lớn nuốt cá bé, cũng không phải không có đạo lý.

Trước mặt một dãy núi thẳng đứng trùng điệp, nhìn qua thật là vô cùng bình thường, cũng chẳng có con đường nào lên núi. Nếu là người bình thường đi ngang, cũng sẽ không tùy tiện lên núi.

Hai người xuống ngựa ở dưới chân núi. Ly Khế đi đến một dòng suối, bên cạnh đó có một cây liễu nhỏ, cành lá lượn lờ, rủ xuống mặt nước. Ly Khế đứng tại cây liễu này, lấy ngón tay làm bút, đầu ngón tay của hắn lướt qua lưu lại yêu khí màu chàm, vẽ trong không trung một đạo yêu phù.

Trong miệng nhất niệm: “Khai.”

Liền thấy yêu phù lấp lánh quang hoa, từ khoảng không chậm rãi xuất hiện một không gian rạn nứt.

Giống như mở ra đại môn, trong chớp mắt một lượng lớn khí tức nóng rực từ bên trong trào ra, thành linh thổi bay mái tóc đen của Ly Khế, da mặt tiếp xúc với hỏa nhiệt mãnh liệt, ngay cả cây liễu bên cạnh cũng bị thổi cho xiêu vẹo, lá cây vốn thừa thốt nay bị nhiệt phong làm rụng thêm mấy chiếc.

Ly Khế quay đầu nói với Thiên Tuyền: “Vào đi thôi.”

Thiên Tuyền đi theo hắn vào bên trong cánh cửa, cánh cửa kia rất nhanh ở phía sau bọn họ đóng lại rồi biến mất. Đập vào trước mắt, là một bãi đất hoang vắng.

“Tại sao lại biến trở thành như vậy?!”

Ly Khế thấy tình cảnh này cũng vô cùng kinh ngạc. Hắn rời đi bất quả chỉ nửa năm, khi đó nơi đây cây cỏ rậm rạp xanh tươi, rừng cao san sát, vậy mà hiện giờ bãi đất trở nên tàn, không có một ngọn cỏ, giống như một mảnh tử địa.

Bọn họ lấy làm kỳ quái, đột nhiên cảm giác được cách đó không xa yêu khí tận trời, cùng với tiếng động đánh nhau. Hai người nhìn nhau, không nhiều lời liền theo phương hướng kia lao đi.

Chỉ thấy trên một sườn núi, một đại đàn yêu quái đang hỗn chiến.

Tuy rằng hỗn loạn nhưng có thể nhìn được sơ lược cục diện. Hai bang yêu quái, một là hồ yêu, chủ yếu là hồng hồ và hắc hồ, cũng có một số bạch hồ pháp lực cao cường, bang còn lại là một đoàn loạn thất bát tao yêu quái, hùng yêu, báo yêu, hổ yêu và vân vân, thậm chí còn có hai thụ yêu đã thành tinh.

Hồ yêu chiến pháp nghiêm cẩn, trước sau tương cố, chỗ nào bị yếu thế liền lập tức có cường viện duy trì, những kẻ bị thương một lập tức ra đằng sau nghỉ tạm chữa thương, hồ yêu khác sẽ lập tức thay thế bổ sung, lấy chiến thuật xa luân đối địch. Mà đám ô hợp kia, tuy không có kết cấu gì nhưng thắng ở bản thể cường đại, đều là những yêu thú hung ngoan.

Như vậy xem ra song phương thế lực là ngang nhau, nhưng dần đã, dù là yêu quái hung hãn cũng có lúc kiệt lực, hồ yêu dần dần chiếm thế thượng phong.

Ngay tại lúc đó, trong đám hỗn loạn có một đầu hổ yêu nhìn thấy Ly Khế và Thiên Tuyền đang đứng ở bên ngoài, lập tức một cước đá văng tên hồ yêu đang cuốn lấy mình, hướng lại đây miệng la to.

“Ly Khế! Mau tới hỗ trợ!!”

“Người quen biết hắn?”

Thiên Tuyền chỉ chỉ, nhìn kia bạch ngạch hổ.

Ly Khế nhìn tên khôi ngô hổ yêu hùng hổ lao tới, lắc đầu trầm nghĩ, thật là đau đầu a! Nhưng dù sao cũng là bằng hữu lâu năm, đành phải gật đầu nói.

“Hắn là bằng hữu của ta, kêu Xích Hạp.”

Bị hổ yêu lớn giọng nhất rống, lập tức có mấy bạch hồ yêu cũng chú ý đến hai người. Thấy bọn họ bắt động thanh sắc đứng ở bên ngoài, trong đó có một người thu liễm yêu khí tịnh vô dị động, còn một người lại không có nửa điểm yêu khí, hết sức kì quái, lại thấy hổ yêu đầu lĩnh nhận thức bọn họ, chỉ sợ cũng sẽ giúp đỡ, trong đầu nhất thời nổi lên ý niệm tiên hạ thủ vi cường.

Hai bạch hồ yêu cùng niệm động chú ngữ, Ly Khế phát giác dưới chân thổ địa đang kịch liệt chấn động, rung chuyển đến mức hai người lung lay sắp đổ, không khỏi nhíu mày, một tay đặt ở lưng áo của Thiên Tuyền, lẳng không nhảy lên hơn một trượng cao.

Ngay khi hắn vừa rời khỏi mặt đất kia, bề mặt liền vỡ ra, mấy ngọn lửa từ đó phun ra, thổi quét hai người.

Bọn họ đang ở giữa không trung, còn ngọn lửa hồng sí kia sắp vọt đến phần chân!

Ly Khế tay kia rút ra khoái kiếm trên lưng, một trăm ngang trời, một đạo thanh sắc hồ quang phá không mà tới, cùng ngọn lửa giao kích trên không, chỉ nghe “Đùng!!” một tiếng, ngọn lửa nóng rực bị hồ quang

đánh bại, hóa thành chồng chất yêu khí tản mát đi, thanh sắc hồ quang dư lực chưa tiêu, thẳng tắp quật xuống mặt đất tạo ra tiếng nổ chói tai, đất cát bay lên, đá vụn văng khắp nơi.

Hồ yêu thi pháp chịu pháp thuật phản xung, bị thương nặng học máu. Trái lại Ly Khế thông dong đáp xuống đất, buông thất lưng Thiên Tuyền ra, hỏi: “Có bị đốt trúng không?”

Thiên Tuyền lắc đầu, đưa mắt nhìn về phía mấy bạch hồ yêu thi pháp vừa rồi.

Ly Khế biết đối phương phạm vào Thiên Tuyền kiêng kỵ, nhưng trong lòng cũng không muốn hấn ra tay mạo hiểm, nhân tiện nói.

“Để cho ta đi, người ở chỗ này chờ?”

Nén lại tử căn khí vừa mở tràn ra trong lòng bàn tay, thu hồi, Thiên Tuyền gật đầu ngầm đồng ý.

Được hấn tín nhiệm, Ly Khế mừng rỡ trong lòng, tức khắc dưới chân điểm nhẹ, thân hình vút lên hai trượng có thừa. Chỉ thấy hấn trên không thét dài một tiếng, giống như lời minh chấn nhĩ, khiến lũ yêu đang kịch đấu phía dưới đau nhức trong tai, đều ngẩng đầu nhìn lên.

Huyền y nam tử trên không trên tay cầm một thanh huyền thiết khoái kiếm thật lớn, phóng xuất vô tận yêu khí, kia yêu khí hiện lên sắc chàm, như sóng lớn bao lấy bốn phương tám hướng.

Lũ yêu ở đây vô cùng kinh ngạc, bọn họ mặc dù bản thân cũng có mấy trăm năm tu vi, nhưng nếu so sánh thì quả thật là muỗi với trâu cách biệt!

Thân ảnh của Ly Khế loáng một cái, đột ngột đánh về phía vài tên bạch hồ yêu đang thi pháp. Hồ yêu thấy hấn đánh úp lại, vội vàng thi triển yêu pháp. Trong khoảnh khắc mặt đất của sườn núi rung chuyển, đất đá bay mù trời, xung quanh có không ít yêu quái chạy trốn không kịp bị hất tung đi. Trên mặt đất đột nhiên phả ra hơn mười mảng đá bén nhọn, gào thét dựng lên hướng Ly Khế đánh tới.

Chỉ nghe Ly Khế miệng quát: “Phá!!” Khoái kiếm trong tay quét ngang, một đạo thanh sắc hồ quang lớn dài theo kiếm chém ra, khí thế hung hãn, mảng đá bị kiếm khí chạm đến đều bị vỡ nát, tan thành một đồng loạn sa đá vụn.

Bạch hồ yêu không thể đỡ được sức mạnh của hồ quang, cuống quýt nhảy lên tránh né. Không ngờ Ly Khế liền theo sau hồ quang kia, đột nhiên xuất hiện ở giữa đàn hồ yêu, khoái kiếm cấp động, trái vung phải chém, vật có sức nặng một trăm năm mươi cân này thẳng đánh cho đám hồ yêu như con diều giấy đứt dây rơi xuống, không chỉ học máu mà còn có hai con hôn mê ngay tại đương trường.

Hồ quang nện xuống mặt đất, chém nứt vách đá của sườn núi, làm bay lên một đại lượng tro bụi.

Gặp phải đại yêu dễ dàng thanh thoát diệt trừ đám bạch hồ yêu có pháp lực cao nhất kia, những hồ yêu khác vội vàng bỏ lại đối thủ, nhất thời cùng hướng Ly Khế đánh tới.

Thiên Tuyền đứng ngoài nhìn thấy nhú mây, tâm niệm vừa động, bên trong ống tay áo khởi lên phong động.

Đối mặt với gần trăm tên yêu hồ, Ly Khế lại càng thêm hứng khởi. Lang yêu tâm tính hiếu chiến thị võ, trước kia ở trong Yêu Thành thường xuyên cùng ác yêu đo sức, sau này ra khỏi thành ở nhân giới ít khi gặp gỡ được đại yêu đối địch mà bất phóng túng lại. Hiện giờ trước mặt đang có một hồi đại chiến, xem như là một cơ hội hiếm thấy

~Đem khoái kiếm huy vũ như gió xoáy, cuộn cuộn nổi lên hắc sắc toàn phong. Mấy cái yêu hồ lao đến đầu tiên chưa kịp tiếp cận, đã bị bạo phong của khoái kiếm quật ngã xuống đất, suýt nữa té vào những tên hồ ly khác ở phía sau.

Hồ yêu một trận mãnh công, đem Ly Khế bao vây ở trung tâm, thi triển kỳ thuật. Trong cùng một lúc, kiếm, câu, trảo, liềm, hàn quang nổi lên bốn phía như muốn xé nát yêu vật đang bị vây kia.

Thiên Tuyền không khởi tiến lên một bước, y phục lay động, nhưng ngay sau đó lại như gió lặng, đứng yên tại chỗ. Bởi vì hấn thấy được khoái kiếm kia, huyền thiết trên thân kiếm đã được phủ một tầng màu chàm, làm cho thân kiếm đen nhánh phiếm ra hàn quang lấp lánh.

Nhanh chóng, binh khí trong tay hồ yêu đều như dao chém phải đá, đồng thời gãy nát, căn bản không có một thanh vũ khí nào có thể chống đỡ được khoái kiếm của Ly Khế. Lũ yêu hồ chưa kịp hoàn hồn, đã thấy khoái kiếm quét đến trước mặt, ngay lập tức có hơn mười con hồ yêu bị đánh bay đi, văng ra sau hơn mười trượng, đều học máu không thể đứng dậy.

Những yêu quái khác gặp Ly Khế lợi hại như vậy, hồ yêu lại bị đánh cho tơi bời tan tác, ý chí chiến đấu liền nâng lên, hướng đánh nhóm hồ yêu đang vây lấy Ly Khế.

Hỗn chiến lần thứ hai triển khai. Trong vòng tròn hỗn loạn ấy, Ly Khế là mục tiêu công kích chính, nhưng hãn cũng chẳng biết mệt, khoái kiếm huy vũ chẳng có yêu quái nào có thể đỡ lại.

Chính là đang hứng khởi đánh, chợt nghe hồ yêu ở cách đó không xa hét lớn: “Ly Khế! Tốc chiến tốc thắng!”

Ly Khế nhú mày, không cam lòng lắm, dù sao cũng khó gặp được dịp có được nhiều đối thủ như vậy. Nhưng ngẩng đầu nhìn lại, Thiên Tuyền đứng ở bên ngoài đã lâu, mặc dù sắc mặt hãn không chút thay đổi, nhưng ít nhiều gì cũng thấy được nhàm chán. Ly Khế vung lên nhất kiếm đẩy lui mấy tên hồng hồ yêu, môi mấp máy niệm động khẩu quyết, chầm sắc yêu khí trên người trở nên cực thịnh, ánh hóa hắc lang.

Đột nhiên khoái kiếm trở mình, lộn ngược cắm trên mặt đất.

“Chấn!!”

Liền thấy một cỗ cuồng mãnh yêu khí từ thân kiếm tuôn trào, ầm ầm hướng ra bốn phương tám hướng. Những kẻ tiếp xúc với yêu khí như thể bị kiếm quét, bất luận địch ta toàn bộ đều bị đánh ngã xuống đất. Yêu khí đi đến đâu, cát đá trên mặt đất lập tức nó thổi tung bay, có thể thấy được sức mạnh bá đạo của nó.

Ngay cả Thiên Tuyền nhìn tới, cũng không khỏi chớp mắt.

Khi dư lực tán đi, trong phạm vi mười trượng xung quanh Ly Khế, toàn bộ yêu quái đều té trên mặt đất, nhẹ thì gãy xương rên rỉ, nặng thì hôn mê bất tỉnh.

Lũ yêu đứng ngoài vòng ảnh hưởng cũng đều đã không đánh nhau nữa, thần sắc hoảng sợ nhìn kẻ đứng ở trung tâm, như không có việc gì đang rút khoái kiếm ra khỏi mặt đất. Đám hồ yêu càng hoảng sợ vạn phần, vừa nghe thấy Ly Khế quát: “Không muốn chết thì mau rút.” Bọn họ mới giật mình hoảng sợ bỏ chạy tứ phía.

Những yêu quái thắng lợi lúc này mới hồi phục tinh thần lại, hoan hô một trận. Ánh mắt tham lam nhìn đám hồ yêu đang bị thương nằm trên mặt đất.

Nhược nhục cường thực, nuốt lấy nguyên đan của yêu quái trăm năm đối với tu vi rất có lợi! Hồ yêu dĩ nhiên hiểu được đạo lý này, ngày xưa bọn họ cũng như vậy đối với những kẻ thua cuộc, nhưng hôm nay quả thật chính mình trở thành cá nằm trên thớt, thần tình không khỏi hoảng sợ.

Ly Khế không hứng thú với loại hành vi này, nhưng chuyện người khác hãn cũng không ngăn trở. Đó là thiên tính của yêu thú, tàn nhẫn huyết tính.

Nhưng khi nhìn đến Thiên Tuyền đang đứng bên kia, không hiểu sao, hãn không muốn nhìn thấy đôi mắt trong suốt của Thiên Tuyền nhìn thấy sự hèn mọn kia, liền quát.

“Dừng tay! Thả bọn họ đi!”

Điều được gọi là cường giả vi tôn, là dù đám yêu quái có không cam lòng, nhưng biết không phải đối thủ của Ly Khế, cũng đành phải tuân theo, trở mắt đứng đó nhìn những yêu hồ kia chậm chạp bỏ đi.

Lúc này, hồ yêu kia từ từ đi lại, vung chưởng vỗ một cái, làm cho hai lỗ tai của Ly Khế kêu lên ong ong.

“Ly Khế! Lâu rồi không gặp, người càng ngày càng lợi hại đấy!”

Ly Khế cười khở, ngẩng đầu nhìn người bằng hữu không rành huyền hóa thuật này, chỉ hóa được một nhân thân cao lớn, đầu vẫn là đầu hổ, hổ trảo lông xù nhìn rất dị thường.

“Xích Hạp, người cũng vẫn như xưa.”

6. Quyển 1 - Chương 5

Xà tinh triển thân chuyển thuật tha

Lang yêu quát lớn trừ tà ma

Bên cạnh cái hồ đã khô cạn, có một thôn yêu nhỏ. Nhà cửa nơi này khá đơn sơ, dân cư phần lớn là những tiểu yêu pháp lực thấp. Ban đầu chỉ có mấy tiểu lộc yêu yếu đuối, chúng sợ sẽ bị mấy đại yêu hung tàn tróc đi luyện được hoặc trực tiếp móc lấy nguyên đan trong cơ thể nên mới tìm một nơi hẻo lánh cạnh hồ mà ẩn cư. Dần dần, mấy tiểu yêu pháp lực yếu khác cũng đến cư ngụ, rồi cuộc hình thành một cái thôn nhỏ.

Tuy rằng nơi này cũng không yên ổn mấy, nhưng so với nơi cư ngụ của ác yêu như Yêu Thành thì thanh bình hơn rất nhiều. Nhóm tiểu yêu trốn ở đây tu luyện, không bao giờ dám lộ mặt ra khỏi thôn.

Bất qua hôm nay thế nhưng một lũ tiểu yêu đều nhô đầu ra khỏi phòng mà ngó, có một chân chính đại yêu đang ở trong thôn!

Chiến thắng trở về, sài lang hổ báo quyết định phung phí ăn mừng một phen.

Mà trận chiến này công lớn dĩ nhiên thuộc về Ly Khế.

Ly Khế ngồi ở thượng vị, nhìn trước mặt thịt chồng chất như núi, mà toàn là heo nướng nguyên con, dê nướng nguyên con, đặc biệt nữa là một trâu nướng vừa được bê lên! Hắn nước miếng chảy đầy đất, cũng muốn như cái đám kia không biết khiêm nhượng là gì nhào về phía trước. Nhưng người ngồi bên cạnh lại tư thái tao nhã, ánh mắt khinh đạm, chẳng biết tại sao Ly Khế không muốn ở trước mặt hắn lộ ra yêu dã thú tính, đành phải âm thầm nuốt xuống không ít nước bọt.

Lúc này, mấy nàng xà yêu tiến lên thêm, biên tấu khởi địch nhạc, vừa lắc vòng eo nổi bật của mình khiêu vũ trợ hứng. Ly Khế thừa dịp Thiên Tuyền tầm mắt chuyển hướng, vội vàng lấy một cái chân gà lớn nhét vào miệng nhai nhai. Nanh sói sắc nhọn, nhai vài cái xương cốt đều nát, nuốt ốt vào bụng. Thấy Thiên Tuyền còn chưa quay đầu lại, hắn lại nấp cái chân gà còn lại nhét vào miệng.

Ngay lúc đó Thiên Tuyền quay đầu lại hỏi hắn: “Chúng nó nhảy điệu gì vậy?”

“Ách—” Ly Khế luống cuống tính nuốt chân gà xuống, nhưng lại bị mắc kẹt, nuốt không xong mà nhả cũng không được, hai mắt mở to.

Thiên Tuyền thấy hắn bộ dạng sắp bị nghẹn chết, thân thủ nhẹ nhàng vuốt qua yết hầu, không biết thi triển pháp thuật gì, thuận lợi làm Ly Khế hít thở trở lại.

“Hò...”

Thiên Tuyền hỏi hắn: “Người rất đói bụng sao?”

Ly Khế không biết nói gì, cũng không sao giải thích được, cảm thấy vô cùng mất mặt.

Lúc này hổ yêu bu lại: “Ly Khế, huynh đệ chúng ta đã lâu không gặp. Đến! Làm một vò đi!!”

Ly Khế không thể phản đối, cũng đành phải nâng vò rượu lên. Hai yêu uống xong vò rượu mạnh như vậy, lại chẳng khác gì uống nước lã. Bên cạnh lại thêm vài tên yêu quái, tựa hồ đối với Ly Khế cảm thấy vô cùng hứng thú.

Hổ yêu Xích Hạp cảm thấy được vậy, hướng lũ yêu giới thiệu: “Vị này chính là lang yêu Ly Khế! Hắn chính là đại yêu số một số hai ở Yêu Thành, trong đó không có tên nào dám khiêu chiến hắn cả!! Các ngươi thấy thanh kiếm kia của hắn không? Nó rất lợi hại đấy! Tạo ra từ huyền thiết, kết hợp với Luyện hồn thạch!”

“Luyện hồn thạch?!” Chúng yêu hít một hơi lãnh khí, nghị luận lên, “Đây chính là thượng cổ bảo vật! Truyền thuyết là do tinh hồn của Xi Vưu quái sở thành, có khả năng dung hòa yêu lực!” “Thật sự có loại bảo vật này sao?” “Một con lang yêu có thể lợi hại như vậy?”

“Đó là dĩ nhiên!” Xích Hạp thấy bọn họ không tin, hừ nói, “Các người không phải tận mắt chứng kiến hắc đả bại đám yêu hồ kia sao?”

Ly Khế thấy mấy lời hồ yêu khoác lác đều bị Thiên Tuyền nghe hết, cảm thấy không biết giấu mặt đi đâu. Nói lợi hại như thế, vậy mà trước đó không lâu mới bị người nào đó dễ dàng đánh trọng thương, ngay cả kiếm đều bị đoạt đi thật khó coi. Tên Xích Hạp khoe khoang như vậy khiến hắc cực kỳ xấu hổ. Hắc vội vàng chuyển hướng đề tài.

“Xích Hạp, ta còn chưa kịp hỏi người, tại sao lại cùng hồ yêu đánh nhau?”

“Hừ, đám hồ yêu không biết xấu hổ đó! Tự cho là có chỗ dựa vững chắc liền kiêu ngạo, không phải chỉ là bát vĩ hồ mới từ Tỏa Yêu tháp trốn ra thôi sao? Bị mất một đuôi mà còn tự đại. Nếu thật sự lợi hại, sao có thể bị giam ở Tỏa Yêu tháp?!”

Hồ yêu nói chuyện chẳng có trọng điểm, làm người nghe mơ hồ.

Vẫn lẳng lặng ngồi, Thiên Tuyền đột nhiên hỏi: “Các người vì sao tranh chấp?”

Chúng yêu bây giờ mới chú ý đến thanh niên này. Sự hiện hữu của hắc tựa như thanh phong lúc ẩn lúc hiện, mặc dù tuấn nham như họa, lại mang theo một vẻ trong trẻo lạnh lùng thoát tục ly thế. Dù chỉ là phạm nhân, trên người không một chút yêu khí, nhưng vẫn làm cho người ta không thể xem thường hắc được.

Xích Hạp gãi gãi cái đầu hồ của mình, thành thật đáp: “Hiện nay mọi người đều nói, ai là người đầu tiên phá vỡ pháp trận ngoài thành, có thể kế thừa vị trí của Yêu Đế. Có không ít yêu quái một mình thử qua, nhưng không thể thành công. Sau lại nghe nói phải tập trung thật đông yêu lực cùng lúc đánh vào mới có thể phá trận, thế nên những đại yêu trong phạm vi yêu vực bắt đầu tự tạo thế lực, phân cách địa bàn. Kẻ nào không chịu phục tùng đều bị giết chết. Vậy nên mới có chuyện đánh nhau một ngày một đêm ở đây.”

Hắc quay đầu nhìn lại mấy tên yêu quái bên cạnh rồi nói tiếp.

“Chúng ta ở nơi này đều là những yêu quái không thích tranh giành gì. Không nghĩ tới đám hồ yêu kia có ý chiếm chỗ này. Bất đắc dĩ, chúng ta phải đánh nhau với bọn chúng.”

Một con báo yêu ở cạnh cũng thở dài.

“Thật vất vả tránh thoát tiên đạo đuổi giết, trốn vào yêu vực rồi cũng không được sống yên ổn...”

Xích Hạp thấy nó uể oải, một bàn móng vuốt vỗ phách một cái: “Nói uể oải vậy làm gì! Chờ việc này qua rồi, chúng ta không ngồi tu hành sao? Hiện tại đã có Ly Khế ở đây, đám hồ yêu kia sẽ không dám đến quấy rầy nữa đâu!”

Ánh mắt lũ yêu tỏa sáng, cùng nhau nhìn về phía Ly Khế. Bọn họ đều thấy được yêu lực không ai địch nổi của Ly Khế. Có hắc, đừng nói là hồ yêu mà ngay cả thế lực lớn nhất hiện nay, Kim sư yêu cũng không phải lo nữa!

Đáng tiếc, Ly Khế không có chú ý đến ánh mắt tha thiết của bọn họ mà im lặng trầm tư.

Hắc vốn muốn cầm theo Hóa Linh ngọc phá vỡ pháp trận, nhưng hôm nay xem ra lại không đơn giản như vậy. Tuy nói phá pháp trận có thể xưng đế là hoang đường, nhưng các đại yêu khác lại tin tưởng không chút nghi ngờ. Nếu hắc lấy ra Hóa Linh ngọc phá trận, chỉ sợ sẽ bị chúng yêu cản trở. Dù có thể phá được, cũng sẽ bị chúng yêu lập tức vây công giết chết tại đường trường.

Xích Hạp cùng đám yêu không thấy Ly Khế đáp trả, đành sờ sờ mũi nhìn về phía Thiên Tuyền.

Này phạm nhân thoát nhìn khá bình thường, nhưng Ly Khế thái độ đối với hắc rất tôn kính. Hơn nữa nhìn cũng có vẻ dễ nói chuyện, vì thế nên ánh mắt chờ đợi của lũ yêu chuyển dời đến người hắc.

Thiên Tuyền chỉ cảm thấy buồn cười.

Đám thú yêu này suy nghĩ thật đơn giản. Nếu biết mình là Thiên Tuyền cự môn tinh quân, tinh thông thuật hàng ma phục yêu, đại khái sẽ lập tức bỏ chạy tứ phía rồi?

Nhưng hắn cũng không nguyện vạch trần. Muốn thu phục bảy yêu quái này đối với hắn là rất dễ dàng, nhưng bọn hắn cũng có thể coi như bằng hữu của Ly Khế, nếu thật mà hủy bọn họ, chỉ sợ Ly Khế sẽ rất buồn.

Thiên Tuyền nhìn về phía Ly Khế. Dù sao hắc lang yêu này khá nặng tình cảm, cam nguyện mạo hiểm phá trận nhập Yêu Thành để cứu bằng hữu. Cho dù là những người tu tiên đắc đạo cũng không chắc có được nghĩa tâm giống hắn.

Nghĩ đến đây, lại cảm thấy được chính mình tựa hồ đối với hắc lang yêu này quan tâm quá mức. Thiên Tuyền tình quân luôn luôn băng lãnh, mặc dù đối với đồng môn tình quân khác không giả dối, nhưng cũng chẳng nói chuyện nhiều. Tuy nhiên đối với lang yêu từng thua trong tay mình, Thiên Tuyền lại vì hắn mà phá lệ khá nhiều lần. Ngay cả bản thân cũng không hiểu được vì sao.

Lúc này, mấy nàng yêu xà xinh đẹp tiến lại gần. Bản tính các nàng vốn dâm đãng, lại nguyên thân thể vốn lạnh như băng nên yêu thích thân thể huyết nhiệt. Thấy trên thượng tọa ngồi một phạm nhân, tự nhiên sẽ không chịu buông tha.

Bảy hổ yêu báo yêu cũng không ngăn trở, tùy ý để xà yêu vây lấy Thiên Tuyền.

Xà yêu đều biến hóa thành yêu diễm nữ tử, một đôi phong nhũ, thắt lưng tinh tế, lại thêm gương mặt dễ nhìn, mi nhãn đều mang phong tình vạn chủng, vốn đều dựa vào sở thích của phạm nhân mà biến thành, vô cùng hấp dẫn lòng người.

Một cái mông yêu lớn mật, liền tiến tới ngồi trên đùi của Thiên Tuyền, cầm một ly rượu ngon đưa đến miệng hắn, anh anh ôn nhu nói.

“Công tử, ta uy người uống rượu nhé?”

Trần tình bên cạnh bị đoạt tiên cơ không cam lòng yếu thế cũng ôm lấy cánh tay của Thiên Tuyền.

“Ta không chịu! Công tử cũng phải uống rượu ta uy nha...” Xà yêu khác cũng nhân cơ hội tiến đến gần.

Trong chốc lát, oanh oanh yến yến, mẫu đơn hoa hương, vô cùng náo nhiệt đánh tỉnh Ly Khế đang trầm tư.

Hắn quay đầu nhìn thấy một đám mỹ lệ yêu nhiều xà nữ, tất cả đều dính lấy trên người Thiên Tuyền, mà Thiên Tuyền cứ nhiên không đẩy các nàng ra, thậm chí có hứng thú nhìn chén rượu trong tay mông yêu. Trần tình kia thừa lúc hắn không để ý, đuôi rắn tham nhập dưới tay áo, khiêu khích kích dục.

Không biết sao, Ly Khế đột nhiên nổi giận, đứng dậy bạo quát: “Đều cút ngay cho ta!!”

Hắn hét lớn một tiếng làm đám xà yêu kia sợ tới mức hiện ra nguyên hình, mấy con đại xà từ quần áo Thiên Tuyền rút xuống đất chạy ra tứ tung.

Xích Hạp nhìn hắn mờ mịt hỏi: “Sao thế?”

Ly Khế lúc này mới phát giác thất thố, một chút ngây ngẩn ra không biết trả lời sao, ấp úng nói: “A! Ách... cái kia... Đúng rồi! Thiên Tuyền không thể uống rượu!”

“Thì ra là vậy!” May mắn Xích Hạp không có hỏi nhiều, liền đi đến chỗ mấy yêu quái khác tiếp tục uống rượu chúc mừng.

Bên này Ly Khế kéo Thiên Tuyền, cẩn thận phân phó.

“Đừng cùng yêu quái thân cận quá, bọn họ đều muốn hút tinh khí người. Không lưu ý một chút là mất mạng ngay!” Hắn lại không biết, người đã chết thì còn mạng ở đâu ra nữa mà mất.

Thiên Tuyền một đôi thanh mâu chăm chú nhìn Ly Khế hỏi: “Vậy còn người?”

“Ta?”

“Người cũng là yêu.”

“Này— Ta—” Ly Khế bị hắn hỏi cứng họng, suy nghĩ nửa ngày rốt cuộc mới nói: “Người đối với ta có ích lợi! Hóa Linh ngọc còn ở trong tay người, ta dĩ nhiên không dễ thương người!”

Mây kiếm của Thiên Tuyền nhướng lên.

“Nếu không có Hóa Linh ngọc kia, người liền muốn hại ta?”

“Đương nhiên là không!!” Ly Khế không chút nghĩ ngợi nói, mà nói xong nhìn đến đối phương dáng vẻ ung dung, cảm thấy như mình đang bị trêu chọc, không khỏi ảo não. Sau đó nghĩ nghĩ, bèn thấp giọng nói: “...Nếu người thích xà yêu, cẩn thận một chút cũng được... Không thì để ta đi trước phân phó bọn họ một chút...”

Thiên Tuyền nhìn bộ dáng của hắn như vậy, trong lòng lại nổi lên một thứ cảm xúc khó hiểu, như thể cao hứng, hoặc như buồn bực vì bị hiểu lầm.

Bất giác, hắn mở miệng giải thích.

“Không cần. Huyền hóa thuật của đám xà yêu này quá kém, trong mắt ta vẫn chỉ là nguyên hình xà mà thôi. Cảm ơn người đã đuổi đi họ.”

“Đúng vậy sao?” Ly Khế nhếch miệng nở nụ cười, ngay cả rằng nhanh đều lộ ra, “Là do chúng hoang dã hưởng lạc, không chăm chỉ luyện tập thôi!” Hắn bỗng nhiên chỉ vào mình hỏi Thiên Tuyền, “Ta thì sao? Bộ dáng của ta trong mắt người thế nào?”

Thiên Tuyền nhắm mắt lại, rồi mở ra, một tia lưu quang bảy màu chớp qua mắt, hắn chậm rãi nói.

“Một đầu hắc lang. Một con hắc lang có lỗ tai, tay chân và đuôi dính chút bạch mao.”

Ly Khế không nói gì, chán nản quay mặt đi chỗ khác. Đó rõ ràng là bản thể của hắn.

Nguyên đến chính mình ở trong mắt Thiên Tuyền cũng tầm thường như yêu vật khác, đều là nguyên hình thú thể...

Thiên Tuyền nghiêng cằm nhìn bóng người kia xoay sang chỗ khác, không tính toán nói cho Ly Khế, huyền hóa thuật của hắn đã phi thường cao siêu, ở trong mắt mình hắn vẫn là bộ dáng nam nhân. Còn hắn bất quá chỉ mô tả lại nguyên hình lang yêu từng được xem qua mà thôi.

7. Quyển 1 - Chương 6

Phàm nhân đứng đầu yêu vực

Hỏa thiềm khoe khoang gậy cánh về

Vì chúng yêu thịnh tình, Thiên Tuyền và Ly Khế đành ở lại tiểu thôn yêu quái tá túc một đêm.

Sáng hôm sau, Xích Hạp đến tìm Ly Khế.

Hắn đi thẳng vào vấn đề, vô cùng trực tiếp.

“Ly Khế! Người làm đầu lĩnh chúng yêu đi!” Bên cạnh hắn còn có mấy tên yêu quái đi theo gật đầu phụ họa.

“Chúng ta đã thương lượng với nhau, so với bị đại yêu ức hiếp, thì không bằng liên hợp lại trở thành thế lực một phương! Ly Khế chính là đầu lĩnh của chúng ta!!” Giọng nói của Xích Lạp lớn đến mức vách tường của tiểu ốc phát run lên, những yêu quái khác cũng rống to hoan hô.

“Phải! Đầu lĩnh!”

“Đầu lĩnh!!”

Ly Khế vội vàng ngăn cản trận tung hô của bọn họ lại.

“Chậm đã! Ta khi nào nói qua sẽ làm đầu lĩnh?!”

Xích Hạp nhìn hần, tỉnh rói trả lời.

“Nơi này người yêu lực cao nhất, nếu người trở thành đầu lĩnh, chúng ta ai cũng đều tán thành!”

Nhìn đám yêu quái lại phụ họa gật đầu liên tục, đầu Ly Khế lại đau.

“Ta chỉ tính toán phá trận vào thành, cũng không có ý định lưu lại!”

“Vậy không được rồi! Nếu người phá trận, sẽ trở thành yêu đế, chúng ta càng muốn đi theo người!” Xích Hạp chỉ chỉ bọn họ, “Hơn nữa một khi đánh nhau, người dù sao cũng cần chút giúp đỡ. Chúng ta yêu quái này nọ tuy rằng pháp lực thấp kém, nhưng đánh nhau vẫn là có thể chống đỡ được một trận. Người hãy đáp ứng đi!”

Mặc dù Xích Hạp lời nói có lý nhưng Ly Khế vẫn lắc đầu, nói cái gì phá trận kế thừa đế vị, đều là lời vô căn cứ. Yêu đế không chừng vẫn đang an phận trong thành, còn yêu quái bên ngoài liên vờn đánh nhau đến người chết ta sống. Ly Khế không muốn tranh giành vị này.

Đang muốn cự tuyệt, bỗng nhiên một giọng nói vang lên.

“Đáp ứng đi, Ly Khế.”

Lũ yêu quay đầu lại thì thấy Thiên Tuyền đang từ cửa tiến vào.

Ly Khế không hiểu hỏi: “Người muốn ta đáp ứng làm đầu lĩnh bọn họ?!”

“Tại sao không đáp ứng?” Thiên Tuyền ngồi vào chiếc ghế duy nhất trong phòng, nâng mắt nhìn lướt qua, “Muốn lấy Hóa Linh ngọc phá trận, phải phá từ chỗ pháp trận yếu nhất. Nếu chỉ có ta và người hai người, mang theo Hóa Linh ngọc, chỉ sợ chưa tìm được vị trí đã bị đám yêu vây công, làm sao còn rảnh để tác pháp?”

Bên cạnh Xích Hạp cực kỳ đồng ý.

“Nói quá đúng! Ly Khế, người nên đáp ứng đi!”

Ly Khế ngàn lần không muốn. Lang tính nóng nảy, tối ghét phải chịu trói buộc, càng không nói đến thống lĩnh lũ yêu. Đối với hần mà nói thì việc này so với đánh nhau với tiên đạo còn đau đầu hơn. Nhưng hiện giờ tình thế bức bách, hần khốn khổ không thôi. Chợt nhìn đến Thiên Tuyền thân ảnh điềm tĩnh, tâm liền sinh nhất niệm.

“Làm đầu lĩnh cũng được, bắt quá Đại đầu lĩnh phải là Thiên Tuyền!”

“Hần?” Xích Hạp chỉ vào Thiên Tuyền, không tin Ly Khế vậy mà lại nguyện ý thần phục dưới người khác.

Ly Khế vẻ mặt nghiêm túc: “Ta từng bại dưới tay hần, để hần làm Đại đầu lĩnh cũng là chuyện đương nhiên.”

“Người bại dưới hần?!” Xích Hạp tròn tròn hai mắt, một lần nữa đánh giá lại Thiên Tuyền. Nhưng dù có nhìn thế nào cũng chỉ là một phạm nhân thanh lãnh đạm mạc. Không nhìn ra được hần lợi hại chỗ nào mà lại đã bại được hắc lang yêu từng xưng bá Yêu thành.

Ly Khế sờ sờ cái mũi, có chút xấu hổ gật đầu thừa nhận. Có điều bại dưới tay cường địch không thể nói là sỉ nhục. Hần cởi bỏ y khâu, lộ ra một vết sẹo ngăm đen thật dài trong ngực, thản nhiên nói: “Ta thật sự đã bại.”

Lũ yêu nhìn đến vết sẹo mới khỏi không lâu, tuy nói khó có thể tin nhưng tình cảnh này muốn không tin cũng không được.

Xích Hạp cùng mấy yêu quái đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng nói.

“Người đã nói như vậy, chúng ta cũng không ý kiến!” Cường giả vi tôn, đối với yêu chúng mà nói, chỉ quan trọng lực lượng, mặc kệ những thứ khác. So với nhân gian lễ nghi phiền phức, luận xuất thân luận nhân phẩm rồi đề cử người đứng đầu, thực đơn giản hiệu quả hơn rất nhiều.

Có điều nhân vật chủ chốt, lại giống như không có chuyện gì liên quan đến mình.

Thiên Tuyền nhìn về phía lũ yêu, không khỏi âm thầm mỉa mai ý nghĩ kỳ lạ của đám yêu quái này. Hẳn thân phận là gì còn chưa biết rõ, vậy mà đã đồng ý đưa lên vị trí đầu lĩnh.

Chính là vừa nghĩ, hần nhất giới tinh quân tiến nhập yêu vực đã là trường hợp kỳ lạ, hiện giờ cứ nhiên còn đi làm đầu lĩnh yêu quái! Thượng đế mà biết, chỉ sợ phải từ quyền tiêu ngai vàng ngã xuống. Còn Thiên Xu, Thiên Ki, Ngọc Hành tinh quân, có lẽ sẽ tức giận đến dậm chân dậm cẳng...

Nghĩ đến đây, Thiên Tuyền bỗng nhiên sinh hưng trí.

Kết quả là tiểu yêu thôn náo nhiệt hẳn lên.

Có Thiên Tuyền, Ly Khế trợ trận, Xích Hạp bọn họ tự nhiên sẽ không sợ ngoại lai yêu quái. Tiểu yêu nhỏ yếu trốn bên trong yêu vực nghe nói nơi này có đại yêu đến, hơn nữa lại dễ dàng đánh bại bộ tộc hồ yêu, đều kéo nhau đầu nhập vào.

Cơ hồ mỗi ngày đều có không ít yêu quái vào thôn, vì yêu tính khác nhau nên thỉnh thoảng xảy ra vài tranh chấp nhỏ do thú tính thuộc loại thiên địch oan gia, hoặc ngũ hành tính tương khắc, thậm chí còn có cướp đoạt chỗ ở, phức tạp khó phân.

Ly Khế nghe xong liền đau đầu, nhưng Thiên Tuyền lại bình chân như vại.

Hắn mặc dù vẻ ngoài nhã nhặn, nhưng hành sự cũng rất mạnh mẽ dữ dội. Đầu tiên là sai Xích Hạp phân tổ yêu quái thành từng Đường khác nhau. Trong Đường quy định tự yêu chúng chăm nom, có nghiêm lệnh không được lên ầu đả, nếu vi phạm liền đuổi. Yêu quái mới tới sẽ được an bài trong Đường tương ứng, nếu thiếu sẽ bổ sung.

Phương pháp lưu loát, an bài thỏa đáng. Thôn tuy có một vài hỗn loạn nhỏ nhưng vẫn là dung hạ hết toàn bộ yêu quái.

Kể từ đó, đám Xích Hạp từ nghi hoặc ban đầu càng trở về sau càng khâm phục. Dù chưa thấy sức mạnh đả bại Ly Khế của hắn, nhưng dần dần cũng vui lòng phục tùng.

Khi lực lượng bọn họ dần hình thành, dĩ nhiên sẽ có yêu quái tìm đến gây rối.

Ngày hôm đó Thiên Tuyền cùng Ly Khế đang thương lượng làm cách nào để tìm được điểm yếu của pháp trận, chợt nghe ở bên ngoài có tiếng nổ lớn. Ra cửa liền thấy bầu trời dày đặc quạ đen, ô vũ che lấp mặt trời, lực lượng cực lớn.

Bay qua bay lại ở giữa là một con ô bông quái to lớn, cả thân thể tối đen, bốn cánh hai đầu, cánh dài tám trượng, đầu lớn như cái đầu, trào sắc bén như sắt, tiếng kêu thô lệ chói tai. Lại thấy một yêu quái khác, hình dáng của tiểu oa nhi, đồng nhan hạc phát, trên người khoác lông tiên diễm, tay cầm roi Tuyết xà, khoanh chân ngồi vững vàng trên người ô bông quái.

Con ô bông này là thủ lĩnh của đám quạ kia, mặc dù pháp lực không cao nhưng hung hãn nan thuần, ngày có thể đi ngàn dặm mà không mệt. Yêu vật kia có thể cứ nhiên khống chế yêu thú quái dị như thế, có thể thấy được không phải kẻ đơn giản.

Yêu kia chậm rãi hạ xuống, vẫn ở không trung ngừng lại, đánh giá Thiên Tuyền Ly Khế hai người. Thấy một trong số đó là phạm nhân, còn người kia cao lớn ngăm đen phẳng phất nhàn nhạt yêu khí, cánh tay nhỏ bé liền nâng lên chỉ hướng Ly Khế, thanh âm như hài đồng non nớt của nó vang lên.

“Người chính là đầu lĩnh?”

Thái độ của nó ngạo mạn, lại có diện mạo tiểu đồng xinh đẹp, có vẻ hơi buồn cười. Ly Khế khoanh tay trước ngực, không thèm đáp lại.

Yêu quái kia lại hỏi: “Người là đầu lĩnh của nơi này sao?!”

Ly Khế vẫn không đáp.

Đối phương nổi giận. Xưa nay gặp phải yêu quái, chỉ cần thấy nó ngồi trên ô bông quái, đều phải sợ tới mức khúm núm, dù là đại yêu cũng không dám khinh thường đối đãi. Vậy mà thái độ của nam nhân trước mắt lại vô cùng khinh mạn, không coi nó ra gì!

Ly Khế nghiêng đầu qua, nhìn Thiên Tuyền tặc lưỡi.

“Cười loại điều ăn thịt thối này, nhiễm một thân thi thối, đúng là ghê tởm.” Sau đó làm như người phải hương vị gì đó khó chịu, nhu nhu cái mũi.

Yêu quái kia nghe xong lập tức then quá hóa giận, trong miệng hí một tiếng dài, ô bông quái cũng há mồm kêu theo. Trong nháy mắt, đám quạ đen trên không trung như thủy triều một loạt đánh về phía Ly Khế.

Ly Khế thấy thế, chẳng những không lùi, ngược lại tiến lên từng bước, phút chốc ánh mắt hiện ra thanh lực lang nhãn. Chỉ nghe hấn giữa mặt lên trời hét to, khiếu thanh như quần lang cùng thét. Trong hư không huyền hóa ra một đầu hư ảnh cự lang, hướng đám quạ lao đến. Đám quạ vốn chết nhất, lập tức bị sói tru sợ tới mức bay tán toạt tứ tung, còn có mấy con bị dọa đến thẳng tâm can, rớt xuống mặt đất.

Đàn điều đen tuyền phút chốc tán đi vô tung, không có điều vân che, bầu trời trong xanh trở lại. Chỉ còn ô bông quái kia giống độc cước tướng quân trên không trung đập cánh, vô cùng buồn cười.

Yêu quái kia trở tay không kịp, trừng mắt nhìn Ly Khế, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Ly Khế lại quanh tay mà đứng.

Xích Hạp lúc này đã vội vàng chạy đến, vừa thấy yêu quái cười ô bông kia, không khỏi kêu lên.

“Hỏa thiềm đồng tử!”

Hỏa Thiềm đồng tử được hấn nhận ra, bộ dạng đắc ý nói.

“Coi như ngươi có mắt!”

“Ngươi tới làm gì?!” Xích Hạp lớn tiếng hét to, như lâm đại địch.

Hỏa Thiềm đồng tử không quan tâm đến hấn, chỉ nhìn Ly Khế nói: “Yêu chúa Hâm Tông đại nhân, đặc biệt thỉnh đầu linh Thiên Tuyền của nơi này, tối nay đến Kinh Thiên Bích ẩm yến!”

Ly Khế nheo mắt lại, dấu đi thanh lực yêu quang trong mắt: “Chúng ta nếu không đáp ứng thì thế nào?”

“Không tới phiên các người từ chối!!” Trong tay Tuyệt liên xà vung lên, một cỗ hỏa diễm nhiệt khí chốc lên bốc lên toàn thân, thân roi tuyết trắng tức thì như mỡ hàn nóng chảy. Ô bông quái được yêu khí của chủ nhân tiếp trợ, lớn tiếng kêu the thé, thanh âm chói tai đáng sợ tới mức tiểu yêu vùng phụ cận trốn hết về ổ không dám lộ đầu ra.

Ly Khế muốn phát tác, lại nghe Thiên Tuyền phía sau nói.

“Tiểu yêu, ngươi trở về nói với Hâm Tông yêu chúa kia, chúng ta sẽ đến chỗ hẹn.” Lũ yêu ngạc nhiên nhìn về phía Thiên Tuyền.

Hỏa Thiềm đồng tử không cho là đúng, khinh thường hấn là người phạm, bĩu môi nói: “Thối, ngươi có tư cách gì nói chuyện ở đây?”

Xích Hạp quát: “Hấn là đầu linh của chúng ta – Thiên Tuyền đại nhân!”

“Là hấn?” Hỏa Thiềm đồng tử cao thấp đánh giá Thiên Tuyền, vốn đối với đám ô hợp này đã khinh thường, hiện giờ nghe được lời ấy càng bộc phát cười to, “Haha!! Ha ha – Cư nhiên để cho một người phạm đứng đầu lũ yêu?! Buồn cười! Ha ha! Buồn cười quá! Haha...”

Xích Hạp không khỏi rống giận: “Câm miệng!!”

Nhưng mà những lời nói khinh miệt này lại hoàn toàn không thể đả động đến Thiên Tuyền.

Hỏa Thiềm đồng tử cười một hồi lâu mới ngừng lại nói: “Như vậy, đêm này giờ Thân gặp ở Kinh Thiên Bích!”

Hấn niệm động yêu quyết, ô bông quái nghe thấy lệnh liền đập cánh quay về.

Bỗng nhiên nghe thấy tiếng vang bên tai, Ly Khế không biết từ khi nào dùng Tấn cực thân pháp nhảy lên trên lưng ô bông, ngồi chồm hổm bên cạnh Hỏa Thiềm. Thanh âm mang theo vài phần nộ ý lẫn hung tà: “Làm gì phải vội vàng đi như thế?”

Hỏa Thiềm đồng tử kinh hãi, không kịp trở tay rút roi ra.

Tuyệt xà liên kia được hấn lấy yêu huyết tẩm dâm, hấp thu thiềm hỏa tinh hỏa, trên thân như diêm nóng cháy, chạm vào người liền nấu chảy da thịt, có thể nói là binh khí tâm đắc nhất của hắn. Nhưng mà Ly Khế làm như chẳng có gì, trong tay khoát kiếm đảo một cái, đem thân roi cuốn trên thân kiếm.

Cho dù hỏa tiên nóng đến cỡ nào, làm sao địch lại cương ngạnh của huyền thuyết?

Hỏa Thiềm đồng tử biết tình thế không đúng, vội vàng thu lại roi, nhưng thấy trên khoát kiếm tràn ra thanh phong mang, tước ngọc đoạn kim, tuyệt xà tiên chớp mắt bị cắt đứt, giống như tử xà rơi xuống từng đoạn.

“Người!!”

Binh khí bị hủy, Hỏa Thiềm đồng tử giận dữ rống to, nhưng không ngờ bị ách ngự ở cổ họng không thể phát tác.

Thân hình cao lớn của Ly Khế dẫm trên lưng ô bông quái, tay trái nắm chặt khoát kiếm, tay phải bóp cổ tiểu yêu giữa không trung, trên mặt hung thần tà khí, thanh lục song mâu nháy mắt hiện ra dã thú tính, yêu khí tấn lộ.

“Người trở về thay ta gửi lời hỏi thăm Hâm Tông. Có muốn kim mao bị thiêu một lần nữa hay không...” Khoang miệng lộ ra răng nanh yêu lang, sắc bén trắng dã dày đặc, “Ta tuy không ăn độc vật, nhưng chán ghét loại cóc nói năng lỗ mãng.” Nói xong, khoát kiếm vung về phía sau, cuối cùng chém đứt một bên cánh của ô bông quái.

Rất nhiều máu tươi văng ra khắp nơi, ô bông quái bị đau kêu lên thê thê, ở giữa không trung điên loạn quay cuồng. Ly Khế đã sớm sở liệu, vẫn giữ Hỏa Thiềm đồng tử kia, nhảy ra giữa không trung, vung lên kiếm thứ hai, kiếm xuất hồ mang, chém rụng một đầu của ô bông nhất sí! Ly Khế hạ xuống, đáp ở ô bông quái trên lưng, quát lớn một tiếng: “Yên ổn lại cho ta! Nếu còn điên đảo, sẽ đem ngươi bổ làm hai nửa!!”

Ô bông quái biết lợi hại, dù vết thương đau nhức cũng không dám lỗ mãng, vỗ hai cánh còn lại ở không trung đình ổn.

Ly Khế thu kiếm, đưa tay để tiểu yêu xuống lưng ô bông, mắt lạnh nhìn Hỏa Thiềm đồng tử đang phát run nói: “Nghe kỹ, lần sau nếu nghe ngươi làm nhục Thiên Tuyền lần nữa, liền nghiền ngươi thành cóc bột. Cút!”

Nhìn ô bông thê lương chỉ còn lại hai cánh chẳng khác gì quạ đen bình thường, mang Hỏa Thiềm đồng tử chặt vật rời đi, Xích Hạp bội phục Ly Khế nói: “Huynh đệ, người quả là có dũng khí! Hỏa Thiềm đồng tử xem như Hâm Tông tọa hạ đại tướng. Người thế nhưng dễ dàng đuổi đi, còn phế tọa kỵ của hắn! Ha ha...”

Ly Khế không cho là đúng, ngược lại có chút để ý nhìn về phía Thiên Tuyền. Chính mình vừa mới lộ ra lang yêu bộ dạng, không biết Thiên Tuyền sẽ có cảm tưởng thế nào? Dù sao hắn là phạm nhân, không giống như yêu chúng...

Lúc này Thiên Tuyền đã đi tới, vỗ vỗ bờ vai của hắn nói: “Làm không tồi.” Lưu lại lời ấy rồi xoay người trở về phòng.

Ly Khế sững sốt một chút, lập tức vui mừng đuổi theo.

Trái lại Xích Hạp đứng một bên không khỏi giật mình. Tên kia vốn luôn mặt lạnh, một lang yêu cứ rút kiếm là chém, sao đi nhân gian một chuyến liền trở thành bộ dạng như vậy?! Chẳng lẽ là bị tiên gia đạo sĩ nào đánh trúng đầu?

8. Quyển 1 - Chương 7

Kinh Thiên Bích thượng trấn quần yêu

Khiên lang quy khứ nhược đăng nhàn

Kinh Thiên Bích, một hiểm địa của yêu vực. Vách đá dựng đứng, cao ngất chạm mây, chỉ có một con đường nhỏ vòng vèo đi lên, đá trên vách góc cạnh sắc bén, mà ở bên dưới còn có nham thạch nóng chảy, bốc lên khói trắng nóng rực, chỉ cần lạc chân một bước là coi như toi đời.

Trên đỉnh của nơi hiểm yếu này, đêm nay có bày một tiệc rượu, hơn mười yêu chúng đứng vây bên cạnh bàn, Hỏa Thiềm đồng tử cũng ở trong đó. Yêu vật ngồi nơi cao nhất, tóc vàng lấp lánh, mặt rộng mũi cao, mặc kim tuyến trường bào, chân mang giày thêu mây, khí độ hoa quý, hiện tại đang nhắm mắt dưỡng thần, mang theo khí độ vương giả không giận mà uy. Đám yêu không dám quấy rầy, lẳng lặng sắp xếp mọi thứ.

Giờ Thân đến, đại yêu kia mở ra hai mắt, kim mâu không dấu đi sát khí, trầm giọng nói: “Đến rồi.”

Lũ yêu vội vàng đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy bích đạo eo hẹp xuất hiện một thân ảnh màu tím, không nhanh cũng không chậm mà đến. Bích nhai dốc đứng, nham thạch nóng chảy sủi bọt tựa như không có gì, hấn đi lại nhẹ nhàng, thanh thoát giống như đang tản bộ trên sân vắng, ngấm thưng bích.

Đợi hấn đến nơi là chính xác giờ Thân.

Ở phía sau còn có một gã hắc y nam tử tóc đen cao lớn đi theo, trên lưng mang một thanh đoản kiếm. Hấn vừa hiện thân, ánh mắt của Hỏa Thiềm đồng tử lập tức trở nên oán độc.

Đại yêu trên bàn cẩn thận đánh giá tử y thanh niên kia, thấy hấn thần thái lạnh nhạt bình tĩnh, tựa như không hề bận tâm. Nhưng càng như thế, lại càng khiến người ta không thể khinh thường. Người kia đứng dậy ôm quyền nói.

“Ta là yêu chúa Hâm Tông, các hạ chính là Thiên Tuyền?”

Thiên Tuyền nhìn hấn một cái, vẫn không thi lễ, chỉ hơi gật đầu như đáp lại.

Thủ hạ của đối phương thấy hấn thái độ ngạo mạn, đang muốn phát tác thì bị Hâm Tông đưa tay ngăn cản.

Hâm Tông dù sao cũng là thủ lĩnh yêu chúng một phương, kiến thức không ít. Trong lòng biết được tử y thanh niên bề ngoài chỉ là một phạm nhân, nhưng nội liêm cực thâm, lại có thể được bọn Xích Hạp đi theo, tự nhiên không thể tầm thường được.

Nhìn đến nam tử phía sau Thiên Tuyền, không khỏi híp lại đôi mắt vàng kim: “Ly Khế, lâu rồi không gặp.”

Đối phương hừ lạnh một tiếng, không thèm đáp trả.

Hâm Tông lại nở nụ cười: “Người bẻ gãy hai cánh của ô bông, đuổi Hỏa Thiềm quay về quả nhiên là người.” Hấn quay đầu nhìn lại Hỏa Thiềm đồng tử sắc mặt đã hóa đen, “Nếu thua dưới tay Ly Khế cũng không oan!” Đám yêu quái còn lại mặc dù đã nghe thấy việc Hỏa Thiềm đồng tử bị bại lui, nhưng hôm nay gặp kẻ đã ra tay đều không khỏi âm thầm đánh giá Ly Khế.

“Có điều, nhất phương đại yêu vậy mà lại chịu phạm nhân sai sử, đúng là mới nghe lần đầu.” Trong đôi kim mâu ánh lên một tia nghiêng ngẫm.

Ly Khế quả nhiên không để yên cho hấn, hừ nói: “Kim mao sư tử, ít ở đó bậy bạ tám loạn. Có chuyện gì nói mau! Giả bộ cao siêu làm gì!”

Phạm là yêu quái, tối kỵ bị người khác nói ra chân thân. Ly Khế nói như vậy liền khiến Hâm Tông nhú mày, nhưng hấn vẫn không tức giận, khoan thai nói.

“Đừng nóng vội, lần này mời hai vị đến đây, dĩ nhiên là có chuyện quan trọng cùng bàn.” Hấn làm thỉnh thê, “Bốn tọa chuẩn bị rượu nhạt, mời hai vị ngồi!”

Thiên Tuyền hơi gật đầu một cái, ngồi xuống ở đối diện Hâm Tông. Ly Khế lại không ngồi, chỉ khoanh tay ôm kiếm ở phía sau Thiên Tuyền, chưa giảm phân nửa đề phòng.

Hâm Tông cũng không miễn cưỡng, khom người vì Thiên Tuyền châm một ly, sau lại tự rót, rượu trong suốt mùi thơm ngào ngạt, thật là hảo tửu.

“Để biểu thị thành ý, trước ẩm vi kính!”

Hắn uống hết chén này, lại phát giác Thiên Tuyền vẫn không động đến ly của mình bèn hỏi: “Chẳng lẽ người sợ bồn tọa hạ độc?”

Thiên Tuyền lắc đầu: “Ta và người đều không phải người dư thừa, vẫn là mời yêu chúa nói vào vấn đề chính đi!”

Hâm Tông đặt chén rượu xuống nói: “Nếu các hạ đã thần thần đề nghị, bồn tọa nói thẳng trọng tâm vậy. Yêu vực hiện giờ vì Yêu thành đóng cửa mà chúng yêu tránh đầu, có thể nói là phi thường hỗn loạn. Bồn tọa thống ngự nhất phương yêu chúng, chính là muốn tập hợp lực lượng phá vỡ pháp trận ngoại Yêu thành, giải quyết rối loạn của yêu vực. Các hạ hiện giờ chiếm cứ yêu thôn, tuy trong thôn chỉ là tiểu yêu, nhưng tập trung đông đúc, lực lượng không kém. Cố ý muốn mời các hạ gia nhập dưới trướng bồn tọa, hợp lực phá trận!”

Thấy Thiên Tuyền không nói, tưởng rằng hắn vì chuyện phá thành vi để mà so đo, liền nói tiếp: “Nếu bồn tọa may mắn giữ để vị, nhất định sẽ không bạc đãi người, xin hãy yên tâm!”

Hâm Tông nói những lời êm tai này, đơn giản là muốn thu hút Thiên Tuyền, Ly Khế cùng đám Xích Hạp. Lúc trước hắn vốn khinh thường tiểu yêu thôn trang này, nói những yêu quái yêu thể không ra hồn kia chẳng làm được tích sự gì nên không dă động đến. Nhưng mấy ngày trước nghe được tiểu yêu thôn trang đánh lui hồ yêu, tụ thành một thể lực mới nảy lên lòng tham muốn.

Thiên Tuyền không tỏ rõ ý kiến, chỉ hỏi: “Không biết yêu chúa có phương pháp gì phá trận?”

“Tất nhiên là tập kết yêu lực, đánh đồng loạt vào pháp trận!” Hâm Tông có vẻ đã định liệu trước.

“Lấy gì để tập kết yêu lực?”

“Bồn tọa tìm được Liệt Thiên cung, Phá Nhật tiễn, xâu lấy yêu lực đủ để đánh bại pháp trận!”

Thiên Tuyền nghe vậy nhú mày: “Liệt Thiên Phá Nhật là của thần nhân Hậu Nghệ sở hữu. Yêu chúa sao có được vậy đó?”

Hâm Tông không khỏi đắc ý cười nói: “Việc này không tiện nói với các hạ. Chỉ có thể nói đây là cơ duyên xảo hợp, Liệt Thiên Phá Nhật này hiện tại đã thuộc quyền sở hữu của bồn tọa. Ngày phá giải ngoại thành trận pháp chỉ trong nay mai thôi!” Hắn nhìn đến biểu tình của Thiên Tuyền, nghe mình nói đến những thần khí như thế, vậy mà ngay cả lông mi cũng không động nửa phân.

Hắn đang muốn khoe khoang lần nữa, Thiên Tuyền bỗng nhiên lắc đầu nói: “Liệt Thiên vi dương, Phá Liệt vi cương, binh khí của thần nhân do thiên địa chính khí tạo thành, há có thể xuyên vào yêu tà lực. Chớ nói phán trận, nếu nó ở trên tay người thì cũng chỉ là một vũ khí tâm thường, thi triển không ra được ba phần uy lực.”

“Cái gì?!” Nụ cười tươi của Hâm Tông đọng lại trên mặt. Hắn chỉ nghe Liệt Thiên cung, Phá Nhật tiễn có uy lực cường đại, thần nhân Hậu Nghệ từng lấy nó bắn hạ chín mặt trời, phá pháp trận tự nhiên là một việc dễ dàng. Nhưng khi nghe Thiên Tuyền nói xong, mặc dù không thể chứng minh thật giả nhưng nói rất có lý, không khỏi không tin. Chợt nhớ tới lúc nhắc đến vật ấy thì đối phương chỉ cười không nói, giống như sớm biết vật hắn lấy được không thể sử dụng.

Rồi Thiên Tuyền đứng lên, lãnh đạm nói: “Yêu chúa nếu không có cách nào phá trận, ta đành cáo từ.”

Thấy hắn muốn rời khỏi, Hâm Tông vội vàng quát: “Chậm đã!!” Hắn nâng người đứng dậy, “Nghe ngữ khí của các hạ, không lẽ đã có phương pháp phá trận?”

Thiên Tuyền không đáp, như thế lại càng gia tăng lòng nghi hoặc của Hâm Tông. Nếu Liệt Thiên Phá Nhật của hắn không thể mở pháp trận, thì phải có phương pháp khác. Người trước mặt này bí hiểm, chỉ một lời nói chỉ ra sơ hở, thì rất có khả năng hắn biết cách phá cửa trận pháp. Như thế càng không thể để hắn rời đi.

Kim bào vùng lên, một cổ cường đại đậm hoàng yêu khí tràn ra bên ngoài cơ thể.

Yêu chúng thấy Hâm Tông nhất động, lập tức di động thân ảnh, đem hai người vây khốn, che lại đường đi.

Ly Khế thấy thế, tiến lên từng bước, che trước người Thiên Tuyền, đưa tay cầm chuôi kiếm, yêu khí trong cơ thể bộc phát.

Điện thanh kim hoàng trên không trung va chạm lẫn nhau, trong chớp mắt không ai nhượng ai.

Hâm Tông rời khỏi bàn nhìn Ly Khế nói: “Ly Khế, nhiều năm không gặp, xem ra yêu lực của ngươi mạnh lên rất nhiều. Tại sao không gia nhập chúng ta, ta và ngươi cộng lực phá pháp trận kia rất dễ dàng. Đến lúc đó, chúng ta có thể cùng nắm yêu vực, song để cùng xưng, chẳng phải tốt hơn làm tiểu tốt dưới tay phàm nhân?”

Ly Khế khoát kiếm trong tay, hoàn toàn không để ý lũ yêu đang vây quanh, đối Hâm Tông nói: “Kim mao sư tử, nhiều năm không gặp, bản lĩnh lắm nhá vợ vẫn của ngươi cũng tăng không ít!”

“Không biết suy xét!”

Trong đám yêu nhân có một tên thanh sam hét lớn. Ly Khế chợt thấy chân cứng ngắc, cúi đầu nhìn thấy trên mặt đất mọc ra yêu lục mạn đằng (yêu dây leo), quấn lại hai chân của hắn, trên thân còn có gai độc sắc nhọn, châm nọc độc vào đùi, có ý đồ hạ độc hắn.

Thanh sam yêu nhân đang đắc ý thì thấy Ly Khế ha hả cười, xoay người giật một cái, không để ý đến bàn tay bị gai độc đâm phá, đem gốc rễ của yêu lục mạn đằng nhỏ ra, hất bay vào vách đá. Đồng thời đưa tay lên liếm miệng vết thương, sắc mặt như thường, không thấy nửa phần dấu hiệu trúng độc.

“Thế nào lại như vậy?! Độc yêu đằng của ta! Ngươi cư nhiên-”

“Hừ,” Hâm Tông liếc yêu nhân kia một cái nói, “Ngươi hạ độc hắn có tác dụng gì? Lang yêu có khả năng tích độc tị tà. Đằng độc như ngươi không làm gì được hắn cả, lui xuống đi!!”

Thanh sam yêu nhân kia nghe Hâm Tông quát mắng, phần nộ thối lui sang một bên, cự lại Hỏa Thiềm đồng tử đang sung sướng vui cười khi người khác gặp họa.

Ly Khế nói: “Thức thời liền thối lui ngay lập tức, nếu không lần này không đơn giản là cháy tiêu bộ lông đâu!”

Hâm Tông thần sắc lạnh lùng: “Xem ra ta và ngươi đường đi khác biệt, không thể hợp tác.” Chỉ thấy ông tay áo của hắn vung lên, lũ yêu tuân lệnh lập tức hướng Ly Khế đánh tới. Hơn mười yêu quái này mặc dù chưa lợi hại bằng Hâm Tông nhưng cũng là mãnh tướng dưới trướng, khí thế rào rạt, không thể khinh thường.

Nhìn hắn như vậy, Ly Khế cười lạnh: “Chẳng lẽ ta còn sợ sao?”

Đã tiến lên tất nhiên không sợ lũ yêu, Ly Khế lôi ra khoát kiếm trên lưng, chỉ thấy điện thanh kiếm hoa lạnh lẽo vô cùng. Hỏa Thiềm đồng tử vừa thấy biết rõ lợi hại, vội quát: “Cẩn thận cự kiếm trên tay hắn!!”

Vài tên nghe vậy lập tức có chút cổ kị không dám trực tiếp đón kỳ phòng này. Cũng có những kẻ nóng lòng lập công trước mặt yêu chúa không thêm lùi, lao thẳng tới, trở thành tể phẩm dưới kiếm.

Khoát kiếm trong tay Ly Khế huy vũ như gió xoáy, nhanh chóng từ trên xuống dưới được bao bọc bởi thanh sắc cuồng mang. Trong phút chốc, trên Kinh Thiên Bích thanh quang lóe ra, tiếng kim loại gãy cũng yêu quái kêu than vang lên. Không lâu sau, Bích đỉnh mặt đất toàn mau tươi, mấy tên yêu quái bị khoát kiếm của Ly Khế làm trọng thương, hoặc tử hoặc phế, vô cùng thảm thiết.

Hâm Tông thấy thế nhú mày, cũng biết biện pháp tầm thường không thể nào đối phó được tên hắc lang yêu ngoan cường này, liền đảo mắt nhìn về phía Hỏa Thiềm đồng tử. Hỏa Thiềm đồng tử được ám hiệu, lập tức hí dài một tiếng, có năm tên yêu quái nghe được hiệu lệnh lập tức thối lui, lấy bát quang lục hợp thể vây quanh Ly Khế.

Hỏa Thiềm đột nhiên nhảy lên, lẳng không bay tới. Ly Khế đang muốn giơ kiếm tương ứng, bỗng nhiên một mảnh lưới lớn từ trên không úp xuống vây lấy hắn. Dây chao của lưới này như ngân trắng tuyết, chói mắt phi thường, hướng đầu lang yêu chùm xuống, năm yêu vật còn lại vội vàng tiếp được năm đầu lưới, đem Ly Khế vây ở giữa.

Hỏa Thiềm đồng tử niệm động yêu chú, lưới kia liền buộc chặt, trói ngụ Ly Khế lại.

“Ngao-” Ly Khế gào lên, muốn lấy kiếm cắt đứt thân lưới. Nhưng không hiểu lưới này được tạo bởi cái gì, càng cắt lại càng buộc chặt. Ly Khế run thân giãy dụa khiến lưới co rút lại càng chặt.

Hâm Tông tất nhiên rất đắc ý, hần khoanh tay mà đứng, nhìn lang yêu bị trói trong lưới nói: “Biết là người tới làm sao bản tọa không chuẩn bị trước? Tắm lưới này lấy Thiên Chu Ti nhào nặn mà chế thành, đừng nói trói yêu, mà ngay cả thiên tiên thần nhân cũng giãy không ra! Khuyên người không cần uống phí khí lực!”

Ly Khế không thèm nghe lời khuyên bảo, lúc này lưới đã gắt gao bao lấy hần, khiến hần toàn thân căng thẳng trương lên. Thiên Chu Ti vờn quả nhiên như lời Hâm Tông nói, không phục từng liền bị buộc chặt, hần giãy giụa như vậy, dây lưới xiết vào da thịt, có cái chằng ở ngay cổ họng làm hần thật sự khó thở.

Lũ yêu căn bản đều nghĩ Ly Khế đến lúc này sẽ khuất phục mà không giãy dụa nữa. Thế nhưng lang yêu tính tình ngoan cố, không chịu dừng lại, Thiên Chu Ti lưới siết càng chặt, khiến cho xương cốt của hần bị ghim kêu lên, y phục trên người cũng bị làm rách ra. Lang yêu quật cường này không chừng sẽ bị xiết chết.

Hâm Tông cố ý cho hần cơ hội cuối cùng, tiến đến phía trước nói: “Ly Khế, bản tọa hỏi người một lần nữa. Có muốn gia nhập dưới trướng ta?”

Đôi mắt lục sắc của lang yêu liếc mắt nhìn hần, dây lưới chằng trên cổ làm hần khó khăn mở miệng, như văng rõ ràng đáp trả: “Chỉ, bằng, người? ...Còn, không, đủ, tư, cách!”

“Hừ. Muốn chết!” Hần ra hiệu lệnh, lũ yêu quái đều giơ lên vũ khí trong tay, không lưu tình chút nào hướng Ly Khế đánh tới.

Mắt thấy hần sẽ bị băm thành thịt vụn, nhưng khi những vũ khí này cách Ly Khế không được nửa tấc liền bị một loại lực lượng vô hình ngăn trở!

Lũ yêu kinh hãi, trợn mắt nhìn kỹ thì thấy Ly Khế được một tầng băng dày bao vây. Tầng băng này trong suốt vô sắc, lại vô cùng cứng rắn, ngay cả yêu khí cũng không cách nào xuyên qua.

Thiên Tuyền vẫn thản nhiên đứng thẳng, chậm rãi đi vào trong vòng vây. Trước ánh mắt kinh ngạc của chúng yêu, đưa tay lướt qua mặt băng nhanh chóng triệt hồi tầng băng dày kia, sau liền nói: “Chơi đủ rồi chứ? Cần phải trở về.”

Ly Khế không thể nói, chỉ không cam lòng trừng mắt nhìn Hâm Tông một cái. Lần này là hần sơ suất, không nghĩ được đối phương lại có pháp khí lợi hại như vậy. Nếu đánh tay đôi, hần không tin mình không thể đánh lại bọn họ!

Thiên Tuyền cúi lưng xuống, đem hần lang yêu bị trói như bánh chưng vác lên vai, hoàn toàn không để ý đến sức nặng và thân hình cao lớn của đối phương khiến cho Ly Khế xấu hổ đến mức muốn chui xuống đất. Sau đó quay người nhìn Hâm Tông nói: “Cáo từ.”

Hâm Tông mặc dù đối với phạm nhân này có đề phòng, vốn tính giải quyết cường địch Ly Khế trước làm người này một thân một mình chẳng thể làm gì thì tự nhiên sẽ nói ra cách phá trận pháp.

Nhưng khi Thiên Tuyền vừa ra tay, hần chưa kịp phát giác ra thì đã thi pháp cứu Ly Khế, dễ dàng hóa giải công kích của chúng yêu, trong lòng cả kinh không ít. Khôi phục lại thấy hần mang đi Ly Khế, coi như đi lần này đơn giản chỉ là đi dạo rồi trở về nhà.

Hâm Tông thật không hổ là nhất phương yêu chúa. Hần mặc dù trong lòng kinh dị nhưng sắc mặt vẫn như thường, cười lạnh nói: “Nếu bản tọa nhất định phải lưu lại nhị vị thì sao?”

Thiên Tuyền nhìn lũ yêu ngăn lại đường đi của Bích nhai, lắc đầu khê thổ dài: “Ta không có ý giết chóc, tại sao cứ phải bức ta?”

Thấy bọn họ không có ý nhường đường, Thiên Tuyền cũng không quan tâm nữa, cứ thế đi thẳng.

Lũ yêu thấy vậy, giơ tay tập trung yêu khí đập tới. Có điều hung khí này chưa kịp chạm vào thân thể của Thiên Tuyền, bọn họ đột nhiên đau đớn không chịu được, nguyên đan trong cơ thể như bị nghiền nát. Chúng yêu thâm chí chưa hiểu được, chỉ nghe âm thanh vỡ vụn trong ngực, toàn thân yêu khí lập tức theo

cơ thể tiết ra. Mà bích đạo chật hẹp, có yêu quái đứng không vững trực tiếp ngã xuống dòng thạch nham nóng chảy, hài cốt cũng không còn; còn không thì tan hết yêu khí hiện ra nguyên hình.

Chỉ có Hâm Tông cùng Hỏa Thiềm đồng tử vẫn chưa tiến lên ở phía sau thấy rõ được. Đó là một cỗ ánh sáng màu tím nhàn nhạt tràn ra từ người Thiên Tuyền, giống như dòng Tế Lưu Bàn theo bích đạo chảy xuôi xuống. Nhìn có vẻ không chút uy hiếp, nhưng mà bất cứ kẻ nào tiếp xúc nguyên đan liền bị nghiền nát, tan hết chu vi. Nhị yêu chứng kiến được, cả người đổ đầy mồ hôi lạnh.

Phàm nhân này trên người bao phủ một lớp nhàn nhạt tử quang như sao lúc ẩn lúc hiện, lại quyết không phải là yêu khí, mà là một cỗ chí cao vô thượng thanh triệt vô hạ tiên khí!!

Nhị yêu thần thờ, đều không dám tiến lên cản trở, chỉ trơ mắt nhìn Thiên Tuyền khiêng Ly Khế bước qua bích đạo không có yêu quái ngăn trở, thần nhiên xa dần.

9. Quyển 1 - Chương 8

Diệu pháp quỷ khô giải Thiên Chu

Ti vọng lạc địa hạn lôi phân

“Thiên Tuyền... Người thả ta xuống đi...”

Âm thanh rầu rĩ truyền đến từ phía sau. Thiên Tuyền dừng chân ở một khối cự thạch, lúc này mới đem lang yêu ở trên vai để xuống đất.

Trên người Ly Khế vẫn đang bị Thiên Chu Ti Vọng trói gắt gao, dây lưới xiết vào da thịt đau vô cùng. Có điều Ly Khế lúc này không quan tâm nỗi đến đau đớn trên người, hắn chỉ muốn làm sao nhanh chóng thoát khỏi khốn cảnh này, để khỏi bị Thiên Tuyền khiêng thẳng một mạch về tiểu thôn khiến đám Xích Hạp chê cười.

Hắn ngồi dưới đất không dám tùy ý nhúc nhích, trên thực tế, hôm nay hắn đã xem bị tơ nhện xiết chết.

Ly Khế chật vật ngửa đầu, cố gắng bảo trì hô hấp thông suốt hỏi: “Thiên Tuyền, dây lưới này có thể cởi bỏ không?”

Thiên Tuyền mặt không chút thay đổi nói: “Đây là Thiên Chu Ti, không phải dây thừng. Người tưởng nói gỡ là gỡ được sao?” Giọng hắn mang theo chút trách móc hiểm cố.

Ly Khế có chút ủy khuất. Hắn cũng không phải cố ý bị lưới bao vây, chỉ tại nhất thời sơ ý, không ngờ tên Hâm Tông kia lại quỷ quyệt như vậy.

“Vậy, vậy làm thế nào bây giờ?”

“Biết rõ tơ nhện này gặp mạnh càng mạnh, người còn giãy dụa không ngớt, muốn bị xiết chết?”

Trách móc là vậy nhưng tay cũng không nhàn rồi, Thiên Tuyền kéo kéo dây lưới kia, đổi lấy Ly Khế nghiêng rặng rên rĩ. Nhìn nam nhân cao lớn như vậy bị trói gô không thể cử động, bộ dáng thật đáng thương. Thiên Tuyền cũng đành phải thở dài, từ bên hông lấy ra túi Càn Khôn, ở bên trong lục lọi vài cái, lấy ra một hũ nhỏ cổ xưa màu xám.

“Ta cũng không rõ lắm cách giải chú của Thiên Chu Ti Vọng. Nhưng nghe nói Thiên Chu Ti tối kỵ quỷ vật. Trước mắt ta rải Quỷ Khô phần lên xem có thể tách tơ nhện ra không.” Nói xong liền mở nắp hũ ra, lấy ngón tay dính chút bột phấn trắng xám bôi lên tơ nhện. Thứ này vừa dính vào lập tức có hiệu quả. Tơ nhện trắng như tuyết nháy mắt biến sắc tro, đợi một lát liền hóa thành tro bụi. Thấy vậy khả thi, Thiên Tuyền tính quét thêm một ít.

Thế nhưng Ly Khế đột nhiên quát ngăn cản: “Chậm đã!!”

Thiên Tuyền dừng tay, hắt Quỷ Khô phấn khả năng ăn mòn rất mạnh, có thể tổn thương Ly Khế, nhân tiện nói thêm: “Nhấn nạy một chút, rất nhanh là có thể cởi bỏ.”

Nhìn hấn muốn nhúng tay vào hũ kia, Ly Khế lại lớn tiếng kêu lên: “Dừng ngay! Ngón tay của người đều sắp hóa thành bạch cốt!!”

“A...” Thiên Tuyền được hấn nhắc như vậy, mới chú ý đến mấy ngón tay dính Quỷ Khô phấn của mình da thịt đều đã mục nát, cơ hồ lộ ra xương ngón tay trắng dã. Hấn không có cảm giác đau, tự nhiên không để ý.

Ngược lại Ly Khế mở to hai mắt nhìn, dốc sức bứt một cánh tay ra khỏi phần dây bị ăn mòn, đoạt đi hũ nhỏ, không cho hấn chạm đến vật ấy một lần nữa.

“Không có gì đáng ngại, đưa Quỷ Khô phấn cho ta đi.”

“Không được!! Cái chết tiệt này là quỷ bột phấn gì chứ?! Không được đụng vào nữa!!”

Thiên Tuyền nhìn lang yêu rống to, có chút không hiểu tại sao. Dù sao ngón tay mục nát là của mình cơ mà?

“Người không muốn cởi bỏ lưới nhện này sao?”

Ly Khế không chút nghĩ ngợi: “Không gỡ nữa! Không gỡ nữa!! Ta tình nguyện để như thế này quay trở về cho đám Xích Hạp chê cười còn hơn để ngón tay người toàn bộ nát rụng!!”

Thiên Tuyền sững sốt một lát, cuối cùng thỏa hiệp lấy từ túi Càn Khôn ra một thanh san hô ngọc bích.

Ngọc bích san hô này chính là bảo vật cao quý nhất của Đông Hải, màu xanh ánh đỏ, như ngọc ôn nhuận, trong đêm đen có thể tỏa ra quang hoa của trân châu, tìm trong hàng vạn hàng nghìn san hô mới có được một cái, Đông Hải vương thường đem nó làm cống vật dâng cho thiên đình.

Thế mà lúc này, Thiên Tuyền mượn san hô, dùng một đầu của nó để quét Quỷ Khô phấn. San hô này tuy so với ngón tay hấn chắc chắn hơn, nhưng cũng không chống lại nổi sự ăn mòn của Quỷ Khô phấn, rất nhanh đã long rụng một góc.

Đến lúc nhánh ngọc bích san hô trên quý toàn bộ bị ăn mòn gần hết thì Thiên Chu Ti Vồng trên người Ly Khê cũng đứt đoạn ra.

Ly Khê cởi bỏ được trói buộc cũng không nhìn đến bộ dạng thê thảm của bản thân, ôm lấy tay của Thiên Tuyền, lật qua lật lại xem xét sau đó ngẩng đầu hỏi hấn: “Người có còn Viêm Dương Tham lần trước không?”

“Còn.”

“Cho ta nửa nhánh.”

Thiên Tuyền cũng rất hào phóng, từ túi Càn Khôn lôi ra một cây Viêm Dương Tham đỏ đậm giao cho Ly Khê. Ly Khê bẻ ra giữ một nửa, sau đó cho phần còn lại vào miệng nhai khí thế. Gọi là viêm dương, tất nhiên nóng cháy rừng rực, ăn ở miệng giống như bị lửa đốt lại cay xè. Ly Khê nhin xuống nhiệt đau, đem tham thân nhai nát, sau đó nhổ ra lòng bàn tay, kéo tay bị thương của Thiên Tuyền ra, cẩn thận đem Viêm Dương Tham bôi quét trên những ngón tay thối nát, rồi xé ra mảnh vải băng bó lại.

Thiên Tuyền nhìn lang yêu vì mình cẩn thận quấn lại miệng vết thương. Khoảng cách gần như thế làm cho hấn có thể nhìn thấy rõ ràng Ly Khê thùy mắt nhửu mày, cũng nhìn rõ đầu lưới ngẫu nhiên liếm môi kia vì nhai Viêm Dương Tham mà sưng đỏ. Lang yêu này, là đang quan tâm đến tình quần hấn sao?

Kỳ thực lúc này trên người Ly Khê cũng có không ít vết thương. Thiên Chu Ti Vồng không phải phạm vật, hơn nữa Ly Khê giãy dụa cũng không vừa, dây lưới buộc vào da thịt, xé rách quần áo, trên thân thể ngấm đen của hấn còn lưu lại mấy vết dây sưng đỏ. Đặc biệt là nửa ngực lộ ra bên ngoài và vùng cổ, vết dây lại càng có thể thấy được rõ ràng. Trên thân thể cường hấn là vậy lại có ngăn tích hải hòa như thế không khỏi làm cho người ta sinh ra một loại ảo giác kỳ diệu.

Trong miệng vừa nhiệt vừa khô, Ly Khê cuộn cuộn lưỡi, nuốt xuống nước bọt. Cử động này làm cho làn da ở chỗ hầu kết nổi lên trượt lên xuống, mấy vết dây đỏ sạm lại càng sống động như thật.

Thiên Tuyền chỉ cảm thấy đáy lòng chợt có tiếng “phanh đông”. Thật là kỳ quái, hấn ở trong thân thể người chết, trái tim đã ngừng đập, làm sao lại nhảy lên? Cảm giác khó thở vừa rồi là như thế nào?

Đang hoang mang thì Ly Khế đã băng bó thỏa đáng cho hấn. Ly Khế liếc mắt nhìn phần còn lại của Thiên Chu Ti Vồng trên mặt đất, mi phong nhướng lên, lộ ra hận ý. Duỗi ra hai ngón tay phải, môi khẽ nhếch, niệm động yêu chú: “Lôi động!!”

Trời đột nhiên giáng cuồng lôi, mạnh mẽ đánh xuống mặt đất, đem Thiên Chu Ti đốt thành tro tẩn!

Đợt lôi kích triệt tán, mặt đất bị đốt thành đất khô cằn màu đen, lại thêm một lỗ lớn, nhưng Thiên Tuyền cùng Ly Khế gần trong gang tấc vẫn bình yên vô sự.

Thiên Tuyền nhìn thổ địa bị cháy sém, đột nhiên nói: “Ta tưởng Lôi chúc pháp thuật chỉ tiên gia mới có, lại không biết thì ra yêu cũng có thể tu được Lôi điện pháp chú.”

Ly Khế giải thích: “Lôi điện pháp chú này là ta sinh ra đã có. Về phần nguyên do cũng chẳng nghiên cứu bao giờ. Ở Yêu thành cũng chưa gặp ai khác sử dụng sấm, có lẽ chỉ có mình ta chăng?”

Thiên Tuyền như có điều suy nghĩ, đếm chỉ nhắm tính, bỗng nhiên cười nói: “Thì ra là thế.” Khuôn mặt của Thất hoàng tử vốn tuấn tú, cũng là nhân trung long phượng. Hiện giờ tinh quân trong thân, lại thêm một phần nho nhã kỳ ảo, mở miệng ra cười một cái, giống như sao quang lấp lánh sinh huy, hết sức dịu dàng.

Ly Khế cơ hồ nhìn đến ngốc, cũng không để ý đến lời Thiên Tuyền vừa nói.

Hai người trở lại tiểu thôn. Xích Hạp cùng đám yêu thấy bọn họ bình an trở về đều một phen cao hứng. Lại nghe Thiên Tuyền đen hơn mười thủ hạ của Hâm Tông toàn bộ phá nguyên hoàn hình, vừa hưng phấn vừa lo sợ. Hưng phấn là do mình đi theo được một thủ lĩnh cường đại như thế, sợ hãi là do thủ lĩnh luôn lạnh lùng, vô hỉ vô nộ, không thể đoán được, nếu nhờ vô ý chọc giận hấn mà bị đánh trở về nguyên hình thì thật là oan uổng.

Chỉ có mỗi Ly Khế chẳng để ý gì, hấn đi thay một thân quần áo sạch sẽ, đến trước phòng của Thiên Tuyền, đang muốn gõ cửa thì cửa phòng tự động mở ra. Bên trong truyền đến tiếng nói của Thiên Tuyền: “Vào đi.”

Ly Khế đi vào phòng. Đám yêu trong thôn đều là tiểu yêu pháp lực thấp kém, điều kiện sinh sống làm sao so được với nhân giới, đều chỉ xây những căn phòng đá nhỏ. Thiên Tuyền tuy là thủ lĩnh, cũng chỉ ở trong một phòng nhỏ, trong phòng chỉnh tề sạch sẽ, có một cái giường gỗ, bàn đá ghế đá.

Lúc này Thiên Tuyền đang khoanh chân trên giường, nghe thấy tiếng bước chân mở hai mắt ra nói: “Ly Khế, người đi phân phó Xích Hạp, làm cho những tiểu yêu yếu kém rời thôn trang đến nơi khác tạm lánh trước, đám còn lại chuẩn bị tốt để nghênh chiến.”

Ly Khế hỏi: “Vì sao? Chúng ta vừa đánh bại Hâm Tông, hấn làm sao có can đảm đến khiêu chiến lần nữa?!”

“Hâm Tông có lẽ sẽ không dám, nhưng người ở phía sau lưng hấn thì có thể.”

“Ý của ngươi là Hâm Tông bị kẻ khác thao túng?!” Ly Khế gãi gãi đầu, “Bộ đáng hấn kiêu ngạo như vậy, không giống như bị người chế trụ...”

Thiên Tuyền nói: “Ta cũng không biết. Nhưng trên tay hấn có Phá Thiên Liệt Nhật, rõ ràng thuộc sở hữu của thần nhân, với khả năng của Hâm Tông không thể đoạt được vật này. Ai đem nó cho hấn cũng không biết được.”

“Nếu đã như vậy, ta liền đi xuống phân phó.”

Ly Khế không hỏi lại, gật đầu đáp ứng rồi đi xuống phân phó Xích Hạp chuẩn bị.

Sau khi bố trí thỏa đáng trở về hồi bẩm Thiên Tuyền thì đã thấy hấn nằm trên giường, Ly Khế không khỏi sợ hãi vội vàng nâng Thiên Tuyền dậy. Thấy hấn sắc mặt xanh trắng, môi thâm tím, hơi thở hoàn toàn không có, vô cùng hoảng hốt.

“Thiên Tuyền!! Thiên Tuyền!!”

Thiên Tuyền nghe có tiếng gọi, hơi hơi nâng lên mí mắt, nhìn thấy Ly Khế lại nhắm lại.

“Thiên Tuyền!” Ly Khế sốt ruột, mặc dù hắn không hiểu y thuật nhưng nhìn trạng thái của Thiên Tuyền thế này, là đang trong tình trạng hấp hối, trong lòng hoảng loạn cực độ, vội vàng ôm lấy Thiên Tuyền, lao ra cửa.

Rồi lại nghe thấy người trong lồng ngực suy yếu nói gì đó, vội vàng dừng lại lắng nghe. Đôi môi Thiên Tuyền hé mở, nhấp nháy nói: “Đừng nói vội... Ta... không có gì đáng ngại...”

“Sao lại không có việc gì?! Người trông như sắp chết!!” Ly Khế tím mặt rống to, “Có phải hay không trúng độc?! Chết tiệt!! Nhất định là do Quỷ bột phần kia!!”

Lỗ tai của Thiên Tuyền bị tiếng la của hắn chấn phát đau, không khỏi nhíu mày nói tiếp: “Ta...không phải là...trúng độc... Chỉ là gần đây... không có... hấp thụ... tinh nguyệt tinh hoa... Nguyên thần... có chút... mệt...”

Ly Khế nghe vậy tự trách không thôi. Hắn tại sao không nghĩ tới?! Thiên Tuyền không giống với người bình thường ngồi bàn ăn, phải lấy tinh nguyệt hoa thay thế. Nhưng yêu vực yêu vụ đầy trời, nhật nguyệt không thấy, cực kỳ vắng bản, hắn sao có thể hấp thụ? Thiên Tuyền không nói, chính mình cũng không chú ý làm hắn hiện tại vô cùng suy nhược...

“Đúng là sơ sót của ta!! Thật đáng chết! Để ta mang người ra ngoài!” Ly Khế đem Thiên Tuyền đặt ở trên lưng, hai tay chấm đất, lập tức hiện ra nguyên thân hắc lang, như mũi tên lao thẳng về phía biên giới yêu vực.

Thiên Tuyền nằm trên lưng cự lang, mi mắt hơi hơi mở ra, nhìn hai bên núi đá lập lòe vút qua, giống như ngự phong phi hành nhẹ nhàng. Cảm giác suy yếu thế này thật vô cùng xa lạ. Thiên thượng tinh quân, có lúc nào thiếu tinh hoa tinh nguyệt? Có lẽ do hứng thú nhất thời của mình, phá bỏ quy củ mà nhập yêu vực nên mới bị trừng phạt.

Nghe thấy dưới thân hơi thở dồn dập, Ly Khế hóa thân thành lang dốc hết toàn lực lao đi. Hắc lang yêu này đối với mình đại khái rất quan tâm... Yêu quái vốn đều là vật tà ác, thích hại tính mạng và hút tinh hồn con người. Nhưng từ lúc quen Ly Khế, cùng hắn ở chung lâu ngày cũng thấy được yêu vật này dù có hơi thô bạo, nhưng chưa từng phạm vào những việc thiên địa bất dung.

Trường mao trên lưng lang yêu giống như nhung thấm lót trên người, theo gió lay động sát vào mặt hắn, Thiên Tuyền dù không có cảm giác, nhưng theo bản năng cũng cảm thấy được vô cùng mềm mại ấm áp. Thiên giới nơi nơi đều là thanh lãnh băng khiết, hắn ở nơi đó hàng tỉ năm vẫn chưa từng tiếp xúc với vật có nhiệt huyết, liền nhẹn không được đưa tay sờ sờ đầu sói.

Lỗ tai lang yêu nhạy bén hơi giật giật, Ly Khế hỏi: “Thiên Tuyền? Không thoải mái à?”

“Không có...”

“Nhấn nại một chút, sắp ra ngoài rồi!”

Lang yêu không có dừng lại, ngược lại càng chạy như điên.

Thiên Tuyền trầm nghĩ, sau khi lấy Hóa Linh ngọc phá đi pháp trận, lang yêu này có lẽ sẽ tách khỏi, mà bản thân cũng sẽ rời đi yêu vực, tiếp tục tìm kiếm trấn áp bảo châu kia. Nghĩ đến đây, nguyên thần bỗng nhiên cảm thấy có chút đau đớn.

Thầm than nhẹ, không có tinh nguyệt tinh hoa hỗ trợ, nguyên thần của mình trở nên suy yếu rồi sao.

10. Quyển 1 - Chương 9

Quân ảnh thảo gian tinh linh trọng

Không cốc u thán vạn niên trung

Lang yêu mang Thiên Tuyền ra khỏi Yêu vực. Nhân giới lúc này nguyệt như loan cầu, trên trời đầy sao lấp lánh. Có lẽ vừa dứt một cơn mưa, móng vuốt sói chạy qua mặt cỏ còn đọng nước, những giọt nước trong suốt vỡ tan, có thể nghe mùi được bùn đất xen lẫn cỏ xanh thanh nhã, hoàn toàn bất đồng so với bên trong Yêu vực tràn ngập yêu khí dơ bẩn.

Cảm giác được lang yêu dưới thân rốt cục ngừng lại. Thiên Tuyền mở mắt, liền thấy trước mặt là một mảnh sơn cốc trống trải.

Nơi này ngoài sự tĩnh lặng, hoàn toàn không có chút hơi thở của thế nhân, yêu quái hay thần tiên.

Ly Khé thi triển Huyền hóa thuật khôi phục lại nhân thân, giúp đỡ Thiên Tuyền ngồi xuống ở một khối cự thạch. Nhìn đến Thiên Tuyền khoan chân hấp thu tinh hoa, lặng lẽ lui ra không quấy rầy nữa.

Hắn đứng ở xa xa, sắc bén đề phòng vùng phụ cận.

Sơn cốc này là hắc ngẫu nhiên phát hiện được lúc xưa, vô cùng hẻo lánh, cái gì cũng không có ngoài trừ một mảnh đồng cỏ rộng lớn. Vậy nên thần tiên sẽ không đến đây, con người cũng không thể từ trên bờ vực mà xuống, yêu vật dĩ nhiên lại càng không để ý đến loại địa phương không hề có chút giá trị nào này, ngay cả tiểu động vật cũng không có. Vì thế, trăm ngàn năm qua, nơi này ngoại trừ Ly Khé, một đồng lớn quân ảnh thảo chưa từng bị ai hay cái gì giẫm đạp lên cả.

Những tháng đầu tiên của mùa hạ bắt đầu, quân ảnh thảo nở ra những bông hoa hình chuông buông rũ, doanh bạch như sữa, lấp lánh như sao. Thiên Tuyền lúc này khoan chân ngồi ở giữa, bầu trời tinh mang nhanh chóng bao phủ lên người của hắn, hơi hơi tỏa ra một tầng đậm hà tử quang. Quân ảnh thảo đứng đưa theo gió, tỏa ra mùi thơm thoang thoảng, phảng phất mang theo tiếng thở dài như có như không, âm thầm lan tỏa trong cốc, mờ mịt muôn đời.

Ly Khé cẩn thận thu liễm yêu khí, sợ quấy nhiễu hắn.

Thiên Tuyền ngồi giữa cánh đồng quân ảnh thảo, sao trên trời, hoa chuông dưới đất như cùng dung hòa thành nhất thể, mà thân ảnh kia tưởng chừng cũng là một trong số đó.

Ly Khé đột nhiên rất muốn nhảy vào giữa tinh đàn, lôi Thiên Tuyền ra. Hắn nắm chặt bàn tay, ức chế xúc động kỳ quái này.

Dùng sức trừng mắt nhìn Thiên Tuyền cả buổi trời.

Hắn là ngồi ở chỗ này, vẫn đang ngồi ở giữa quân ảnh thảo, không phải phi thăng lên trời...

Hồi lâu, trăng lưỡi liềm hạ xuống dần, Ly Khé cảm giác được hơi thở của Thiên Tuyền đã không suy yếu như trước, liền nhẹ nhàng thở ra. Lúc này hắn mới thấy lưng cứng ngắc, một thân mồ hôi lạnh.

Qua một lúc nữa, Thiên Tuyền chậm chạp thu lại tử quang đang tỏa trên người, từ trên tảng đá đi xuống.

Ly Khé tiến đến nghênh đón, nhìn thấy khí sắc của Thiên Tuyền không thay đổi, lo lắng hỏi: “Thiên Tuyền, ngươi hiện tại cảm giác như thế nào?”

“Tốt hơn rất nhiều.”

Giống như trạng thái suy kiệt lúc trước chưa từng phát sinh, Thiên Tuyền y bào bay bay, trở lại thần thái bình thường mọi hôm.

“Đều là do ta, đem ngươi vào Yêu vực, suýt nữa hại tính mạng của ngươi...”

Nhìn đến lang yêu bộ dạng ảo não tự trách, Thiên Tuyền có chút không đành lòng, thuận tiện nói: “Không ngại, xưa nay chưa từng bị như thế. Là do lúc gặp Hâm Tông, tiêu hao không ít khí lực. Rủi ro không lường trước được thôi.”

“Vậy lần sau phải cẩn thận hơn một chút! Nếu lần sau gặp lại Hâm Tông, ngươi không cần ra tay, ta trực tiếp tặng hắn chú Hạng Lôi, đem hắn đốt rồi nói sau!!”

Thiên Tuyền cố ý phân tán sự chú ý của hắn, nhìn sơn cốc tĩnh lặng này, hỏi: “Nơi này toàn bộ không có dấu chân người, thật là một nơi an tường, làm sao ngươi tìm được?”

Ly Khế có chút xấu hổ gãi gãi đầu, thành thật chỉ qua dốc huyền nhai đứng dị thường bên kia, đáp trả: “Lúc trước ta bị đạo sĩ truy đuổi bị thương, ở bên kia trượt chân rơi xuống nên mới phát hiện được chỗ này.”

Thiên Tuyền nhướng mày. Tuy biết nhân gian có tu tiên đạo sĩ chuyên đi trừ yêu vệ đạo, lại thêm xây dựng Tỏa Yêu tháp để trấn yêu tà, có thể nói công đức vô lượng, nhưng nghe đến Ly Khế bị thương trượt chân, thậm chí còn ngã từ huyền nhai xuống, liền biết lang yêu khi đó hẳn là chịu không ít đau khổ. Nghĩ đến Ly Khế cả người đầy máu, nằm ở huyền nhai suy yếu vùng vẫy, trong lòng bỗng nhiên dâng lên một cỗ tức giận.

Ly Khế không nhìn thấy thần sắc trên mặt hắn, lại nói: “Lúc ấy ta đứng thật xui xẻo, cứ nhiên rơi vào chỗ chim không đậu, thỏ không có này, chịu đói chừng năm ngày năm đêm đợi yêu lực hồi phục một chút mới đi ra ngoài kiếm ăn được. Bất quá nhờ như vậy mới tránh thoát được tên đạo sĩ kia!”

“Ngươi thường xuyên bị thương?” Thiên Tuyền trong mắt lóe lên một tia tối tăm, cũng rất nhanh tiêu tán vô tung.

“Trước kia lúc mới tu thành nhân hình yêu lực khá yếu, dĩ nhiên không thể địch lại bọn tiên gia đạo sĩ!” Ly Khế có chút không phục, “Bây giờ bọn họ nhìn thấy ta thì phải kiếm được vòng mà đi!”

Thiên Tuyền cả cười: “Đúng vậy sao?”

“Đó là đương nhiên!!”

Ly Khế chợt nhớ đến cái gì đó, cùng Thiên Tuyền nói: “Ồ Yêu vực không thể hấp thụ tinh hoa, không bằng về sau mỗi đêm ta mang ngươi đi ra, đến đây tu dưỡng được không?”

Kỳ thật cũng không cần mỗi đêm. Tinh hoa khí tinh khiết vô hạn như thế này đủ để duy trì được tầm nửa tháng. Nhưng nói đến miệng, lại nhìn thân hình cao lớn của lang yêu đứng ở trên quân anh thảo, tấm mình giữa tinh hoa, thanh lực đồng màu trong bóng tối lấp lánh ánh sáng mạnh mẽ, hình ảnh này.... chỉ có một mình mình thấy được.

“Được.”

Mặt trời mọc, Thiên Tuyền Ly Khế liền tái nhập Yêu vực.

Chưa tới thôn trang, đã nhận ra yêu khí trùng thiên, không khỏi giật mình.

Khi bọn họ đến nơi đã thấy bên ngoài tiểu thôn đang hỗn chiến. Ngày vừa mới bắt đầu đã tràn ngập huyết tinh giết chóc, trên mặt đất đều là tàn thi nguyên hình của yêu quái. Trận chiến này không chừng đã diễn ra từ lâu.

Kẻ tấn công đúng là Hâm Tông. Yêu quái dưới tay hắn người đông thể mạnh, lại thêm pháp lực cao cường, đám Xích Hạp dĩ nhiên không phải là đối thủ, nhưng cũng không cam chịu yếu thế, chật vật chống đỡ. Hâm Tông cùng đám đại yêu Hỏa Thiềm đồng tử đứng ở phía xa. Nếu bọn họ ra tay, đám Xích Hạp liền bị thảm tạo đồ tể.

Mắt thấy sắp bị bại trận, Xích Hạp càng sốt ruột, đang băn khoăn thì một khối ngoan thạch cự nhân đánh tới. Xích Hạp tránh không kịp bèn giơ búa ở hai tay lên đón, thế nhưng ngoan thạch cự nhân lực lớn như núi, làm cho Xích Hạp phải thối lui vài bước. Đang muốn đứng vững lại, dưới chân đột nhiên cứng ngắc, là do một con thanh xà yêu cuốn lấy mắt cá chân nên không di chuyển được, kia ngoan thạch cự nhân nhân cơ hội tiến đến, một chưởng lôi đi kia sẽ đập dẹp hồ yêu.

Xích Hạp nhắm mắt chờ chết, lại nghe tiếng gió bên tai vang lên “Khanh!!” một tiếng cực lớn, mở mắt ra liền thấy thân hình hắc sắc cao lớn chắn trước mặt.

“Ly Khế!!”

“Một khối thạch đầu mà khiến cho ngươi chật vật như vậy! Xích Hạp, ngươi chưa tỉnh ngủ sao?” Khoái kiếm trong tay Ly Khế đối trụ với cự chưởng của ngoan thạch kia, ha hả cười.

Xích Hạp thấy cường viện đã đến, tinh thần dĩ nhiên đại chấn, một cước chặt ngay chỗ bảy tắc của xà yêu, hướng ngoan thạch cự nhân cao lớn tấn công.

Ly Khế nhếch miệng cười, xoay người nhìn về phía đỉnh núi Hâm Tông đang đứng.

“Hâm Tông!! Xuống dưới ta và người đánh một trận!!”

Âm thanh của hắn như sấm gầm, áp chế đi tiếng động ồn ào chúng yêu đang ẩu đấu.

Hâm Tông lại bất vi sở động, hắn đã nắm chắc phần thắng, đám yêu quái dưới tay hắn đã chiếm trọn yêu thôn này. Tuy đối với Ly Khế khiêu khích nóng lòng muốn thử, nhưng vẫn là bất động thanh sắc.

Ly Khế dĩ nhiên biết hắn tính toán gì. Trong tay khoái kiếm thu lại trên lưng, dơ hai ngón tay, niệm động pháp chú. Ngay lập tức trên trời một trận ừ ừ trầm đục, như vạn mã phi nhanh, tụ lại trên không.

Hâm Tông trước kia đã nếm qua đau khổ, biết lang yêu sẽ bỏ lời kích lạc thăm than không tốt. Trong Yêu vực này hắn chưa bao giờ gặp qua yêu quái nào có thể thao túng lôi điện như Ly Khế. Lần trước giao thủ suýt nữa bị đánh thành cháy xém, dĩ nhiên bị trọng thương, bầm trên lưng cũng bị đốt rụi khiến Hâm Tông vô cùng xấu hổ, phải tu sinh nửa năm mới khôi phục lại. Hiện giờ thấy hắn lại thi triển lôi điện, lập tức triệu tập yêu chúng bên người thi pháp phòng ngự.

“Lôi động!!”

Ly Khế chẳng thèm quan tâm hắn chuẩn bị thế nào, pháp chú xuất ra, chỉ nghe “Đùng! Đùng! — khách tra — long!! — khách tra — long!!” Tiếng sấm không ngừng, trên không đổ xuống mấy đạo sấm sét đánh ầm ầm xuống đỉnh núi, nhìn thấy diệu quang vạn đạo, điện thiểm chói mắt. Chúng yêu dưới chân núi nhìn thấy trận mắt há hốc mồm, hoảng sợ không thôi.

Đỉnh núi bị lôi điện đánh cho cự thạch băng toái, bụi đất bay mù, Hâm Tông cùng chúng yêu cũng không khá giả gì. Mặc dù hợp lại yêu lực chống đỡ được một kích lôi đình, nhưng là đám yêu chúng không kẻ nào không ngã xuống dãy không nổi, ngay cả Hâm Tông cũng mặt mày xám tro, thân bào màu vàng đã tương tự màu vàng đất.

Bọn họ bên này đánh ồn ào như thế, còn bên Thiên Tuyền lại âm thầm hạ lệnh lũ yêu lui lại. Xích Hạp ban đầu không muốn, nhưng nhìn tình huống trước mắt, bên ta thế cô sức yếu, lại thêm Hâm Tông cùng chúng yêu cũng dốc toàn lực lượng, nhân lúc ban đêm đánh lên làm cho yêu thôn bị tổn thương nặng. Hiện giờ Ly Khế Thiên Tuyền có lợi hại đến cỡ nào cũng khó có thể ngăn được cơn sóng dữ.

Thiên Tuyền nhìn tình huống của bên kia, Ly Khế một phen đại động dẫn dụ chú ý của đối phương. Giò phút này đúng là thời cơ tốt để rút lui liền phân phó: “Người mang chúng yêu đi trước, chia thành tốp nhỏ, phân tán mà trốn. Yêu vực to lớn này, chắc chắn Hâm Tông sẽ không vì bắt một hai tiểu yêu mà gây chiến. Bọn người nhanh rời khỏi đây, đừng quay đầu lại.”

“Vậy thủ lĩnh các người thì sao?”

Thiên Tuyền bật cười, ngư tầm ngư mã tầm mã, xem ra bằng hữu của Ly Khế cũng là những yêu quái hay quan tâm người khác.

“Yên tâm, ta và Ly Khế nếu đã muốn đi, không ai có thể ngăn cản.” Lời này nếu từ miệng người khác nói ra có thể cho là kiêu ngạo hống hách, nhưng phạm nhân thanh lãnh này nói ra nhẹ nhàng như thế, mang theo ngữ khí thuyết phục, làm cho Xích Hạp không thể không tin.

Xích Hạp gật đầu đáp ứng, kêu lên một tiếng nhỏ, thủ hạ dưới tay lập tức hiểu ý, đều vừa đánh vừa lui. Cũng may địch quân bị lôi oanh của Ly Khế làm khiếp sợ vẫn chưa phát giác ra. Hâm Tông nhìn chăm chăm vào Ly Khế, ước gì có thể nhai xương xé thịt hắn.

Ly Khế đứng ở phía trước, khoái kiếm đâm xuống đất, vô cùng kiêu ngạo. Yêu quái phụ cận vốn khinh hắn chỉ có một mình, nhưng vừa rồi đã biết hắn lợi hại như vậy, làm sao còn dám tới gần, chỉ bu thành một vòng bao vây hắn.

Mặc dù ở trong vòng chiến, nhưng Ly Khế cũng lưu ý đến tình huống xung quanh mình. Thấy tiểu yêu ở vùng phụ cận dần dần giảm bớt, thâm hiểu được đó là tính toán của Thiên Tuyền. Rút ra khoái kiếm, hắn

chỉ vào Hâm Tông: “Hâm Tông!! Người hiện tại nhất gan như thế sao! Thật giống như lão sư tử bị rưng rưng!”

“Ly Khế!!!” Hâm Tông giận tím mặt, lang yêu trước mắt hết lần này đến lần khác khiêu khích, nhưng hẳn dù sao cũng là nhất giới đại yêu, làm sao có thể ở trước mặt thủ hạ của mình cãi nhau ầm ĩ. Buông lỏng tay trái hất lên một cái, hóa ra một tử kim đại đao, lưỡi dài ba thước, dày hơn hai tấc, trên thân đao có xuyên chín khuyên vàng, cử động một cái liền phát ra tiếng vang boong boong.

Chúng yêu thấy chủ tử sắp ra tay, vội vàng thối lui nhường đường.

Hâm Tông uy thế mười phần, đạp mạnh một bước hướng tới Ly Khế, tử kim đao kéo dài trên mặt đất, kéo thành một rãnh đường sâu, không thể coi thường.

Dù được Hâm Tông ra tay, Ly Khế vô cùng hưng phấn. Hắn thích đối địch với cường yêu, có thể thấy rõ vẻ nóng lòng muốn tỷ thí ấy trên mặt. Thiên Tuyền đứng phía xa thấy, không khỏi lắc đầu. Hắc lang yêu này, đại khái ban đầu là đánh lạc hướng Hâm Tông, vậy mà thấy được đánh nhau, cái gì cũng vứt tuốt lên chín tầng mây.

Vốn tính giúp đám tiểu yêu rút lui khỏi đây sẽ lập tức ly khai, bất quá xem tình hình hiện nay, không tránh khỏi một trận ác chiến nữa.

Tuy là nghĩ như vậy, nhưng Thiên Tuyền không ngăn cản, chỉ khoanh tay đứng cách đó không xa, bình thần nhìn trận sự lang đại chiến này.

11. Quyển 1 - Chương 10

Phá nhật xuyên vân tỏa tinh quân

Thử chí bất ly lập huyết hồn

Lưỡng yêu vừa đặt chân lên tràng thượng, không cần phải nhiều lời, lập tức ra tay.

Trên tay bọn họ một là khoái kiếm, một là đại đao, đều nặng hơn trăm cân, cộng thêm lực của song phương tựa như thiên quân, binh khí giao kích không ngừng kêu keng keng, vang vọng một góc trời.

Lúc này yêu lực của Ly Khế khuếch đại, Hâm Tông kia cũng không chịu yếu thế, trong tràng đấu thanh hoàng yêu khí va chạm, trùng kích dây dưa có lúc lẫn ra bên ngoài, đánh xuống mặt đất, khiến cho đá thạch nứt ra, cũng liên lụy đến yêu quái đứng nhìn. Kẻ vận khí tốt thì bị đoạn gãy tay chân, kẻ xui thì lập tức toi mạng. Chúng yêu không dám đụng đến nhị yêu khí thế bá đạo, chỗ họ vừa đặt chân đến, bọn chúng vội vàng lui hết về sau.

Cả hai càng đấu càng kịch liệt. Một cỗ yêu khí sắc bén dữ dội vọt lên không trung rồi lại quay trút trở xuống, đập vào lũ yêu dưới đất. Đám yêu quái thấy thế bỏ chạy tứ phía, chỉ có một người vẫn thờ ơ đứng yên một chỗ.

Bầy yêu không nhận ra người này. Có điều thấy một phạm nhân bình thường như hắn lại đứng giữa đám yêu quái đã quá dị, đối mặt với bá đạo yêu khí cũng không né không lùi lại càng quá dị hơn.

Yêu khí hướng hắn đánh lại, mà hắn chỉ đưa tay phẩy một cái liền dễ dàng hóa giải yêu khí lợi hại kia, coi đám yêu khí đã làm chúng yêu chạy đến thất linh bát lạc bất quá giống một cơn gió mát, chỉ lướt nhẹ qua ống tay áo của hắn. Người nọ như trước nhẹ nhàng thanh nhã, vững vàng mà đứng.

Chỉ có Hỏa Thiềm đồng tử nhận ra được người này: “Hắn chính là thủ lĩnh Thiên Tuyền!!”

Mặc dù nhận ra Thiên Tuyền, chúng yêu cũng lại không dám tiến lên.

Chỉ một mình Ly Khế đã lợi hại như thế, đấu ngang tay được với Hâm Tông, thì thủ lĩnh Thiên Tuyền dĩ nhiên càng lợi hại hơn. Nghe nói tại Kinh Thiên Bích hẳn chỉ giờ tay nhắc chân một cái, liền tiêu diệt hơn mười mãnh tướng dưới trướng Hâm Tông. Làm sao có yêu quái dám xông lên nhận lấy cái chết?

Thiên Tuyền không thèm để ý đến lũ yêu kinh nghi, trong mắt chỉ chăm chú nhìn màn đấu kịch liệt giữa đương trường. Ly Khế càng đánh càng hăng, khoát kiếm dù chưa thêm Chú yêu lực, cũng đã đủ áp chế được Hâm Tông. Ngược lại Hâm Tông đại đạo hùng hồn, lực độ có thừa nhưng cương mãnh không đủ, hẳn do sống an nhàn sung sướng đã lâu, so với lang yêu thị võ hiệu chiến, dĩ nhiên là không thể bằng.

Yêu quái đối nghịch cũng nhìn ra Hâm Tông đang ở thế hạ phong, mà Ly Khế kia không có nửa điểm mệt nhọc, đương nhiên lo lắng. Hỏa Thiềm đồng tử tâm sinh nhất kế, tay ở sau lưng gọi ra một hỏa cầu. Chân thân của hắn là xích thiềm tinh quái, vì chịu thiên hỏa đốt người để bắt tử nên trong cơ thể có thiên hỏa chân khí. Lúc sau biến thành người càng tập Hỏa chúc yêu pháp, có thể thao túng sí liệt hỏa diễm. Một hỏa cầu này mặc dù nhỏ nhắn, nhưng nếu trúng phải người, dù thân hình có là sắt đá cũng hóa thành bột mịn ngay tức khắc.

Hắn đưa mắt nhìn chăm chăm nhị yêu cao thấp tới lui, tìm kiếm cơ hội phóng cầu lửa kia ra ám toán Ly Khế.

Nhưng tay hắn vừa nhắc lên, bàn tay nóng cháy đột nhiên cảm thấy lạnh băng, cúi đầu nhìn liền thấy một bản tay trắng nõn bao phủ ở trên. Liệt diễm hỏa cầu kia đã bị hàn khí ăn mòn biến thành sương trắng bay ra, còn bàn tay của mình đã bị đóng băng, hoàn toàn vô tri vô giác.

Không biết Thiên Tuyền từ lúc nào đã đứng bên cạnh hắn, cũng không liếc mắt lấy một cái, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn vào trận đấu, thần thái thản nhiên, như có như không lãnh đạm nói: “Chớ quấy rầy.”

Hỏa Thiềm đồng tử sợ tới mức không dám lên tiếng. Người này vô thanh vô tức, tựa như gió tự tại, rồi như gió có ở mọi nơi, bất động thanh sắc nhưng nắm giữ tất cả.

Tự biết không phải đối thủ của hắn, Hỏa Thiềm đồng tử ôm cánh tay đóng băng né ra chỗ khác, không dám tái khinh suất.

Sự việc diễn ra trong âm thầm, còn bên kia màn đấu đã dẫn đến kết thúc.

Hâm Tông không thể ngăn được khoát kiếm của Ly Khế, đã sắp thua trận.

Chợt nghe “Đương!!” một tiếng thật lớn, tử kim đại đao bị hất văng ra, Hâm Tông vô cùng sợ hãi, cúi đầu nhìn lại, khoát kiếm của Ly Khế đã đặt trên cổ hắn.

“Kim mao sư tử, ngươi chịu thua chưa?”

Hâm Tông trừng mắt nhìn Ly Khế, hận nói: “Thắng làm vua, thua làm giặc, ngươi muốn gì?”

“Không gì cả.” Ly Khế vỗ vỗ thân huyết thiết khoát kiếm, “Nếu trận này đã xong thì cứ vậy từ biệt! Khuyên người đừng có ý lộn xộn nữa. Nếu không lần sau liền cắt lấy sư đầu của ngươi.”

Ly Khế nói xong đang muốn cất kiếm ly tràng, đột nhiên Hâm Tông quỷ mị cười, có vẻ bất thường. Chưa kịp suy nghĩ chỉ cảm thấy phía sau yêu khí trùng thiên, vội quay đầu lại đã thấy một bóng đen hư ảo di động sau người. Không kịp nhìn rõ ràng thì lượng ngân đại cung trong tay hất ảnh quái vật dương ra, tiễn đã lên dây, một lịch kim tiễn lợi hại.

Ly Khế nghĩ muốn rút kiếm ra, đáng tiếc quá trễ. Tiễn rời cung bay đến, giống như lưu tinh được bao bọc kim sắc, bắn thẳng vào ngực Ly Khế.

Ly Khế trở tay không kịp, bỗng nhiên trước mắt nhoáng lên một cái, bóng dáng tím nhạt đã che ở trước. Tiễn xuyên qua người, kinh lực vẫn chưa tiêu kéo toàn thân người nọ đập thẳng vào ngực Ly Khế.

“Thiên Tuyền!!”

Ly Khế đem Thiên Tuyền ôm chặt, cúi đầu nhìn thấy kim tiễn cắm trên ngực của hắn, huyết nhiễm vạt áo. Thiên Tuyền trên mặt mặc dù không có thống khổ biểu tình gì nhưng đã vô cùng tái nhợt, khóe miệng chảy ra một đạo huyết tuyến, cũng biết bị thương không nhẹ. Ly Khế lập tức lửa giận lôi đình, không thèm theo thứ tự niệm phát chú, quát lên một tiếng lớn: “Bạo lỗi!!”

Chỉ nghe không trung như bị xé rách, nổ lên phá thiên đại lôi, không phân thiện ác, bất quản địch ta, đâm đầu đánh xuống.

Đáng thương đám yêu quái đứng xem kia vô lực chống đỡ, ngay lập tức bị đánh huyết nhục bay tứ tung. Hâm Tông may mà đứng ở phía sau Ly Khế, chưa bị lan đến nhưng trong lòng đã sợ hãi vạn phần. Nếu hân sớm sử dụng chiêu này, đừng nói chống đỡ, cả trốn cũng vô phương, chỉ còn đứng chờ chết mà thôi.

Lôi dừng, biến địa tiêu thổ, khói nhẹ lượn lờ, chỉ có quái vật hắc sắc không bị chút tổn thương nào, giống như lôi kia chỉ là đánh vào hư không.

Ly Khế giật mình, Thiên Tuyền trong lòng ngực bỗng nhiên đứng dậy.

Hắn dựa vào bả vai Ly Khế, đem kim tiên trước ngực rút ra, nhét vào túi Càn Khôn, rồi lại nhìn quái vật màu đen kia nói: “Hư huyền hóa ảnh, thoát khỏi tam giới, không thuộc ngũ hành, người rốt cuộc là ai?”

Quái vật hắc sắc bỗng nhiên khắc khắc cười nhẹ, âm thanh khàn khàn tựa như lão nhân vạn năm tuổi vang lên: “Hảo nhân lực... Khắc khắc... Không hổ là Cự môn tinh quân...”

Nghe thấy lời hắn nói Thiên Tuyền không khỏi nhú mày. Tên này biết được lai lịch hắn, xem ra không đơn giản. Hâm Tông lại càng cả kinh. Hắn mặc dù dự đoán được phạm nhân này không phải tục vật, nhưng nếu nói là thần nhân tinh quân hạ phạm, thật là chuẩn bị không kịp. Còn Ly Khế kia, lúc này đang cố sức ấn miệng vết thương không ngừng đổ máu của Thiên Tuyền, làm sao để ý bọn họ đang nói cái gì.

Chỉ nghe hắc sắc quái vật lại nói: “Tiểu lang yêu tư chất không tồi... Khắc khắc... Tinh quân mang theo hắn, không lẽ là muốn lấy luyện tiên đan? Khắc khắc...”

Thiên Tuyền mặc dù không cảm giác đau, nhưng biết được thân thể đang dần suy nhược, muốn nói cũng phải rất cố sức. Cúi đầu nhìn đến vết thương chảy máu không ngừng, biết nguyên thần không thể duy trì được như vậy mãi, phải tìm một nơi an toàn chữa trị thân thể.

Tâm niệm vừa động, chỉ thấy hắn nắm tay, niệm động chú ngữ.

Phần đất bị bạo lôi đánh cháy xém bỗng nhiên dâng lên bằng sương vụ khí, tràn ngập khắp nơi, thậm chí kết xuất ra những mảnh tuyết tinh trong suốt, thi thể yêu quái trên mặt đất chớp mắt bị đông lạnh thành khối băng, dù là những yêu quái chưa chết cũng không may mắn thoát khỏi, chỉ chống đỡ không đến một lát liền bị đông cứng lại. Chỉ còn Hâm Tông và Hỏa Thiểm đồng tử có thiên hỏa nhiệt khí miễn cưỡng lấy yêu lực chống đỡ.

Khí lạnh này tựa hồ cũng không làm gì được bóng đen hắc sắc: “Tinh quân quả nhiên lợi hại... Có điều bằng sương lực có thể duy trì được bao lâu?... khắc khắc...”

“Người bắt quả chỉ là một hư ảnh, không có Liệt Thiên Phá Nhật làm trung gian, vô phương cản trở ta.”

Thiên Tuyền không để ý đến hắc sắc quái vật kia, thẳng xoay người, nhưng chỉ đi được vài bước liền lão đảo suýt nữa té ngã. Ly Khế đứng bên cạnh vội vàng đỡ lấy hắn, cũng không quan tâm đối phương có đồng ý hay không, một tay ôm hắn nâng lên.

Thiên Tuyền cũng biết điều, để hắn ôm lấy. Dù sao thân thể đổ máu quá nhiều, nếu là thường nhân đã sớm chết ngẻo. Ly Khế thi hạ Khinh phong vận thể chú pháp, đằng không khi khởi, hướng xa bay đi.

Còn lại đám Hâm Tông, chịu bằng sương sở khổn, chỉ có thể trở mắt nhìn thân ảnh bọn họ rời đi. Hắc sắc quái vật kia cũng không truy không đuổi, đợi Thiên Tuyền Ly Khế thân ảnh xa đến khó có thể nhìn thấy, mới chậm rãi biến mất trong không trung.

Ly Khế bế Thiên Tuyền bay ước chừng được nửa khắc, thân thể đột nhiên trầm xuống, Thiên Tuyền không còn đủ lực để thi triển pháp thuật nữa, lập tức rơi thẳng từ không trung xuống mặt đất.

Ở giữa không trung, Ly Khế ôm chặt Thiên Tuyền, xoay người một cái, thân pháp nhẹ nhàng không đụng đến miệng vết thương của Thiên Tuyền.

Vết thương do Phá Nhật tiễn gây ra máu không thể khô, vẫn còn rướm rướm mãi. Ly Khế nhìn khắp nơi xung quanh, đáp xuống một hoang cốc trong yêu vực, bề mặt chót vót, quái thạch chập trùng. Nếu ẩn thân

ở nơi này cũng không bị dễ dàng tìm được, cách đó không xa có một sơn động, Ly Khế vội vàng bế Thiên Tuyền đến đó.

Sơn động này nhìn có vẻ bình thường, nhưng bên trong lại vô cùng sâu. Huyết động tối đen bên trong truyền đến tí tách tiếng nước, không khí cũng vô cùng ẩm ướt nhưng ở gần bên ngoài cũng có thể gọi là khô mát. Ly Khế đem Thiên Tuyền nhẹ nhàng đặt trên mặt đất, để hắn dựa vào vách tường trong động, cởi ra y phục của hắn, lộ ra miệng vết thương. Nhìn thấy tiền kia ngay ngắn tạo ra trên ngực một vết thương sâu, không hiểu vì sao máu lại chảy không ngừng.

“Viêm Dương sâm! Thiên Tuyền, mau đưa Viêm Dương sâm cho ta!”

Thiên Tuyền lắc đầu nói: “Phá Nhật tiền là thần binh tiên khí, thương tích do nó gây ra rất khó khép lại. Dù có tiên đan linh dược cũng chưa chắc làm gì được.”

“Vậy phải làm thế nào bây giờ?”

“Chỉ còn một cách là xuất ra nguyên thần, trùng tu thân thể.” Thiên Tuyền chớp mắt nói nhỏ, “May mà thân thể này sớm đã lực mạch đoạn tuyệt. Hiện nay cũng chỉ là chết rồi thêm thương, không quá trở ngại.” Hắn ngẩng đầu nhìn từ phía đối Ly Khế nói, “Nơi này bí ẩn, có thể để ta cư trú tu thể. Người cứ rời đi trước, ba ngày sau lại đến tìm ta.”

Ly Khế quyết liệt lắc đầu: “Nếu người nguyên thần xuất thể, tựa như rùa bỏ vỏ, vô cùng hung hiểm!! Ta sao có thể rời đi?!” Hắn rút ra khoái kiếm, cắm xuống mặt nham thạch, khoanh chân ngồi trước mặt Thiên Tuyền. “Ta sẽ ở chỗ này, chuyện gì cũng không đi.”

Thiên Tuyền tự biết nguy hiểm khi xuất ra nguyên thần, lúc này đang ở yêu vực, không có nơi nào cầu trợ. Nếu thật bị yêu quái thừa cơ mà vào, liền chỉ có nhâm kỳ đồ tể, vì vậy hắn cố ý li khai Ly Khế. Nhưng mà đối phương vô cùng cố chấp, Thiên Tuyền cũng không nghĩ nhiều liền thẳng thừng nói: “Người đã biết ta là thiên giới tinh quân, tiên yêu thù địch, địch ta phân minh. Người tốt nhất đi đi.”

Nghe lời hắn nói, Ly Khế mở to hai mắt nhìn. Hắn ghen hòng, hồi lâu mới mở miệng: “Người, là lo lắng ta thừa lúc người không đề phòng, hãm hại nguyên thần của người?”

Thiên Tuyền không nói. Thái độ không phủ nhận của hắn làm đôi thanh lục yêu đồng hiện lên vẻ đau đớn không tin được.

Sơn động không một chút tiếng động trở nên vô cùng nặng nề. Hồi sau, âm thanh lạnh nhạt của Thiên Tuyền vang lên: “Người đi đi.”

“...”

Ly Khế vẫn bất động, hắn hỏi: “Vậy người vì sao lại cứu ta?” Thanh âm khàn khàn ảm đạm không khỏi khiến người nghe khó chịu.

Thiên Tuyền bị hắn hỏi hơi sững sốt. Vì sao cứu hắn? Mọi thứ cứ như một lẽ hiển nhiên, hoàn toàn không có lý do. Hắn dĩ nhiên có thể không cần đếm xỉa đến. Chính là một khắc kia, hắn biết Phá Nhật tiền là thiên giới chí cương binh khí. Nếu bắn vào yêu quái, nhất định sẽ phá hồn hủy đan, hồn phách không thể nhập luân hồi, cũng không thể xuống địa phủ, vĩnh viễn trôi nổi trong hư không. Trước khi nghĩ ra giải pháp thì chính mình đã đứng trước Ly Khế rồi.

Hắn không đáp được, Ly Khế lại tiếng thêm một bước: “Nếu ta có ý muốn hại người, người cần gì phải cứu ta?”

Thiên Tuyền không thể đáp lại, rời vào đường cùng chỉ còn cách nhắm mắt thở dài. Máu tươi đỏ sẫm cùng dung nhan tái nhợt, như vậy mà chói mắt.

Ly Khế ngoan cố nghiêng rằng. Hiện tại không phải thời điểm chấp nhất như vậy, nếu không nhanh chóng giải quyết, Thiên Tuyền không thể an tâm tu thể.

Hắn nhìn chăm chăm Thiên Tuyền, bỗng nhiên tay trái duỗi ra, năm ngón tay sát mạnh vào mũi khoái kiếm, máu tươi lập tức chảy ròng.

Thiên Tuyền cảm giác dị dạng dao động, vội vàng mở mắt. Ly Khế niệm động chú ngữ, máu tươi trên đầu ngón tay từ từ dâng lên, hình thành trên không trung một huyết phù dữ tợn. Ly Khế bàn tay vừa mới đưa vào khoải kiềm chặn ngay miệng vết thương còn lưu lại máu tươi của Thiên Tuyền, làm động tác tương tự dung nhập vào huyết phù.

“Huyết hồn chú?! Ly Khế! Dừng tay!!” Thiên Tuyền muốn ngăn lại nhưng Ly Khế còn nhanh hơn, bàn tay giũ ra đem huyết phù nhập vào trong ngực.

Huyết phù vừa vào trong cơ thể, chớp mắt như vạn trùng phệ hồn. Ly Khế đau đớn khó nhịn ôm ngực ngã xuống đất, trên trán mồ hôi đầm đìa, môi bị răng nanh sắc bén cắn đến bật máu.

Huyết hồn chú này là khế ước tàn độc và hữu hiệu nhất của yêu tộc.

Lấy tinh huyết làm ước, lấy hồn phách làm khế, tạo ra Huyết hồn phù chú.

Vô luận yêu lực mạnh thế nào, nếu lập Huyết hồn chú, một khi bội ước sẽ chịu khế chú phản phệ, tan hết yêu khí, hồn phách vỡ vụn, không được siêu sinh. Nếu hòa tan máu của người khác, tức coi người đó là chủ, lấy hồn vi thể không được phản bội. Cho dù yêu quái mất mạng nhưng hồn phách chuyển sang kiếp khác thì huyết chú vẫn còn hiệu lực.

Thiên Tuyền không ngờ được Ly Khế lại làm như thế. Trong chốc lát nội tâm sinh rối loạn, thân thể suy yếu như được gia chú thêm lực lượng, loạng choạng đưa tay đến chỗ Ly Khế.

Ly Khế lúc này đau đến hai mắt hóa đen, nhưng thanh lục mâu nhìn thấy bàn tay đang hướng tới, vô thức đưa tay lên cầm lấy tay đối phương.

Chỉ trong nháy mắt, đau đớn kịch liệt biến đâu mất hết. Huyết hồn chú thành lập khế ước diễn ra nhanh chóng đến không ngờ.

Ly Khế bò dậy nửa thân, không để ý bản thân mồ hôi ướt át, nhìn về phía Thiên Tuyền nhếch môi nở nụ cười.

“Ta không đi. Luôn luôn, cùng ngươi.”

12. Quyển 1 - Chương 11

Hắc động tri võng khốn lang yêu

Xá thân tự dục dụ chu nương

“Hà tất phải như thế...”

Thiên Tuyền nắm tay của đối phương, vốn bàn tay không có cảm giác gì, giờ phút này lại truyền đến cảm giác ấm áp như ánh sáng mặt trời.

Ly Khế ngồi dậy. Huyết hồn chú tuy lợi hại, nhưng chỉ có cảm giác đau đớn ban đầu. Nếu không vi phạm thì bình thường không cần lo ngại. Hắn nâng tay áo lau đi dơ bẩn trên mặt nói.

“Nếu không dùng cách này, ngươi chịu lưu ta lại sao? Không nói nữa, ngươi lo thoát xuất nguyên thần, tu bổ thân thể đi!”

Thiên Tuyền biết nói gì cũng vô ích, ngồi khoanh chân lại, nhắm hai mắt, lại không nhớ phải buông bàn tay ấm áp của Ly Khế ra. Ly Khế cũng không để ý, còn có chút khản trương im lặng ngồi một bên nhìn hắn tập trung nguyên thần, linh quang dần dần hội tụ trên thiên linh cái.

Không đến một khắc, linh quang kia bay lên khỏi thân thể, trên không trung hóa ra nguyên thần. Thiên Tuyền vốn là Cự môn tinh quân, nguyên bản vô hình vô tướng, càng không có hình dáng, chỉ là tùy tâm sở dục hóa hình, mập mờ hư không, một vị thần quân điềm tĩnh tịch mịch.

Nguyên thần ly thể, thi thể kia cũng mất đi sự sống, làn da trở nên xám trắng tử vong. Chỉ có giờ khắc này, Ly Khế mới thật sự cảm giác được, lạnh lẽo từ bàn tay truyền đến kia là kinh tâm động phách thể nào.

Thần quân thần nhiên nhìn Ly Khế liếc mắt một cái, sau đó chụp lên phía trên thân thể, hình dáng tan đi chỉ còn một tầng đậm đậm tử cận tinh quang bao lấy xác chết. Ly Khế nhìn chăm chăm chỗ trúng tên trên ngực, cho đến khi thấy miệng vết thương không còn đổ máu nữa mới nhẹ nhàng thở ra.

Và cứ như thế, hắn không nhúc nhích ngồi bên cạnh Thiên Tuyền,

Bầu trời trở tối rồi lại hừng đông, ngày lên rồi mặt trời lặn.

Thời gian trôi qua, đã ba ngày.

Thân ảnh trong động vẫn chuyên tâm nhập định, ngay cả tầm mắt cũng như không di động nửa phần.

Yêu quái khác biệt hẳn với thường nhân, không cần ăn cơm mỗi ngày. Đặc biệt là những yêu quái có tu vi cao, ăn gió nằm sương là chuyện bình thường. Thế nên Ly Khế ở trong động ba ngày cũng không có gì không khỏe.

Vô luận đêm tối hay ban ngày, trong động vẫn lóe sáng tinh lục mâu tử, nhìn vết thương trên người kia dần dần khép lại, cho đến ngày thứ ba thì miệng vết thương hoàn toàn biết mất, chỉ để lại một vết sẹo màu hồng trong ngực.

Màn đêm buông xuống, vốn giống như mọi lần yên lặng bình thường, nhưng trong không khí mơ hồ xuất hiện một tia hơi thở dính dấp.

Ly Khế ngẩng đầu. Khứu giác vô cùng nhạy cảm của lang yêu nói cho hắn biết có vật khác thường ở phụ cận!

Hắn chậm rãi vươn tay, cầm chuỗi của khoái kiếm, rút khỏi mặt đất.

Trong động tối đen, ngoại trừ vi đạm tinh quang trên người Thiên Tuyền, còn lại chỉ nhìn thấy hắc ám. Từ sâu bên trong sơn động truyền đến một âm thanh kỳ quái, vô cùng nhỏ, không giống tiếng bước chân, mà là rất nhiều loại bò sát đang cấp tốc di động, sềnh sệch, dày đặc đến sởn tóc gáy.

Ly Khế trừng mắt nhìn, trong nháy mắt hiện ra con ngươi thanh lục, mượn khả năng nhìn ban đêm của dã lang, lục soát huyết động. Chợt thấy chỗ sâu bên trong có một bóng đen lóe lên.

Đối phương động tác nhanh nhẹn, địch ta không biết. Ly Khế quay đầu lại nhìn nhìn Thiên Tuyền, lúc này phía trên thi thể tinh mang dần sáng, tựa hồ đã đến giai đoạn cuối cùng, không thể quấy rầy. Nghĩ nghĩ, Ly Khế cắn răng, rút buồng tay Thiên Tuyền ra, lấy kiếm vẽ quanh xác chết một vòng tròn, niệm động chú ngữ, trên người xuất hiện yêu lực màu chàm, xoay quanh bao vây lấy hình tròn, hình thành một vách tường sau đó nhạt dần rồi biến mất.

Ly Khế nhẹ nhàng thở ra, đang muốn quay đầu lại đột nhiên cảm giác có gì sềnh sệch hấp hút ở sau gáy, hắn bị kéo mạnh lên giữa không trung.

Ly Khế lập tức phản thủ lại một kiếm, mũi kiếm sắc bén như chém phải bông, không thể dùng sức, ngược lại còn giữ chặt lấy khoái kiếm, không rút trở về được. Như con cá mắc cạn bị treo ở không trung, Ly Khế biết đối thủ lợi hại, không dám chậm trễ, yêu lực mạnh mẽ truyền vào huyền thiết khoái kiếm, điện thanh sắc bén vừa hiện, vật kia rốt cuộc bị chất đứt. Ly Khế từ trên không rơi xuống, xoay người một cái, quỳ hạ xuống đất.

Hắn một chỗ bất độc, sờ lên kéo xuống thứ sềnh sệch trên cổ, đó là chất nhầy của tơ thô. Không để hắn suy nghĩ, trong chỗ tối lần thứ hai bảng ra lưỡng đạo tơ thô, Ly Khế huy kiếm chặt đứt, ngay lúc đó lại có lưỡng đạo khác hướng hắn tức bộ, Ly Khế bắt đắc dĩ phải nhảy ra sau tránh đi tơ thô.

Sơn động chật hẹp làm hắn không thể thi triển khoát kiếm, chỉ có thể chém ra tránh né tơ thô từ bóng đêm banh ra. Tơ này khá dính, nếu trúng phải nói sẽ khó mà trốn thoát. Nơi này lại không thể bỏ lơi, sơn động mà bị bạo lồi oanh tạc thì Thiên Tuyền cũng sẽ bị chôn dưới loạn thạch mất.

Đối thủ vẫn ẩn nấp không nhìn ra vị trí, khiến hắn không thể phản kích. Đang không ngừng lui về phía sau, đột nhiên cảm thấy sau lưng dính dính, Ly Khế thâm than không tốt, đang muốn giãy ra thì trước mặt đã

phóng tới năm đạo tơ thô, đánh về phía tay chân mặt. Ly Khế chỉ kịp huy kiếm trăm xuống tơ bắn về phía tay phải và mặt, hai chân cùng tay trái đã bị cuốn lấy, đằng sau lưng cũng bị dính chặt, không thể động đây.

Ly Khế nghiêng đầu nhìn thấy sau lưng không biết từ khi nào đã có một cái mạng nhện thật lớn!!

Hắn càng giãy dụa, trên người tơ nhện dính càng chặt, như muốn dán vào da, chỉ có nước lột hết da trên người xuống mới có thể cử động.

Trong bóng đêm truyền ra một thanh âm mềm mại của nữ nhân: “Hi hi... Tiểu lang yêu người thật khó bắt...”

Chỉ thấy từ huyết động xuất hiện một gương mặt nữ nhân tuyệt diệu, môi như anh đào, mi nhân quyền rũ, ngay sau đó là thân thể nữ nhân xinh đẹp xích lôa, bầu ngực đầy đặn không một chút che đậy, một đầu tóc đen buông xõa rũ xuống trên ngực, vưu vật như thế đủ khiến thể nhân huyết mạch sôi sục, dục tính đại phát.

Có điều, khi nàng hoàn toàn bước ra khỏi bóng tối, phía dưới thắt lưng mảnh khảnh hoàn mỹ, lại là thân nhện ngũ thải ban lan, có tám chân thật lớn, hạ thể khổng lồ chênh lệch hoàn toàn với thân trên, một kết hợp vô cùng kì dị đáng sợ.

Ly Khế nhú mày quát: “Người là quái vật gì?!”

“Hi hi...” Nữ nhân mình nhện kia chậm rãi kề sát vào, hứng thú đánh giá Ly Khế, “Ta không là quái vật gì cả, hi hi... Tiểu lang yêu, người bộ dạng thật anh tuấn... Lão quái quả nhiên không có lừa gạt ta... hi hi...”

Nàng ỏn ẻn nói chuyện, mềm mỏng như nước, tiếng cười như chuông bạc, nam nhân nghe thấy xương cốt đều mềm nhũn.

Nhưng Ly Khế bất vi sở động, chỉ hừ nói: “Người rốt cuộc là ai?!”

“Hi hi, tiểu lang yêu, người muốn biết tên ta như vậy sao? Tốt lắm, hi hi, ta kêu Chu Nương, hi hi...”

Ly Khế không nói nhưng trong lòng thầm la phiền toái. Hắn ở Yêu thành cũng từng nghe qua yêu vật Chu Nương này. Nàng vốn là thiên chu thành tinh ở khe núi trên thiên giới, tu luyện vạn năm rốt cuộc thành tiên, nhưng tính tình dâm dăng, thường xuyên dụ dỗ tiên đồng đến khe núi lấy nước phạm vào dục giới, lại nhân cơ hội hấp thu tinh nguyên của đối phương. Thượng đế giận dữ, xử nàng chịu sét đánh năm năm rồi trục xuất tiên giới. Nàng xuống thế gian cũng không có nửa phần hối ý, ngược lại càng thêm điên cuồng dụ dỗ phạm nhân, ngoài hút tinh nguyên còn hại đến tính mạng, trở thành thiên chu yêu. Thượng đế bèn phái thần binh xuống thu phục, Chu Nương không địch lại bèn trốn xuống Yêu vực không dám trở lại nhân gian tác loạn.

Hiện giờ Thiên Tuyền đang ở giai đoạn quan trọng, lại gặp phải yêu vật khó giải quyết này.

“Hi hi...” Lúc này Chu Nương đã tiến đến trước mặt Ly Khế, thân thể giữa không trung mềm mại lay động như hoa mang theo dụ hoặc chết người. Nàng vươn tay sờ sờ mặt Ly Khế, vừa lòng liếm liếm môi, “Tiểu lang yêu, ta đã lâu không gặp gỡ yêu quái nào như người, không bằng... hi hi...”

Ly Khế coi như không hiểu hỏi: “Không bằng cái gì?”

Chu Nương thấy hắn đáp lời, trong lòng dĩ nhiên tràn đầy vui mừng, lại nhích đến gần một chút, cơ hồ dán vào người Ly Khế: “Không bằng chúng ta mây mưa một phen... Hi hi, ta sẽ làm cho người biết thế giới cực lạc là thế nào... A!!” Nàng đột nhiên hét thảm một tiếng, đã thấy khoáy kiếm trên tay phải của Ly Khế đã chém ngang hông trên của nàng!

Chu Nương không ngờ hắn còn lực đánh trả, phản thủ một trảo chặt đứt xương cánh tay của Ly Khế, khoáy kiếm rơi xuống đất. Từ miệng Chu Nương phun ra tơ nhện bao bọc miệng vết thương bên hông. Ngắc ngứ đầu lên nhìn thấy Ly Khế mặc dù xương gãy nhưng mi mắt cũng không nhắm, liền yêu mị cười: “Tiểu lang yêu thật không biết gì, ta đối đãi với người rất tốt không ngờ người lại ra tay đả thương... Thật sự khiến ta thương tâm...” Nàng lại phun ra tơ nhện giữ chặt chẽ Ly Khế trên mạng nhện, rồi quay thân hướng về phía Thiên Tuyền đang ngồi không xa.

“Dừng đừng hấn!!”

“Hi hi, vị tiểu lang quân này cũng rất tuần tú đây...” Chu Nương không thèm để ý đến Ly Khế hét lớn, tiến đến gần, chậm rãi nâng thân thủ muốn sờ vào khuôn mặt của Thiên Tuyền. Tuy nhiên quanh thân Thiên Tuyền đột nhiên phát ra một trận lôi điện, đem bàn tay của nàng đánh văng ra ngoài.

Chu nương nhìn ngón tay xinh đẹp của mình bị lôi điện đánh trúng, cười càng thêm tối: “Tiểu lang yêu, người cư nhiên dùng Yêu linh chướng bảo hộ hấn. Người cũng biết lấy nguyên hồn ra hộ như thế, chỉ cần ta đánh vỡ linh chướng, người chắc chắn phải chết.”

Ly Khế hừ lạnh.

Rồi Chu Nương lại nở nụ cười: “Ta phải thử xem một chút, xem Yêu linh chướng này có thể đỡ nổi ta hay không... Hi Hi... Nếu đem được tiểu lang quân này ra, ta phải hưởng thụ cho tốt mới được...Hi hi...”

Nàng vừa nói, vừa giơ tay hướng vào cơ thể Thiên Tuyền.

Bên trong yêu linh chướng lôi điện kích động đem tay nàng đốt cháy đen. Nhưng nàng vẫn hoàn toàn thân nhiên, thẳng thân hướng về phía Thiên Tuyền, mắt thấy sẽ bắt lấy được hấn.

“Dừng tay! Mau dừng tay!!”

Ly Khế trong lòng biết Thiên Tuyền đang trong thời khắc quan trọng cuối cùng, cũng là lúc hấn yếu nhất. Nếu hôm nay để nói chu yêu này phá hỏng, đừng nói đến tu bổ thân thể, mà cả tinh quân nguyên thần cũng sẽ bị tổn hại.

“Chết tiệt!! Con nhện yêu kia!! Người muốn làm gì thì ta phụng bồi là được!! Không nên đừng hấn!!”

Chu Nương có vẻ đã liệu trước được điều này, hi hi cười, thu hồi thủ.

Nàng quay trở về: “Người đã đáp ứng thì ta không khách khí nữa, hi hi...” Đôi môi anh đảo đỏ mọng hôn lên huyết quản rắn chắc của Ly Khế, hấp dẫn cắn lấy rồi chậm rãi đi xuống, lưu lại nhiều điểm đỏ sậm. Bàn tay mềm mại xé một cái, đem quần áo trên thân Ly Khế rách một mảng lớn, lộ ra một thân thể dương cương ngăm đen rắn chắc.

Nàng một bên liếm lộng, một bên nỉ non: “Tiểu lang yêu, hi hi... Thân thể của người thật rắn chắc... So với phạm nhân bên kia, ta thích hoan hảo với người hơn... hihi...” Nàng mở ra cái miệng nhỏ nhắn ngậm vào phần ngực nổi lên của Ly Khế, đầu lưỡi không ngừng cuốn động linh hoạt liếm hút, bàn tay mềm mại cũng không nản rồi, không ngừng âu yếm phần mẫn cảm dưới nách của lang yêu.

Cho đến khi nàng để lại trên thân thể Ly Khế rất nhiều những điểm hồng ngân loang lổ, liền đưa tay chậm rãi thâm nhập khổ nội của hấn.

“Sao?” Chu Nương có chút kinh ngạc khi nhận ra bàn tay mình nắm lấy một thân mềm nhũn, hoàn toàn không có nửa phần bị kích thích. Chu yêu tối thiện mị nhân, đối với kỹ xảo khiêu khích có thể nói là cao thủ. Lại thêm Chu Nương chính là thiên chu hóa thân, đã từng cùng tiên, phạm, yêu giao hợp vô số, hút đặc tính nguyên, kỹ thuật mị nhân tâm hồn có thể nói đã đạt tới đỉnh cao.

“Hi hi, tiểu lang yêu, để xem người có thể kiên trì đến khi nào...”

Chu Nương theo miệng phun ra một chất nhầy màu đỏ tươi, đem bôi lên phân thân của Ly Khế, lại mỉm cười, “Loại linh dược này có thể thôi động tâm dục. Ngay cả thiên thượng tiên nhân cũng vô pháp chống cự... Hi hi...” Hai tay như linh xà triển lên trên, hết sức khiêu khích lấy thân thể uyển chuyển của mình dán tại người Ly Khế, bầu ngực mềm mại trơn nhẵn ở trong ngực yêu lang cọ xát, có ý muốn đẩy lên dục vọng của hấn.

Nàng như thế thi triển hết bản lãnh của mình, thậm chí dùng đến mị dược thôi tình, Ly Khế cư nhiên vẫn bất vi sở động, đừng nói cương, ngay cả hai tiếng rên rỉ cũng không có.

Chu Nương chưa bao giờ gặp phải trường hợp như vậy, khuôn mặt mỹ diễm dần dần trở nên dữ tợn.

“Tại sao lại như thế? Ta không tin người bất vi sở động!”

Tay nàng bóp lấy vật đang nắm, ngay cả hạ thể thân nhện cũng leo lên người Ly Khế. Chân của thân nhện lỏng tơ cứng như châm, vẽ lên thân thể Ly Khế từng đạo huyết ngân.

Thế nhưng Chu Nương vẫn thất vọng phát hiện Ly Khế thân thể không có nửa điểm phản ứng.

“Vì cái gì?!”

Ly Khế buông mắt nhìn nàng nói: “Bị một lão yêu bà vạ năm áp trụ, ta không nghĩ có con yêu quái nào có thể hưng phấn lên được.”

“_”

Loại cười nhạo lạnh nhạt này hoàn toàn chọc giận Chu Nương. Nàng phát ra tiếng rú bén nhọn chói tay, lập tức trên lưng ngọc bạch xuất hiện tám xúc tu hắc sắc của nhện, xúc tua kia bén nhọn vô cùng, đồng thời cong queo một chút, cùng lúc thống nhập sau lưng của Ly Khế.

“Ách!!” Đau nhức khiến cho thân thể không thể khống chế rướng người ra phía trước, nội tạng bị tổn thương làm hắc phun ra một búng máu tươi rồi ngất đi.

Chu Nương rút xúc tua về, thô bạo kéo thân thể hư nhuyễn của hắc xuống khỏi mạng nhện, vút thẳng xuống đất rồi cười gằn nói: “Lão nương hôm nay sẽ cho người biết thế nào là lợi hại!!”

Tám xúc tua sắc bén như muốn đâm vào, đột nhiên cặp mắt thanh lục kia mở ra, khoáy kiếm thụ lôi trở lại trên tay Ly Khế, chỉ thấy điện thanh hồ quang chợt lóe, Chu Nương bị xé làm hai nửa từ dưới lên trên!!

“Nha!! Nha— a a a—”

Ảnh tử trong động chuyển động kịch liệt, thiên chu yêu suy yếu kêu lên, nàng không thể tưởng được Ly Khế còn có đủ sức để phản kích, hai cái chân nhện bị chém rơi xuống đất, huyết tinh tanh hôi văng khắp vách động, tiếp một lúc sau, chỉ còn giết giết được một chút.

Sơn động tràn ngập máu nhện tanh tưởi, chung quy trở về yên lặng như trước.

Chỉ nghe thấy tiếng gió nhẹ nhàng.

Tuy là diệt trừ Chu Nương nhưng Ly Khế cũng chẳng khá giả gì. Cố gắng khiêu khích gây hấn, thừa lúc nàng không đề phòng mà dồn hết lực đánh một cú, cũng phải trả giá rất lớn. Cánh tay phải bị đoạn rụng, phía sau lưng bị chân nhện đâm rách, đau đến choáng váng.

Cần phải chữa thương nhanh lên, nếu không có yêu quái khác tấn công, chỉ sợ một mình không thể chống đỡ.

Có điều hắc đã đánh giá sai thương thế của chính mình, chỉ đến được rìa động, sau lưng đau đớn một trận kịch liệt, trước mắt đột nhiên tối đen, lập tức hôn mê.

13. Quyển 1 - Chương 12

Băng thanh tổ thủ giải mị độc

Tinh quân túng nộ động sát khí

Bình minh đến, mặt trời mang ánh sáng soi rọi khắp sơn động.

Tinh mang trên thi thân của Thiên Tuyền dần dần dung nhập vào cơ thể, xác nhận công đức viên mãn.

Hai mắt nhắm chặt chậm rãi mở ra, lại không nhìn thấy lang yêu trong động, không khỏi nhíu mày.

Hắc cảm giác được xung quanh có một yêu lực chướng bích rất mạnh, có lẽ là Ly Khế làm ra để bảo vệ mình, nhưng không thấy tung tích hắc đầu. Tự nhiên nhớ tới trước khi thoát xuất nguyên thần hắc nói sẽ không ly khai, khế ước của yêu quái, chẳng lẽ không thể tin thật sao?

Trong lòng không khỏi sinh ra một chút cảm giác khác thường, giống như chua xót, lại giống như buồn bực, không thể xác định.

Chưa kịp suy nghĩ thêm, hắn nhìn thấy trên mặt đất đầy máu đen đặc sệt, nhìn kỹ lại thì thấy được một chu thân nữ nhân bị bổ làm hai nửa!

Nhất thời hiểu được, Thiên Tuyền vội vàng xoay người tìm kiếm, liền thấy được Ly Khế cách động không xa.

Thiên Tuyền nâng hân dậy, không ngờ nhìn thấy hắn một thân huyết ngân, cả người nhiều điểm thâm tím sưng đỏ, sau lưng bị đâm nát, độc nhện làm cho miệng vết thương đều sưng đen lên, tình trạng thê thảm không thể nói hết.

Nhưng thật kỳ quái, lang yêu mặc dù đang hôn mê, nhưng cả người hỏa nhiệt, toàn thân đổ mồ hôi trộm. Tựa hồ cảm giác được thân thể lạnh như băng của Thiên Tuyền, nhưng vẫn thiếp đi.

“Ly Khế?!”

Thiên Tuyền ở trên trán hắn hạ Băng thanh thuật. Ly Khế rốt cuộc mở mắt, nhưng đôi mắt hỗn độn, đồng tử không có tiêu cự, xem ra tỉnh thì tỉnh nhưng chưa khôi phục thần trí.

Cả người giống như bị liệt hỏa đốt cháy, dưới hạ thể càng giống như muốn nổ tung không thể xoa dịu, thống khổ phi thường. Bàn tay đặt trên trán lạnh lẽo như thế, trong ý thức hỗn độn, hắn chỉ biết cần phải giải quyết cảm giác nóng cháy trong người.

Thiên Tuyền đang muốn thi pháp lần thứ hai, không ngờ bàn tay đột nhiên bị Ly Khế giữ lại, chưa kịp giãy, liền bị nhét vào khớp nội, chạm vào tính khí của hắn.

“A—ách...” Giống như một viên băng châu rơi xuống hỏa bồng thiêu cháy, Ly Khế nhịn không được phát ra tiếng thở dài.

Thiên Tuyền tất nhiên là kinh ngạc khó hiểu, thiên thượng tinh quân vốn vô dục cầu, sao có thể minh bạch nhiệt huyết thú tính. Có điều việc này quá mức đột ngột, hắn muốn rút thủ về nhưng Ly Khế không nguyện để cho bàn tay lạnh như băng này rời đi, gắt gao đè lại. Đang lúc vùng vẫy thì cực đại tính khí lộ ra khỏi khóe đầu, toàn thân thoát ra.

Bị mị được của Chu Nương hãm hại, vật ấy đã trưởng đến cực hạn, màu sắc hồng đậm, gân xanh căng lộ, bị bàn tay Thiên Tuyền kích thích, trụ đỉnh sưng sưng tràn ra một chút thanh dịch.

Thiên Tuyền thật sự chưa từng thấy qua sự việc này, không khỏi tò mò, liền giống như cầm ngọc như ý mà thưởng thức một chút. Ly Khế làm sao chịu được kích thích như vậy, lập tức thân thủ đưa đến dùng sức bao lấy bàn tay của Thiên Tuyền, phần eo một trận kịch liệt co rúm, ở trong bàn tay băng lãnh chặt chẽ nhanh chóng phóng ra dục vọng.

Thiên Tuyền có thể hiểu được bộ dáng này của hắn ước chừng là trúng mị độc, chắc chắn do chu yêu kia gây ra. Lại thấy trên thân thể trần trụi của Ly Khế đầy kín dấu vết hoan ái, thân hình cường tráng đâu đâu đều có vết cắn, lại vừa mới phóng thích nên cả người có chút mệt mỏi hờn giận, nhưng vì được hiệu chưa tan hết làm cho hắn thủy chung không thể thanh tỉnh mà thở gấp. Hắn nằm một bên như thế cứ nhiên tạo ra một cảm giác mong manh khó tả.

Trong lòng không hiểu sao lại cảm thấy bực bội, Thiên Tuyền nhìn chằm chằm nơi cổ của Ly Khế có một mảng lớn ngân tích ứ hồng, càng cảm thấy gai mắt. (ghen đó mà =)))

Nhịn không được lấy tay chùi đi, nhưng những dấu vết này sao có thể lau dễ dàng thế, trái lại càng chà càng thấy rõ. Thiên Tuyền nhú mày, không kịp nghĩ nhiều, cúi đầu cắn một cái.

“A... Không!... Cút ngay... Lão yêu bà...” Ly Khế cổ bị đau, bị cắn đến tê dại làm giảm bớt đi dục vọng lần thứ hai ngẩng đầu, thân thủ muốn đẩy người gây chuyện ra, “Nóng... A!!—”

Ly Khế đột nhiên hét thảm một tiếng, bộ vị vốn nóng bỏng lạ thường đột nhiên bị đóng băng lại. Dù là yêu quái cũng không chịu nổi khổ hình này, hai mắt khê đảo, liền lại ngất đi. (ác =)))

Thiên Tuyền ngồi dậy, nhìn bộ vị bị đông thành băng, cùng với lang yêu vì đau đớn mà bất tỉnh, không khỏi kinh ngạc chính mình lại xuống tay nặng như vậy. Hắn nên thi pháp hóa giải mị độc trên người Ly Khế, cũng nên vì hắn chữa thương. Dù sao lang yêu cũng vì bảo hộ hắn đã phải chịu nhiều đau khổ. Biết rõ là vậy nhưng hắn vẫn không thể khống chế được tức giận trong lòng, ra tay nặng như thế.

Hắn cứ nhiên không nhận ra mình?!

Dù có không thanh tỉnh lắm, đầu lang yêu này cứ nhiên không thể phân biệt hắn với yêu vật?!

“Kỳ quái...”

Thiên Tuyền nheo mắt, từ Càn Khôn túi lấy ra một bình ngọc lưu ly nhỏ, đem ngọc dịch đổ vào lòng bàn tay, thôi động lãnh sương khí tức đem ngọc dịch hóa thành sương bao lấy thân thể lang yêu, không bao lâu, vết thương trên người lang yêu toàn bộ biến đi, như chưa từng hiện hữu.

Thiên Tuyền khai giải đi hàn băng ở chỗ yếu hại của hắn, ôm Ly Khế hôn mê đến chỗ vách động tránh gió, nghỉ ngơi, lại cởi ngoại bào trên người ra khoác vào thân thể xích lỏa của hắn.

Hoàn tất hết thảy, hắn trở về trong động, đứng ở chỗ thiên chu yêu bị chặt làm hai.

Chu yêu kia tuy bị chém thành hai nửa nhưng còn nguyên đan nên chưa chết hẳn, có điều đã không thể duy trì dáng vẻ mỹ nữ kia, hiện ra nguyên hình con nhện lớn. Bên ngoài sắc sỡ, tám mắt tròn ở trên lưng, chân dài chừng tám thước, hiện giờ cuộn mình thành một cục, thân nhện dù chảy đầy nội tạng cùng máu đen ra đất nhưng thỉnh thoảng vẫn suy yếu ngọ nguậy, tanh tưởi hôi thối ghê tởm vô cùng.

Thiên Tuyền vừa tới gần, một chân bén nhọn xúc tua đột nhiên hướng hắn đâm tới.

Chu Nương tính toán hút tinh nguyên của phạm nhân này, ít nhiều cũng khôi phục chút yêu lực quay về huyết động. Thế nhưng đối phương chỉ phất tay một cái, xúc chân tập kích kia liền đông lại thành băng, từng đoạn rớt xuống.

Chu Nương quá sợ hãi, nằng mở ra thiên nhãn, không ngờ trên người phạm nhân toát ra là tinh thần tinh khí, dù rời đi thiên giới đã lâu nhưng lại vẫn nhận ra đó là Thiên Tuyền!

“Tha... Tha mạng... Tinh quân... Tha mạng...”

Chu Nương chỉ còn lại nửa đầu, mấp máy môi hướng Thiên Tuyền cần xin tha thứ.

Thiên Tuyền không nói, trên mặt không mang theo nửa phần thần sắc hỉ nộ, Chu Nương tự biết tính mạng khó bảo toàn, chỉ đành cầu xin nói: “Chính... Chính là... lão quái... sai ta... đến.... Tha mạng...”

“Ai là lão quái?”

“Ta... không biết... Ta... đang ở trong động... Hắc sắc... lão quái... đột nhiên... xuất hiện... Đầu tiên đòi... tơ nhện... rồi sau đó... muốn ta... đuổi giết... tinh quân... xin... tha mạng...”

Hắc sắc lão quái?

Thiên Tuyền nhớ tới hắc sắc quái vật đứng sau Hâm Tông, nghĩ đến lúc ấy hắn không đuổi theo, đại khái đã tính toán phải chu yêu hôm nay đến truy cản.

Chu Nương kia lại nói liên miên lải nhải không ngừng cầu xin tha thứ, Thiên Tuyền cũng không nói gì, từ trong túi Càn Khôn lấy ra một hũ màu xám đáng vẻ cổ xưa.

“Đây... Đây là... cái gì?”

Chu Nương nhìn thấy trong mắt Thiên Tuyền ánh lên một tia tàn lệ, khuôn mặt khuất bóng đã không còn quang minh, ẩn mình vào bóng tối mang theo tối tăm triệt để. Không thể tin được một vị tinh quân thanh tâm quả dục lại xuất hiện tà khí như vậy trên người.

“Quý Khô phần.”

Thiên Tuyền thản nhiên đáp, không để ý đến tiếng thét chói tai của Chu Nương, vung tay một cái, bụi trong hũ ở trong không trung tan ra thành phần, đây chính là quý vật thiên chu sợ nhất, Quý Khô phần đều rót lên người thiên chu yêu.

Rồi nghe “Két—két—” âm thanh sồn cả tóc gáy của thịt huyết bị ăn mòn. Thân hình thật lớn của Chu Nương giống như miếng thịt bị bỏ vào lò thiêu, rất nhanh tan ra.

“A!!— người... nhất giới... tinh quân... A a a— cứ nhiên có... sát tâm... A a a...”

Nàng không kịp nói hết đã bị Quỷ Khô phần ăn mòn thành huyết bột, ngay cả nguyên đan cũng không thể thoát khỏi, ở tại huyết tương sủi bọt rồi hoàn toàn tiêu vong.

Thiên Tuyền nhìn khinh thường rồi xoay người đi ra khỏi động.

Ly Khế theo mùi hương quân ảnh thảo tỉnh lại.

Trong đầu có chút hỗn độn, chỉ biết mình ở sơn động bị thương ngắt đi, còn sau đó chịu dày vò mãnh liệt như chịu ác mộng lại không rõ ràng lắm. Vội vàng xoay người ngồi dậy, không kịp xem xét miệng vết thương của mình, liền nhìn khắp nơi tìm thân ảnh của phạm nhân kia.

“Không cần tìm, ta ở chỗ này.”

Âm thanh thanh lãnh ở phía sau hần vang lên. Ly Khế vội vàng quay lại, liền thấy Thiên Tuyền khoanh tay đứng ở phía sau hần, giữa đầu nhìn sao.

Ly Khế thấy khí sắc của hần như thường, thân thể bị thương cũng đã hồi phục, thay một trường bào trắng thuần, mang theo phong thái của thiên nhân phiêu nhiên xuất trần.

Biết hần đã đại công cáo thành, Ly Khế lúc này mới xem lại mình một chút, phát giác miệng vết thương đều khỏi hần. Đây là không phải vết thương trí mệnh gì, nhưng với khả năng nhất thời nửa khắc mà trị hết hoàn toàn như lúc ban đầu thể này thì hần Thiên Tuyền đã lãng phí thiên thượng tiên dược rồi.

Trong lòng cảm kích, cũng có chút cao hứng không hiểu tại sao, Ly Khế nhảy người lên, đi đến bên cạnh Thiên Tuyền nói: “Thiên Tuyền, cảm ơn.”

Thiên Tuyền không đáp lại, chỉ khẽ gạt đầu, bấm đốt ngón tay tính toán.

Ly Khế lấy làm kỳ quái. Thiên Tuyền bây giờ và lúc trước không có gì bất đồng, vẫn là đậm mạc thanh lãnh, nhưng tại sao hần lại cảm giác được sự xấu hổ gì đó vốn chưa từng xuất hiện bao giờ?

Sao như thế được?

Lang yêu không rõ lắm.

Không khí ngại ngùng làm cho hần không tự nhiên, Ly Khế bắt đầu vò đầu, vát vả mở miệng ra một câu: “Thiên Tuyền, ngươi đói sao?” Nói xong thật muốn cắn đứt đầu lưỡi của mình luôn.

Thiên Tuyền nghe hần hỏi như vậy, rốt cuộc quay đầu, tuy rằng trên mặt không rõ biểu tình nhưng trong mắt đã có ý cười.

“Nếu như ta đói bụng, ngươi tính như thế nào?”

Ly Khế nói: “Xích Hạp lúc trước có nói trấn nhỏ kế bên mới mở một tửu lâu, nghe nói thịt bò kho của nơi đó không tồi.”

“Thịt bò?” Thiên Tuyền chớp mắt, nhớ tới một đồng thịt bò chồng chất như núi nhỏ, “Trừ cái đó còn có thứ khác không?”

“Thứ khác?” Ly Khế suy nghĩ thật lâu rồi mới lầu bầu nói, “Hần nói rất nhiều, nhưng ta chỉ nhớ mỗi thịt bò kho.”

Thiên Tuyền nhìn lang yêu đứng đó ngượng ngùng, cho đến lúc Ly Khế muốn lớn tiếng la lên “Ta thích ăn thịt bò thì có sao không?!” thì hần nhẹ nhàng nói: “Vậy thì đi thôi!”

So sánh với Yêu vực thì trấn nhỏ của nhân gian náo nhiệt hơn rất nhiều.

Yêu quái không thích kết giao với đồng loại, phần lớn là tính tình quái gở, không hợp hoặc không có thời gian nhàn hạ để nói chuyện phiếm, chúng đều mong muốn sớm tăng tu vi, thoát khỏi kiếp súc sinh, suốt ngày cố gắng tu tiên.

Nhưng ở bên này, phàm nhân lại không có phiền não này. Bọn họ bình thường vui vẻ, mặc dù có vẻ tầm thường, hiểu được sinh tử có số, phú quý tại thiên, không cưỡng cầu nhiều.

Mong ước của yêu vật chính là phi thiên, trong khi phàm nhân, mong ước bắt qua chỉ là bốn, năm mươi năm sống bình an.

Thiên Tuyền đi đến ngã tư đường, hai bên cửa hàng san sát, náo nhiệt phi thường. Trước giờ đều là ở thiên giới từ xa nhìn xuống, hiện tại có thể tận mắt chứng kiến đúng là trên trời không thể so sánh được.

Ở đầu đường có một gian hàng nhỏ, ngồi bán là một lão hán chừng sáu mươi tuổi, một đầu tóc bạc, quần áo cũng sạch sẽ. Hắn ở đó nặn ra một loạt những gương mặt bằng gạo nếp, tinh tế nặn ra, mặc dù nhìn có vẻ già nua nhưng thủ pháp linh hoạt, chỉ sờ sờ nhu nhu một chút, một nắm bột nhanh chóng thành hình, lại nhìn hắn dùng trục phiến tiểu đao khắc họa thêm, tạo ra thân người, tay, đầu, thậm chí có cả tóc, trong chớp mắt có được một hình dáng nữ tử sôi nổi. Sau đó cắm vào một thẻ tre, trưng lên gian.

Trên gánh lúc này đã có không ít tượng người thành hình, tuy có chút thô ráp nhưng cũng rất thú vị.

Thiên Tuyền đứng ở trước quán, hứng thú nhìn theo. Lão bản kia thấy có người ủng hộ, liền ngừng đầu nặn, cúi đầu kéo kéo vài cái, tạo ra một tượng người có bảy tám phần tương tự với Thiên Tuyền.

“A?” Ly Khế vội vàng tiếp nhận hình nhân này, trở mình xem xem, quay đầu lại nhìn nhìn Thiên Tuyền, cao hứng cười nói, “Giống quá!”

Thiên Tuyền còn không kịp phản ứng thì đã thấy hắn mở miệng thật rộng “Úc ô—” một tiếng đem mặt nhân cắn mất.

“Ăn ngon!” Vị ngọt nhu dính nhuyển ở trong miệng, Ly Khế hô to ăn ngon.

Thiên Tuyền nhìn vật tàn tật không còn đầu chỉ có nửa người kia rồi quay đầu lại chỉ vào Ly Khế nói với lão bản: “Dựa vào hình dáng hắn nặn ra đi.” Nói xong liền đưa ra hai miếng bạc vụn.

Lão hán thấy hắn hào phóng, vội vàng lấy bột nếp, chiếu hình dáng của Ly Khế tinh tế nặn ra, lại thêm màu sắc tô tốt, nhìn qua có đến chín phần tương tự, đặc biệt là làn da ngăm đen và khuôn mặt cương nghị. Quả nhiên trông rất sống động.

Thiên Tuyền tiếp nhận hình nhân từ tay lão hán, dùng thân thẻ tre xoay nó trên tay một vòng.

Ly Khế trên tay cầm diện nhân ‘Thiên Tuyền’ đã bị ăn một nửa, có chút mồ hôi lạnh nhìn Thiên Tuyền không có hảo ý xoay xoay ‘Ly Khế’, nuốt nước miếng hỏi: “Thiên Tuyền, ngươi không ăn thì lấy cái này để làm chi?”

“Đúng là không ăn, bắt quá cầm trong tay cũng có cái thú.”

Vừa nói, ngón tay của hắn vừa nhẹ nhàng sờ khuôn mặt ‘Ly Khế’, hình nhân được tạo từ gạo nếp bị niết đến biến hình, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng trở thành cái mặt tròn tròn buồn cười.

Sau đó lại nhìn về phía Ly Khế, chỉ nửa còn lại trong tay hắn: “Sao không ăn?”

Ly Khế đau khổ nhìn Thiên Tuyền dày vò diện nhân vô tội làm hắn không biết nên ăn hay không nên ăn ‘Thiên Tuyền’ trên tay này nữa.

Thấy bộ dáng của hắn như vậy, Thiên Tuyền trong lòng buồn cười, cũng không trêu cợt hắn nữa, lấy túi Càn Khôn bên hông mở ra, đem ‘Ly Khế’ tinh xảo kia bỏ vào bên trong.

Lúc này, một tiểu nam hài chừng mười tuổi từ phía sau lão hán chui ra, trừng mắt nhìn Thiên Tuyền và Ly Khế. Lão hán thấy nó mạo phạm, vội vàng quát lớn: “Cẩu nhi!! Không được đất tội với khách nhân, ra chỗ khác chơi đi!”

“Vâng.” Oa nhi kia cũng nghe lời, liếc mắt Thiên Tuyền một cái rồi ra phố sau chạy đi.

Lão hán vội vàng cúi đầu khom lưng nói: “Khách quan xin đừng trách, tiểu nhi tử còn nhỏ lỗ mãng, không biết đạo lý, xin đừng trách, xin đừng trách...”

Thiên Tuyền cũng không so đo, kéo Ly Khế bước đi.

Ly Khế dẫn hần đến tửu lâu mà Xích Hạp chỉ, liền giống như thường lệ gọi rất nhiều đồ ăn, đang muốn phân phó điểm tiểu nhị đi xuống thì bên cạnh vang lên một thanh âm của đứa trẻ: “Tại sao toàn gọi đồ ăn mặn? Mang lên hai món ăn chay đi!”

Ly Khế nhìn lại, thấy đứng sau là một oa nhi, đứa con của lão hán vừa rồi.

Điểm tiểu nhị thấy tiểu oa nhi thái độ ung dung, không giống kẻ ăn quýt, quay đầu nhìn lại hai vị khách nhân kia, thấy Thiên Tuyền gật đầu, vội vàng ghi nhớ thêm rồi tiến phòng bếp phân phó.

Oa nhi kia hiện tại đã lên ghế dựa ngồi, không nhìn đến ánh mắt kinh ngạc của Ly Khế, tùy tiện phân phó: “Khát chết ta, các người đi nhanh như thế để làm gì? Này, người! Yêu quái, còn không rót cho ta chén trà?” “Người—”

Thiên Tuyền đưa tay ngăn không cho Ly Khế phát tác, lãnh đạm hỏi: “Khai Dương, người đến đây có chuyện gì?”

14. Quyển 1 - Chương 13

Biên trấn tửu lâu ngộ Vũ Khúc

Thiên Tuyền hữu ý hí Khai Dương

Tiểu oa nhi kia đúng là Khai Dương Vũ Khúc Tinh Quân, hần cùng với Thiên Tuyền, cũng bị Thượng đế sai hạ phạm tìm kiếm trấn tháp bảo châu. Thân thể của hần hiện giờ là của một đứa bé bị mất lưỡng hồn tam phách. Đứa trẻ này kiếp trước từng có kiếp nạn nên đời này thiếu hồn phách, vừa sinh ra đã si ngốc, vốn bảy tuổi sẽ suy kiệt mà chết. Ở đại nạn lúc bảy tuổi chỉ phân phó Câu Hồn sứ giả mang đi tứ phách rồi mượn hồn thể này, tiện thể cung dưỡng để sau này tái hoàn hồn nguyên cho nó.

Cha mẹ oa nhi này mất sớm, lão hán là bá phụ của hần, không có con nên nhận hần làm nghĩa tử, từ đó tiểu oa nhi liền theo lão hán đi đông sang tây, sống bằng nghề tạo diện nhân.

Khai Dương cũng không thấy có vấn đề gì, dù sao cũng có hai bữa cơm một đêm ngủ, lại có thể tìm kiếm xung quanh. Có khi hần đi hai ba ngày, lão hán còn lo hần lạc đường nhưng những lần sau luôn thấy hần bình yên trở về cũng không tái so đo, chỉ nói oa nhi tuổi còn quá nhỏ, thích đi lung tung chơi đùa, dặn dò phải cẩn thận một chút là thôi.

Nghe được Thiên Tuyền hỏi hần, Khai Dương tự thân rót chén trà, ừng ực uống xong, thở phào một cái mới nói.

“Ta nếu nói vô tình đi ngang người có tin không?”

Thiên Tuyền lắc đầu, hai mắt sáng ngời.

Khai Dương bất đắc dĩ, chỉ đành nhún vai nói: “Được rồi, biết người cố chấp lắm mà! Ta nói trong Yêu vực phân tranh nổi lên tứ phía, mà Yêu thành bị pháp trận phong ấn, muốn đến xem rốt cuộc là chuyện gì.” Hần mặc dù tuổi còn quá nhỏ, nhưng lại nói chuyện lão luyện tháo vát, trong ngoài không khớp, nhìn rất mâu thuẫn.

“Ta đã xem qua.” Thiên Tuyền cũng không úy kỵ, thản nhiên nói. “Trận pháp này không phải phát sinh từ bên ngoài mà bắt nguồn từ bên trong.”

“A?” Ly Khế nghe thấy lời của hần cũng sửng sốt, hần chưa nghe Thiên Tuyền nói đến việc này. Không ngờ lúc này Thiên Tuyền lại nói ra với một tiểu oa nhi xa lạ. Nhưng khí tức trên người tiểu nam oa này giống với Thiên Tuyền, đại khái cũng là thần nhân, nên khi bọn họ nói chuyện, Ly Khế cảm giác như bị bỏ qua một bên, không thể tiến vào.

“Yêu quái, với đạo hạnh của người còn nhìn không ra sao!”

Khai Dương liếc mắt nhìn hần, bỗng nhiên có chút kinh ngạc quay lại ngử ngử, vẻ mặt giật mình: “Trên người ngươi sao có hương vị của Cửu Thiên Tử Nhị Lộ?” Hần quay đầu lại nhìn Thiên Tuyền, “Ngươi không phải lấy tiên được Thượng đế ban cho đưa hần dùng chứ?”

Nhìn Thiên Tuyền gật đầu, Khai Dương lập tức lớn tiếng thở dài: “Cái đó ngay cả Thiên Xu còn chưa dám dùng, vậy mà ngươi lại đem cho yêu quái!”

Thiên Tuyền không khỏi nhú mày, cảm thấy từ ngữ của hần thật chói tai bèn nói: “Hần tên Ly Khế. Khi nào hần còn ở bên ta, không được nói nửa lời bôi nhọ.”

“Hừ—” Nhìn Thiên Tuyền có chút giận, Khai Dương cũng biết tốt nhất nên tiếp thu, xụ ra khuôn mặt nhỏ nhắn, nhỏ giọng lầm bầm, “Chưa thấy người bình thường đối đãi tốt với ai như vậy....”

Thiên Tuyền cũng quay qua Ly Khế nói: “Hần là Khai Dương Vũ Khúc tinh quân.”

“A.” Ly Khế đáp lại, nhìn vẻ mặt của tiểu oa nhi, đột nhiên cảm thấy được thập phần hả giận.

Lúc này đồ ăn cũng được mang lên, Khai Dương cố ăn cho đã cái bụng, vừa ăn vừa trêu chọc Thiên Tuyền: “Ta đã sớm nói với người đừng chọn xác chết, khó được hạ phạm một chuyến, trừ bỏ suốt ngày tìm bảo châu, cái gì cũng không cảm nhận được! Thật phiền!”

Thiên Tuyền cũng không tức giận, đầu tiên gấp lấy miếng thịt bò lớn bỏ vào bát Ly Khế, sau đó đem mấy đĩa thức ăn chạy để trước mặt tiểu oa nhi: “Lần này hạ phạm để kiếm châu, chẳng lẽ còn lo đến chuyện khác?”

“Ai...”

Khai Dương không biết làm sao, thở dài một tiếng.

Nghĩ nghĩ, lại hỏi: “Ngươi bảo pháp trận kia xuất phát từ bên trong, chẳng phải nói trong thành có yêu quái cố ý tạo pháp trận vây khốn chính mình? Nói như vậy thì thật kỳ quái.”

“Ta cũng không biết, chỉ có cách phá vỡ pháp trận đi vào một lần, mới biết được thực hư.”

“Có nắm chắc không?”

“Đi vào không khó.”

“Làm sao phá?”

“Hóa Linh ngọc.”

“...” Khai Dương trừng mắt nhìn hần liếc một cái, “Cự Môn tinh quân, ngươi nói hết một lượt không được à? Trêu đùa con nít vui lắm sao?”

Thiên Tuyền không nói gì, trái lại Ly Khế ngồi một bên nhin không được, nghiêng răng nói: “Vậy ngươi có thể nói chuyện mà không xỏ xiên người khác không?! Tốt xấu gì ngươi cũng là đến ăn chực đấy!”

“Cái gì?!” Khai Dương lập tức nhảy dựng lên, đứng ở trên ghế lớn tiếng kêu, “Yêu quái ngươi thật là kiêu ngạo!! Đừng tưởng có Thiên Tuyền che chở là giỏi! Ta muốn thu ngươi bắt quá chỉ như nắm nắm tay thôi!!”

Khoái kiếm của Ly Khế rút ra, cắm thẳng vào ngay bên cạnh Khai Dương, sâu vào gỗ ba tấc quá: “Có bản lĩnh thì cứ việc! Khua môi múa mép thì làm được cái gì?!”

“Yêu quái! Ngươi muốn chết!!”

“Thần tiên ăn chực! Đây cũng không sợ!!”

“Ngươi nói cái gì?!”

Âm thanh cãi nhau làm cho xung quanh thực khách không ngừng nhìn qua, Ly Khế thân hình cao lớn khôi ngô, lửa giận bừng bừng đứng phất dậy. Khai Dương tuy là thần tiên nhưng thân thể là của tiểu oa nhi, nhìn thấp bé yếu ớt. Đứng ở trên ghế vẫn phải nhướng lên nhìn Ly Khế, thực lực cách nhau rất xa, nhìn qua liền nghĩ là đại nhân khi dễ tiểu hài tử.

Bất quá khi Ly Khế rút ra khoái kiếm thì chẳng ai ám lên tiếng xưng anh hùng.

Rốt cuộc cũng có người chịu không nổi âm thanh ồn ào này, mặt bàn bị vỗ mạnh một cái, tiếng động đồng thời làm hai người giật mình.

“Toàn bộ câm miệng cho ta!”

Ly Khế và Khai Dương chậm rãi quay đầu nhìn, thấy sắc mặt của Thiên Tuyền trở nên dị thường lạnh lẽo, đôi mắt tối đen toát ra uy nghi trấn áp.

Người ngày thường thanh nhã lạnh lùng, lúc tức giận lên khí thế so với trời long đất lở còn muốn dọa người.

Khai Dương vội vàng nhảy xuống, bày ra bộ dạng tiểu hài tử ngoan ngoãn ngồi lại. Ly Khế cũng ngồi xuống, không dám lên tiếng nữa.

“Ta hỏi người, mấy ngày gần đây trong Yêu vực yêu khí cực thịnh, là do yêu quái đào tẩu từ Tỏa Yêu tháp gây ra?”

Khai Dương nghĩ nghĩ, gật đầu nói: “Cũng một phần nguyên nhân. Yêu quái đào tẩu từ Tỏa Yêu tháp phần lớn là nhân vật có chút lợi hại, bất quá có một việc kỳ quái.” Hắn nhìn nhìn Ly Khế, tựa hồ có điều đồ kỵ.

Thiên Tuyền lại nói: “Cứ nói đừng ngại.”

Khai Dương cũng coi như sòng phẳng, liền mở lời: “Yêu quái đào tẩu tuy nhiều, nhưng yêu vật thực sự lợi hại vẫn chưa rời khỏi Tỏa Yêu tháp. Yêu vật tiền nhiệm Yêu Đế, là Thiên Xu lần trước hạ phạm tội mình bắt khóa trong tháp, hiện giờ tháp bị phá mà tên này lại không ly khai, nghĩ đến thật sự quái dị. Bất quá việc này cũng không liên quan đến pháp trận của Yêu thành.”

“Tốt lắm. Khai Dương, Yêu vực ta sẽ tiếp cận thăm dò, người cứ tiếp tục tìm kiếm bảo châu, nếu cần hỗ trợ ta sẽ tìm người.”

“Đã biết.” Khai Dương liên tục gật đầu đáp lại.

Tầm mắt uy nghiêm chuyển qua người Ly Khế, khiến hắn rụt đầu rụt cổ.

Thiên Tuyền đứng lên nói: “Cần phải trở về.”

“Ừ.”

Nhìn bóng dáng hai người, Khai Dương như có điều suy nghĩ.

Thật sự là quái. Thiên Tuyền tinh quân ở thiên giới chưa từng có hỉ nộ rõ ràng như thế, luôn thanh lãnh như băng, dù Thượng đế có thưởng, tiên giới ban lệnh cũng không làm cho hắn chớp mắt được một cái.

Hiện giờ ở thế gian lại làm cho hắn thay đổi rất nhiều... Chuyện này rốt cuộc là tốt hay xấu đây?...

Hắn đang suy nghĩ rất nhập tâm, chợt nghe điểm tiểu nhị bên cạnh cẩn thận dò hỏi: “Tiểu thiếu gia, bàn rượu và thức ăn này tổng cộng là bốn mươi ba tiền, xin hỏi có thể tính tiền chưa?”

“...”

Khai Dương trừng mắt nhìn một bàn xa xỉ thức ăn còn chưa ăn hết...

“Thiên Tuyền!!!”

Bọn họ trở lại yêu quái tiểu thôn, Hâm Tông đã rời đi, yêu quái dưới tay hắn đợt này tử thương vô số, vậy nên trong thời gian ngắn sẽ không có lần đợt kích thích hai.

Xích Hạp dẫn theo một vài yêu quái trở về, đang thu thập tàn cục, vừa thấy Thiên Tuyền cùng Ly Khế, liền xông tới.

Mặc dù ban đầu có nhiều người không phục Thiên Tuyền, nhưng hiện giờ đều tin vào lực lượng cường đại cùng bản lĩnh lão luyện của hắn, khiến bọn họ có thể chạy trốn khỏi đám thuộc hạ đại yêu của Hâm Tông, toàn bộ là nhờ vào Thiên Tuyền.

“Thủ lĩnh, người rốt cuộc đã trở lại!” Xích Hạp hết sức phấn khởi, “Chúng ta lo lắng sao các người đi lâu như vậy! Ba ngày! Đều không thấy tin tức các người. Chúng ta còn đến sào huyệt của Hâm Tông tìm, nhưng tất cả yêu quái đều chạy sạch, cũng không thấy các người!”

Ly Khế không nói việc Thiên Tuyền bị thương, chỉ đơn giản đáp: “Gặp chút vấn đề khó giải quyết phải trì hoãn.”

Một con vân báo yêu tiến đến đưa tin: “Việc thủ lĩnh đánh bại Hâm Tông đã truyền khắp Yêu vực, rất nhiều yêu quái đến tìm chỗ nương tựa. Ta đều đã đem bọn họ an trí rồi, thủ lĩnh cứ yên tâm!”

Thiên Tuyền khẽ gật đầu nói: “Các người nghỉ ngơi đi, ta có việc thương lượng với Ly Khế.”

Chúng yêu đều thối lui, đi làm việc của mình. Thiên Tuyền cùng Ly Khế trở lại căn phòng đá nhỏ, bên trong đã được quét dọn sạch sẽ, còn được thêm vào mùi hương thơm mát của cây xương bồ đặc biệt ở Yêu vực. Chắc hẳn nhóm nữ yêu quái phụ trách quét tước lưu lại để biểu đạt tình cảm ngưỡng mộ. Đáng tiếc các nàng không biết, Thiên Tuyền đại nhân của các nàng không có khứu giác. Đừng nói là mùi thơm, ngay cả huyết tinh tanh tươi hẳn cũng không phân biệt được.

“Thiên Tuyền, người có chuyện gì nói với ta?”

Thiên Tuyền để Ly Khế ngồi xuống. Việc gặp Khai Dương ở nhân giới không phải là ngẫu nhiên, hẳn bẩm đót tính đến hành tung Vũ Khúc tinh quân, cố ý đi chuyển này. Nhưng lúc đang nói chuyện, hẳn lại chú ý đến Ly Khế xuất hiện một cảm giác xa cách gì đó.

Loại cảm giác này làm hẳn cực kỳ không kiên nhẫn. Nghe được Khai Dương ăn nói lỗ mãng với Ly Khế, lại nghe bọn họ cãi nhau ầm ĩ khiến hẳn càng thêm hoang mang. Không thể như bình thường cảm giác vững vàng yên ổn tựa như băng sơn trên Hàn Dương, nhìn có vẻ nặng mà bất động, nhưng thực tế là trôi nổi bất định.

Rất nhiều cảm giác xa lạ, hết thảy là do lang yêu trước mắt này. Hẳn rốt cuộc có khả năng gì, lại có thể làm cho tâm thần của mình dễ dàng dao động?! Thiên Tuyền bỗng nhiên đi đến, kéo tóc Ly Khế, cũng không quan tâm đối phương có đau hay không, để lộ hoàn toàn khuôn mặt của hẳn trong mắt mình.

Hắn đột ngột thô bạo khiến cho Ly Khế kinh ngạc.

Nhìn lại ánh mắt tối đen như nước xoáy, đôi mày hơi nhăn lại, cảm giác thanh lãnh còn mang theo một tầng tàn nhẫn.

“Thiên Tuyền?”

Giống như vừa bình tĩnh, Thiên Tuyền vội vàng buông tay, lui lại nửa bước, chân mày giãn ra, trở lại là tinh quân thần nhân băng thanh đạm mạc.

Thiên Tuyền ngồi trở lại chỗ của mình, trầm tĩnh nói: “Ngày mai ta và người đến ngoại vi Yêu thành một chuyến, tìm điểm yếu của pháp trận kia. Yêu vực hỗn loạn, phải mau chóng bình ổn. Nếu không yêu quái trong Tòa Yêu tháp toàn bộ thoát ra thì sợ không thể văn hồi.”

Ly Khế gật gù đầu, do dự một chút, liền hỏi: “Tại sao trước kia người chưa từng nói với ta pháp trận kia là bắt nguồn từ bên trong?”

“Ta chỉ đoán vậy, không thể chứng thực.”

“Nhưng... người chỉ nói cho tên “Khai Dương” kia, lại không nói với ta một chữ.”

Ly Khế biết có chút gây sự vô cớ. Trước khi biết được Thiên Tuyền chân thân là thiên thượng tinh quân, hẳn chưa từng có chút nghi ngờ, là thiên nhân thì như thế nào? Thế nhưng, sự việc lúc này làm cho cho hẳn thấy rõ ranh giới, hai người kia, là thiên thượng thần chi, mà chính mình, chỉ là một con yêu quái thành tinh.

Gần trong gang tấc, lại là hồng câu vạn trượng.

Thiên Tuyền có chút kỳ quái nhìn Ly Khế nói: “Mẫu thân người không phải ở trong thành sao?”

“Đúng vậy! Thế thì sao?”

“Nếu bên trong thành có đại yêu mở ra pháp trận, thì chỉ có thể là do hẳn có ý đồ vây khốn những yêu quái trong thành.”

Ly Khế bưng tình đại ngộ: “Người là sợ ta lo lắng?”

Thiên Tuyền đương nhiên gật gật đầu.

Bản khoán trong lòng như đại phong thổi tan tành, Ly Khế vội vàng nói: “Lo lắng thì lúc nào chả có, dù sao mẹ ta cũng ở trong thành! Bất quá mẹ ta rất lợi hại, hẳn là không có yêu quái nào có thể làm gì được bà! Đại khái chỉ là vậy khốn thôi.”

Hắn thật đúng là ngu dốt, không nhìn ra được ý tốt của Thiên Tuyền, lại nói ra lời chỉ trích như vậy...

Ly Khế có chút ngại ngùng đứng lên nói: “Vậy người nghỉ ngơi đi! Sáng mai ta sẽ tới tìm người!” Dứt lời liền nhanh chân trốn đi.

Thiên Tuyền nhìn bóng lưng của hắn, cũng buồn cười.

Hắc lang yêu này hình như đã quên chính mình chỉ là cư trú bên trong thi thể, không có nhu cầu ăn cơm nghỉ ngơi. Nhưng nếu hắn đã nói như thế...

Thiên Tuyền vẫn là cười hài, nằm trên giường trải nệm, hai tay đặt lên bụng, làm một tư thế an tường chính thống mà nhắm mắt ngủ.

15. Quyển 1 - Chương 14

Hóa Linh bảo ngọc liệt yêu chương

Không thành bạch lang tặng nguyên đan

Cái được gọi là Yêu thành, thực chất không giống như thành trì bình thường ở nhân gian. Yêu thành không có tường thành cao ngất, cũng không có nội thành ngoại hà, chỉ là có một tòa cung điện thật nguy nga nổi trên biển dung nham sôi sục. Cũng không biết vị Yêu Đế nào đã tìm được nơi này, nghe đồn cung điện này tọa ở trung tâm của Yêu vực, yêu quái tu luyện ở đây có thể tăng hiệu quả lên gấp bội. Vì vậy, Yêu Đế nào cũng cư ngụ ở nơi này. Đương nhiên cũng có ngoại lệ, tiền nhiệm Yêu Đế đang bị nhốt trong Tòa Yêu tháp chưa từng đặt chân vào đế cung lần nào.

Xung quanh Đế cung có một cái đài di động, nơi cư ngụ của yêu quái được xây trên đó, sâu vào trong còn có những yêu quái khác, nơi đó có thể coi là một chỗ cực kỳ quý giá, tranh đoạt kịch liệt, những yêu quái tầm thường đều không có cơ hội tiến vào, vì vậy ở lại Yêu thành đều là những yêu vật có chút lợi hại.

Nhưng hiện giờ Yêu thành bị pháp trận phong tỏa, giống như đang bị một tầng sương mù dày đặc bao phủ, đứng ở ngoài căn bản không thể nhìn thấy tình huống bên trong, mà bên trong yêu khí cũng vô pháp lộ ra ngoài. Toàn bộ tất cả giống như bị khóa chặt trong một hộp lưu ly bảo ngọc.

Ly Khế dẫn Thiên Tuyền đi về phía sườn tây bắc của Yêu thành, một bức tường ngăn cản trước mặt.

Thiên Tuyền đi tới, đang muốn đưa tay chạm vào, Ly Khế vội vàng bắt lấy tay hắn.

“Khoan đã! Bức tường ngăn cản này vô cùng lợi hại, bình thường yêu vật nếu vô ý chạm vào, lập tức yêu khí bị hút hết hiện ra nguyên hình. Người phải cẩn thận!”

“Vậy sao?”

Bàn tay Thiên Tuyền xoay một cái, trên không trung xuất hiện năm nhánh băng lăng sắc bén hướng bức tường phóng tới.

Bức tường kia quả thật lợi hại, băng lăng phóng vào nó, một đi không trở lại, hoàn toàn không có tác dụng.

Một kích không thành, Thiên Tuyền khẽ nhíu mày. Tay hắn lại vung lên không trung, liền xuất hiện vô số băng lăng, bốn phương tám hướng dày đặc.

Này băng lăng đồng thời đâm vào chướng bích làm nó phốc phốc rung động. Yêu thành cực kì rộng, thế mà Thiên Tuyền có thể khống chế một lượng băng lăng khổng lồ đánh vào chướng bích bao quanh Yêu thành, sức mạnh đã không còn nằm trong khả năng yêu quái có thể đạt tới.

Ly Khế có chút trợn mắt há hốc mồm, dù rằng biết Thiên Tuyền lợi hại, nhưng mà hắn bình thường cũng không phô trương, giống như một phàm nhân đứng ở giữa đám yêu quái, vô cùng bình thường, nếu không chú ý, không chừng còn bị xem nhẹ.

Nhưng mà, bất quá là sao trời ẩn mình, núi cao dấu hình.

Nhìn băng lăng tán đi, chướng bích của ngoại Yêu thành hoàn toàn không mở một chỗ, Thiên Tuyền thở dài.

“Xem ra kẻ tạo ra trận pháp này khá cao minh. Nếu chướng bích này không rắn chắc, làm sao hấp thu ngoại lai pháp lực vào mình. Nếu sư yêu kia dùng cách tập trung yêu lực công kích pháp trận, chỉ sợ lại phản tác dụng.”

“Vậy là không thể công kích! Nên làm gì mới được?”

“Hiện giờ đành phải dùng Hóa Linh ngọc cường ép xé ra một lỗ hổng, vào bên trong rồi mới phá pháp trận được.”

Ly Khế nửa muốn nửa không nói: “Ta cùng đi với người.”

Thiên Tuyền lắc đầu: “Mặc dù có thể lấy Hóa Linh ngọc tạo ra lỗ hổng trên chướng bích, nhưng chỉ có thể đủ cho một người thông hành, người tốt nhất là ở ngoại Yêu thành chờ ta đi.”

“Có điều bên trong không rõ tình trạng, cũng không biết có gì nguy hiểm không, làm sao để cho người đi một mình được?!”

“Phần lớn yêu quái trong thành đều không trốn thoát, người đi vào chỉ sợ lại càng nguy hiểm.”

“Nhưng...”

Thiên Tuyền bỗng giơ một ngón tay lên vẽ một điểm, hóa ra một hình cầu trong suốt sắc nhọn, sau đó ấn vào vai Ly Khế, đem khối cầu hạ xuống nói: “Đây là nguyên thần chi tinh của ta, nếu ta có chuyện gì, người sẽ cảm nhận ra được.”

Ly Khế biết nói gì thêm cũng vô dụng, Thiên Tuyền nhìn thanh lãnh, nhưng một khi đã quyết định sẽ không thay đổi, đặt tay lên chỗ lạnh như băng trên bả vai, đành gật đầu đáp ứng.

Bỗng nhiên, hắn lại nhớ tới gì đó, vội vàng gỡ ra vòng tay tùy thân luôn mang trên cổ tay, kéo tay Thiên Tuyền lại đeo vào. Vòng tay này xem ra cũng do huyền thiết tạo thành, ám ảnh lưu quang, trên mặt ẩn ẩn hoa văn được điêu khắc tinh tế.

“Đây là vật ta từ nhỏ luôn mang theo người, tuy không có khả năng gì đặc biệt nhưng có yêu khí của ta, yêu quái bình thường trong thành thấy sẽ không dám làm cản.”

Đeo vòng tay rộng trên tay đột ngột như vậy làm Thiên Tuyền không kịp thích ứng, nhưng hắn cũng không cự tuyệt, giấu cổ tay vào trong ống tay áo.

“Đi hết thấy phải cẩn thận.”

“Ừ.”

Thiên Tuyền từ trong túi Càn Khôn lấy ra hà sắc quan cầu, ánh sáng từ ngọc phát ra sắc sở lóa mắt, đúng là thiên giới chí bảo – Hóa Linh bảo ngọc. Chỉ thấy Thiên Tuyền giang ra song chưởng, Hóa Linh ngọc chịu khống chế của pháp lực, dần dần bay lên rồi xoay tròn, ngũ thải hà quang từ từ tỏa ra ánh sáng hoàng kim.

Lầm bầm đọc pháp chú, Hóa Linh ngọc chậm rãi bay gần đến chướng bích, tựa như gặp phải một lực cản rất lớn, bốn phía thân ngọc xuất hiện không khí lốc xoáy rất mãnh liệt, mà Hóa Linh ngọc kia tốc độ xoay cũng nhanh hơn, giống như xoắn ốc đâm vào, chướng bích bắt đầu phát ra âm thanh “két két” bị xé rách, một vết nứt dần dần xuất hiện.

Thiên Tuyền lắc mình một cái, tay áo thấu lại Hóa Linh ngọc kia, thân ảnh biến mất vào bên trong chướng bích.

Yêu thành bên trong pháp trận vô cùng yên tĩnh, cũng không có dày đặc sương mù như ở bên ngoài. Nghĩ đến như vậy, chướng bích chắc hẳn là có chướng nhãn chú pháp.

Ngoài trừ im lặng, đến cả hơi thở cũng khó cảm nhận được.

Thiên Tuyền nhú nhú mày, ở trong thi thể khó thể dùng đến ngũ giác, tình trạng của yêu thành là lãnh hay nhiệt hẳn cũng không biết. Nhưng qua cảm giác của nguyên thần, nơi này so với Yêu vực càng nhiều tà khí, giống như ngưng tụ vô số oán khí của yêu quái, kéo dài không tiêu tan.

Tuy là như vậy nhưng đối với hắn mà nói cũng không có gì lo ngại. Kinh thân phiêu khởi, hắn chậm rãi lướt qua dung nham đỏ sẫm, hướng Đế cung bay đến.

Đang lướt qua một tòa tiểu cư, Thiên Tuyền bỗng nhiên cảm thấy được một tia yêu khí mong manh, liền dừng lại thân hình.

Hắn tọa hạ ở phù thai trên mảng dung nham, yêu cư có thể coi là khá mộc mạc, yêu khí yếu đến đột không thể nghe thấy. Hắn đẩy cửa phòng ra, nhìn khắp nơi liền thấy trong góc có một bóng hình đang nhúc nhích.

Thiên Tuyền đi tới, vật kia đột ngột tấn công hắn. Thiên Tuyền vung lên tay áo, vật kia xem ra không chịu nổi một kích, “bang!” một tiếng liền bị đánh xuống mặt đất.

Thiên Tuyền nhìn thấy rõ ràng vật kia, đó là một tuyết bạch đại lang, thanh lục thú mục nhìn chăm chăm Thiên Tuyền, tiếng thở dốc mãnh liệt.

Thiên Tuyền cảm giác được trên người nó có một cỗ yêu khí cực kỳ giống với Ly Khế, không kịp nghĩ nhiều thì bạch lang lại tấn công. Thiên Tuyền đang muốn ngăn lại đột nhiên nghe bạch lang kia “A” lên một tiếng.

Toàn thân bạch lang hạ xuống đất, không công kích nữa.

“Người là ai? Tại sao trên tay lại đeo vòng tay của con ta?!”

Bạch lang cảnh giới nhìn chăm chăm vòng tay huyền thiết trên cổ tay của Thiên Tuyền, nghe nó ngữ khí vội vàng, Thiên Tuyền lập tức hiểu được, liền hỏi: “Người là mẫu thân của Ly Khế?”

Bạch lang nghe hắn gọi tên Ly Khế, trong mắt dịch ý hơi giảm: “Nguyên lai là bằng hữu của hắn. Hừ, thằng nhóc con, luyện tiếu trở lại sao?”

Thiên Tuyền lại lắc đầu nói: “Hắn đối với người kỳ thật khá quan tâm, ở ngoài pháp trận thủ hơn hai năm, lại đi trộm Hóa Linh ngọc muốn phá trận cứu người.”

Đôi thanh lục mâu tử giống như Ly Khế biểu lộ âm áp ôn nhu, nhưng miệng vẫn không chịu tha thứ: “Ta sinh ra hắn, nếu hắn dám đem ta quên mất, xem ta có vắn tắt thằng nhãi con đó thành bột hay không!”

“...”

Bạch lang lại cao thấp đánh giá Thiên Tuyền nói: “Thằng nhãi con đó khi nào thì quen biết bằng hữu như người vậy? Một thân thi khí nhưng lại có thần nhân tinh nguyên. Thật là kỳ quái!”

Thiên Tuyền cũng không giấu diếm: “Ta là Thiên Tuyền tinh quân, mượn thi hành sự. Lúc trước cơ duyên xảo hợp ở nhân gian gặp Ly Khế, bèn trở thành bằng hữu.”

Bạch Lang thở dài nói: “Tinh quân, ta nghĩ người thật sự không nên tới chỗ hỗn độn như thế này...”

“Tại sao lại nói vậy?”

“Hai năm trước đây pháp trận mới xuất hiện. Khi đó chúng yêu trong Yêu thành chưa biết chuyện gì phát sinh, chẳng qua là không thể ra khỏi thành mà thôi. Nhưng sau đó, thấy số lượng yêu quái dần giảm bớt mới bắt đầu phát hiện không ổn. Trong thành lúc đó chỉ còn những đại yêu có năng lực cường đại. Hơn nữa, những đại yêu này mỗi ngày càng suy nhược, dần dần mất tích. Vốn ta cũng không biết phát sinh chuyện

gì nhưng ngày đó, ta nhìn thấy được một con cừu đầu đen bị pháp trận hút yêu lực hóa ra nguyên hình, lúc này mới tỉnh ngộ. Nguyên lai thứ kẻ đầu sỏ tạo ra, là một pháp trận hấp yêu!!”

“Pháp trận hấp yêu?! Điều này thật chưa từng nghe thấy.”

Bạch lang cười khổ: “Ta cũng biết nghe vớ vẩn. Nơi này là Yêu vực Yêu thành, ngay cả thần, ma cũng không dám tùy tiện can thiệp, cứ nhiên lại bị thiết hạ hấp yêu pháp trận.”

Thiên Tuyền cau mày nói: “Pháp trận này gây tai họa rất lớn, không thể để tiếp tục, nhất định phải bài trừ.”

Bạch lang móng vuốt cào cào, mặt mũi hầm hừ nói: “Tinh quân, tuy biết đường đột, nhưng ta còn có một chuyện muốn nhờ.”

“Chuyện gì?”

“Thỉnh đừng nói cho Ly Khế gặp ta ở chỗ này.”

“Tại sao phải dối hắn?”

Bạch lang lắc đầu cười khổ: “Không dám dối tinh quân. Kỳ thật ta đã sớm bị hút hết yêu lực, hiện giờ cũng còn lại túi da hồn phách. Chính là cho đến giờ, trong cơ thể ta có Lôi thú nguyên đan, tạm mượn sức mạnh để miễn cưỡng duy trì. Vốn mong con ta có thể vào trận tìm được, sẽ dùng Lôi thú nguyên đan này phá trận. Hiện giờ tinh quân có ý muốn phá trận, nguyên đan này liền giao cho người, hi vọng có thể giúp người một tay.”

“Chính là thượng cổ Lôi thú?”

Lôi thú, từ lúc thiên địa sơ khai, không có tiên, ma, yêu, nhân thì đã tồn tại thượng cổ thiên thú này. Lôi thú hình dạng như mãnh sư, bộ lông phát điện, có rất nhiều đuôi. Chuyên đi bắt lôi hành điện, lực tựa vạn quân, lại có thị võ hỉ huyết, thường xuyên phóng thích bạo lôi cường điện xung quanh, đồ thần sinh linh. Mấy cái đuôi của lôi thú số lượng càng nhiều thì lôi điện càng mạnh. Từng có tiên nhân muốn hàng phục con thú này làm tọa kỵ, nhưng Lôi thú tính tình dữ dằn, kiết ngạo bất tuân, dĩ nhiên không chịu phục tùng. Ngoài ra, do Lôi thú quá cao ngạo, khinh thường giao hợp với ngoại tộc, mà trong tộc thư thú (thú cái) lại ít, hàng tỉ năm qua, số lượng còn lại rất ít, rất khó gặp.

“Đúng vậy.” Bạch lang khẩn thiết nhìn Thiên Tuyền, “Không biết tinh quân có thể thành toàn được không?”

Thiên Tuyền cũng không kinh ngạc, lúc trước hắn đã tính ra số mệnh của Ly Khế, chính là thiên thú chi mệnh, vậy mới có thể thao túng lôi điện. Nghĩ đến mẫu thân của hắn cũng có kì duyên, cùng thượng cổ Lôi thú sinh hạ yêu tử.

Lôi thú nguyên đan kia, chắc là của phụ thân Ly Khế để lại.

Mang đi Lôi thú nguyên đan, chỉ sợ bạch lang không nghĩ ngờ gì sẽ chết ngay lập tức. Có điều đây là tâm nguyện của bạch lang, Thiên Tuyền đành phải gật đầu, lại hỏi: “Người có còn gì muốn ta nhắn cho Ly Khế?”

Bạch lang cúi đầu, giấu đi sầu não trong mắt: “Không có. Bản lĩnh thẳng nhai con đó vốn lợi hại hơn ta rồi, ta sớm không lo lắng nữa...” Bốn chân đứng lên, nàng thôi động khẩu quyết, chỉ thấy trước ngực của bạch lang phát ra hào quang, một viên nguyên đan tròn trong suốt lộ ra, bay đến tay Thiên Tuyền.

Thiên Tuyền nắm trong tay, cảm giác nguyên đan này tràn đầy lôi điện thần lực, không giống bình thường, chủ nhân của nguyên đan chỉ sợ cũng là Lôi thú tôn sư. Đang muốn hỏi lần nữa, đã thấy bạch lang quỳ rạp trên mặt đất, hơi thở đoạn tuyệt. Một lát sau, bị pháp trận hấp thu, thân xác cũng dần dần biết mất vô hình.

Hắn gặp bạch lang này chỉ mới một lần, cũng không tình cảm gì, nhưng nghĩ nàng ở trong pháp trận đau khổ chống đỡ, chỉ vì lưu lại Lôi thú nguyên đan hỗ trợ Ly Khế, hiện tại thân xác không còn, không khỏi thổ dài.

16. Quyển 1 - Chương 15

Yêu pháp trận nội đấu cự hủy

Thiên lôi trấn hồn phá Cửu Anh

Yêu Đế để cung nguy nga cao ngất, xa hoa hơn hoàng cung nhân gian rất nhiều. Vách tường ngọc bích, bàn ghế bạch ngân, Đông Hải dạ minh châu làm đèn, trọng sơn bạch ngạch lộc làm thảm, sợi vàng làm cảnh, mã não làm quả. Những thứ trên thế gian không thể tìm thấy, Yêu Đế lại có dễ như trở bàn tay, thuận tay trang trí, thì làm sao nhân gian hoàng đế có thể bì nổi?

Tuy nhiên Thiên Tuyền đạp lên thảm da bạch lộc mềm mại, chẳng động dung nửa phần.

Trân bảo kim ngọc, khiến nhân phú kỳ quý này, trong mắt hắn bất quá chỉ là vật chết, chẳng bằng một ngọn cỏ dưới gốc cây ven đường.

Trong cung điện hoa quý, yên tĩnh không một tiếng động, không có hơi thở của vật sống, giống như một tòa tử điện. Trừ bỏ yêu khí tràn ngập nồng hậu, càng có thêm một loại âm trầm không thể nói hết.

Không gian im lặng như vậy, Thiên Tuyền cũng chẳng xa lạ gì. Vạn năm tinh huy, tịch mịch xa xôi. Chỉ có một vài lữ nhân ngẫu nhiên ngẩng đầu tìm kiếm phương hướng, mới có thể chú ý đến ngôi sao sáng nhỏ xíu mà hắn hiện thân, chỉ lặng lặng ở trong yên tĩnh không gian không nói không nghe, vượt qua hàng ngàn hàng vạn năm.

Hắn không giống như Thiên Xu tinh quân, có pháp lực vô lượng, trăm yêu trừ ma, thường được Thượng đế phái hạ phạm hàng ma phục yêu. Cũng không giống như Khai Dương tinh quân, trốn tránh tiên quy, lén xuống thế gian để khỏi nhàm chán. Chỉ những lúc các tinh quân thỉnh thoảng tụ họp lại tâm sự, hắn mới biết được nhân thế đổi thay.

Dạ minh châu lớn đặt ở bốn phía hành lang, cái bóng của Thiên Tuyền kéo dài, thay đổi tùy theo góc độ. Chỉ có cái bóng này bầu bạn bên cạnh tinh quân, thật là càng thêm vẻ tịch mịch.

Nhưng Thiên Tuyền cũng không bởi vậy mà để tâm lắm. Hắn bỗng nhiên dừng bước, tay trái sờ vào trong tay áo, đụng vào chiếc vòng huyền thiết đeo trên cổ tay kia. Vòng tay này rèn từ huyền thiết, cùng loại với khoát kiếm Ly Khê đang sử dụng, cũng được nấu chảy với Xi Vưu tinh phách luyện hồn thạch, có thể hấp thu vật chủ yêu khí. Mặt vòng ám điều ẩn ẩn, vì không có nhiệt độ cơ thể mà trở nên lạnh như băng. Nhưng Thiên Tuyền chỉ cảm nhận được chiếc vòng tay này có yêu khí của hắc lang, thấm nhập vào da, làm cho nguyên thần băng lãnh có thêm một thứ bầu bạn.

Thiên Tuyền cười nhẹ, lại tiếp tục bước đi, tìm kiếm chỗ có yêu khí dày đặc.

Lướt qua tiền thính liền đi tới chính điện.

Chính điện này lại càng quỷ dị thần bí, không gian sâu rộng như hố. Bên trái là thác nước đổ xuống, nước chảy róc rách, bên phải là biển lửa nhiệt sơn, liệt diễm hừng hực. Âm dương đối nghịch, có một cây cầu nối hai bên, kê đóng đưa trên không trung.

Mà ở trung tâm, trôi nổi một tòa pháp đàn, tứ phương xung quanh điện ẩn hiện thạch đầu pháp trận, yêu khí thật lớn trên không trung tạo thành lốc xoáy, mà lốc xoáy kia tập trung ở giữa pháp trận, ở giữa hình thành một viên quang cầu chói mắt.

Thiên Tuyền thấy thế, bèn đi lên cầu, muốn xem đến tột cùng đó là cái gì.

Tuy nhiên trên hỏa hải bên cạnh xuất hiện một ngọn lửa nóng cháy, tấn công về phía hắn.

Tuy không cảm thấy được đau đớn, nhưng dù sao chữa trị thân thể này cũng rất hao tổn sức mạnh của nguyên thần, Thiên Tuyền nhún chân một chút, nhẹ nhàng bay lên giữa không trung, hỏa diễm kia đập lên trên cầu, lập tức hình thành một vùng cháy xém.

Vừa xong ngọn lửa, thác nước bên cạnh lại tấn công, như rồng nước điên cuồng đánh tới. Thiên Tuyền vẫn cứ thong dong tự nhiên, trên không nghiêng người một cái, tránh địa cột nước. Cột nước kia nhìn có vẻ nhu hòa, nhưng động lượng lại lớn đến độ làm gãy cả hoành trụ trong điện.

Cột nước cùng hỏa cầu nối tiếp nhau bay lên, không ngừng tấn công Thiên Tuyền, thế nhưng hần đều né qua được hết. Có hỏa cầu lướt qua, làm cho làn da bị bỏng đến đau, đáng tiếc Thiên Tuyền không cảm nhận được, chỉ nhất nhất hướng trung tâm pháp trận bay đến.

Ngay lúc hần tiếp cận pháp trận, biển lửa sôi trào, thác nước cuộn cuộn, một bên xuất hiện hỏa diễm cự hổ, một bên bay lên lam thủy cự long. Vừa nghe tiếng hổ rít gào liền thấy phun ra một ngọn lửa cực lớn, mà cự long bên kia cũng hí dài, mở miệng xuất ra một dòng nước xiết đánh tới.

Thiên Tuyền bạch ảnh hơi động, tốc độ còn nhanh hơn thăng thiên, chớp mắt đã lên tới đỉnh đầu của thủy long, tay trái duỗi ra bắt lấy tiêm sừng của nó!

Thủy long kia thấy thế lay động đầu, lên xuống cao thấp có ý muốn hất bay Thiên Tuyền. Tuy nhiên người nọ vững tựa như núi, cho dù nó quay cuồng thế nào cũng không thể làm hần rơi xuống được.

Thiên Tuyền không hứng đùa giỡn với nó, hữu chưởng nhẹ nhàng đặt lên trán của thủy long, khê niệm pháp chú.

Chỉ thấy thân thủy long thật lớn nháy mắt ngưng tụ trên không, đầu kết thành băng, “Ba trát ba trát!—”, tiếng băng vang lên, chỉ trong tích tắc biến thành một băng long!

Thiên Tuyền thả tay xuống, rời khỏi long đầu, lạnh đạm nhìn băng long từ trên cao rơi xuống biển lửa, vỡ thành ngàn vạn mảnh nhỏ rồi hóa khói trắng.

Hần chậm rãi hạ thân xuống, một lần nữa đứng ở trên cầu, thấy hỏa hổ kia có hơi khiếp hãi, nhưng hỏa thú hung mãnh, một tiếng rống lớn liền phun ra liệt diễm, một lần nữa tấn công Thiên Tuyền.

Người Thiên Tuyền nhẹ nhàng nhảy lên, đòn tấn công của hỏa hồ quật mạnh vào dòng nước phía sau. Nhưng ngọn lửa của con hổ này quả thật lợi hại, chẳng những không sợ nước lạnh, mà còn phản lại làm một bên thác nước lập tức nóng bỏng bốc hơi.

Thiên Tuyền bước ra khỏi cầu, điểm nhẹ chân trên mặt nước rồi đứng bất động. Nước nóng bỏng đang chảy cuộn cuộn dưới chân đột nhiên chậm lại, dần dần nghịch lưu rồi tại chỗ hỏa hổ tạo thành một cơn lốc xoáy thật lớn, đem hỏa hổ kia vây khốn. “Ngao— ngao—” Hỏa hổ không địch lại sức hút của lốc xoáy này, thoát thân không nổi bị cuốn hẳn vào. Ngay lúc nó chìm vào đáy nước, cột nước liền đóng băng toàn bộ, đem hỏa hồ đông cứng giữa băng.

Loại bỏ xong hai con ác thú, Thiên Tuyền tiếp tục đi lên cầu, đến trước mặt trận pháp, lại không vội phá trận mà đối với hư không nói: “Các hạ làm gì phải trốn trốn tránh tránh, đã có tâm thì mời hiện thân nói chuyện đi.”

“Khắc khắc... Tinh quân quả nhiên lợi hại... Khắc khắc...”

Ở trung tâm pháp trận xuất hiện một bóng đen quỷ mị, đúng là kẻ đã dùng Liệt Thiên Phá Nhật đả thương Thiên Tuyền, hắc ảnh lão quái.

“Khắc khắc... Lúc trước cũng có không ít yêu quái có ý đồ xâm nhập trận, đều bị hai tinh thú hộ pháp này nuốt hết... Không ngờ tinh quân có thể dễ dàng hàng phục chúng. Thật là bội phục, bội phục! Khắc khắc...”

Thiên Tuyền nhìn hư ảnh này, lại nói: “Cố làm ra vẻ huyền bí như thế, không biết ý của Yêu Đế là gì?”

Hắc ảnh lão quái kia ngừng cười.

“Khả năng ở Yêu vực Đế cung thao túng pháp trận, dùng vô thượng yêu lực vây giết chúng yêu, ngoại trừ Yêu Đế, ta thật sự không nghĩ ra ai có thể làm được.”

Lão quái đột nhiên cười to: “Khắc khắc... Quả nhiên không thể gạt được tinh quân!” Hần bay ra khỏi trận pháp, đi đến bên cạnh Thiên Tuyền, “Đáng tiếc tinh quân tới quá muộn, con yêu quái cuối cùng cũng đã bị hấp thu, hiện giờ pháp trận đã thành, không ai có thể ngăn cản bốn tọa!!”

“Yêu Đế đừng quá cuồng vọng.”

Hắc sắc hư ảnh đột nhiên biến mất, lãnh sâm yêu khí từ phía sau tấn công Thiên Tuyền. Thiên Tuyền quay lại, chỉ thấy trước mắt hỏa quang mãnh liệt, ở giữa hỏa hải, xuất hiện một đầu cự xà khổng lồ, miệng lộ ra răng nọc độc dữ tợn hướng hắc căn đến!

Thiên Tuyền tránh đi công kích, lại thấy từ trong lửa lại xuất hiện ba cái đầu rắn, phun lửa dữ dội, đốt tới vạt áo của hắc. Thiên Tuyền vẽ Ngưng hỏa quyết, dừng lại ngọn lửa dữ dội kia. Nhưng nhanh hơn, thác nước hóa băng bỗng nứt ra, lộ ra một con tứ vĩ cự xà (rắn bốn đuôi), liên tiếp phun ra bốn đạo trọc thủy. Thiên Tuyền mặc dù bay lên tránh đi, nhưng hai đầu gối đã bị cột nước đánh trúng, lao đảo trên không. Nhìn thấy hắc mất đi cân bằng, sắc sỡ xà lân ở trên cầu cùng với cự xà thân rắn đột nhiên bay lên trên không, lấy thân thể thô chắc quán lất Thiên Tuyền!!

Yêu quái kia lúc này đã chân chính hiện thân, là một con rắn chín đầu!!

Thiên Tuyền bị thân rắn cuốn lấy, không thể cử động, ngẩng đầu nhìn chín đầu rắn trên không, lạnh nhạt nói: “Nguyên lai là Hung thủy Cửu Anh, khó trách dám lấy Liệt Thiên Phá Nhật.”

Cửu Anh kia, là một con rắn nước hung tợn ở phương Bắc. Nó có thể phun ra độc diễm trọc lưu, làm ngập làng đốt thành, hãm hại nhân gian, còn có cửu đầu cửu mệnh, ngoan luyện phi thường. Lúc trước bị thần nhân Hậu Nghệ lấy cửu tiễn bắn ngay giữa đầu mà tiêu diệt.

“Hừ! Thần nhân ngu muội, nói gì tiền phá chín đầu thì có thể diệt bốn tọa, lại không biết nguyên đan vẫn còn! Bốn tọa tránh được một kiếp, dốc lòng tu luyện, ngàn năm trước giành được ngai vàng của Yêu Đế! Hiện giờ thiên địa dị biến, Tọa Yêu tháp bị hư, Yêu Đế kia trong tháp sắp ngóc đầu dậy, bốn tọa há có thể để hắc trở về đoạt đế vị?!”

“Vì vậy nên ngươi thiết hạ pháp trận, hút tinh hồn của chúng yêu để tăng công lực, mong muốn bảo trụ đế vị.”

“Hừ. Cho ngươi biết thì đã làm sao?! Hiện giờ ngươi đã nằm trong tay bốn tọa!” Chín cái đầu rắn cười đến ác độc, “Tinh quân nhất giới thần nhân, vốn không nên trông nom việc của Yêu vực. Tại sao cứ phải đối địch với bốn tọa đến cuối cùng?”

Thiên Tuyền không nói, rắn chín đầu kia lại tiếp tục: “Chẳng lẽ là vì hắc lang yêu kia sao? Khắc khắc... Không ngờ được thiên giới tinh quân, cư nhiên lại cùng hạ đẳng yêu quái ở một chỗ. Thật là buồn cười, khắc khắc... A?!” Cửu đầu hủ đột nhiên cảm thấy toàn thân như bị sét đánh, hồn thể bị điện giật đến tê dại, Xà thể đang trối Thiên Tuyền không khỏi lỏng ra.

Thiên Tuyền thoát khỏi trối buộc, nhảy lên không trung.

Cửu Anh không tin nổi trừng mắt nhìn Thiên Tuyền: “Ngươi cư nhiên còn có năng lực này?!”

“Cửu Anh ngươi cũng biết thiên lôi trấn hồn, là thứ tối kỵ với yêu vật.”

Nhìn thấy Thiên Tuyền từ trong lòng lấy ra nguyên đan của Lôi thú tràn đầy tinh lực, Cửu Anh lộ ra khiếp ý: “Tinh quân cần gì phải làm khó bốn tọa? Chuyện của yêu vực với thần nhân không can hệ. Các ngươi trừ yêu vệ đạo, hiện nay chết cùng toàn là yêu quái thì ngươi cần gì phải nhúng tay?”

Thiên Tuyền không muốn trả lời hắc, chỉ thấy nguyên đan dường như tự có ý chí, đột nhiên bay khỏi lòng bàn tay của Thiên Tuyền, đâm vào chỗ thất thốn bảy tắc của đại xà. Cửu Anh kia căn bản không thể nào chống cự, lôi điện từ bên trong phát ra, sấm vang chớp giật, gã gào thét suy yếu dần, còn há miệng phun ra điện hỏa!

Thiên thú lôi điện quả nhiên lợi hại, chín cái đầu phun nước phun lửa hết tám cái bị đốt cháy xém trong chớp mắt, chỉ còn đầu chính chập vật chống đỡ.

“Thật đáng hận!! Ngươi cư nhiên phá hỏng chuyện tốt của bốn tọa!! Thần nhân chết tiệt!” Cửu đầu hủ oán độc nguyên rửa, đột nhiên dùng hết toàn thân khí lực đột hướng trung tâm pháp trận.

“Dừng tay!” Thiên Tuyền biết hắc có ý đồ cướp đi quang cầu do hồn của chúng yêu tinh biến thành, cùng phi thân lao tới.

Hai người cơ hồ là đến cùng một lúc, xà há miệng ra, ngoạ mắt một nửa quang cầu, mà Thiên Tuyền cùng đoạt lại một nửa.

“Khắc khắc— tinh quân, cáo từ! Khắc khắc...” Mượn dùng yêu lực to lớn kia, Cửu Anh bỏ lại bản thể cháy đen, hóa thành một đạo khói đen bay ra khỏi cung.

Thiên Tuyền đang muốn đuổi theo, thế nhưng một nửa quang cầu dần dần dung nhập trong cơ thể, yêu lực ồ ạt xâm nhập nguyên thân. Hắn vội vàng thi pháp ngăn cản, nhưng sức mạnh của mấy trăm đại yêu quái ngưng tụ thành quá mức cường đại, căn bản không thể ngăn cản, Thiên Tuyền đành đem hết toàn lực miễn cưỡng kiềm chế.

Đợi hắn ổn định khỏi dòng yêu lực xâm nhập thì Yêu Đế Cửu Anh đã bỏ chạy không thấy dấu vết.

Thiên Tuyền bất đắc dĩ, chỉ biết thở dài. Lúc này quang châu đã mất, hấp yêu pháp trận tự nhiên phá vỡ, yêu khí áp lực trong Đế cung đều tán đi.

Ra khỏi Đế cung, liền nghe thấy tiếng gọi của Ly Khế.

“Thiên Tuyền! Thiên Tuyền!”

Nhìn thấy hắc sắc nhân ảnh từ xa, lưu loát lướt qua phù thai, vội vàng chạy về phía hắn.

Thiên Tuyền nhìn thấy thần sắc lo lắng của người kia, trong tâm lại dâng lên một cảm giác thư thái không nói nên lời.

Ly Khế vừa tới gần liền giữ chặt Thiên Tuyền hỏi: “Có bị thương không?!”

Thiên Tuyền lắc đầu, Ly Khế lúc này mới nhẹ nhàng thở phào, liền hỏi hắn sau khi nhập pháp trận gặp chuyện gì, Thiên Tuyền nhất nhất trả lời, chỉ không nói đến việc vô tình gặp được bạch lang và Lôi thú nguyên đan.

Vốn là không nên giấu diếm, nhưng giờ khắc này, hắn không muốn nhìn thấy Ly Khế nghe thấy việc mẫu thân lừa trần, nguyên đan của phụ thân hao kiệt hết mà lộ ra bộ dáng bị thương. Chỉ cần Ly Khế tìm không có kết quả, tự nhiên sẽ nghĩ đến bạch lang vốn không ở trong thành, còn có chút hi vọng.

Thiên Tuyền nhìn Ly Khế, không khỏi đưa tay chạm nhẹ đến tóc mai đen nhánh của hắn, trong lòng âm thầm thay hắn nhớ kỹ đoạn ký ức này.

17. Quyển 1 - Chương 16

Túng phá pháp trận đắc tôn sùng

Khước từ để vị phản nhân gian

Pháp trận quanh Yêu thành bị phá. Tin tức này nhanh chóng truyền khắp toàn bộ yêu vực. Hơn nữa trong Đế cung chỉ còn lại thi thể của một con rắn chín đầu, Yêu Đế không biết tung tích, lũ yêu trong vực lại xôn xao nghị luận. Lúc trước đã nghe đến việc người nào phá được trận sẽ thành yêu đế, hiện tại người phá trận là một phạm nhân, chẳng lẽ Yêu vực lại đi lập một kẻ phạm nhân làm đế, chỉ huy chúng yêu?!

Trừ bỏ Hâm Tông thì các thế lực yêu quái khác bắt đầu rục rịch, đánh bại được phạm nhân kia liền đại diện cho việc xưng đế Yêu vực?!

Trong lúc nhất thời, yêu vực mãnh liệt nổi sóng.

Ở trong tiểu yêu thôn yên ả, người tiếp nhận để vị đang được chúng yêu bàn luận — Thiên Tuyền hiện giờ khoanh chân ngồi ở trong phòng, lắng lắng điều tức.

Cơ thể hần hiện giờ có một đại lượng yêu lực, mặc dù thần lực không chế có thể tạm thời ổn định, nhưng bắt buộc phải thi pháp trực xuất ra. Nhưng yêu lực này cứ như phụ cốt nhập hồn, mặc kệ Thiên Tuyền có dùng phương pháp gì cũng không mấy may lay động được, thật sự phiền toái.

Thiên Tuyền nhẹ nhàng thở dài, mở mắt.

Chỉ dựa vào năng lực bản thân, chỉ sợ không thể đem yêu lực trực xuất khỏi cơ thể. Biện pháp duy nhất hiện nay là mượn Thiên trì tịnh thủy, cố gắng tẩy thoát đi yêu lực, lấy lại nguyên thần tinh khiết. Nhưng Trì Tịnh Thủy là thiên giới tịnh vật, chỉ cần nguyên thần đi vào, không cần người có pháp lực thông thiên hay không, cũng sẽ tẩy khiết hoàn nguyên, trừ bỏ hết mọi dơ bẩn, cũng tẩy đi hết thủy trí nhớ. Vì vậy, Trì Tịnh Thủy thường được lấy để tẩy luyện những thần nhân phạm vào tư phạm tiên giới.

Nếu là trước kia, Thiên Tuyền sẽ không suy nghĩ nhiều mà lựa chọn tịnh thủy dục thân, nhưng hiện giờ, hần lại do dự.

Hần biết chuyện này quan trọng thế nào. Thể xác này cho dù bỏ đi cũng không sao cả, bất quá chỉ là một túi da thôi. Nhưng nếu tái luyện nguyên thần, sẽ quên hết mọi chuyện lúc trước, dù có gặp lại lang yêu, cũng là người đứng nước lã. Chỉ cần nghĩ đến đây, ý niệm trong đầu liền tiêu tan.

Không muốn mất đi trí nhớ sao?

Ngàn vạn năm, quên đi cũng chỉ đơn giản là một mảnh yên tĩnh.

Hiện giờ, lại là một màu xanh đậm.

Không muốn mất đi, chính là Ly Khế.

“Ai...” Thiên Tuyền xuống giường, đẩy cửa phòng ra, cúi đầu nhìn thấy hắc lang yêu đang dựa lưng vào vách tường cạnh cửa, ôm gối ngủ.

Sau khi phá trận, Ly Khế đã đến chỗ cũ tìm mẫu thân. Chính như Thiên Tuyền sở liệu, Ly Khế tìm không thấy mặc dù có hơi hoang mang, nhưng nhanh chóng cho rằng mình rời nhà nhiều năm, mẫu thân có lẽ đã sớm rời đi Yêu thành, sẽ không ở trong pháp trận này. Có điều Thiên Tuyền vẫn nhìn thấy lo lắng trong mắt hần.

Hắc lang yêu này dưỡng binh kiên cường nhẫn nại, tuy rằng ngoài miệng không nói, kỳ thật rất quan tâm đến mẫu thân. Bọn họ mẹ còn đều lo lắng cho nhau, thế nhưng không tự biết được âm dương xa cách, khiến cho người hiểu chuyện thấy lòng chua xót.

Ngàn vạn năm qua, Thiên Tuyền chưa bao giờ an ủi người nào, lần này phá lệ, vụng về nói với Ly Khế.

“Hữu duyên liền có thể gặp lại. Đừng khóc.”

Làm cho Ly Khế phải trợn mắt há hốc mồm, khó tin nhìn chằm chằm Thiên Tuyền. Tròng mắt lớn tròn xoe lấy đâu ra nửa giọt nước mắt?

Thế là Thiên Tuyền ảo não vung tay rời đi, hần vội vàng đuổi theo, nửa bước không rời. Cho đến khi Thiên Tuyền vào phòng nghỉ tạm, hần cũng không đi, ở ngay tại cánh cửa, nghỉ qua một đêm.

Bị tiếng cửa mở làm bừng tỉnh, Ly Khế mở hai mắt, ngẩng đầu nhìn Thiên Tuyền cười nói.

“Người dậy rồi! Muốn ăn điểm tâm không?”

Tuy rằng rất muốn đưa tay đập tỉnh lang yêu này nhưng Thiên Tuyền vẫn là giữ nguyên tính cách, lắc đầu.

“Không cần.”

Ly Khế lúc này mới thanh tỉnh lại, ngượng ngùng gỡ gỡ một đầu tóc rối bời, đang muốn mở miệng nói thì hổ yêu Xích Hạp hấp tấp chạy vào.

Giọng hần vừa cất lên, yên tĩnh của sáng sớm đã bị đánh bay ra thiên ngoại.

“Thủ lĩnh!! Chúc mừng thủ lĩnh phá được pháp trận ngoại Yêu thành!! Kể từ giờ, thủ lĩnh có thể xưng đế ở Yêu vực!!”

Thiên Tuyền lại nói.

“Ta không muốn xưng đế. Đến đây chỉ vì phá trận, hiện giờ mọi chuyện đã xong, ngày mai ta phải rời khỏi Yêu vực, tiếp tục hành trình.”

“Cái gì?! Thủ lĩnh, người đừng nói giỡn! Hiện tại chúng yêu đều nguyện phụng người lên đế, chuyện tốt như vậy ngàn năm khó gặp, sao người có thể dễ dàng bỏ qua!?”

Xích Hạp gấp đến độ thẳng cổ, Thiên Tuyền lạnh nhạt nói.

“Xích Hạp, ta không phải phạm nhân, mà chỉ mượn thi hành sự.”

“Tả thi hoàn hồn xưa nay đã có, chẳng có gì lạ!”

“Nhưng ta không phải quỷ hồn, mà là thiên giới tinh quân.”

“Thiên giới tinh quân thì như thế nào? ...A?!” Mắt hổ trợn lên, tròn mắt cơ hồ muốn rơi xuống đất, “Người, người, người... Người là tiên nhân?!”

Thiên Tuyền thản nhiên gật đầu, Xích Hạp chứng thực nhìn về phía Ly Khế, thấy hắn cười không nói.

Hổ yêu bị một đả kích lớn rất phiền não, móng vuốt cơ hồ trảo hết lông sau ót, cuối cùng vật vã cắn răng nói.

“Nếu vậy, thì đã làm sao?! Yêu tộc vốn cường giả vi tôn, không rắc rối như quy luật tiên giới, thủ lĩnh là tinh quân càng tốt! Nói không chừng về sau tiên nhân còn phải nể chúng ta vài phần!”

“Ha ha — ha ha...” Ly Khế bên cạnh rút cuộc nhịn không được ôm bụng cười to không ngừng, ngay cả Thiên Tuyền xưa nay biểu tình lạnh băng cũng hiện ra ý cười nhàn nhạt.

“Khụ, ha... Ta nói người Xích Hạp, người dù có muốn, yêu chúng dù có nhận, thì Thiên giới bỏ qua cho Thiên Tuyền được sao? Người đừng có làm loạn nữa!”

Thiên Tuyền kinh ngạc. Hắn cũng không nghĩ tới chuyện này. Tuy nói là nhất giới tinh quân, nhưng tính cách thanh lãnh, ít cùng với thần nhân tiên gia qua lại, tiên quy giới luật này nọ cũng không hiểu lắm, chỉ đơn giản là làm theo lệnh của Thượng đế thôi. Về phần Yêu Đế vị này thật có cũng được không cũng chẳng sao. Nhưng nếu thực nhận lấy, trọng trách Yêu vực sẽ trở ngại việc hắn đi tìm bảo châu, thế nên từ chối là tốt nhất.

Hắn không ngờ Ly Khế lại suy nghĩ xa như vậy, tính toán tương lai còn hơn hắn, tình cảm ấm áp bỗng nhiên nảy sinh.

Nhìn về phía Ly Khế, thấy hắn cùng hổ yêu cười đùa với nhau, tâm niệm lại động, ngày mai hắn liền phải rời khỏi Yêu vực, cũng là phải chia tay với Ly Khế.

Dù ngày trước rời đi Thiên giới, cùng sáu vị tinh quân tự cổ tương sinh chia tay, hắn cũng chẳng có chút chán chừ nào. Thế nhưng lúc này, hắn lại không cam tâm.

Có lẽ, mang theo Ly Khế bên người cũng không tồi...

Ly Khế bỗng nhiên cảm thấy được sau gáy hơi lạnh lạnh. Ánh mắt của Thiên Tuyền... sao lại rợn người thế này?

Hắn nhanh chóng loại bỏ ý niệm nhàm chán đó, quay đầu đối Xích Hạp nói.

“Xích Hạp, tuy pháp trận này đã phá, nhưng tranh chấp giờ mới bắt đầu. Ta và Thiên Tuyền phải đi, việc trong thôn đành giao cho người! Nếu có biến cố gì, lấy Phong Tín Tước (chín đưa tin) báo lại.”

“A? Ly Khế người cũng muốn đi?”

“Đó là đương nhiên.” Ly Khế dĩ nhiên nói, “Ta cùng với Thiên Tuyền lập Huyết Hồn khế, đương nhiên phải đi theo hộ vệ rồi!”

Xích Hạp như bị sấm sét đánh trúng, vốn đang cao hứng vui vẻ, hiện tại hoàn toàn héo tàn. Đầu hổ to đùng cúi xuống, ủ rũ đi ra.

Ly Khế vừa mới quay đầu lại, suýt nữa đụng tới Thiên Tuyền đang đứng gần sát, hai mắt đen tuyền sắc bén nhìn chăm chăm hắn.

“Thiên Tuyền?”

“Nếu ta và ngươi không có Huyết Hồn khế, thì ngươi sẽ ở lại Yêu vực?”

“Không. Không phải sẽ đi cùng nhau sao?” Ly Khế bị khí thế của hắn áp bách, không hiểu tại sao. Huyết Hồn khế này bất quá chỉ là hạn chế hắn không thể công kích thương tổn Thiên Tuyền. Tuy nói chỉ trung thành với một người, nhưng lại không cưỡng được yêu quái lập khế ước ở lại bên chủ nhân, nói với Xích Hạp như vậy, chỉ là để khỏi phải giải thích dông dài thôi.

Thiên Tuyền nghe thấy hắn nói, cũng không mở miệng nữa, lui lại một khoảng cách, xoay người đi vào trong phòng.

Ly Khế lại gỡ gỡ đầu tóc bù xù của mình, có chút lo lắng nhìn bóng dáng Thiên Tuyền. Không biết yêu lực trong cơ thể của hắn đã trực xuất được chưa. Hiện tại chắc là bị ảnh hưởng của yêu lực mà Thiên Tuyền có hơi trở nên quái dị một chút.

Sáng sớm hôm sau, Thiên Tuyền Ly Khế không báo cho chúng yêu, lặng lẽ ly khai yêu thôn.

Nếu để Xích Hạp to mồm kia phát hiện, thì thà rằng để cho cái lỗ tai yên tĩnh chút còn hơn.

Ra khỏi Yêu vực, nhân gian vẫn còn đang chìm trong màn đêm, đến khi bọn hắn đi trên con đường vào trấn nhỏ, mặt trời đã lên cao.

Thôn trấn này tuy nhỏ nhưng từ sáng sớm, các cửa hàng trên đường đã mở cửa buôn bán. Một lão bản mở nắp lồng hấp lộ ra những chiếc bánh bao thịt heo to tròn nóng hôi hổi. Bên kia lão bản nướng bảo tiểu nhị đem mấy thùng sữa đậu nành có hương vị khác nhau trưng ra ngoài, nâng bằng hiệu, dọn ra một cái bàn nhỏ, sữa đậu nành còn nóng, điều chiên, bánh mì, khiến cho bụng của người qua đường sôi lên.

Thiên Tuyền tìm một chỗ ngồi xuống. Tiểu nhị thấy hắn khoan thai, quần áo chỉnh tề, lại có một nam nhân cao lớn khôi ngô đi theo bảo vệ, liền biết là quý nhân, vội vàng cười tươi tiếp đón: “Khách quan, ngài muốn dùng điểm tâm sao?”

Thiên Tuyền học theo khách nhân bàn bên cạnh nói: “Hai chén đậu nành, ba cái bánh chiên.”

Ly Khế bất đắc dĩ ngồi bên cạnh hắn, thấp giọng nói thầm: “Thiên Tuyền, ngươi không ăn được mà?”

Thiên Tuyền không trả lời, chỉ đợi tiểu nhị đưa lên hai chén đậu nành và một đĩa thiết đưng bánh chiên, đem hết để trước mặt Ly Khế.

Hắn là lang yêu mà, vì cái gì lại phải đi ăn đồ chay?!

Ly Khế nhin xuống ý muốn hất tung cái bàn, hung hăng nuốt xuống hai chén sữa đậu nành, hương vị gì thì cũng coi như nước uống, còn mấy cái bánh kia hắn nhai một hơi, sống chết cũng không muốn ăn lần nữa.

“Cái này có gì ngon chứ, vừa dầu mỡ lại không có hương vị...”

Thiên Tuyền nhìn thấy bộ dáng của hắn, liền gọi tiểu nhị bảo hắn đến cửa hàng bánh bao bên cạnh mua đến mười cái, sau đó lấy thịt bên trong để một bên, vỏ để một bên rồi đem phần ruột đến trước mặt Ly Khế.

Hắn cẩn thận như vậy làm cho Ly Khế ngượng ngùng, “Kỳ thật vẫn có thể ăn, không cần phải phiền toái như vậy.” Hắn đưa tay lấy đồng vỏ bánh đến trước mặt, “Ngao ô—” há mồm, một hơi một cái, đem mười cái bánh bao nuốt vào bụng một lượt.

Tuy rằng vỏ hơi dính nhưng thịt là hảo hạng, Ly Khế ợ một cái nho nhỏ, nở nụ cười.

Sáng sớm của thế gian là đơn giản như vậy.

Không có thiên âm lượn lờ, cũng không có tiên hạc đằng vân, có chút tranh cãi huyền thoại âm ỉ, lại có chút phấn hoa thể tục.

Thiên Tuyền lần đầu cảm giác được chính mình đang ở thế tục, cảm nhận được lạc thú cuộc sống của phàm nhân. Không khỏi đưa tay cầm lấy cái bánh Ly Khê cắn qua, bánh chiên này xốp giòn vàng óng ánh, trên mặt có những hạt vừng nho nhỏ, lộ ra phần bên trong mềm mại. Hắn chậm rãi hé miệng, cắn một miếng nhỏ.

Không có hương vị gì.

Hắn có chút thất vọng, khách nhân bên cạnh khi ăn đều lộ ra vẻ rất thỏa mãn, đại khái là do rất ngon, cho dù có giống như Ly Khê cảm thấy không thể ăn được, cũng ít nhất có cảm giác, sẽ không giống như hắn, không biết cảm giác, ăn ngon hay không thể ăn, hương vị ngọt ngào đáng nhét gì cũng hoàn toàn xa lạ.

Thiên Tuyền đem miếng bánh kia để lại trên bàn.

Ly Khê nhìn thấy vẻ ảm đạm trên mặt hắn, liền kéo tay hắn, lấy ống tay áo cẩn thận lau đi dầu mỡ dính trên tay, nói nhỏ.

“Bánh chiên mặc dù nhiều dầu, nhưng rất xốp rất giòn, hương vị ngọt ngào, ta không thích ăn lắm. Sữa đậu nành hơi nhạt, có vị đậu nành, cũng chán ghét nốt. Bất quá ta nghĩ khẩu vị của ngươi sẽ thích mấy cái này.” Hắn ngừng đầu, chăm chú nhìn Thiên Tuyền, “Về sau nếu ngươi muốn biết hương vị gì, ta sẽ thay ngươi ném rồi cẩn thận mô tả lại cho ngươi biết.”

Thiên Tuyền ngạc nhiên, trong con ngươi đen thẳm không còn thanh lục mâu đồng của dã thú, hắn thấy được duy nhất một mình mình.

Lúc này, bên cạnh có một khách nhân ngồi xuống lớn tiếng hô.

“Tiểu nhị! Cho ta ba cái bánh nướng, ba bánh quẩy, một chén sữa đậu nành ngọt!”

Thiên Tuyền chớp mắt, quay đầu đối với một tiểu nhị vừa chạy qua phân phó nói: “Ba cái bánh nướng, ba cái bánh quẩy, một chén sữa đậu nành ngọt!”

“!!... Thiên Tuyền...”

18. Quyển 1 - Chương 17

Ma tiêu phong điện mịch huyền thạch

Thái Mỗ nham động hí hắc lang

Ước chừng nửa tháng sau, dưới chân núi Thái Mỗ giáp với Đông Hải.

Núi Thái Mỗ này mặc dù không địch lại được vị trí của Ngũ Nhạc, nhưng địa thế sừng sững giữa núi rừng, cũng trở thành một nơi đặc trưng.

Có câu ‘Sơn tăng hải khoát, hải thiêm sơn hùng’. Đặc biệt mỗi khi thủy triều lên, núi như di động trong biển, nhìn thấy được mây mù mờ ảo, tựa như tiên cảnh.

Thế núi ở đây kỳ lạ cao lớn, quái thạch cheo leo, đất đai hoang vu, phụ cận có rất ít người, chỉ có một số người miền núi hái thuốc mà sống định cư rải rác dưới chân núi, mỗi lần mây mù gió nổi thì chẳng ai mạo hiểm đi vào núi.

Ngày hôm đó chạng vạng dưới chân núi, khắp nơi mây mù, mơ hồ thấy được bóng dáng hai người.

“Thiên Tuyền, muốn lên núi sao?”

Nam nhân đeo một thanh khoái kiếm ngừng đầu nhìn sắc trời đang tối dần. Nơi đây dân cư thưa thớt, vào núi liền không thấy bóng người.

“Ừ.” Được gọi Thiên Tuyền là một gã thiếu gia thanh niên tuấn tú, một thân trường bào tuyết trắng cùng ám tử hoa văn lại càng thêm cao nhã. Có điều khuôn mặt hắc dù là thanh tú, ánh mắt lại lúc nào cũng mang vẻ thanh lãnh như băng, làm người không dám thân cận.

Hắc y nam nhân kia nghe hắc quyết định vào núi, cũng không phản đối, liền tìm kiếm đường có thể đi. Hắc đi trước dẫn đường, lúi ra khoát kiếm trên lưng chém ngã những cành cây ngáng đường, tạo thành một lối đi.

Núi Thái Mỗ quả thật kỳ hiểm, ở trên núi đầy nham kỳ thạch quái lại mù mịt chập chờn, khiến cho những người thường vào núi hái thuốc nếu không muốn lạc vào mê cung đều không dám ở lại núi vào lúc chạng vạng sương mù bay thế này.

Tuy nhiên bọn hắc hoàn toàn không để ý, dùng khoát kiếm mở đường, hướng lên núi mà đi.

Hai người này, chính là tinh quân Thiên Tuyền và hắc lang yêu Ly Khế.

Sau khi cả hai lên đến đỉnh của núi Thái Mỗ, sắc trời đã tối đen.

Ly Khế nhìn xung quanh một lát, quay đầu lại hỏi: “Thiên Tuyền, người xác định là ngọn núi này sao?”

Thiên Tuyền gật đầu: “Ngày xưa thực tiên Dung Thành Tử ở núi này điều luyện đan dược, tu đạo thành tiên. Ta từng nghe thấy hắc tìm được Ngũ Mai huyền thạch, đáng tiếc không thể luyện thành nên bỏ lại trong núi.”

“Nhưng ngọn núi này không có nửa phần tiên khí, làm sao có huyền thạch?”

“Nếu là người, liệu có đem bảo vật như thế tùy ý quăng trên núi, để yêu ma ham muốn?”

Ly Khế cãi nói: “Bất quá chỉ là mấy tảng đá, có gì hiếm lạ đâu!”

Thiên Tuyền cũng không để ý, bấm đốt ngón tay tính toán, ngẩng đầu nhìn tứ phía phương vị nói.

“Sức mạnh của huyền thạch, hắc ẩn dựa vào ngũ hành tương khắc mà che giấu, cực hàn chi địa tàng hỏa, tam phục chi địa tàng lôi, điện phá chi địa tàng long, liễm kiệt chi địa tàng thổ, mâu thịnh chi địa tàng thủy.”

“A!” Ly Khế cái hiểu cái không, lập tức đập tay một cái, chỉ nghe một tiếng nổ lớn ở đỉnh núi, thiểm điện bao phủ cả đỉnh núi. Đáng thương cho dân chúng dưới chân núi không biết, nói là thiên thần trút giận, nửa tháng sau không có người nào dám lên núi.

Thiên Tuyền cúi đầu, thản nhiên nhìn mặt đất bị sấm sét đánh xuống thành một hố to, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía Ly Khế.

“Ách, người không phải nói điện pha chi địa sao?”

“Đúng vậy. Bằng không vì sao ta lại đến đây?” Thiên Tuyền chỉ vào bốn phía của đỉnh núi quanh năm mây mờ che phủ này, thấy trên đỉnh có rất nhiều cây cối ngã đổ, còn có dấu vết cháy sém, vừa thấy liền biết đã bị lôi điện đánh qua.

Ly Khế biết mình lỡ mang, vuốt vuốt mũi lui lại.

Thiên Tuyền niệm động pháp chú, liền thấy chỗ bị sét đánh toát ra điện thiểm trùng trùng, mặt đất rung chuyển tách ra một cái động, chớp mắt xuất hiện từ dưới đất một viên bát lăng tinh thạch lơ lửng trong không trung.

Tinh thạch này mang màu tím ánh đỏ, toàn thân phát điện, phẳng phát tiên khí. Quả là một khối huyền thạch hiếm có. Những người tu tiên luyện đan đều biết ngũ kim, bát thạch, tam hoàng. Trong bát thạch thì huyền thạch đứng đầu, do linh khí thiên địa tụ lại mà thành, rất khó để tìm thấy. Luyện thành đan nếu không có thần hiệu trường sinh bất lão thì cũng có khả năng phi tiên nhập đạo, kì diệu khôn cùng. Nếu lộ ra huyền thạch xuất thế sẽ kéo theo nhiều tai họa. Năm đó thực tiên Dung Thành Tử mặc dù kỳ phùng tìm được Ngũ Mai huyền thạch, nhưng vì tránh phân tranh nên mới đem huyền thạch giấu đi.

“Cái này hắc là lôi trạch huyền thạch.” Thiên Tuyền cầm lấy huyền thạch, Ly Khế cũng đưa tay, tò mò sờ thử. Đột nhiên huyền thạch phát ra điện thiểm, nắm ngón tay giật căng co rút về, nắm chặt lại.

“Lách tách lách tách—”

Hào quang quanh huyền thạch yếu dần chỉ còn lại sắc tím nhàn nhạt, trở thành một lăng thạch trong suốt.

Ly Khế tắc lưỡi: “Sao tự nhiên lại giạt vậy?”

Thiên Tuyền liếc mắt nhìn hắn không nói, đem lời trạch huyền thạch cất vào trong túi Càn Khôn.

Lấy được huyền thạch rồi, bọn họ đang định tìm hướng mặt trời mọc, mới đi hai bước, Ly Khê đột nhiên dừng lại, không vui rút ra khoát kiếm, nghiêng rằng nói: “Lại tới nữa.”

Hắn vừa dứt lời, ở vách núi đột nhiên xuất hiện một bách túc cự trùng (trùng trăm chân) lớn đến hai trượng, giương nanh múa vuốt hướng bọn họ đánh tới. Trùng oa trí thông minh rất thấp, nên rất ít tu luyện được thành yêu, chủ yếu miệng phun khói độc. Những cây cỏ gần đó trúng khói này lập tức héo rũ, đủ thấy lợi hại thế nào.

Nhưng dải khói độc này chưa kịp đến gần thì tay áo của Thiên Tuyền vung lên, lãnh phong nổi lên thổi bay khói độc.

Cự trùng chưa kịp phun ra đợt hắc khí thứ hai, chợt nghe “Xoẹt ẹt ẹt ẹt—” tiếng xé rách. Ly Khê bay vọt lên giữa không trung, thân kiếm vung lên, chém đại trùng cứng rắn này thành hai nửa!!

Bách túc cự trùng cuộn thành hình tròn nằm trên mặt đất, hấp hối gãy dựa. Ly Khê mắt cũng không chớp tiến tới, phản thủ thêm một kiếm, đâm phá nguyên đan trong cơ thể độc trùng. Yêu vật đáng thương không có chút cơ hội đào tẩu nào nằm trên mặt đất, yêu khí tan hết hóa ra nguyên hình. Nguyên lai chỉ là một con đại bách túc nâu đỏ dài tầm ngũ tấc.

Ly Khê thu hồi khoát kiếm, cau mày nói: “Ba ngày nay là con thứ năm mươi tám rồi. Không phải đã sớm nói Thiên Tuyền không có hứng xứng để rồi? Sao cứ dai dẳng không ngừng...” Vừa nói vừa xoay người đi về hướng khác của sơn đạo.

Thiên Tuyền lại không đuổi theo ngay, đưa mắt nhìn tàn trùng trên mặt đất. Ly Khê nói đám yêu quái dai dẳng không ngừng kia chính là những thích khách được các đại yêu có ý xứng để phái đi, chỉ cần diệt trừ phạm nhân đã phá trận, tự nhiên sẽ có tư cách xứng để. Vì vậy nửa tháng nay, yêu quái đến đột kích không ngừng.

Tuy rằng công lực của những yêu quái này không phải là đối thủ của lang yêu Ly Khê và Thiên Tuyền, nhưng chúng đến như kiến càng hám cây, dần dà khiến cho người ta phiền lòng.

Con người tối đen dần dần xuất hiện màu đỏ sậm, Thiên Tuyền nhấc chân nghiêng bách túc trùng nát lấn vào bùn.

Từ sau bụi cỏ cách đó không xa truyền lại tiếng gọi của Ly Khê: “Thiên Tuyền! Còn không đi sao?”

Thiên Tuyền ngẩng ra, màu đỏ sậm trong mắt biến mất lập tức. Hắn có chút mộng lung thu hồi chân, xoay người hướng về phía phát ra tiếng Ly Khê.

Theo Thiên Tuyền bóc toán tính, bọn họ tìm được một viên xích hỏa huyền thạch ở phía đông Thái Mỗ. Lặn lội tìm kiếm đến lúc nhìn lại thì trăng đã treo cao.

Ly Khê thấy sắc trời đã tối, hắn thì không cần nghỉ ngơi nhưng Thiên Tuyền thì khác. Dù nguyên thần không sao nhưng thân thể của phạm nhân khó có thể chống đỡ. Hắn liền đề nghị: “Chúng ta tìm một chỗ nghỉ tạm một đêm, ngày mai đi tìm tiếp được không?”

Thiên Tuyền dĩ nhiên hiểu ý hắn, liền gật đầu đồng ý.

Trên núi Thái Mỗ hang rất nhiều, bọn họ chọn một huyệt động rộng rãi khô thoáng ở một đêm.

Trong nửa tháng này, Ly Khê và Thiên Tuyền trèo đèo lội suối, thường xuyên ăn ngủ trong núi nên đã sớm quen. Không mất bao lâu để Ly Khê gom củi thành một đống lớn, hai ngón tay đánh tách tạo ra một đạo điện thiểm khiến đống củi nổi lửa, rồi lại ra ngoài mang vào một đống cỏ thạch nam mềm mại khô mát dùng làm chăn đệm đặt trên một tảng đá lớn, bày bố một hồi liền trở thành một cái giường mềm mại thoải mái. Nếu không phải Thiên Tuyền không thể ăn thì Ly Khê hắn đã làm luôn nồi niêu rồi.

Đồng lửa giảm bớt đi cái lạnh của màn đêm trong núi, chiếu sáng hai mắt của Thiên Tuyền.

Hắn ngồi ở trong động nhìn thân ảnh bận rộn của Ly Khế, có điểm suy nghĩ.

Nửa tháng nay, hắn không ngừng cố gắng xua tan yêu khí đang ngưng tụ trong cơ thể, nhưng bách yêu ma lực chẳng những không tiêu tan mà còn càng lúc càng dung nhập vào sâu bên trong. Thiên Tuyền biết nếu còn tiếp tục như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ bị yêu lực thôn tính. Nhưng nếu trở về lại thiên đình, chỉ sợ sẽ phải tiến nhập thiên trì để tinh lọc ngay lập tức.

Nhất định phải quên đi tất cả mọi chuyện quay về tiên tịch sao?

Điểm đó khiến cho hắn do dự, lần lữa kéo dài ở nhân gian tiếp tục tìm kiếm manh mối của trấn tháp bảo châu. Vốn tưởng rằng có thể nhanh chóng quyết định, vậy mà lại cố tình đi cùng Ly Khế, khiến càng lúc càng khó rời xa yêu vật này. Nghĩ đến sau khi quay về Thiên đình, liền sẽ tiếp tục tỉnh mạch như vậy mấy ngàn vạn năm, tinh quân nguyên thần lại giao động kịch liệt, đau như bị xé rách.

Thiên Tuyền không hiểu được cảm giác kì quái này. Hắn đã nhiều lần cố gắng kiềm nén, nhưng lại không thể khống chế toàn bộ, nó thậm chí còn khiến hắn phiền toái hơn cả cỗ yêu lực kia.

Trong vô thức, tay trái hắn luôn vào bên trong tay áo, chạm lên chiếc vòng huyền thiết trên cổ tay.

Vòng tay ấy vẫn không trả lại cho Ly Khế. Chiếc vòng mang theo yêu khí nhân nhật cùng với phù chú được khắc trên bề mặt tựa hồ có khả năng làm hắn yên lòng. Mỗi lần Thiên Tuyền phiền não gì đó lại đưa tay sờ sờ chiếc vòng, dần dần trở thành thói quen.

“Thiên Tuyền?”

Thiên Tuyền nghe tiếng gọi ngẩng đầu lên đã thấy Ly Khế thu xếp thỏa đáng, dùng cỏ thạch nam làm đệm, lửa trại ấm áp, huyết động hoang vu nhờ vậy mà trở nên sáng sủa, thoải mái.

Thiên Tuyền bỗng nhiên có một cảm giác xúc động lạ lẫm, hắn nhớ tới bản thân khi còn ở Tinh điện trên Thiên giới, chiếc giường bạch ngọc thạch luôn lạnh như băng, đại điện trơn bóng luôn tĩnh như linh cữu, sàn nhà bằng thanh ngọc không dính một hạt bụi, có thể phản chiếu ảnh ngược của hắn từ đầu đến cuối. Nguyên bản phủ đệ vốn đã quen thuộc nghìn vạn năm bây giờ lại trở nên không thể chấp nhận được.

Hắn yên lặng đi đến bên giường làm từ cỏ thảo nam, cởi bỏ giày rồi nằm xuống.

Tuy rằng thân xác không thể cảm giác được, nhưng chiếc giường cỏ này hắn là rất mềm mại, hắn là mang theo hương thơm ngát của cỏ thạch nam. Nếu có thể, hắn nguyện ý nằm tại đây ngủ ngàn năm.

Ly Khế nhìn hắn như thể đã đi vào cõi thần tiên thiên ngoại, không khỏi lo lắng hỏi: “Thiên Tuyền? Người làm sao vậy?”

Cùng lúc đó Thiên Tuyền nhớ tới chiếc giường bạch ngọc lạnh lẽo cứng ngắc của mình mà thốt ra: “Lạnh...”

“Lạnh sao?” Ly Khế vội vàng cầm mấy cành cây khô ném vào đồng lửa khiến nó bùng mạnh hơn. Thế nhưng trên núi ban đêm vốn vô cùng lạnh lẽo, ngọn lửa dù có lớn thêm nữa cũng không thể nào xua hàn khí đi hết được.

Nghĩ nghĩ, lang yêu bỗng nhiên khom người xuống đất, hóa giải Huyền hóa thuật mà trở lại nguyên hình.

“Còn lạnh không?”

Thiên Tuyền vốn tính thành thật trả lời rằng lúc này bất quá là nhất thời lơ lờ mà thôi, nhưng khi nhìn vào đôi mắt xanh lục thăm thẳm của lang yêu, lời nói đến miệng lại ngừng.

Sơn động này vào ban đêm vô cùng rét lạnh, nếu ôm một thân nhuyển mao, ấm áp của lang yêu hắn là rất thoải mái.

“Àn.” Hắn mơ hồ đáp trả. Nhớ tới tư thế của Khai Dương tinh quân ôm chiếc gối ôm mang về từ nhân gian nằm ngủ trong điện của mình, liền bắt chước vòng tay qua đầu lang yêu, trở thân mình.

“Ách- ô...” Đại hắc lang nhất thời không kịp chuẩn bị, bị lật qua một bên, còn bị đặt ở dưới thân Thiên Tuyền, phần bụng yếu ớt bị Thiên Tuyền gối đầu lên, đau đến gào lên tiếng.

Thiên Tuyền vội vàng nâng người dậy, cúi đầu xem xét, lọt vào trong tầm mắt hắc chính là cái bụng trắng bóng.

So sánh với phần trên rậm lông đen chắc chắn thì cái bụng của lang yêu lại mềm mại bóng loáng nhẵn nhụi, chỉ dính chút lông tơ trắng mảnh mai.

Ly Khế trước giờ chưa từng có thói quen ở trước mặt người khác lộ ra cái bụng, làm sao chịu phụ tùng yếu thế. Hắc giãy dụa muốn lật người nhưng Thiên Tuyền lại áp lên không chịu thả ra, còn đưa tay sờ cái bụng mềm mại.

“Ồ... Thiên Tuyền, ngươi làm gì vậy?”

Thiên Tuyền chẳng biết nặng nhẹ, cứ hết xoa xoa lại ấn ấn cái bụng của lang yêu, muốn đảo lộn hết nội tạng của hắc khiến cho răng nanh của Ly Khế đều bật ra.

Bàn tay trắng nõn vẫn tiếp tục đi xuống, ở chỗ lông dày mềm chạm đến bộ vị mềm mại.

Nhớ tới lúc trước từng nhất thời nổi giận đem băng chú hạ xuống bộ vị này, Cửu thiên tử nhị lộ tuy là tiên được nhưng không biết có trị được dạng thương thế ở nơi này. Vì thế Thiên Tuyền gạt phần lông che dấu để lộ thứ bên dưới ra, tính toán kiểm tra một chút.

Lang yêu gấp đến độ muốn thổ huyết. Hắc là nhất giới đại yêu, giờ lại bị Thiên Tuyền làm như vậy. Nếu là người khác thì răng nanh sớm lộ ra lúc này đã cắn đứt cổ đối phương rồi. Còn cái người cổ tình nằm úp sấp trên người hắc này thì vô luận thế nào hắc cũng không muốn tổn thương, chỉ có thể trở mặt nhìn trừng trừng bàn tay trắng nõn quá mức của Thiên Tuyền...

19. Quyển 1 - Chương 18

Thú yêu thiên tính dục sơ khởi

Thạch nam thảo thượng cuồng lang bạo

“Thiên Tuyền!!”

Bàn tay kia bắt đầu quá đáng hơn, Ly Khế la lớn muốn ngừng lại thế nhưng Thiên Tuyền chỉ hơi quay đầu bình tĩnh đáp.

“Lần trước vô ý làm bị thương ngươi nên giờ ta kiểm tra thử xem liệu đã khỏi hẳn chưa.”

“A? Bị thương?!” Hắc lang kinh ngạc há hốc miệng, trong đầu hoàn toàn không thể lý giải tại sao lại bị thương và chuyện đó xảy ra lúc nào.

“Ừ.” Thiên Tuyền vừa cẩn thận xem xét, vừa trả lời, “Ngày ngươi trúng phải mỵ hoặc của Thiên chu yêu, lúc đang chữa thương cho ngươi thì nhất thời vô ý làm đông cứng nơi này.”

“A? Đông cứng?!”

Hắc lang không thể tin, tròn mắt muốn rớt ra. Hắc lúc đó đúng là bị mất đi ý thức, không lẽ đã làm hành động gì thất lễ khiến cho Thiên Tuyền bất đắc dĩ phải hóa đông hắc sao?

Hàng loạt nghi vấn quanh quẩn trong đầu lang yêu. Trong lúc đang hoang mang thì dương vật dưới hạ thể phải chịu kích thích từ nhuyển thủ kia, dần dần ngẩng đầu lên.

Nhiệt lưu kích động khiến cho hắc lang chú ý. Hắc lúc này mới nhớ tới hiện nay không phải thời điểm để thắc mắc, thấy toàn thân đã không thể thoát ra liên vội vàng niệm động Huyền hóa pháp chú. Thế như Thiên Tuyền bên kia bỗng nhiên lại néo hai viên hình cầu ở dưới thịt trụ một chút, khoái cảm kịch liệt xông lên khiến hắc lang run lên, ngữ chú đang niệm cũng bị đứt quãng.

Trong chớp mắt Thiên Tuyền chợt thấy dưới thân đã là một nam nhân ngăm đen khô ngo vạm vỡ. Có điều hình người tuy đã hiện ra nhưng trên đỉnh đầu còn sót hai cái lỗ tai, ở hạ thân vẫn còn lộ ra một cái đuôi sói. Lại thêm quần áo đều đã vứt trên mặt đất nên hắn chỉ còn một thân trần trụi.

Thiên Tuyền nhìn hạ thể sừng sững của Ly Khế, gật đầu nói: “Xem ra đã muốn khỏi hẳn.” Rồi lại nâng cằm Ly Khế lên, cẩn thận xem xét cái cổ đã không có bất cứ dấu vết gì, hài lòng mỉm cười. “Dấu vết ở nơi này cũng đã biến mất.”

Ly Khế chỉ cảm thấy một trận co rút lại trong tim. Con người thanh lãnh này, luôn giống như mây cao cao tại thượng lơ lửng, dù muôn đưa tay với lấy nhưng trời rộng đất dài, bất quá chỉ là si tâm vọng tưởng. Thế nhưng giờ khắc này, tinh mang đặt ở trên người, lại thêm nụ cười thần nhiên kia tạo nên một sự hấp dẫn không thể nói thành lời.

Hắn có thể! Hiện tại chỉ cần đưa tay, hắn liền có thể bắt được người này!

Thú tính cuồng nhiệt mãnh liệt xâm chiếm đầu óc, Ly Khế không khống chế được gầm lên điên cuồng. Toàn thân đột nhiên bạo khởi, hai tay giữ chặt bả vai Thiên Tuyền, đưa hắn lật lại trên giường.

Thiên Tuyền không hiểu nhìn lang yêu, đối lại là một đôi mắt xanh lục tối đen đục vọng, một thứ tình tự kịch liệt đánh vào nguyên thần của hắn.

“Ly Khế?” Thiên Tuyền lo lắng nhìn Ly Khế, do dự không biết có nên kết án đẩy hắn ra hay không.

Cả thân cơ thể rắn chắc của Ly Khế căng thẳng lên, ngay cả xương cốt vì kiềm chế mà phát ra thanh lách cách. Hắn đang cố gắng khống chế thú tính trong tâm. Từ xưa đến nay, yêu quái đều sống nhờ vào thú tính tàn nhẫn trong huyết quản, dù có tu luyện vạn năm đi chăng nữa cũng không thể thay đổi được nguyên hình thú thân.

“Người có thể...” Âm thanh của hắn khàn khàn vỡ nát, “Thiên Tuyền, người có thể đem ta hóa đồng không...?”

Trong chớp mắt, bàn tay kết ấn của Thiên Tuyền buông lỏng ra. Đối với lang yêu này, hắn thật sự rất dung túng. Mặc dù hắn không thể nào biết được chuyện gì sắp xảy ra, nhưng giờ này khắc này, hắn không muốn làm tăng thêm sự đau đớn chống chọi trong mắt Ly Khế.

Lý trí không thể nào áp chế nổi thú tính trong tâm, Ly Khế khẽ gầm, tay trái giơ lên hiện ra móng vuốt dài sắc nhọn, vung một cái thô bạo xé rách y bào màu trắng trên người Thiên Tuyền, lộ ra một thân thể tinh xảo thon dài.

Răng nanh sắc nhọn cắn lên cái cổ được chăm sóc vô cùng tốt, làn da trắng nõn lập tức xuất hiện hồng ngân, như muốn rỉ máu. Bàn tay to lớn thô ráp dùng sức khống chế bả vai của Thiên Tuyền, giống như sợ hắn sẽ biến mất.

Yêu thú đè lên thì hài lạnh như băng, nhiệt độ dần dần truyền qua làm ấm lên thân thể lạnh lẽo.

Thiên Tuyền tuy rằng không có cảm giác gì, nhưng nghe được tiếng thở nặng nhọc bên tai, cùng với yêu khí hỗn loạn đang tràn ngập trong hang động. Lang yêu đang hung hăng cắn mình đã hoàn toàn lộ ra thú tính hung bạo. Thiên Tuyền bỗng nhiên nghĩ không chừng một lát sau sẽ bị hắn nuốt hết vào bụng.

Ly Khế để lại trên cổ Thiên Tuyền rất nhiều dấu vết bừa bãi, chậm rãi ngẩng đầu lên, tiếng thở dốc nặng nề thoát ra từ những kẽ răng nanh dã thú, tóc đen hỗn độn xòa xuống che mất nửa khuôn mặt, đôi con ngươi sâu thẳm toát ra màu chàm yêu dị.

Móng tay sắc bén hoàn toàn xé rách mảnh vải cuối cùng trên người Thiên Tuyền. Thân thể trơn bóng nằm thẳng trên thạch nam thảo đệm màu xanh, những mảnh vải rách trắng như tuyết rơi rớt xung quanh. Cảnh tượng như thể liền xóa sạch lý tính cuối cùng trong đầu Ly Khế.

Bị đục vọng chi phối, Ly Khế thậm nghĩ phải phát tiết đục vọng của mình. Hắn nâng phần eo của Thiên Tuyền lên, hạ thân cao trường ngang khối không ngừng tìm kiếm nhập khẩu.

Nhưng chính vì thô bạo như thế khiến cho hắn không thể vào được, không thể phóng thích đục vọng làm cho lang yêu khó chịu đến rít gào thành tiếng, móng tay sắc nhọn thậm chí còn đâm vào phần eo của Thiên Tuyền.

Nhìn bộ dáng của hắn như vậy, Thiên Tuyền cũng khó xử. Trong các tình quân, tính tình của hắn lạnh lẽo nhất, đối với nhân gian dục niệm thiện ác cũng không quan tâm, tự nhiên cũng không hiểu làm sao để phát tiết tình dục, thấy Ly Khế gắt gao giữ chặt mình, lại tựa hồ muốn đem cái gì đó chen vào trong cơ thể, liền nâng thất lưng hợp tác.

Dương vật cứng rắn liền đâm vào u huyết ở giữa. Đôi mắt xanh thăm hung quang lóe lên, thất lưng dùng hết lực đem thô lớn tính khí đâm vào dũng đạo hạ thân của Thiên Tuyền.

Tiếng xé rách mong manh vang lên, máu tươi từ nơi tiếp liên rướm rướm chảy.

Một vị là tình quân không có kinh nghiệm tình dục, một đầu là lang yêu bị dục vọng khống chế lý tính. Kết hợp không hợp thiên đạo như vậy có thể tạo ra thương tổn nhất định.

Thiên Tuyền không hề hay biết rằng thạch nam thảo đệm dưới thân hắn đã bắt đầu nhiễm thương máu tươi.

Ly Khế cảm giác hạ thể nóng cháy bị bao vây gắt gao trong chật hẹp lạnh lẽo, thoải mái, đau đớn cùng rất nhiều bất mãn. Hắn trầm gừ, mong muốn tiến càng sâu, lấy bản thân xỏ xuyên qua thân thể người này.

Vào đúng lúc này, thân thể của Thiên Tuyền đột nhiên phát ra một loạt thanh lực yêu mang, những mũi tên nhắm vào Ly Khế như vạn xà phệ cắn, hồn phách như muốn bị xé rách.

“Ngao a — aaa —” Ly Khế rút ra hung khí dính đầy máu tươi, mạnh mẽ lăn xuống giường, cuộn mình trên mặt đất.

“Ly Khế?”

Thiên Tuyền nâng người dậy, kinh ngạc nhìn thấy hạ thân một mảng đỏ tươi, dũng đạo bên dưới không ngừng chảy máu. Không kịp nghĩ nhiều, hắn xuống giường đỡ lấy Ly Khế, nhưng Ly Khế vừa chạm yêu mang trên người hắn lập tức như bị lôi điện đánh trúng mà co rút lại, lang yêu kêu thảm lui về phía sau.

Cùng cực đau đớn làm cho Ly Khế khôi phục thần trí, yêu khí trên người Thiên Tuyền và bản thân làm cho hắn hiểu ra.

“Là, là Huyết hồn khế...”

Thiên Tuyền hiểu ra cũng không tiến lại gần nữa.

Không có thương tổn nào có thể so được với yêu lực đồng nguyên tự thương bản thân. Ly Khế vô thức tổn thương đến Thiên Tuyền làm kích hoạt phù chú của Huyết hồn khế, khiến cho lang yêu chịu phản phệ của lời nguyện. Thống khổ từ huyết khế này mang đến so với thiên đạo vạn quả còn đau gấp trăm lần, khiến cho kẻ lãnh nhận muốn sống không được, muốn chết không xong.

Lang yêu cuối cùng đau đến hộc máu rồi ngất đi.

Một lúc sau, yêu khí trên người Thiên Tuyền dần dần tan đi.

Nhìn lang yêu nằm trên mặt đất cuộn mình run rẩy, thật khó có thể tưởng tượng lúc này hắn thú tính thể nào. Thiên Tuyền nhẹ nhàng thở dài, trong nháy mắt đã khôi phục một thân y phục màu tím, sạch sẽ đàng hoàng như bình thường. Vết thương ở hạ thân đối với hắn chẳng qua chỉ là tiểu ngại, đã sớm thi pháp trị liệu.

Nếu không có dấu răng cùng hồng ngân bắt mắt ở trên cổ, ai cũng không ngờ được người vừa bị đặt dưới thân lang yêu lại là hắn.

Thiên Tuyền tiến đến nâng Ly Khế nằm trên mặt đất dậy, thấy hắn đau đến độ mồ hôi đầy đầu, hai mắt nhắm nghiền, tóc tai ướt đầm, khóe miệng rỉ huyết, thứ vừa mới kiêu ngạo ương ngạnh lúc này giờ đã mềm nhũn gục giữa hai nhân.

Thân thủ liền kết ấn trên trán, thi hạ Băng thanh chú giúp hắn xua tan đau đớn.

Lang yêu dần dần thả lỏng cơ thể, đầu nghiêng qua một bên dựa vào lòng Thiên Tuyền, ngủ thật sâu.

Trong núi u tĩnh, xa xa vắng vắng tiếng ve kêu đầu hạ.

Thiên Tuyền mượn ánh lửa, chăm chú nhìn lang yêu trong lòng. Đôi mắt dã thú đã nhắm lại, biến mất yêu tính xâm lược, khuôn mặt cương nghị không chút phòng bị mà thật bình yên. Nhịn không được vén lên lọn tóc dính dấp mồ hôi trên mặt hần, nếu không có Huyết Hồn khế kia thì không biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì?

Một cơn gió đêm thổi qua, bóng lửa bập bùng. Chẳng biết có phải là do ánh lửa phản chiếu hay không, đôi người đen thẫm thể nhưng lại xuất hiện một màu đỏ sẫm.

Vung cánh tay lên lấy từ trong hư không ra nhất kiện ngoại bào, nhẹ nhàng che đắp trên thân thể xích lửa.

Cuối đầu xuống, nhẹ nhàng liếm đi máu tươi trên khóe môi của Ly Khế.

Sau đó trong hang tối, tiếng nói trầm thấp không người nghe thấy khê thì thào: “Nếu người không thể làm tổn thương ta, thì cũng chỉ có ta mới được tổn thương người...”

Khe hở trên đỉnh hang lập lòe ánh mặt trời, ánh sáng chiếu xuống mi mắt Ly Khế, đánh thức hần khỏi giấc ngủ say. Lang yêu từ giường đứng lên, mắt còn nhắm ngủ mê mông lung vò vò mái tóc rối, nhìn xung quanh bốn phía một lát, rồi cuộc cũng hồi phục tinh thần.

“A!!” Lập tức nhớ tới sự việc đáng khinh tới quá. Hần cư nhiên muốn cưỡng bạo Thiên Tuyền?! Cũng may mà có Huyết Hồn khế bảo vệ, dập tan tà niệm của hần. Tuy rằng đau đến tê tâm phế liệt nhưng mà cho đáng chính mình.

Trong hang không có tiếng động nào, Ly Khế hoảng hốt, chẳng lẽ hần đã đi rồi?!

Cũng phải thôi!

Ly Khế tự giễu nắm chặt bàn tay. Hần khinh nhục Thiên Tuyền như thế, không bị đập nát nguyên đơn, nghiền xương thành tro bụi cũng đã đại lượng lắm rồi, làm sao Thiên Tuyền còn muốn thấy hần...

Lang yêu hung hăng đập tay lên lồng ngực, trái tim ở nơi này đau như bị bóp nát vậy. So với Huyết Hồn khế phản hệ còn đau hơn ngàn lần...

“Tĩnh?”

Cận y tĩnh quân nhẹ nhàng nhập động, trong tay còn cầm một cái giỏ.

Ly Khế ngậy ngấn cả người, tim của hần như từ chín tầng mây bị rơi thẳng tắp xuống mặt đất, rất lâu lâu sau mới tỉnh táo lại.

“Thiên Tuyền! Người nghe ta giải thích!” Ly Khế kích động nhảy lên, luống cuống đến bên cạnh Thiên Tuyền.

“Giải thích?”

“Tối hôm qua là ta nhất thời xúc động! Vô tình làm người nhục nhã... Thật sự đấy! Cũng tại ta lúc ấy gặp người đáng ghét như vậy, nào đều bị rối tung rối mù... Bất quá về sau ta thật sự sẽ không thể nữa đâu!!”

“Sẽ không cái gì?” Thiên Tuyền vừa hỏi vào đi vào hang núi, đưa giỏ sách trên tay cất kỹ, “Tối hôm qua người nghĩ muốn làm cái gì với ta?”

“Ta, ta... cái kia, ta là nghĩ muốn... Người... cái kia...”

Ly Khế gấp đến độ vò đầu bứt tai, không thể nào nói thẳng nên lời.

“Được rồi, đem quần áo mặc vào đã rồi lại đây sáng.”

Phát giác chính mình thân thể xích lửa làm Ly Khế đại quẫn, vội vàng nhặt lên quần áo mặc chỉnh tề, còn nhận ra mình để thoát ra hai cái lỗ tai cùng đuôi sói, liền nhanh niệm Huyền hóa thuật làm biến mất thú hình.

Hừng đông có thể nhìn thấy trên vách hang động Không Cốc Lan nhiều và dài, sương khê nhỏ giọt, mùi thơm hoa lan càng làm cho chốn bông lai nơi đây thêm tĩnh mịch cô đơn. Ly Khế cẩn thận ngồi xuống bên Thiên Tuyền, thấy hần sắc mặt như thường, không có gì biến đổi, trong lòng lại bất an không yên.

Chiếc giỏ lúc nãy toát ra một mùi hương thoang thoảng, từ bên trong Thiên Tuyền lấy ra một cái cặp lồng, mở ra là bánh bao còn nóng hôi hổi, qua lớp vỏ mỏng manh có thể ngửi thấy được nhân thịt bò thơm ngào ngạt bên trong. Ly Khế không kiềm chế được vươn tay bốc một cái, “Ngao ô- ” một hơi ăn sạch. Vỏ bánh thật là mỏng, nhân lại rất nhiều! Thịt bò hấp nước còn tươi nguyên, quả nhiên là ăn ngon cực kỳ.

Chỉ khoảng nửa khắc là Ly Khế chén sạch sẽ bánh bao trong cặp lồng, vẫn còn chưa đã mà liếm liếm môi. Chợt nhớ nơi này rừng núi hoang vắng, người miền núi phụ cận làm sao có được bánh bao tinh xảo như vậy, mà thành trấn gần nhất cũng cách nơi đây ít nhất mấy trăm dặm lộ trình.

Hắn quay đầu nhìn Thiên Tuyền, thấy hắn quần áo vẫn sạch sẽ, nhưng tóc hai bên thái dương vì gió thổi mà toát loạn. Mà cái cổ trắng nõn trong vạt áo vẫn còn vết răng tím bầm bắt mắt.

Ly Khế cảm thấy cổ họng tắc nghẹn: “Thiên Tuyền, ta...”

“Ăn ngon không?”

“Ngon... Nhưng mà...”

“Vị như thế nào vậy?”

Ly Khế cố gắng nhớ lại hương vị lúc nãy, tận lực hình dung miêu tả: “Thịt bò băm làm nhân bánh rất mềm mịn, rất tươi, vỏ bánh cũng thật mỏng, ăn thật ngon.”

Nhìn thấy vẻ mặt hài lòng của Thiên Tuyền, Ly Khế đột nhiên giữ chặt tay hắn, vội vàng nói: “Thiên Tuyền, người hãy nghe ta nói có được không?”

“Nói đi.”

“Ta mặc dù đã lập lời thề nhưng vẫn khiến người bị thương. Chuyện đêm qua... ta tình nguyện chính mình bị Huyết Hồn khế xé thành trăm mảnh, cũng không muốn người có chút tổn hại gì!” Ly Khế cúi thấp đầu, nhìn chăm chăm vào bàn tay mình đang nắm, “Có thể... Có thể người hiện tại không còn tin ta nữa... Nhưng chỉ cần người không ly khai, ta cam đoan chết cũng sẽ không làm như vậy! Thiên Tuyền, người có thể tha thứ cho ta không?” Hắn trộm nhìn Thiên Tuyền, thấy hắn không có chút biểu tình, vội vàng la lên, “Nếu người vẫn còn giận thì có thể trừng phạt ta, gì cũng được nhưng đừng đuổi ta đi!”

“Phương pháp gì cũng được?”

Thiên Tuyền nở nụ cười.

Giống như bầu trời sau cơn mưa, ánh sao lấp lánh nhu hòa khiến người vui vẻ thoải mái.

Ly Khế có chút ngơ ngẩn gật đầu, đáp: “Đúng vậy.”

20. Quyển 1 - Chương 19

Thanh loan như hiểu tham lang chí

Mạc niệm thể lương nhất biệt thì

Thiên Tuyền chưa kịp mở miệng thì trên trời cất lên một tiếng lanh lảnh, gió đột ngột thổi tới, một bóng ảnh che lấp mặt trời.

Ly Khế không hiểu sao phát run. Mặc dù đã đối mặt với bao nhiêu cường địch hắn cũng không có cái cảm giác bị áp bách từ bốn phương tám hướng thế này, lông mao đều dựng thẳng như lâm phải đại địch.

Thiên Tuyền cũng giật mình, nhưng so với Ly Khế trấn định hơn, liền phân phó.

“Tý nữa dù thấy cái gì, nghe được gì, cũng không được nhiều chuyện, có biết không?”

Ly Khế chưa kịp trả lời thì một con chim khổng lồ đã dừng ở ngoài hang.

Con chim này thân mang màu xanh của trời, đầu màu hồng, mỏ như móc sắt, cánh đuôi rũ xuống, một lần đập cánh là một lần tạo ra gió dữ thổi bay khỏi bụi loạn thạch bốn phía. Đó là một con chim loan xanh.

Từ trên lưng chim đi xuống một người, y bào xanh đen, tiên phong đạo cốt, cao kỳ tuấn lãng, tóc đen buông dài, ở giữa mi tồn tại một phần sát khí.

Không hiểu tại sao, Ly Khế nhìn thấy người nam nhân này, tự bản năng lui về phía sau. Người này ngoài mặt có vẻ là phàm nhân, nhưng một thân tiên khí không dấu diếm, khí thế nặng như núi thái sơn, thậm chí còn ẩn chứa khí tức chết chóc.

Nam nhân không thèm nhìn đến Ly Khế một cái, chỉ tập trung vào Thiên Tuyền. Đem qua giao hợp, trên người Thiên Tuyền lay động yêu khí của Ly Khế vẫn chưa tản tán, nam nhân kia nhìn vào vô cùng chướng mắt.

Chỉ nghe hắn nói: “Một thân yêu khí, chẳng ra thể thống gì.” Âm thanh của hắn thật lạnh, hoàn toàn bất đồng với vẻ đậm mạc của Thiên Tuyền. Người nam nhân này, là nghiêm khắc, là vô tình.

Nếu nói Thiên Tuyền là vụn băng từ núi tuyết chảy xuống suối nước vào đầu xuân, thì người nam nhân này là hàn băng vạn năm nằm dưới ba thước của thiết nham.

Ly Khế bên cạnh buồn bực, nghĩ muốn lên tiếng bảo vệ nhưng lại nhớ Thiên Tuyền vừa rồi nhắc nhở, đành phải cắn răng không cam lòng nhìn nam nhân kia trừng trừng.

Thanh y nam tử kia hừ nói: “Nhất giới tinh quân thế nhưng lại sa đọa như vậy, chẳng lẽ ngươi không biết tự xấu hổ sao?”

Thiên Tuyền bình thản trả lời: “Thiên Tuyền không thẹn với lương tâm.”

“Hừ. Không biết hối cải. Ngươi cùng yêu quái giao mật, lại ở trong Yêu vực trở thành Yêu chúa. Chẳng lẽ không sợ thiên đình biết được thì sẽ là đại tội sao?!”

“Có giấu cũng vô ích, ta căn bản không muốn giấu diếm.”

Thấy thái độ lạnh nhạt của hắn coi việc tiên yêu kết giao chẳng qua là chuyện bình thường, thanh y nam tử không khỏi tức giận: “Thiên Tuyền, ngươi tùy ý làm bậy quá mức rồi!”

“Trong Yêu vực Cửu Anh tác loạn, giết hàng trăm yêu quái để hấp thu yêu lực. Nếu nó tụ lực thành ma, hậu quả sẽ không tưởng tượng nổi.”

Nam tử nghe vậy, ánh mắt nghiêm khắc thoáng dịu xuống nói: “Lời đó không sai, ngươi đã loại bỏ Cửu Anh thì liền cùng ta hồi Thiên đình phục mệnh thôi.”

Thiên Tuyền lắc đầu: “Cửu Anh bản thể thì đã chết, nhưng ngày đó hắn hấp thu hàng trăm yêu lực, hóa thành Yêu vụ thoát đi đến nay không rõ tung tích. Yêu vật này tâm ác, nhất định sẽ làm hại nhân gian, không thể không trừ.”

“Việc này giao cho ta lo liệu. Ngươi trước cứ về Thiên đình báo cáo với Đế quân, miễn cho tên Thiên Lý Nhân lắm mồm sinh đa sự.”

Thiên Tuyền vẫn là không đáp ứng: “Ta còn có nhiệm vụ tầm châu chưa xong, không thể cứ như vậy mà về Thiên đình.”

Nam tử nhìn chằm chằm Thiên Tuyền một lát, lạnh nhạt nói: “Ngươi thoái thác nhiều như vậy là muốn giấu diếm ta cùng với yêu nghiệt tiếp tục lén lút?!”

Thiên Tuyền không đáp nam tử kia lại càng để ý, tiếng tới từng bước quát: “Cự môn tinh quân!! Ngươi lập tức phản hồi Thiên đình cùng ta, nếu không chó trách ta không niệm tình đồng tông!!” Thân thủ giữ lấy bả vai Thiên Tuyền, mạnh mẽ kéo hắn mang đi.

Ly Khế một bên làm sao nhìn được, hắn quát lớn một tiếng: “Dừng tay!! Buông hắn ra!!” Khoát kiếm rút ra, điện thanh kiếm hô như liềm đao cắt đến.

Nam tử cũng không bỏ vào mắt, tay trái chỉ đảo nhẹ qua nhưng đã có thể chế đôi kiếm hồ trở nên vô tung. Ngay sau đó, năm ngón tay thành trảo thu lại, Ly Khế liền bị một lực vô hình đánh bay vào vách đá, tạo ra một hố cạn, dính chặt ở đó không thể động đậy.

Mắt phượng của nam tử nhú lại, không che dấu sát ý trong mắt: “Xem ra là bởi vì đầu yêu quái này mà người không chịu trở về. Hôm nay ta phải xóa bỏ ý niệm này của người.”

Chỉ thấy năm ngón tay hần dần dần thu chặt lại, Ly Khế cảm giác cự thạch đè ép, lực phủ ngũ tạng tựa hồ bị nghiền nát, sau lưng vách tường dần dần sụp đổ, cả người muốn dần dần nhập vào tường đá. Máu từ mắt, miệng, hai tai bắt đầu chảy ra nhưng lang yêu cũng không hừ một tiếng, gắt gao trừng mắt nhìn nam nhân, giống như chỉ cần một cơ hội liền phản phệ.

“Thượng cổ thiên thú. Đáng tiếc.”

Nam tử tưởng như muốn lấy tính mạng Ly Khế, nhưng bỗng nhiên lại buông tay.

Mất sức ép, Ly Khế từ vách tường rơi xuống.

Nam tử chuyển mắt nhìn, bàn tay giữ trên vai Thiên Tuyền đã muốn đóng băng, mặt đất bốn phía cũng dần dần dâng lên băng sương vụ khí, cỏ cây nháy mắt bị đông cứng thành băng, ngay cả đá tảng trên đất cũng biến thành lạnh cứng.

Ly Khế bên kia mặc dù té trên mặt đất, toàn thân mệt mỏi nhưng đôi con ngươi lang yêu vẫn nổi lên yêu mị dị sắc. Miệng hần khê nhếch, một mảnh trời quang trung đột nhiên tụ lại mây đen, tiếng sấm ầm ầm, nổi lên một hồi sấm chớp mưa bão.

“Thiên Tuyền, người muốn cản ta?”

Nam tử có chút không tin nổi, hàng vạn năm rồi, vô luận ở Thiên đình hay Tinh điện, vị Cự môn tinh quân trước mặt đều gặp sao yên vậy, cho tới bây giờ không vì bất cứ chuyện gì mà đưa ra ý kiến, chứ đừng nói đến vì cái gì mà đấu tranh. Hiện giờ, lại vì một đầu yêu quái mà cùng hần đối kháng.

“Không thể tổn thương hần. Cho dù là Tinh quân cũng không được lạm sát.” Âm thanh của Thiên Tuyền vẫn là bình thản, nhưng bên trong còn có một sự kiên định không thể dao động.

Thanh y nam tử chăm chú nhìn Thiên Tuyền một lát, đôi mắt sắc bén như muốn xuyên thấu người khác tựa hồ phát hiện ra cái gì. Rồi quay lại nhìn lang yêu trên mặt đất một cái, cuối cùng thu liễm sát khí.

“Ta hôm nay sẽ buông tha hần. Nhưng Thiên Tuyền người phải nhớ kỹ, tiên yêu thù đồ, người che chở yêu nghiệt như vậy một khi trở lại Thiên đình sẽ không tránh được trách phạt.”

“Đa tạ quan tâm.”

Thanh y nam tử thu hồi bàn tay bị đóng băng, cười lạnh.

“Người liền như vậy đối xử với ta? Hừ.” Ý cười vẫn lãnh, lại dẫn theo một chút chua sót. Chỉ thấy tay hần nhoáng lên một cái, hàn băng tán đi.

“Thiên Tuyền lỗ mãng, xin lượng thứ.”

Nam tử trầm ngâm một lát, cuối cùng nói: “Ta chỉ khuyên người, không có gì chống nổi ý trời, hãy tự giải quyết cho tốt.” Dứt lời liền xoay người, ống tay áo vừa phất, sương khí xung quanh lập tức biến mất vô hình, băng lãnh tản giải, cỏ xanh hoa lá khẽ lay động như thường, bầu trời cuộn cuộn lời âm yên tĩnh trở lại, điện quang cũng không còn.

Lúc hần ra khỏi động, lại hơi dừng bước, lạnh lùng quát: “Khai Dương, trốn làm gì?”

Một tiểu oa nhi khê cười không biết từ khe đá nào đi ra, đúng là Khai Dương tinh quân. Hần le lưỡi cười đáp.

“Ha hã, ta chỉ là tới để giúp vui...”

“Lưu ý Thiên Tuyền cho ta, nếu không người trở về cũng sẽ cùng tội!”

“Uy uy uy! Cái này không công bình tí nào?!”

Nam tử không để ý đến tiểu oa nhi oa oa kêu to, đi lên lưng thanh loan. Tiếng kêu lạnh lạnh của chim loan xanh vang lên tận trời rồi biến mất.

Tiểu oa nhi tắc lưỡi, Thiên Tuyền đã đi qua nâng Ly Khế dậy. Lang yêu tuy rằng thất lỗ (hai tai, hai mắt, hai lỗ mũi, miệng) đổ máu, bộ dạng thê thảm nhưng vẫn không phải phần yếu hại nên cũng không sao. Nhưng Thiên Tuyền không thể yên lòng, lấy ra từ túi Càn Khôn một viên linh dược trắng tuyết, nhét vào miệng Ly Khế.

Được vừa vào miệng liền tan, thanh lương khí tức tỏa toàn thân. Ly Khế cảm thấy đau đớn lúc này đều dần tan đi, mặc dù vẫn còn mệt mỏi nhưng đã tốt hơn nhiều lắm.

“Yêu quái, coi như ngươi lợi hại, dám khiêu chiến hần.”

Tiểu oa nhi đến gần, ngồi xổm bên hai người nói tiếp.

“Hần chính là Tham Lang tinh quân, thụ mệnh trăm sát vô số yêu nghiệt ở hạ giới. Đừng nói một con lang yêu nho nhỏ không đánh lại hần, ngay cả tiền nhiệm Yêu Đế cũng là bị chính tay hần bắt giam vào Tỏa yêu tháp.”

Thiên Tuyền thượng linh dược cho Ly Khế, ngẩng đầu nhìn Khai Dương lạnh nhạt hỏi.

“Ngươi đến đây làm gì?”

“Uy uy! Ngươi người này thật không biết điều! Ta là lo cho các ngươi nói chuyện nhằm chán chọc cho Thiên Xu nóng nảy, mất hứng một cái sẽ tiêu diệt lang yêu, rồi dùng bạo lực ép Thiên Tuyền trở về!” Hần thì thâm, “Bất quá, chính ta cũng không có khả năng đánh thắng được hần. Nếu hần thật sự hạ thủ hủy thân thể rồi ép nguyên thần của ngươi trở về thì rất dễ dàng.”

Thiên Tuyền không nói gì nhưng Ly Khế lại bắt đầu lo lắng. Mặc dù hần sớm biết Thiên Tuyền thân là tinh quân, sớm muộn gì cũng quay trở lại thiên đình. Tâm tuy biết nhưng ý không đành, trong lòng lúc này xao động mạnh, nghĩ muốn ngăn cản lại bất đắc dĩ.

Hần bắt quá chỉ là một con yêu quái, dựa vào cái gì để lưu lại thiên thượng tôn quý thần nhân...

Nhịn không được, cánh tay nắm chặt thất lưng của Thiên Tuyền.

Khai Dương nhìn bộ dáng hai người, không khỏi thở dài. Thiên Xu tuy rằng mãnh liệt nhưng không phải dạng người làm việc vô lý. Giờ để Thiên Tuyền và đầu lang yêu này ràng buộc càng sâu, tương lai nếu bị chia lìa, cũng không biết nháo ra họa gì nữa.

Lang yêu vô cùng uể oải, ngồi xổm bên suối, cầm khoát kiếm xuống dưới nước.

Khai Dương tinh quân kia chỉ bảo Thiên Tuyền phải cẩn thận rồi rời đi, lưu lại một đồng nan đề làm hần thật phiền não.

Cách đó không xa, Thiên Tuyền đứng trên mặt nước khe suối, gió mát hiu hiu thổi lay động vạt áo bào, cả người khinh phiêu phản phát như tiên giáng trần, rõ ràng, hần thật sự là thiên thượng tinh tử.

Thế nhưng Ly Khế hai mắt vẫn chăm chăm nhìn mặt nước gợn gợn sóng, hoàn toàn không để ý đến thánh cảnh bên kia.

Thiên Tuyền niệm động pháp chú, nước dưới chân hần dần thành gợn sóng, quẩn quẩn xoay tròn, rồi chợt biến thành lốc xoáy, trong tâm lốc, từ từ dâng lên một tảng thạch đồ lửa. Thiên Tuyền đưa tay tiếp lấy vật kia, viên đá phát sáng rồi tắt ngúm, trở thành một viên Xích hồng hỏa huyền thạch.

Thiên Tuyền bỏ hỏa huyền thạch vào túi Càn Khôn, thu hồi pháp chú khiến suối nước trở lại bình thường, xoay người rời đi.

Bên bờ suối kia, nhìn thấy lang yêu một thân ướt nước.

Ly Khế đại khái không ngờ được suối nước đột nhiên có sóng lớn, hơn nữa lại ngồi thất thần nên liền bị tạt ướt sạch, tóc tai rối bời rũ xuống ướt, trông thật chật vật.

Có điều hấn thật sự quá mức buồn nản, không thèm quan tâm đến một thân ướt sũng nước, đem khoát kiếm đã chém vô số yêu tà ngồi nghịch nước.

Thiên Tuyền cũng biết hấn trong lòng không yên liền đi đến bên cạnh, tay đặt lên trên đỉnh đầu ướt nước của hấn, một luồng khí lạnh lẽo thổi qua, Ly Khế rung mình một cái, hơi nước biến thành bột băng dính dính đang đang rơi khỏi quần áo tóc tai của hấn.

“Thiên Tuyền...”

Ly Khế ngẩng đầu, tinh thần đã hồi phục ít nhiều, do dự một chút rồi cục hởi, “Người chừng nào thì đi?”

“Đi?”

“Ý của ta là... trở về Thiên đình.”

“Người muốn ta trở về?”

“Đương nhiên không phải!!” Ly Khế la lên, hấn dời tầm mắt qua chỗ khác, không cam lòng nói, “Nếu ở lại đây đã không có lợi gì nữa... Người tốt nhất là nên trở về...”

Thiên Tuyền nhìn hấn, tại đôi mắt kia hiện ra lang nhãn màu xanh lục, ẩn ẩn kiềm nén gì đó. Bỗng nhiên hấn muốn nhìn rõ ràng một chút, muốn sự thống khổ kia hoàn toàn phơi bày ra.

“Nếu ta trở về Thiên đình, đại khái sẽ không hạ phạm nữa.”

Quả nhiên như hấn sở liệu, ánh mắt lang yêu lộ ra đau đớn từ tận sâu đáy lòng, hấn nhắm mắt lại, muốn khóa đi tình cảm không kiềm nén được của mình, nhưng hai bàn tay nắm thật chặt cùng với âm thanh run rẩy đã không thể dấu được tình tự mãnh liệt dao động của hấn.

“... Cũng không còn cách nào khác, phải không?”

Hấn có thể nói không phải. Nhưng trên thực tế hàng tỉ năm qua, hấn chưa bao giờ tự mình từ Thiên đình xuống hạ giới, hàng tỉ năm sau, có lẽ cũng là như vậy.

Ly Khế thật vất vả đem đau đớn dần xuống đáy lòng, ngẩng đầu lên mỉm cười không chút vui vẻ.

“Cũng không phải là không thấy được nhau. Nhìn xem, người là Thiên Tuyền tinh quân, ở trên trời, đỉnh Côn Lôn. Ban đêm chỉ cần ngẩng đầu ta có thể nhìn thấy người được. Còn nếu... Nếu người cũng muốn nhìn ta, chỉ cần cúi đầu tìm cái sơn cốc đầy tràn quân ảnh thảo, ta vẫn sẽ ngồi ở chỗ đó.”

Thiên Tuyền giơ tay lên, che lại ánh mắt của hấn. Ly Khế như vậy làm cho nguyên thần của hấn dao động không ngừng, phảng phất có cái gì muốn bùng ra, cả yêu khí trong cơ thể cũng tự rối loạn lên.

“Thiên Tuyền?”

Bàn tay không thể che được khinh động của môi, Thiên Tuyền vô thức chậm rãi cúi đầu, dùng môi mình đè lên. Hấn nhẹ nhàng cắn lấy môi dưới của Ly Khế, giống như nhắm nháp một món ăn trân quý thật cẩn thận.

Ly Khế bị che hai mắt, đột nhiên cảm thấy được đôi môi bị cái gì đó lạnh như băng cắn gặm, không thể nhìn khiến cho cảm giác càng mất tuệ, ma sát đau đớn này khiến người trở thành thiêu thân. Hấn chậm rãi vươn tay, ôm lấy thất lưng của Thiên Tuyền, dần dần dùng sức, siết càng lúc càng chặt làm cho khoảng cách giữa hai môi hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại nóng bỏng dây dưa.

Thế nhưng, sự băng lãnh quen thuộc này, sự đậm đặc quen thuộc này, cho dù hấn có dùng lực, dù có đem cả người thu tiến thân thể mình, cũng không thể nào thay đổi được chuyện người kia sẽ trở về thiên giới.

Bàn tay che trên hai mắt đã thấm ướt nước, nhưng chủ nhân nó không phát giác được

21. Quyển 1 - Chương 20: Vĩ Thanh

Biên tập: Graylain

Beta: Mặc Nhiên

Sau nụ hôn dai dẳng kia, Ly Khế giống như quên mất việc biệt ly đau khổ, xuôi ngược cùng Thiên Tuyền ở Thái Mỗ sơn tìm kiếm huyền thạch. Có Thiên Tuyền dẫn dắt, hai viên huyền thạch cuối cùng cũng dễ dàng được tìm thấy, một cái ở chỗ sườn đón gió của núi, một cái sâu trong rừng rậm phát hiện được thổ huyền thạch và thủy huyền thạch.

Ngũ mai huyền thạch lấp lánh đủ màu lơ lửng trong tay Thiên Tuyền, phát ra ánh sáng chói mắt.

Ly Khế nghiêng đầu nhìn chăm chăm Ngũ sắc huyền thạch, tuy là nhìn rất bắt mắt nhưng có vẻ chẳng có tác dụng gì.

“Năm thứ này có ích lợi gì sao?”

Thiên Tuyền nói.

“Huyền thạch còn gọi là Thiên tiết, được thượng cổ thần Nữ Oa vá trời mà luyện thành thạch tiết ngũ sắc, hòa vào nhau có thể tạo thành sức mạnh thiên địa. Khi xưa Dung Thành Tử không biết được chuyện này, chỉ vì tu tiên luyện huyền đan mới biết được Ngũ mai huyền thạch. Năm viên này tương sinh tương khắc, khi xưa thượng cổ Nữ Oa cũng hao hết tâm lực mới có thể luyện thành.”

Ly Khế hiểu được liền nói.

“Như vậy chẳng phải là đặc vật vô sở dụng sao?” (đặc vật vô sở dụng: có đồ tốt nhưng không dùng được)

“Cũng không hẳn vậy.” Thiên Tuyền nói thêm: “Ngày đó Nữ Oa luyện thạch, có được Thiên Thú Huyền Vũ giúp đỡ, kỳ hóa chi kinh thiên, hóa xác vi lô. Nữ Oa thâm cảm kỳ chí, đem lò luyện thạch ẩn sâu dưới chân núi Bất Chu Sơn. Nếu có được lò này, liền có thể luyện thành Ngũ sắc huyền thạch.”

“Bất Chu Sơn?” Bất Chu Sơn là con đường duy nhất từ nhân gian lên thiên đình. Có điều núi này quanh năm tuyết đọng không thể đi được, còn có Thiên thú thủ vệ, phàm nhân đừng nói leo lên, chỉ tới gần cũng đã rất gian nan.

“Chúng ta phải đến Bất Chu Sơn sao?”

“Không, Bất Chu Sơn ở Tây Bắc hải ngoại, vùng đất hoang tàn, không dễ dàng có thể đến được, nguy nan gì cũng không thể biết trước.”

Thiên Tuyền bình tĩnh nhìn Ly Khế.

Lang yêu ngăm đen cao lớn trước mặt này, đáng lý nên để hấn sớm rời đi. Không có Ly Khế làm bạn, trở lại cô tịch như trước làm hấn không thể chịu đựng được, nhưng mà trước giờ đều đã thế, hấn là rất nhanh sẽ quen trở lại... Rời khỏi mình, Ly Khế không chừng sẽ rất tốt.

Khi hấn nói lời từ biệt với Ly Khế, hắc lang yêu lại nở nụ cười.

Thanh lục lang nhân thoát ra chân thành cháy bỏng.

Tình cảm của hấn, luôn chẳng bao giờ che giấu, chẳng bao giờ keo kiệt biểu lộ trước mặt Thiên Tuyền.

Đúng vậy, thiên thượng tinh quân, một ngày nào đó sẽ phiêu nhiên rời đi, sau đó là vĩnh viễn xa cách.

Nhưng Ly Khế vẫn nguyện ý, trong khoảng thời gian ngắn ngủi này cùng hấn làm bạn. Về sau sẽ giữ lại ký ức này, ngồi ở cánh đồng quân anh thảo, nhìn bầu trời đêm xa xôi đầy tinh tú, tìm kiếm ngôi sao từng ở bên mình.

Lại giống ngày đó trong miếu thờ đồ nát, khi bọn họ lần đầu quen biết mà ước hẹn cùng đi ngoại thành Yêu vực...

Ly Khế hỏi Thiên Tuyền.
“Chúng ta khi nào xuất phát?”
~Quyển thượng hoàn~

22. Quyển 2 - Chương 1: Tự Chương

Biên tập: Graylain
Beta: Mặc Nhiên

Thử lai Bất Chu mạch thạch lộ
Quần sơn lộ hạ tạm ký cư
Tây Bắc hải ngoại, vùng đất hoang vu, có núi nhưng không toàn vẹn, được gọi là Bất Chu.
Chuyện kể rằng ngày xưa Cộng Công và Chuyên Húc tranh đế, lúc đánh nhau đã va vào Bất Chu sơn này.
Trụ trời gãy, thế gian hỗn loạn.
Thiên khuyên Tây Bắc, cố nhật nguyệt tinh thần di yên.
Địa bất mãn Đông Nam, cố thủy lạo trần ai quy yên.
(Ý 2 câu này là trên trời thì mặt trời, trăng, sao xuất hiện loạn xạ, dưới đất mưa to thủy triều dâng cao, khói bụi mịt mờ, nói chung là chỉ cảnh trời đất hỗn loạn)
Tương truyền, Bất Chu sơn ẩn khuất trong muôn vàn dãy núi, là con đường duy nhất từ thế gian thông đến Thiên đình, phàm phu tục tử muốn hiểu được thiên đạo, chỉ cần đi bộ lên đỉnh thì có thể tu được kỳ thân, đổi được kỳ cốt.
Nếu có đủ ý chí kiên định thì người trèo lên Bất Chu sơn có thể phi thăng thiên giới, đắc đạo thành tiên.
Song Bất Chu sơn quanh năm tuyết phủ, không thể đi lại, còn có Thiên Thú uy vũ trấn đường, gian nan nguy hiểm không thường nhân nào có thể tiếp cận được.
Từng có người tu tiên muốn trèo lên núi này, mặc dù có thể qua được gió tuyết ở đây nhưng lại không thể chống lại được Thiên Thú hung dữ, rốt cuộc tay không trở về.
Tuy có rất nhiều người mơ ước, nhưng thủy chung không người nào có khả năng vượt qua mà đắc viên mãn.
Khu vực Cam Châu là nơi Hán nhân và Đãng Hạng giao thiệp, không phải chỉ có một tộc người nên thường có xung đột. Có điều thiên tử đương triều không muốn chinh chiến nên dù có tranh chấp cũng không đến độ có xung đột vũ trang.
Núi non không biết thế gian phân tranh, năm này qua tháng nọ, mùa đông tích tuyết, mùa hè tuyết tan.
Tuyết trên núi cao chảy xuống thành suối, từng dòng suối gộp lại thành sông, chảy ra Tây Hải.
Lúc này đang là giữa mùa hạ.
Trên tuyết sơn chảy xuống suối nước trong veo lạnh lẽo như băng, đọng vào tay liền đổ ửng.
Nhưng lúc này trên mỏm đá bên bờ suối lại có một người ngồi, hai chân trần ngâm trong lòng suối.
Người này một thân y phục màu tím nhạt, tóc mềm như mây, khi ngẩng lên lộ ra khuôn mặt như quan ngọc, tuần tú bất phàm. Theo lý thuyết một công tử văn nhâ như thế, lúc này hẳn phải chìm đắm trong cảnh núi

non hùng vĩ, tức cảnh sinh tình, ngâm thơ ca ngợi gió trăng mới đúng, nhưng hẳn một vẻ đậm mực, đối với cảnh sắc quanh mình có cũng như không, còn lấy nước đá rửa chân, thật không thể tưởng tượng được.

Ở phía sau hẳn còn có một gã huyền y nam nhân. Thoạt nhìn thân cao thất thước, khôi ngô trường kiện, nước da ngăm đen như cổ đồng, sắc mặt nghiêm nghị, khí phách hiên ngang. Sau lưng hẳn còn có một khoát kiếm lớn, nhìn có vẻ rất nặng, loại binh khí này bình thường rất hiếm thấy.

Kế bên có một thôn nhỏ của người Nghiêu Hô Nhĩ tộc, trên thượng du có một vài cô nương của tộc đến dùng bình múc nước, xa xa đã chú ý đến hai vị khách nhân xa lạ này.

Nghiêu Hô Nhĩ tộc thiếu nữ không ngại ngừng như Hán nhân nữ tử, trên địa phương hẻo lánh này cũng rất hiếm gặp người. Hôm nay lại nhìn đến tận hai, tự nhiên có chút ngạc nhiên liền ở bên lớn mặt bàn tán xôn xao lên.

Đợi tử y thanh niên bước lên khỏi suối nước, huyền y nam nhân liền bước lên phía trước, một gói quỳ xuống làm đệm chân cho người ta. Sau đó rút ra một cái khăn tay, cẩn thận giúp hắn lau đi nước dính rồi lấy giấy mang vào cho hắn. Thanh niên thái độ bình thản, nam nhân thần thái nghiêm cẩn, động tác cẩn thận không có nửa điểm vội vàng, nhưng người ngoài nhìn vào không khỏi ngạc nhiên.

Các thiếu nữ của Nghiêu Hô Nhĩ tộc đoán rằng hai người kia hẳn là chủ tớ. Tử y thanh niên chắc là một công tử phú gia đi xa nhà, còn huyền y nam nhân là tùy hành thị vệ của hắn.

Hai người kia trái lại hoàn toàn không để ý đến người ngoài bàn tán. Thanh niên nhìn ra phía núi non trùng điệp ở xa, chỉ thấy tuyết tuyết liên miên, kỳ lệ đồ sộ, mây mù lượn lờ trên đỉnh như chạm trời. Ở dưới tuyết tuyết là một mảng núi xanh, suối trong uốn lượn, thật là tiên cảnh chốn nhân gian.

“Gần rồi.” Thanh niên thuận miệng nói.

Huyền y nam nhân nghe thấy lời hắn, ngẩng đầu. “Vậy hôm nay chúng ta lên núi luôn sao?”

Thanh niên lắc đầu.

“Không, đến Bất Chu lần này không phải để lên trời mà là tìm lò luyện thạch. Có điều Thiên thú thủ đạo sẽ không hiểu, nhất định có xung đột. Mùa hè tuyết tan, Thiên thú đặc biệt hung bạo. Thiên thú này rất khó thuần phục, nếu đi Bất Chu thì đợi nửa tháng sau sẽ đỡ phải gặp những giao tranh không cần thiết.”

“Ừ.”

Nửa ngày sau, thôn nhỏ của Nghiêu Hô Nhĩ tộc nháo nhiet hẳn lên.

Trong thôn xuất hiện hai gã Hán nhân nam tử, bọn họ ở tiểu ốc săn bắn phía ngoài thôn ngụ tạm. Không ai biết lai lịch hai người như thế nào, chỉ biết thanh niên tuần kỳ kia tên là Thiên Tuyền, mà huyền y nam tử luôn ở cùng hắn như hình với bóng gọi là Ly Khế.

Tuyền Thiên biến

Đệ nhất chương

Biên tập: Graylain

Beta: Mặc Nhiên

Sơn u thủy tĩnh nhân tâm tĩnh

Ngẫu hữu phong lai phát liễu chi

Đất Cam Châu ngoại trừ các đại tộc người Hán cùng Đẳng Hắc, bên ngoài còn có rất nhiều ngoại tộc thiểu số tụ cư, các thôn xóm xây giữa lưng chừng núi như của Nghiêu Hô Nhĩ tộc cũng không phải ít.

Sống trong núi ăn trong núi, thôn dân Nghiêu Hô Nhĩ tộc phần lớn lấy việc thu thập thảo dược, săn bắn sơn thú mà sống. Khi nào đến phiên họp chợ thì đem hàng hóa chồng chất ở mảnh đất trống ngoài thôn, thường sẽ có đủ loại thương nhân đến thôn trại thu mua da thú trân quý và thảo dược thượng thừa. Lâu lâu mới có được mấy ngày này, cả thôn náo nhiet hẳn lên.

Mặt trời đã lên cao, đồ nào có thể bán mua đều đã thành giao. Một số thương nhân tìm được mặt hàng tốt mà hưng phấn chuẩn bị sắp xếp hàng hóa, hoặc ngồi tính toán lời lãi một số thứ. Những người đến trễ chỉ lấy được những mặt hàng thừa không tránh khỏi ảo não. Lúc này chợt nghe có một người đi sấn hô.

“Ly Khế huynh đệ! Người lại có mặt hàng tốt nào sao?”

Có mấy người bán dạo ngẩng đầu nhìn lại, liền thấy một huyền y nam tử khôi ngô đi vào thôn.

Những người thương nhân đã trúng mảnh lớn không thèm để ý, dù sao những thợ săn có hàng tốt đều bán từ sáng sớm. Còn những người không tìm được hàng vẫn còn mang hy vọng tìm xung quanh chợ, vừa thấy không khỏi kinh hô ra tiếng.

Nam tử kia mang trên người hai con thú. Loại thú này chạy trốn rất mau, rất khó bắt giữ, có thể săn được một con đã là lợi hại, huống gì đến tận hai con? Khi nam tử đem thú săn gỡ xuống, thật không thể tin được, đó đúng là chồn tía!

Mấy người thợ săn lộ ra hâm mộ ánh mắt. Săn thú lâu năm làm sao không biết, loại chồn tía này tuy nhỏ nhưng thông minh nhanh nhẹn, sở trường len lỏi lẩn trốn. Chớ nói khó thể bắt được, ngay cả bóng dáng đều hiếm khi trông thấy. Nhưng chồn tía lông tơ dày, bóng loáng nhẹ nhàng, này da lông sủi ẩm hoàn toàn khác những loại thông dụng, vừa ngăn gió dữ ẩm, dung hòa lạnh tuyết, dính nước không ướt, có thể nói vô cùng trân quý. Một khối da giá đã lên trời, hiện tại còn có hai con bảo người làm sao không đổ mắt?!

“Này, này thật sự rất là khó kiếm!”

“Chứ còn gì nữa?”

Nếu có thể thu được hai con chồn đó, tùy tiện một cái chân cũng có thể kiếm một hai trăm lượng!

Nhóm thương nhân vây lấy hấn như ném cối, nhưng nam tử chẳng thèm để mắt, ngẩng đầu nhìn người đứng phía sau đám đông, một lão nhân đứng ở ngoài đang lo lắng nhìn vào, hấn nói. “Lão bá, cái ta muốn có chứ?”

“Có! Có!” Lão nhân kia lấy từ trong lồng ngực ra một cái bao bố, nhân cơ hội tách mọi người ra để đi đến trước mặt hấn, đưa cho nam tử.

Huyền y nam tử tiếp nhận bao bố không lớn không nhỏ được bao bọc cẩn thận, mỉm cười chỉ hai con chồn tía trên mặt đất nói.

“Đây là thù lao của người.”

Lão nhân kinh hách cực điểm, há to miệng trừng mắt nhìn hai con thú trị giá hai trăm lượng.

Cho hấn hết?!

Huyền y nam tử cũng không để ý, lấy bao bố rồi xoay người rời đi. Mấy thương nhân liền vây lấy lão nhân, ra giá muốn mua lấy con chồn.

Lão nhân phục hồi tinh thần lại, rất nhanh bán được giá cao. Thương nhân mua được hàng tự nhiên vô cùng vui mừng, còn những người đã thu không ít thổ sản không còn đủ ngân lượng mà lỡ mất cơ hội đành phải dậm chân tiếc rẻ.

Lão nhân trong tay cầm một đồng ngân phiếu, vẫn còn có chút hoảng thần.

Có mấy người Nghiêu Hô Nhĩ tộc tò mò đến gần hỏi hấn: “Ba Đặc lão à, vừa rồi người đưa cho hấn cái gì vậy?”

“Một quyển sách.”

“Sách?! Một quyển sách rách nát đổi năm trăm lượng bạc? Trời đất!”

Lão nhân nhú mày quát lớn nói: “Sách nát cái gì?! Đó chính là quyển sách trân quý của nhà chúng ta!”

“Hán nhân thật sự là kỳ quái, gặp ta mấy thứ sách vớ vẩn này làm sao đáng giá bạc vậy chứ?”

Lúc này cũng có mấy người thợ săn đến, thì thầm nói: “Nói thật chúng ta rất bội phục Hán nhân huynh đệ kia! Chúng ta dù có rình trong núi mấy ngày đi nữa, vận khí tốt có thể săn đến linh miêu, chồn sóc. Còn hần đến, ra tay liền có được chồn tía!”

“Nhưng người nọ giống như không cần ngân lượng, bao nhiêu con mồi quý cũng chỉ đổi chút lương thực, thật quá đáng tiếc!”

“Nghe thôn trưởng nói bọn họ chỉ lưu lại nửa tháng. Ta đoán bọn họ là hần phú gia đệ tử đến đây du sơn ngoạn thủy.”

Lão nhân cũng lắc đầu: “Thật đáng tiếc, tại sao hậu sinh bây giờ đều chỉ biết luyện đan, thành tiên, làm những chuyện hư vô mờ ảo! Ấy...”

Sáng sớm trời trong, dưới chân núi, gió lay động bóng cây, ở trên sườn núi có một tiểu cư sở nhỏ.

Lúc trước do không có người ở nên có vẻ tồi tàn, nhưng hiện giờ lỗ thủng trên nóc nhà đã được tu bổ, cánh cửa sổ rớt ra cũng đã được sửa, hàng rào dựng lại chỉnh tề thẳng hàng, trong phòng sạch sẽ không nhiễm một hạt bụi.

Nơi này với Nghiêu Hô Nhĩ thôn trang cũng có chút khoảng cách, thanh tĩnh có thừa, có thể coi như một nơi để tu thân dưỡng tính.

Ngoài phòng có một miếng đá vuông, bị đẽo thành ghế nằm, bên cạnh trồng mấy cây liễu rũ chắn đi ánh mặt trời chói chang, giảm bớt tiết trời khô nóng, lại để bóng râm. Lúc này trên tảng đá đang ngồi một người, mắt rũ xuống nhìn cuốn sách trong tay.

Ngẫu nhiên có gió nổi lên, thổi nhẹ tóc mái của hần, tăng thêm vài phần tao nhã xuất trần.

Chợt nghe thấy bước chân từ xa lại gần, hần quay đầu nhìn người đang tới.

Trở về chính là huyền y nam tử, thấy hần vẻ mặt hứng phấn, nhảy một bước xa hai trượng lên trên tảng đá, bao bố trong tay mở ra để lộ hai cuốn sách cũ kỹ đã vàng đưa qua.

“Thiên Tuyền, người nhìn xem!”

Hần tiếp nhận, thoáng lật xem rồi ngẩng đầu hỏi: “Vạn Tắt Thuật?”

“Ừ, nghe nói là Hán Hoài Nam Vương lệnh cho một ngày người tu đạo biên soạn, hiện giờ đã muốn thất truyền. Ngày trước tình cờ ta nghe có người nói đến cuốn sách này nên đã bảo hần mang tới.”

Huyền y nam tử có chút ngượng ngùng. Hần tuy nói là yêu nhưng chỉ biết dùng binh khí đánh nhau, tu tiên luyện đan thuật cho đến bây giờ cũng chỉ là nghe đồn, trên thực tế hoàn toàn mù tịt. Không dễ dàng gì nghe được lão nhân bán tạp hóa trong thôn ẩn dấu sách luyện đan, đem qua liền lên núi săn chút sơn thú để trao đổi.

Đang tiếp đối phương lắc đầu, khép lại quyển sách trên tay nói: “Đan sách của thế gian thường là do phạm nhân trục lợi viết ra, cố tình dùng từ ngữ mơ hồ khiến người nhầm lẫn.”

“Như vậy sao...”

Lang yêu đã dốc hết dụng tâm, hần dĩ nhiên hiểu. Lúc này nhìn thấy đôi mắt đen thẳm kia tràn ngập thất vọng có chút không đành lòng liền nói: “Bất quá thư này ta quả thật chưa từng xem qua, có lẽ cũng có chút khả quan. Lý Khế, cảm ơn người.”

“Như thế thì tốt rồi!” Quả nhiên nam tử trở nên vui vẻ, “Người cứ từ từ xem, ta sẽ đi tìm tiếp mấy quyển khác đến!”

Nhìn bóng dáng nam tử nhảy xuống nham thạch hướng tiểu xá mà đi, hần không khỏi nở nụ cười.

Hai người này chính là Thiên Tuyền tinh quân và lang yêu Lý Khế.

Bọn họ đi hơn vạn lý ngàn sơn, cuối cùng cũng tới vùng phụ cận của Bất Chu sơn. Nhưng vì ngại mùa hạ là lúc Thiên thú cực kỳ hung hãn, để tránh xung đột không cần thiết liền tính toán nửa tháng sau mới bắt đầu lên đường.

Ly Khế mượn một tiểu ốc từ Nghiêu Hô Nhĩ tộc trưởng, tạm thời ngụ lại.

Từ đó đến nay cũng đã mười ngày.

Nghiêu Hô Nhĩ tộc nhân từ trước đến nay rất hiếu khách, đối với hai người xa lạ bọn họ không có bài xích, ngược lại còn tỏ mề.

Từ lúc Thiên Tuyền tự mình hạ phàm đều vẫn ở thế gian tìm kiếm trấn tháp bảo châu. Bây giờ mới có được chút nhân hạ, có được cuộc sống ẩn cư nhân văn dã hạc. Ban ngày thì đọc sách, đi dạo trong rừng, ban đêm quan tinh trắc tượng, đoán biết thiên cơ. Lúc còn ở thiên đình thường không bao giờ làm việc này, nhưng hiện tại bên người còn có lang yêu, tất nhiên mọi chuyện bất đồng.

Ly Khế ngẫu nhiên sẽ đem một vài thứ gì đó sẵn được đổi chút lương thực. Hắn là lang yêu, bản lĩnh sẵn bắt tự nhiên rất cao. Đừng nói chồn tía, cả báo tuyết hắn cũng đã từng khiêng một con xuống núi. Chẳng qua bị Thiên Tuyền thấy, nói báo tuyết có duyên với tiên kiếp vì vậy thả trở về.

Mỗi lúc rảnh rỗi, hắn liền học phàm nhân sửa sang lại chỗ ở của mình. Thịnh linh mà đem một cái hàng rào về, rồi lại trồng thêm cây cỏ làm tiểu xá đơn sơ nhìn đẹp để thanh tịnh hơn. Còn đem về một khối nam thạch điêu khắc thành ghế để ngoài phòng, trồng liễu bên cạnh để Thiên Tuyền ban ngày có một chỗ tốt ngồi đọc sách.

Nhưng tại vì thế mà mang lại một chút phiền toái.

Lúc trước Thiên Tuyền chỉ trong trong nhà ít khi ra ngoài, hắn cũng chẳng sao cả. Sau có ghế nằm tự nhiên thường xuyên đi ra bên ngoài đọc sách, khuôn mặt tuần tú lại thanh lãnh lạnh lùng của hắn thu hút không ít thiếu nữ Nghiêu Hô Nhĩ tộc. Thường xuyên có nữ hài tử cam đảm mang đến một giỏ đồ ăn tự tay chế biến, Thiên Tuyền đương nhiên không thể hưởng dụng, liền toàn bộ đưa cho Ly Khế nhấm nháp thay. Cơ hồ mỗi đêm, Ly Khế đều phải nghiêng răng nghiêng lợi ngồi ở bên bàn ăn tổng ăn tháo, nghĩ một đằng nói một nẻo mô tả lại hương vị cho Thiên Tuyền.

Sắc trời dần tối, Thiên Tuyền đóng lại sách, leo xuống tảng đá.

Ly Khế đang ngồi đùa nghịch cái cuốc bị hư, thấy hắn quay lại liền hỏi: “Thiên Tuyền, có mệt không?”

Thân thể này của hắn sao có thể cảm giác mệt mỏi? Vấn đề này lang yêu chẳng bao giờ nhớ được. Nhưng chính vì cảm giác được chăm sóc giống như dòng nước ấm chảy qua, Thiên Tuyền cũng không tự chủ được trả lời: “Không sao.” Ngẩng đầu nhìn sắc trời. “Đúng rồi, gần đây sao không thấy người nào mang đồ ăn đến nhỉ?”

“Ách—” Ly Khế nuốt nửa là sặc nước miếng, vội vàng cúi đầu tiếp tục bận rộn với thứ trong tay.

Hắn không dám nói cho Thiên Tuyền, hai ngày trước hắn hóa thành sói ở phụ cận tiểu xá đi qua đi lại mấy canh giờ, cuối cùng đã dọa chạy hết mấy cô gái tộc Nghiêu Hô Nhĩ.

Đang lúc nghĩ đã làm trò thành công, giờ lại nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân.

Lại tối nữa?!

Ly Khế gần như lập tức lao ra phía ngoài hàng rào, lớn tiếng quát hỏi người tới: “Ai?!”

Nghiêu Hô Nhĩ thiếu nữ đáng thương bị dọa đến mức lui ra sau hai bước rồi ngã nhào, đôi mắt cơ hồ ứa nước.

“Ta, ta không phải người xấu...”

Ly Khế nhìn bằng một nửa con mắt, chẳng lẽ ta là người xấu sao? Lang yêu hoàn toàn chẳng biết cái gì là thương hoa tiếc ngọc, một phen kéo cô gái lên, lớn tiếng bực dọc hỏi: “Người là ai? Đến để làm gì?”

“Ta, ta...”

Cô gái thật sự bị hắn làm cho sợ hãi. Khuôn mặt tròn tròn nhỏ nhắn lúc xanh lúc hồng, cái miệng nhỏ nhắn “Ta” nửa ngày cũng không nói được chữ nào khác.

Thiên Tuyền liền đã đi tới, liếc mắt nhìn Ly Khế một cái. Rõ ràng là đang bắt nạt kẻ yếu sao còn nhìn không ra? Một người thân đầy yêu khí, hắc lang hùng hổ ở ngoài ốc đảo quanh, đừng nói phạm nhân, ngay cả sơn tinh tiểu yêu quái cũng không dám tới gần.

Vị thiếu nữ trước mắt chắc là có chuyện quan trọng gì khác, nếu không sẽ chẳng mạo hiểm tìm đến, liền hỏi: “Xin hỏi tới tìm ta có chuyện gì quan trọng sao?”

Tuy rằng Thiên Tuyền thanh lãnh đạm mạc nhưng vẫn nhã nhặn hơn nhiều so với cái vị hắc y kia. Cô gái lúc này mới định thần, sợ hãi nói: “Xin hỏi... Ngài có phải hay không theo Ba Đặc lão kia mua được một quyển luyện đan thư?”

Thiên Tuyền suy nghĩ một chút, theo lời nàng nói thì phải là quyển “Vạn Tắt Thuật” nên gật đầu.

Thiếu nữ lộ ra vui mừng, sau đó có điểm ngại ngùng dò hỏi: “Kỳ thật, ta muốn mượn quyển sách này của ngài...”

“Mượn sách?” Ly Khế ở bên cạnh ló đầu, nghe có vẻ mới mẻ.

Cô gái vội vàng giải thích: “Không phải ta, là Trương đại ca! Hắn vẫn muốn nhìn cuốn sách này nhưng Ba Đặc lão không đáp ứng. Ta nghe nói vị đại ca kia đã mua được quyển sách từ tay Ba Đặc lão cho nên muốn thay Trương đại ca mượn các người...”

“À! Vậy cái kia “Trương đại ca” là người ra sao?”

Khuôn mặt tròn nhỏ ửng hồng, thiếu nữ có chút ngượng ngùng trả lời: “Trương đại ca tên là Trương Tuế Sinh, là Hán nhân khoảng hai năm trước tha phương đến thôn của chúng ta, luôn ở trong núi tu hành luyện đan.”

“À! Hóa ra là đạo sĩ!”

“Không phải, không phải! Trương đại ca vẫn chưa nhập đạo, là tục gia đệ tử!”

“Người khản trương cái gì?” Ly Khế cười nhạt, “Quyển sách kia Thiên Tuyền con chưa xem, đợi hắn xem xong sẽ đưa cho người!”

Thiếu nữ không thể tin được hắn đáp ứng đơn giản như vậy, hai mắt thật to không ngừng chớp.

Ly Khế cũng không để ý tới, chỉ vẫy vẫy tay ý bảo nàng có thể rời đi.

Thiếu nữ lấy lại tinh thần liền thiên ân vạn tạ rồi rời đi.

Chờ nàng đi rồi, Ly Khế kéo Thiên Tuyền hướng vào tiểu ốc, vừa đi vừa nói, “Đi rồi đi rồi!” Lúc này thấy hắn đối với phạm nhân nữ tử vẻ mặt ôn hòa, trong lòng liền có hỏa.

Thiên Tuyền cũng không phản kháng, chỉ lẳng lặng theo hắn vào phòng

23. Quyển 2 - Chương 2

Biên tập: Graylain

Beta: Mặc Nhiên

Cầu tiên vấn đạo hữu phương sĩ

Sơn trung luyện đan thủy kính nguyệt

Ngày kế, Nghiêu Hô Nhĩ thiếu nữ lại tới một lần nữa.

Mặc dù bị Ly Khế chăm chăm nhìn có chút nao núng, nhưng nàng vẫn cố lấy dũng khí đưa giỏ đồ ăn cho Thiên Tuyền cũng nói với hần tên của nàng là Y Lê Nhi. Mấy ngày sau, nàng cũng lặp lại như vậy, đại khái để đổi lại chuyện mượn bộ sách trị giá hai trăm lượng kia.

Bất quá thiếu nữ Y Lê Nhi xem ra không có ý đồ gì với Thiên Tuyền, chỉ vì cuốn sách mà đến nên Ly Khế không hóa lang dọ dẫm nữa.

Kỳ thật Thiên Tuyền cũng không có ý nhìn kỹ bản “Vạn Tắt Thuật” này. Luyện đan thuật trong đó cũng chỉ là do phạm nhân vọng tưởng tự phỏng đoán. Cái thứ được gọi trường sinh bất lão đan kia chỉ là đồ vô dụng. Tùy tiện nhìn một ngày liền đem bộ sách giao cho Y Lê Nhi.

Sau hai ngày, Y Lê Nhi lại tới nữa, nàng tựa hồ có chút khó xử, lời đến miệng nhưng không dám nói.

Cuối cùng vẫn là Thiên Tuyền hỏi nàng, “Người có chuyện gì à?”

Y Lê Nhi mới do dự trả lời, “Kỳ thật là... Trương đại ca muốn gặp các người.”

Ly Khế đang ngồi tìm hiểu cái cối đá không biết lấy từ đâu ra, hần ngẩng đầu cười lạnh.

“Buồn cười. Muốn gặp thì bắt người đến truyền lời, chẳng lẽ hần là Ngọc Hoàng đại đế sao?” Hần chẳng thèm nhìn nàng mà liếc mắt xem Thiên Tuyền, hừ nói, “Cho dù vậy, Thiên Tuyền nhất định cũng sẽ không đi!”

Đối với việc trở về Thiên đình, Ly Khế có một loại định kiến vô cùng bướng bỉnh.

Thiên Tuyền không đáp, tại những loại thời điểm như vậy không nên chọc Ly Khế. Nếu không buổi tối nhất định sẽ biến thành một con sói chạy lên đỉnh núi nổi điên tru gào, đem sơn thú yêu tinh trong cánh rừng dọa cho hủ dọ.

Y Lê Nhi đương nhiên không hiểu được nguyên do sâu xa, nghe khẩu khí hần nói như vậy có chút nao núng những vẫn giải thích.

“Không phải, Trương đại ca đang ở giai đoạn trọng yếu của luyện đan, không thể nào ra được. Nếu không hần nhất định sẽ tự mình tới bái phỏng! Hần là một mình trong núi luyện đan, người nơi này nghe đều không hiểu những gì hần nói, nhất định rất tịch mình... Cho nên khi nghe được chuyện của các người, Trương đại ca rất cao hứng, muốn gặp mặt các người!”

“Người nói nhiều quá rồi đấy.”

Ly Khế nghe đến ngứa lỗ tai. Tiểu nữ oa này xem ra đối với họ Trương kia hiểu biết khôn cùng.

Y Lê Nhi trông ngóng nhìn bọn họ: “Các người đi được không?”

“Thiên Tuyền người nói đi?”

Thiên Tuyền cũng không muốn làm Y Lê Nhi khó xử, liền nói, “Dù sao chúng ta cũng không có chuyện gì quan trọng, đi cũng không sao.”

Hai người theo dẫn dắt của Y Lê Nhi đi lên núi. Sơn đạo kia thật sự gấp ghe, khúc khuỷa uốn lượn, là một nơi hiểm yếu hẻo lánh, khắp nơi đều có núi đá, cây khô gãy đổ, dù là người miền núi đi cũng có rất nhiều nguy hiểm.

Y Lê Nhi đại khái vì thường xuyên đi lại đây nên đã quen, bước đi nhẹ nhàng, chỉ khó cho hai người phía sau. Thân thể kia của Thiên Tuyền cho đến bây giờ cũng chưa biết trèo đèo lội suối là gì, đi một hồi hai chân đã mềm nhũn ra, nhìn hần về mặt bình thường không thể cảm giác, nhưng thân thể nghiêng nghiêng ngã ngã, nhiều lần suýt nữa rớt xuống sơn cốc. Ly Khế không nhịn được liền nói: “Thiên Tuyền, sao không bay đến?”

Thiên Tuyền nhìn thoáng qua Y Lê Nhi đi phía trước không hề quay đầu lại, lắc đầu: “Chúng ta cần ở lại đây một khoảng thời gian, không thể để phạm nhân nghi ngờ.”

“Sách! Chúng ta ngồi nghỉ ngơi!”

Y Lê Nhi nghe được Ly Khế nói, liền đã đi tới, thấy Thiên Tuyền sắc mặt không tốt lắm, áo choàng sạch sẽ cũng dính nhiều chỗ bẩn, ngưỡng ngưỡng nói: “Thật có lỗi, làm các người vất vả... Qua khỏi khe núi này là tới rồi.”

Ly Khế ngẩng đầu nhìn xem lộ trình sơn đạo, liền vẫy vẫy tay nói: “Người đi trước đi, ta cùng Thiên Tuyền sẽ theo sau.”

“A? Nếu không có ta dẫn đường, sẽ rất nguy hiểm!”

“Yên tâm. Người đi trước đi! Nói không chừng chúng ta đến còn nhanh hơn người.”

Y Lê Nhi không lay chuyển được hẳn, đành phải gặt đầu đi trước một bước.

Thiên Tuyền nhìn bóng dáng nàng khuất đi, mới hỏi Ly Khế: “Người muốn như thế nào?”

Ly Khế ha ha cười, khom người chấm đất, lập tức hóa giải Huyền Hóa thuật hóa thân thành lang. Hắc lang lắc lắc người rũ bộ lông của mình, há miệng rộng thư giãn gân cốt xong liền bước thong thả đến trước mặt Thiên Tuyền, nửa thân cúi xuống ý bảo hẳn ngồi lên.

Thiên Tuyền ngồi lên lưng lang, sờ sờ cái đầu hắc nhung nhung, “Về sau có người thay đi bộ, thuận tiện hơn nhiều.”

Hắc lang yết hầu kêu càu nhàu vài tiếng, thì thầm nói: “Chỉ cần người nguyện ý...” Câu tiếp theo bị gió thổi tan sau đó là một tiếng sói tru rõ to, hắc cự lang đứng trên bốn chân, hướng núi rừng chạy đi.

Bên đường hình ảnh vụt qua cực nhanh, gió quất vào mặt rõ ràng rất đau, cảm giác vùn vụt làm Thiên Tuyền không nhìn được nhắm lại hai mắt, nghe gió gào thét bên tai, cây cỏ sà sạt rung động, lang yêu xuyên qua rừng dĩ nhiên so với ngự phong mà đi xóc nảy rất nhiều, nhưng như thế lao đi lại mang theo một loại cảm giác phóng túng tự tại khó giải thích.

Yêu khí trong cơ thể có chút xôn xao, Thiên Tuyền lại không có ý áp chế, chỉ làm nó chậm rãi tản ra. Khi hẳn hé mở hai mắt, đôi người đen thẫm ẩn ẩn xuất hiện sắc đỏ sẫm.

Cảm giác như thế Thiên Tuyền trước đây chưa bao giờ nhận thức, hàm mê giống như tiên rượu Mạn Diệt từng uống tại Thiên Trì yến thượng ngàn năm trước. Nhưng lúc này, càng lúc càng bị hấp dẫn không thể ngừng.

“Tới rồi!”

Lang yêu dừng bước ở một mảnh rừng trúc.

Thiên Tuyền đè nén yêu lực đang rối loạn trong cơ thể, bước xuống người hắc lang, xem xét tình trạng bốn phía. Nơi này ít vết chân người, chỉ có một gian tranh ốc xập xệ ở lẫn trong đám cỏ, đại khái là chỗ ngự cư của phương sĩ họ Trương kia. Quay đầu lại đã thấy Ly Khế hồi phục nhân thân, khoanh tay mà đánh giá: “Cái này mà cũng gọi ẩn cư? Không bằng tùy tiện tìm cái sơn động ở, còn dễ sống hơn.”

Gian nhà tranh quả thật rất tồi tàn, nóc nhà có vài lỗ hổng, cửa sổ đã sớm rách ra không biết ở nơi nào, khe nứt giữa bức tường xây bằng bùn gạch cây cỏ dại mọc dài. Nếu không có sương khói phun ra ở bên trong, thật không nghĩ ở đây còn người.

Thiên Tuyền lắc đầu, chỉ thầm than lang yêu này nói chuyện thật độc miệng, nhìn nhìn xung quanh vẫn chưa thấy thân ảnh của Y Lê Nhi, tiện thể nói: “Thật đúng là đến trước nàng.”

“Đó là dĩ nhiên!” Ly Khế hiển nhiên đắc ý, nhất giới lang yêu hẳn cước trình làm sao có thể chậm hơn phạm nhân nữ tử? Nực cười!

Thiên Tuyền hướng hẳn vẫy tay, ý bảo hẳn cúi đầu. Ly Khế nghe lời cúi xuống, cảm thấy tay của Thiên Tuyền sờ lên tóc của hẳn, mềm mềm rất thoải mái. Ngẩng đầu lên thì thấy trên tay Thiên Tuyền có mấy tiểu thứ cầu (*) màu xanh. Chắc do vừa rồi ở trong rừng chạy bị dính vào.

“Nếu để Y Lê Nhi thấy được thì người giải thích thế nào đây?”

“Xùy, cùng lắm là nói ta lẩn trên mặt đất!”

Đang nói, thanh âm thanh thúy không xa lắm truyền đến: “Thiên Tuyền đại ca! Ly Khế đại ca! Các người làm sao đến trước ta được?!”

Ly Khế liếc mắt nhìn nàng một cái, nói: “Ta đi đường tắt gần hơn.”

“Đường tắt?”

Y Lê Nhi hoang mang không hiểu, Thiên Tuyền liền hỏi nàng: “Đúng là nơi này sao?”

Y Lê Nhi vội vàng gật đầu, dẫn bọn họ về phía nhà tranh. Đến gần cánh cửa, nàng mới cẩn thận gõ vài cái, sau lại nhẹ giọng kêu: “Trương đại ca, Trương đại ca! Ta dẫn bọn họ tới rồi!”

Một lát sau, nhà tranh rách nát mở cửa, một gã nam tử áo xám bước ra. Người này ước chừng hơn ba mươi tuổi, ngũ quan đoan chính, ánh mắt sắc bén, trên đầu buộc một búi tóc, thân hình gầy dài, thật là có chút hương vị thiên phong đạo cốt.

Thấy Y Lê Nhi, có chút trách cứ mắng: “Y Lê Nhi, ta không phải đã nói với ngươi mấy ngày nay là giai đoạn trọng yếu đừng đến đây sao?”

Y Lê Nhi cúi đầu, xoắn xoắn góc áo nhỏ giọng nói: “Ta, ta dẫn theo Thiên Tuyền đại ca bọn họ đến... Lần trước nghe ngươi nói muốn gặp bọn họ, nên mới...”

“Nga?” Trương Tuế Sinh lúc này mới chú ý đến đằng sau Y Lê Nhi có Thiên Tuyền và Ly Khế đang đứng. Lập tức thu liễm thần sắc không kiên nhẫn, tiến đến chấp tay nói: “Tại hạ Trương Tuế Sinh, các vị kiến lễ!”

Thiên Tuyền thoáng gật đầu, Ly Khế không thèm quan tâm, khoanh tay đứng phía sau Thiên Tuyền.

Trương Tuế Sinh ra khỏi nhà, mời bọn họ vào.

Trong phòng tràn ngập mùi lưu hoàng, trước phòng chỉ có một cái bàn cũ nát và băng ghế gậy chân, cái giá duy nhất để bừa bãi mấy cuốn sách đã ố vàng cùng chai lọ linh tinh. Trương Tuế Sinh thỉnh hai người ngồi xuống, Y Lê Nhi liền tự giác đi pha chút trà.

“Tuế Sinh thật vinh hạnh được hai vị khăng khái cho mượn cuốn “Vạn Tắt Thuật” rất hữu ích nên nóng lòng thử luyện đan được. Không thể tự mình đến quý phủ nói lời cảm tạ đã là sai, không ngờ Y Lê Nhi lại tự động thỉnh hai vị đến đây, Tuế Sinh thật sự là hổ thẹn!”

Hắn thấy Thiên Tuyền một thân khí chất xuất trần, mà Ly Khế lại một dạng vũ nhân liền hướng Thiên Tuyền nói: “Thứ cho Tuế Sinh mạo muội, không biết vị huynh đài này đọc “Vạn Tắt Thuật” có gì tâm đắc không?” Người này nói chuyện nhã nhặn hữu lễ, hẳn cũng là thư sinh phương sĩ.

Y Lê Nhi đứng một bên bỗng nhiên xen vào nói: “Tuế Sinh đại ca, vì này là Thiên Tuyền đại ca, quyền sách bảo bối của ngươi cũng là do hắn cho mượn!”

“Ta biết.” Trương Tuế Sinh có chút không vui liếc nhìn nàng một cái, Y Lê Nhi ủy khuất chớp mắt đứng lại một bên.

Thiên Tuyền đáp: “Cuốn sách này không có tác dụng gì nhiều, ta vẫn chưa xem kỹ.”

“A?” Trương Tuế Sinh không khỏi giật mình.

Tích Hoài Nam Vương Lưu An tự tập vô số phương sĩ trong cung, thử luyện tiên đan, sau đó đã biên soạn cuốn “Vạn Tắt Thuật”. Đáng tiếc lại bị người mưu phản giết chết, cuốn sách này lưu lạc nhân gian đã mất chân truyền. Những người tu tiên luyện đan đối với cuốn sách này cầu mà không được, không ngờ vị công tử văn nhã trước mắt mở miệng liền chỉ trích cuốn sách này, bảo sao hắn không giật mình?

Người này nếu không phải hoàn toàn mù tịt về luyện đan, thì phải là vô cùng uyên bác.

Vì vậy, hắn nghe Thiên Tuyền nói lời ấy không lấy làm bất mãn, trái lại tinh thần chấn động vội vàng hỏi lại: “Chính là trong sách có nói, không những có luyện kim đan, còn có ngàn năm bất diệt thuật, có phương pháp biến đồng thành kim, nước thành dầu. Cho là ta mạo muội, huynh đài dựa vào đâu để nói cuốn sách này vô dụng?”

Thiên Tuyền lạnh nhạt nói: ” Dùng đỉnh đốt luyện mất cả ngàn năm chi khí, một ngày canh đủ, hướng đến sơn trạch, bảy ngày liền thành, không phải một trò cười sao?”

“Vậy vì sao thiên thượng tiên nhân có thể đốt luyện tiên đan?”

“Thiên đình một ngày bằng mặt đất ngàn năm. Đỉnh luyện đan của Lão quân cũng phải trải qua tỉ năm nung nấu mới có thể thành. Lấy năng lực phạm nhân, một ngàn năm sau đã sớm hòa thành tro bụi.”

Trương Tuế Sinh nhất thời nghẹn lời. Không thể tưởng được bản thân vẫn miệt mài theo đuổi nghiên cứu phương thuật luyện đan, lại không bằng hậu sinh nói vài câu liền rõ ràng luyện đan thuật bất quá là mò trăng đáy nước.

Y Lê Nhi thấy hần thần sắc lụi bại, bộ dạng bị đả kích không khỏi đi qua đỡ lấy Trương Tuế Sinh bả vai, hòa nhã nói: “Tuế Sinh đại ca không cần lo, mặc dù phương pháp này không được, thì cũng có phương pháp khác để tu luyện thành tiên mà!”

“Phải, phải! Nhìn lại thiên cổ, những người thành tiên không phải là ít. Trương Tuế Sinh ta nhất định cũng có thể hoán cốt khinh thân, cỡi phạm nhập tiên!”

“Đến lúc đó Tuế Sinh đại ca sẽ quên Y Lê Nhi sao?”

Trương Tuế Sinh nâng lên khuôn mặt điềm đạm đáng yêu nhỏ nhắn của Y Lê Nhi cười nói: “Làm sao vậy được? Nếu ta thành tiên, nhất định cũng sẽ mang Y Lê Nhi đi theo!”

“Thật sao?”

Ly Khế nhìn hai người tình chàng ý thiếp, thân thân mật mật vô cùng chướng mắt liền lạnh lùng nói: “Gặp đã gặp rồi, Thiên Tuyền, chúng ta đi thôi.” Liền kéo Thiên Tuyền rời khỏi nhà tranh.

“Huynh đài đừng bước đi!”

Trương Tuế Sinh vội vàng đuổi tới, muốn lưu lại Thiên Tuyền: “Tại hạ còn có nhiều chỗ không rõ muốn cùng huynh đài thỉnh giáo, huynh đài có thể ở lại hàn xá ngụ mấy ngày hay không?”

Thiên Tuyền chưa kịp trả lời, Ly Khế đã che trước mặt Trương Tuế Sinh, đôi mắt sáng ngời trừng trừng nhìn hần: “Nơi rách nát này của ngươi có thể để người ở sao? Ta thấy nếu trời mưa xuống, người nơi này cũng chẳng khác cái sàng là bao!”

“Ngươi này thô tục mỗ nhân biết gì mà nói, ta không cùng với ngươi so đo! Ta muốn cùng Thiên Tuyền huynh đệ thương luyện tiên thuật, ngươi đừng đến cản trở!”

Ly Khế ghét nhất loại người dây dưa không dứt, nếu không phải đối phương là phạm nhân, hần đã sớm gọi đại lôi đánh cháy. Khoát kiếm trên lưng rút ra chém một cái, lập tức trước mũi chân của Trương Tuế Sinh hiện ra một cái vết khắc sâu, trong mắt tràn đầy ngoan lệ.

Trương Tuế Sinh sợ đến mức thụt lui hai bước. Ly Khế không thèm trông nom hần, kéo Thiên Tuyền xuống núi.

Nhìn bóng dáng hai người bọn họ, Trương Tuế Sinh lộ ra thần sắc không cam lòng.

(*) Tiểu thứ câu: mấy quả đại nho nhỏ có tua gai mềm, dễ dính vào đầu tóc quần áo, bác google cho vài cái hình minh họa dưới đây:

24. Quyển 2 - Chương 3

Biên tập: Graylain

Beta: Mặc Nhiên

Nhật quá hạ mãn thượng Bất Chu

Khởi tri phàm nhân tâm dục cầu

Mặc cho lần đầu gặp chia tay không mấy vui vẻ, Trương Tuế Sinh bắt đầu ngày ngày xuống núi bài phỏng Thiên Tuyền.

Đáng tiếc Thiên Tuyền tính tình đậm mạc lại kiệm lời, thường xuyên ngồi trên tảng đá bên ngoài đọc sách, vừa thấy đã mất nửa ngày cũng không trông nom Trương Tuế Sinh ở bên cạnh chờ đợi. Dù ngẫu nhiên buông sách ra, Trương Tuế Sinh nhân dịp nói huyền thuyên cả buổi thì cũng hiếm lắm mới nhận được nửa câu trả lời của hắn.

Nhưng nửa câu đó đôi khi đã là thiên cơ, Trương Tuế Sinh nghe xong cũng ngẫm ra được chút ít, lần sau lại chịu khó đến.

Hắn hành động như vậy làm lang yêu nổi giận.

Ly Khế căn bản tính toán cùng Thiên Tuyền hai người ở chỗ này ẩn cư, cùng trôi qua những tháng ngày thanh tịnh. Nhưng từ lúc phàm nhân này mỗi ngày đều đến không ngừng bám dính bên người Thiên Tuyền, ngược lại biến thành hai người kia một chỗ, bản thân bị bỏ qua một bên.

Có mấy lần ngẫm kêu gọi lôi vãn, nghĩ muốn lặng lẽ dùng sét đánh rụng tên chướng mắt này nhưng lại bị Thiên Tuyền nhìn thấy, một ánh mắt liền làm hắn nuốt trở về pháp chú trên miệng.

Cho đến một ngày giữa trưa.

Thiên Tuyền nghe xong Trương Tuế Sinh nói đi nói lại suốt một buổi sáng, rốt cuộc khép cuốn sách lại nói một câu.

“Chấp nhất pháp môn, bất quá chỉ có được vẻ ngoài chứ bên trong chẳng là gì, thoát ra ngũ hành, khiêu ly tam giới mới có thể đạt được sinh mệnh của chính mình.” Dứt lời liền xuống khỏi nhام thạch, trở về tiểu xá.

Trương Tuế Sinh nghe vậy, đứng ở một chỗ trầm tư suy nghĩ. Một lát sau bưng tỉnh đại ngộ, cao hứng phấn chấn lao đến, ôm lấy một cánh tay của Thiên Tuyền, cười ha ha nói: “Thiên Tuyền huynh, người quả nhiên là một diệu nhân!”

“Ầm đoàng—” Sấm từ trên trời giáng xuống bên cạnh hai người, Trương Tuế Sinh sợ đến mức hồn phi phách tán, hai mắt trợn tròn.

Ly Khế nắm cổ áo của Trương Tuế Sinh ném đi, rồi kéo Thiên Tuyền không chút phản ứng vào người.

Trương Tuế Sinh kia bị ném vào góc tường, mặt mày biến thành xám tro nhưng tâm không cam lòng. Sớm nghĩ nam nhân cao lớn này cản trở mình tiếp cận Thiên Tuyền. Bất quá là một cái măng phu, cư nhiên ý đồ độc chiếm diệu nhân như thế, thật không biết tự lượng sức mình! So sánh với kẻ hữu dũng vô mưu như thế, hắn một thân ôn nhu nhân phẩm càng thích hợp ở cạnh Thiên Tuyền hơn!

“Người này măng nhân!!”

Trương Tuế Sinh nhảy dựng tiến lên cùng hắn lý luận, liền thấy rõ ràng đôi mắt của Ly Khế là một màu thanh lục, thú nhân quang mang nhấp nháy sinh lương, ẩn chứa khí tức bạo lệ, giống như một con dã thú hung tàn.

“Người, người...”

“Phàm nhân, cấm đụng đến Thiên Tuyền! Nếu không ta sẽ nhện không được xé xác ngươi.” Nói xong, khoe miệng ngoác ra tới má, lộ ra hai hàng răng nanh dày đặc.

Tình cảnh làm cho người ta sợ hãi tới mức Trương Tuế Sinh kia hai chân đã muốn nhũn ra, ngã nhào trên đất, ngón tay run run chỉ Ly Khế: “Yêu, yêu quái!”

Khi phạm nhân gặp phải yêu quái đều một điệu bộ hoảng sợ làm cho Ly Khế bức dọc, liền quát lớn một tiếng: “Cầm miệng của ngươi lại!! Nếu không ta xé ngươi ra!!”

Trương Tuế Sinh chưa từng lâm vào tình cảnh này, sợ tới mức muốn bất tỉnh.

May mắn Thiên Tuyền không muốn hắn bị hù chết tại đường trường, nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai Ly Khế, lắc đầu ý bảo hắn thu liễm thú tướng.

Ly Khế hừ một tiếng, lúc này mới liềm đi yêu mạo làm người hoảng sợ, nhưng cánh tay ôm chặt thắt lưng Thiên Tuyền vẫn không buông,

Trương Tuế Sinh thật vất vả cố trở lại bình thường, run rẩy bò người lên nhưng vẫn không dám tới gần, hậm hực hỏi: “Thiên Tuyền huynh, này, này...”

“Chớ sợ. Hắn tuy là yêu nhưng sẽ không dả thương người.”

Trương Tuế Sinh vẫn còn sợ hãi nhưng nghe Thiên Tuyền nói như vậy, thấy Ly Khế tướng mạo dù hung dữ nhưng hiển nhiên chịu sự điều khiển của Thiên Tuyền, không khỏi lớn mật lên dò hỏi: “Thiên Tuyền huynh, hắn, hắn là yêu quái gì vậy?”

Ly Khế trừng mắt liếc hắn một cái: “Ngươi muốn thấy chân thân của ta?!”

Trương Tuế Sinh cuống quýt lắc đầu, sớm nghe nói qua người thấy được chân thân yêu quái sẽ bị giết chết. Hắn không muốn chạm vào điều kiêng kỵ này, lại nghe Thiên Tuyền nói: “Ta cùng với Ly Khế ở chỗ này ẩn cư, không muốn để người ngoài biết được thân phận của hắn vì vậy nên cần phải giấu diếm. Trương Tuế Sinh, ngươi phải nhớ không được lộ ra, để tránh dọa sợ thường dân.”

“Xùy! Nếu sợ hắn nói ra, để ta xử hắn luôn bây giờ.”

Thú tính khó sửa đổi, yêu quái hành sự luôn lựa chọn phương pháp nhanh và tiện nhất, đem Trương Tuế Sinh dọa sợ tới mức muốn kiếm đường chạy trốn.

Chính là Thiên Tuyền tinh quân cũng không để hắn sát sinh trước mắt mình: “Nếu giết phạm nhân, thiên lý khó dung, không cần phải vọng phạm thiên luật.”

Ly Khế hậm hực gật đầu: “Đã biết. Ta bất quả chỉ nói mà thôi...”

Khuôn mặt thanh lãnh vô tình của Thiên Tuyền lộ ra khẩn thiết tam tư, so với ngày thường càng thêm sinh động. Một thanh niên tuấn mỹ bằng thanh, xinh đẹp như vậy đứng ở trước mặt, bộ dạng nhu hòa mang theo phong tình vô hạn không khỏi làm cho Trương Tuế Sinh kia xem mà ngây ngốc.

Lang yêu bên cạnh cực kỳ miễn cảm, nhìn thấy ánh mắt kia lộ ra dục niệm, nhất thời lại muốn phát tác.

Trương Tuế Sinh vẫn còn sợ hãi, gật đầu ứng với Thiên Tuyền sẽ không lộ bí mật, liền thất hồn lạc phách trở về núi.

Mấy ngày sau, Trương Tuế Sinh không đến quấy rầy nữa.

Ly Khế tưởng đã đem hắn dọa lui, rất là đắc ý. Nhưng thực chất lại không phải như vậy.

Trương Tuế Sinh người này vẫn dốc lòng luyện đan tu tiên, tự nghĩ rằng sẽ có ngày phi thăng thiên giới, vì vậy tình yêu nam nữ vô cùng hời hợt. Thiếu nữ Nghiêu Hô Nhĩ tộc Y Lê Nhi kia cũng chỉ là thấy nàng xinh đẹp đáng yêu, có nàng trợ giúp thì càng tiện thôi.

Nhưng đến khi Thiên Tuyền xuất hiện, người này tuy còn trẻ tuổi, trên người khí chất lại mờ ảo như tiên, tuy rằng khá đậm mật nhưng khi nói chuyện vẫn luôn có một cỗ thoát tục xuất phàm.

Hiện giờ thấy hắn có thể thu phục yêu quái, Trương Tuế Sinh càng tin tưởng rằng Thiên Tuyền là thiên phú dị năng, không phải người thường.

Mỗi lần nghĩ đến Thiên Tuyền, cả tâm thần đều rung động. Một ngày dây dưa kia, Trương Tuế Sinh càng tới gần Thiên Tuyền, càng hy vọng có thể cùng người này sớm chiều tương ứng, công tu tiên đạo, chạm đến cực lạc.

Vì có ý tưởng như thế, hắn bắt đầu tìm hiểu Kỳ Trung pháp môn. Phải biết trong tu tiên đạo pháp cũng có song tu pháp môn, lấy giao hợp làm thuật, hấp thu tinh hoa lẫn nhau để tăng tu vi. Có điều sách trong tay hắn đều là thải âm bổ dương chi pháp, Thiên Tuyền chính là nam tử, sao có thể làm theo trong này. Vì vậy hắn không ngừng ngày đêm tìm kiếm, nhưng kết quả vẫn là trắng tay. Dù nam tử giao hợp hữu vi thiên đạo nhưng thể gian không chấp nhận thì làm sao có sách truyền lưu.

Hai ngày trôi qua Trương Tuế Sinh cũng không tìm được, đành phải tự thân nghiên cứu. Nam tử có nguyên dương, đương nhiên cũng có thể trao đổi hấp thụ, lấy tinh nguyên khí bù đắp, không phải so với hấp thu nữ âm đơn giản hơn? Cứ thế suy nghĩ mấy ngày mấy đêm, hắn cứ nhiên cũng nghĩ ra phương pháp thải dương bổ dương, tuy nói hoang đường nhưng cũng có thể thực hiện.

Trương Tuế Sinh tự nhiên cực kỳ hưng phấn, lập tức xuống núi tìm Thiên Tuyền, muốn dụ hắn cùng đến nhà tranh đóng cửa tu luyện. Có thể thành tiên thăng thiên, trường sinh bất lão là thiên cổ đại đề quân tha thiết ước mơ, nghĩ đến mỹ mạo thanh niên tuyệt đối sẽ không cự tuyệt.

Trên đường xuống núi, trong đầu nghĩ đến diệu nhân kia bỏ đi la sam, trần trụi nằm trên giường đệ, nhũ điểm như anh đào, mồ hôi dính tóc mây, dưới thân cuồng loạn si mê, nhất là khi hai người công phó mây mưa, tinh nguyên tuyệt diệu hồ lưu, Trương Tuế Sinh cảm thấy bên dưới phát nhiệt, một trận tao dương khó nhịn.

Thần hồn điên đảo làm hắn mấy lần suýt nữa trượt chân ngã xuống vách núi.

May mắn hắn thường đi sơn đạo này, tuy có hơi chật vật nhưng cũng bình an đến tiểu xá Thiên Tuyền sở cư. Nhưng vừa đẩy cửa liền thấy nơi này không còn bóng dáng của Thiên Tuyền nữa, đã sớm người đi nhà trống.

Trương Tuế Sinh nhất thời như bị sét đánh, đứng ngốc tại đương trường.

Sau khi phục hồi tinh thần, hắn nổi điên chạy vào Nghiêu Hồ Nhĩ thôn, gặp người liền hỏi có gặp qua tuấn mạo thanh niên hay không, người trả lời đều là lắc đầu, không thể hiểu được thái độ điên cuồng của hắn.

Y Lê Nhi nghe thấy liền tới, thấy hắn tinh thần hoảng hốt, miệng không ngừng nhắc đi nhắc lại Thiên Tuyền tên liền kéo hắn qua một bên nói: “Thiên Tuyền đại ca cùng Ly Khế đại ca đã rời đi từ hai ngày trước rồi!”

Trương Tuế Sinh bỗng nhiên giận dữ, siết chặt Y Lê Nhi bả vai quát hỏi: “Vậy sao ngươi không sớm chút nói cho ta biết?!”

Y Lê Nhi bị hắn nạt tới mức hai mắt đỏ lên, lí nhí trả lời: “Ta, ta nghĩ nói cho Tuế Sinh đại ca rồi... Nhưng ngày ấy dù gõ cửa cỡ nào, ngươi cũng không trả lời... Ta nghĩ đến ngươi đang luyện đan cho nên...”

Trương Tuế Sinh trừng mắt nhìn Y Lê Nhi một lát, bỗng mất hết khí lực ngã ngồi trên mặt đất.

Cách xa nơi đó trăm dặm lộ trình có một khe núi, Thiên Tuyền đang ngồi trên lưng lang hình Ly Khế leo lên đỉnh núi.

Nửa tháng đã qua, trước mắt đúng là cơ hội tốt để lên Bất Chu Sơn nên hai ngày trước bọn họ rời khỏi tiểu xá.

Thiên Tuyền tùy ý tới, cũng không cùng người kết giao nên không cần nói lời từ biệt gì. Ly Khế là một yêu thú, cũng lười cùng phàm nhân có quan hệ. Vì thế bọn họ chẳng lưu lại câu gì cứ thế mà rời đi.

Nếu không có Y Lê Nhi mỗi ngày đúng giờ đưa đồ ăn đến, chỉ sợ cho dù nửa tháng nữa qua cũng không có người phát hiện.

Nhưng cũng nhờ thế mà Ly Khế vẫn không biết được ý niệm của Trương Tuế Sinh kia đối với Thiên Tuyền. Nếu không với tính cách hung hãn của lang yêu, chỉ sợ lúc này đã đem tên cuồng đồ kia xé thành ngàn mảnh nhỏ, không chừa tro cốt.

Trong núi mùa hạ đã qua, rừng rậm phong bích, núi non trùng điệp chứa đựng muôn vàn bí mật thâm thúy.

Chỉ thấy thấp thoáng một tửu thanh niên, ung dung hoa mỹ ngồi trên lưng một hắc lang thật lớn, giống như trích tiên đạp gió mà tới, nhân nhả thả bộ, như huyền như thực.

Đến cốc khẩu đưa mắt nhìn lại, núi non trùng điệp, trong đó có một ngọn cao ngất trong mây, như bị mây cắt ngang mà gãy.

Nguyên lai Bất Chu Sơn này là cột trụ trời thời thượng cổ, đạp đất mà vươn lên trời, nâng đỡ vũ trụ hồng hoang. Sau đó con trai của Chúc Dung là Cộng Công, cùng với Đế Chuyên tranh đoạt đế vị, không tiếc quân binh. Đáng tiếc Cộng Công mặc dù dũng mãnh nhưng không địch lại quân của Đế Chuyên, bại lui dưới Bất Chu Sơn. Lại gặp kinh thiên cự trụ ngăn cản kỳ đạo, nhất thời oán hận, suy nghĩ không chu toàn đem thiên trụ Bất Chu Sơn chặn ngăn thành đoạn.

Thiên trụ bị gãy, bầu trời sụp, nhật nguyệt sao trời lạc về phía tây, ban đêm dung nhập thể gian.

Đông phương sụp xuống, Nam địa vùi lấp nên nước chảy về hướng đông, trăm sông đổ về một biển.

Mà Bất Chu Sơn vì đã đứt gãy nên khó có thể vươn lên trời, nhưng núi vẫn cao vút tận mây, trở thành cái thang cho thể nhân mơ tưởng.

Bọn họ ở dưới chân núi dừng bước.

Ly Khế để Thiên Tuyền xuống đất rồi hóa lại hình người. Ngẩng đầu ngắm Bất Chu Sơn, càng nhìn gần càng cảm thấy núi này nguy nga. Trên núi cũng không có rừng rậm mà chỉ trụi lủi quái thạch và đá lởm chởm, đi hết phần đá đất hiểm trở đó đến đỉnh là tuyết đọng phong sơn. Dù lúc này đã cuối mùa hè băng vẫn không tan nổi.

Trên dải đá thạch có một cây tùng lớn đã héo rũ, cành cây xám trắng vẫn như cánh tay vươn dài ra phía bên ngoài. Ly Khế đang muốn cất bước, lại bị Thiên Tuyền giữ chặt. Ly Khế khó hiểu, chú ý đến ánh mắt Thiên Tuyền nhắc nhở, liền theo tầm mắt nhìn kỹ lại, chỉ thấy ở trên cây tùng lớn kia có một con ong cực lớn đang nằm.

Thiên Tuyền cau mày nói: “Chính là Huyền Phong.”

Huyền Phong trong lời nói của hắn, là thượng cổ thiên thú, bụng có kịch độc, kẻ nào dính trúng đều phải chết. Huyền Phong hình thể tuy nhỏ, nhưng có khả năng ngưng tụ, kêu gọi ong. Mà khi đàn ong xuất ra, đông đến độ che lấp mặt trời. Nếu bị đàn Huyền Phong bu lại, đừng nói là phạm nhân mà cả Thượng Tiên cũng không thoát nổi.

Ly Khế nghe được sự lợi hại, không khỏi nắm lấy tay Thiên Tuyền, thoáng căng thẳng, hạ giọng để không kinh động đến đàn ong, nói: “Nọc ong đối với ta vô dụng, để ta đem đàn ong dẫn dụ đi cho người đi qua trước.”

Đứt lời, Ly Khế liền muốn tiến đến chỗ đàn ong thì bàn tay lại bị Thiên Tuyền chặt chẽ nắm lại.

Tuy nói lang yêu có khả năng tị tà ích độc, nhưng nhìn cây châm của Huyền Phong thô dài như ngọc nữ trăm bàn, cho dù không trúng độc nhưng bị đâm trúng cũng là cực kỳ đau đớn. Huống hồ đối mặt không chỉ có một con mà là cả đàn. Ly Khế nói vậy cũng là có ý cố dẫn dắt đám ong đi để cho hắn khỏi bị thương.

Thiên Tuyền có chút phiền não, Ly Khế không muốn hắn có thương tích, chẳng lẽ chính mình lại nhìn hắn bị đàn ong đốt thành rách nát mà lại như không nhìn thấy sao?

“Người cứ đứng yên ở đây cho ta. Ta đi”

25. Quyển 2 - Chương 4

Biên tập: Graylain

Beta: Mặc Nhiên

Đàm hoa nhất hiện vi Vi Đà

Nhị trung tâm tâm chích mộ quân

Hắn còn chưa cất bước, đã bị chặt chẽ ôm lấy.

Cánh tay Ly Khế giống như thiết cô, giữ chặt đến độ hắn không thể động đậy. Thiên Tuyền không khỏi hoài nghi hắn có phải hay không muốn cắt đứt xương sườn của mình.

Lang yêu tựa đầu trên bờ vai của hắn, âm thanh bất khả tư nghị có chút kiềm nén.

“Vì cái gì... người luôn không muốn để ta giúp người... Đối với người... luôn luôn... ta lúc nào cũng cảm thấy thật bất lực...”

Đúng vậy. Hắn cái gì cũng không làm được.

Hắn có thể làm cơm, nhưng Thiên Tuyền không cần ăn.

Hắn có thể thổi lửa, nhưng Thiên Tuyền không biết lạnh.

Hắn chuẩn bị đệm chăn ấm áp, nhưng Thiên Tuyền không cần ngủ.

Thiên Tuyền có đầy đủ mọi năng lực, cho dù không có hắn, tinh quân cũng có thể một mình phá Yêu vực, đi Bất Chu sơn.

Rồi sẽ có một ngày, hắn hoàn thành sứ mệnh của thiên giới, nhất định cũng sẽ rời đi mà không quay đầu lại. Tiếp qua ngàn năm, hắn sẽ hoàn toàn quên rằng từng có một hắc lang yêu, ở một khoảng thời gian ngắn ngủi như một cái chớp mắt, là bạn với hắn.

Nghĩ đến đây, tim của Ly Khế như bị một bàn tay nào đó gắt gao cầm lấy, càng nắm càng chặt.

Nhưng Thiên Tuyền, lại vẫn như lúc ban đầu quen biết vậy, bộ dáng luôn đạm mạc.

Hắn có thể ở trên tảng đá độc sách, trải qua một ngày.

Hắn có thể đến suối nước trong rừng, đi không cần biết mặt trời lặn.

Hắn có thể xem tinh lượng đoán thiên cơ, cả đêm đứng ở ngoài phòng.

Có lẽ ngàn vạn năm sau, Thiên Tuyền cũng sẽ không đổi biến.

Cho dù hắn ban đêm luôn nhẹ nhàng ôm lấy Thiên Tuyền, lại không thể không nghỉ khi hừng đông, trong lòng ngực rồi chỉ còn một khối thể xác lạnh cứng.

Chưa bao giờ cảm thụ rõ được bàng hoàng đang xâm lấn từ sâu thẳm trái tim như thế này, Ly Khế chính là phí công che dấu, thứ cảm giác đó như trái táo thối nát rơi khỏi cành, dần dần bị sâu khoét hết thảy.

Tựa hồ cảm giác được lang yêu khác lạ, Thiên Tuyền không cử động, tùy ý để hắn ôm lấy chính mình.

Lang yêu kiên cường này sẽ ở lúc hắn không thấy lộ ra bi thương, nhưng nháy mắt hắn quay đầu lại dùng nụ cười che dấu, thậm chí còn không tiếc vận dụng Huyền Hóa thuật, thật cẩn thận đem tình tự trong lòng che dấu, không muốn quấy rầy hắn tĩnh tu.

Có lẽ Ly Khế tự cho mình đã che dấu rất tốt, nhưng trên thực tế, dù Huyền Hóa thuật có cao đến đâu cũng không thể nào che dấu ánh mắt đầy thương tổn của lang yêu.

Thiên Tuyền nhẹ nhàng mà thở dài, tay xoa xoa mái tóc dài hỗn độn của Ly Khế. Nhớ tới lần đầu tiên gặp nhau hắn bướng bỉnh kiên cường, cho dù đối mặt với cường địch vẫn kiêu ngạo bảo thủ, hiện giờ mỗi ngày lại như miếng băng mỏng luôn lo lắng điều gì. Mỗi khi nhìn thấy Ly Khế như vậy liền muốn nói với hắn, “Ta sẽ không trở về.”

Nhưng, có thể vậy sao?

Hắn tự giễu. Cơ thể thật sự vẫn ở trên thiên đình, còn thân thể này dù có nguyên thần của hắn duy trì nhưng rồi cũng sẽ có một ngày mục nát. Đến khi đó dù hắn có không muốn, vẫn phải trở về thiên đình.

Không có Thượng đế chỉ dụ, hắn làm sao có thể hạ phạm lần thứ hai. Hắn không như Thiên Xu có năng lực hàng ma phục yêu, đương nhiên sẽ không thường xuyên được Thượng đế sai phái. Chẳng lẽ cứ phải giống

Khai Dương, lặng lẽ né tránh Thiên binh Thần nhãn mà lén xuống thế gian? Dù vậy cũng không thể lâu dài...

Hắn, có năng lực vì lang yêu làm những gì đây?

Khốn cục nan giải, giống như dây mây rối rắm trong lòng.

Hồi lâu, Thiên Tuyền cảm thấy tay Ly Khế buông lỏng ra, sau đó thối lui nửa bước, như trước lộ ra tươi cười vô sự.

“Thật có lỗi, ta nhất thời thất thố.”

Thiên Tuyền nhú mày, hắn liệu có biết mình tươi cười miễn cưỡng biết bao nhiêu không?

Thân thủ mạnh mẽ kéo lấy tóc của hắn, lang yêu vì đau mà mở miệng kêu lên, Thiên Tuyền liền hôn lên đôi môi có chút khô ráp đỏ, nhỏ nhẹ nghiền cắn. Ly Khế ban đầu giật mình nhưng rất nhanh liền bị đôi môi cùng đầu lưỡi lạnh lạnh dẫn dụ, theo bản năng đưa lưỡi ra quấn lấy đối phương mà dây dưa.

Khi hắn muốn đưa tay ra ôm lấy thắt lưng của Thiên Tuyền để tiếp xúc sâu hơn nữa, Thiên Tuyền lại lui ra.

Đôi mắt tối đen phản phát dục niệm: “Người không cần phải giải thích.” Thanh âm khàn khàn khiến chính bản thân phải giật mình, thân thể này cứ nhiên theo bản năng sinh ra tính dục. Yêu khí trong cơ thể bắt tri bất giác xôn xao lên, Thiên Tuyền mạnh mẽ tự áp chế hơi thở hỗn loạn, dời đi tầm mắt, không nhìn tới khuôn mặt mang nét mặt mác của Ly Khế.

Hắn cầm lấy túi Càn Khôn: “Người đừng hồ đồ quá, ta đây có mang theo vật có thể dẫn dụ Huyền Phong.” Hắn vừa nói, vừa từ trong túi lấy ra một gốc hoa đỏ tía có nụ hoa nhàn nhàn.

Ly Khế rất nhanh thu lại tâm tình, dù sao bọn họ hiện tại đang ở Bất Chu, khắp nơi nguy hiểm âm ỉ, không nên để phân tâm.

Một cổ tử căn tiên khí quanh quẩn trên thân hoa liền thấy ống hoa kia chậm rãi nhếch lên, cánh hoa đỏ tía tầng tầng mở ra, như mỹ nữ nhẹ cười la sam, vô cùng duyên dáng, dần dần lộ ra một đá hoa tuyết trắng hai mươi cánh, cùng cánh hoa tương tự trong suốt sáng long lánh, đóa hoa khẽ run rẩy diễm lệ động lòng người.

Thiên Tuyền đem hoa nhẹ nhàng để xuống mặt đất, nhụy hoa màu vàng kim ngượng ngùng rộng mở, lượn lờ hiện lên ảo ảnh của một bạch y nữ tử. Khuôn mặt của nàng tố nhã diễm lệ, mắt phượng mày ngài, sống mắt lưu chuyển, nhưng ở trong ánh mắt có vài phần thâm lương,

Nữ tử hướng lên khoảng không nhìn một cái rồi vũ động tay áo, chớp mắt toát ra tầng tầng mùi thơm cao ngạo tao nhã, trước giờ khó gì sánh được.

Huyền Phong ở trên bị mê hoặc đều vung cánh đứng lên, đi đến chỗ hương khí tỏa ra.

Thiên Tuyền lồi kéo Ly Khế đang xem phát ngốc: “Đi thôi, hoa này chỉ có thể nở rộ một canh giờ.”

Hương khí trong gió không giảm, ngược lại càng thêm ngào ngạt, dẫn dụ càng nhiều Huyền Phong.

Ly Khế đi bên cạnh Thiên Tuyền, nhìn không được hỏi: “Thiên Tuyền, đây là loại hoa gì vậy? Mùi thơm nồng như thế?”

Thiên Tuyền nhú mi nhàn nhạt nói: “Hoa này gọi là Vi Đà. Tiên tử trong hoa vì yêu mến phạm nhân nên bị Thượng đế giáng phạt, cả đời nở hoa chỉ tồn tại trong nửa khắc. Còn phạm nhân kia bị đưa đến chỗ Phật tổ xuất gia, quên mất trước kia, mang tên Vi Đà. Nhưng hoa tiên không thể nào quên, nàng biết hàng năm đến cuối xuân, Vi Đà tôn giả sẽ lên núi thu thập xuân lộ để làm trà cho Phật tổ, liền chọn cả đời một lần đơm hoa của mình nở tại lúc đó.”

“Vậy nàng gặp được không?”

“Nhìn thấy thì sao? Phật hiệu vô biên, Vi Đà tôn giả thủy chung không thể nhận ra được nàng.” Thiên Tuyền nhú mi, có chút suy nghĩ, “Ta thấy đáng thương nên đem nguyên thân của nàng phong ở tâm nhị, mang theo bên người.”

Ly Khế quay đầu nhìn lại bạch y nữ tử hư ảo ở trên đóa hoa, thấp giọng thì thầm: “Nhưng vẫn là thấy được không phải sao? Ta thực hâm mộ nàng...” Chính là hy vọng được gặp một lần, cho dù sau đó nguyên thần toàn toàn bị diệt nhưng hoa của nàng như thế đẹp dễ, hương khí diệu kì như vậy, nhất định sẽ lưu lại một chút gì đó ấn tượng trong trí nhớ của Vi Đà tôn giả, cuộc đời này đã không hoài phí rồi sao?

Mặc dù khi đó vì thông cảm nên mới giữ lấy nguyên thần hoa tiên, nhưng cũng không vì vậy mà có chút tình cảm dao động nào. Thế nhưng hiện giờ lại có chút đau đớn.

Thiên Tuyền dừng lại, giữ chặt Ly Khế: “Ly Khế, ta...”

“Chúng ta hiện tại không phải cùng một chỗ sao?” Ly Khế cười đến sáng lạn, nụ cười này không có nửa phần tối tăm như thể những sâu não kia chưa từng tồn tại.

“Đừng phân tâm nữa, trước mắt phải tìm được cái lò luyện thạch đã! Chớ trì hoãn, đi nhanh đi!”

Huyền Phong mặc dù thích mùi hoa nhưng hoa của nhân gian không ngào ngạt đủ có thể hấp dẫn đàn ông. Hoa tiên nguyên thần thì lại khác, mùi thơm ngào ngạt ngân nga, đủ để đem Huyền Phong khắp núi hấp dẫn lại mới có thể làm hai người bọn họ an lành vượt qua. Có điều thời gian tác dụng không quá lâu dài, chỉ trong một canh giờ mà thôi. Vì thế trong vồn vện chừng đó thời gian bọn họ phải tìm được lò luyện thạch của Nữ Oa rồi rời khỏi.

Thiên Tuyền xem xét phương vị, nói: “Cổ thần Huyền Vũ, được sinh ra từ Thái Âm, thuộc về u tối, là Bắc Thần. Nữ Oa hẳn là đem Huyền Vũ biến thành lò luyện thạch ẩn trong nơi tối sâu phía bắc.” Chỉ tay về phía lưng núi, “Chúng ta đi về hướng kia.”

Liên tiến về phía trước, cho đến sườn núi đột ngột từ bên đường nhảy ra một con mãnh thú. Con này hình dạng như ngựa, dài hai trượng, thân bảo bọc bởi vảy kim quang, cả người được lửa quán quanh, hung mãnh phi thường.

“Cẩn thận.”

Ly Khế rút ra khoát kiếm, bước lên che trước mặt Thiên Tuyền.

Kia mãnh thú không cần để ý, há một phun ra liệt diễm kim sắc. Cũng biết lửa có bốn loại, xích diễm vi phạm, thanh diễm vi minh, kim diễm vi ma, bạch diễm vi phạt. Trong đó, kim diễm là nóng bậc nhất, có thể nấu chảy thiên địa vạn vật. Ly Khế cũng biết lợi hại đó, không dám lấy huyền thiết khoát kiếm đỡ, chỉ truyền yêu khí vào trong kiếm, chém ra điện thanh lợi hồ. Lưỡng cường giao kích tại không trung, mặc dù khí thế bị ức chế nhưng ngọn lửa kia văng xuống đá thạch bề mặt liền đốt thành một hố cháy đen.

“Quả nhiên lợi hại!” Ly Khế gặp cường địch, không những không sợ còn hưng phấn hơn.

Kim hỏa trong miệng thú kia từ trước đến nay đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi. Ở Bất Chu sơn giữ đường vạn năm cũng không gặp định thủ. Hiện tại bị một kiếm đánh bay, nhất thời rít gào giận dữ. Chỉ thấy nó đột nhiên bay lên không trung, cả người kim diễm vạn trượng hướng hai người vọt tới. Ly Khế không dám chậm trễ, khoát kiếm vung lên ngăn lên không trung nghênh đón.

Vừa thấy bóng đen nhảy lên cùng kim ảnh triển phi, nhập lại một lần rồi tách ra, sau đó lại tái dụng, tốc độ cực nhanh, mắt thường của phàm nhân không thể theo kịp.

Thiên Tuyền trước mặt nhìn thấy rõ ràng, dần dần nhíu mày.

Con mãnh thú này được gọi Vọng Thiên Hồng, cực kỳ hung mãnh, thích lấy long não làm đồ ăn. Từng nghe con thú này một mình đấu với nhị long, đấu ba ngày ba đêm mặc dù bại nhưng cũng giết chết một con rồng đủ thấy sự hung hãn của nó.

Hiện giờ Ly Khế cùng nó đánh nhau, tạm thời là thế lực ngang bằng nhưng bất quá chỉ là khởi đầu. Mùa hạ qua đi, trước khi mùa thu đến sẽ làm Thiên Thú một mối ẩn vào ổ hết, vì vậy bọn họ mới gặp Vọng Thiên Hồng. Nhưng nếu cứ triển đấu tiếp, nhất định sẽ đem Hồng thú khác đến, đến lúc đó cho dù cả hai người hợp lực cũng không chống lại được cả đàn.

Thiên Tuyền tâm niệm đã định, một cổ hắc tử vụ theo người hấn xuất hiện, giống như sương mù vô thanh vô thức cuốn lấy Vọng Thiên Hồng, mà Hồng thú kia trong mắt chỉ có Ly Khế làm sao phòng bị kịp. Đột

nhien cả người căng thẳng giống như bị dây thừng buộc chặt treo trên không trung. Điện thanh kiếm quang đã đến, “Xoẹt—” một tiếng giòn vang, máu đen tóe ra, đầu của Vọng Thiên Hồng bị chặt đứt.

Con thú này quả nhiên hung mãnh, dù thủ cấp đã ly thể miệng vẫn phát ra tiếng rống kinh nhân.

Ly Khế đáp trở về mặt đất, có chút mất hứng nhìn xác Hồng thú bị trảm thành hai đoạn trên mặt đất. Đến khi hần ngẩng đầu nhìn Thiên Tuyền, kinh ngạc phát hiện trên người hần tràn ngập một tầng hắc khí nhàn nhạt, đôi mắt vốn tối đen xuất hiện huyết sắc càng đậm. Nhưng nháy mắt đã biết mất làm người ta tưởng như đó chỉ là ảo giác nhất thời.

Nhưng đó là yêu khí!

Ly Khế vốn là lang yêu nhất định sẽ không nhận sai.

Có điều Thiên Tuyền chính là tinh quân, tại sao trên người lại có yêu khí?

26. Quyển 2 - Chương 5

Biên tập: Graylain

Beta: Mặc Nhiên

Huyền kính hư tượng thí tinh quân

Nan khám chân nguy tổn nguyên thần

Ly Khế đang muốn nói rõ đến tuốt cùng nhưng Thiên Tuyền nhú mày nhìn vết máu dính đầy đất nói: “Chúng ta tốt nhất đi mau đi, nơi đây không nên ở lâu.”

Dây dưa ở đây thật không khôn ngoan, Ly Khế đem nghi hoặc áp chế theo Thiên Tuyền tiếp tục bước đi.

May mà trên đường không gặp phải Hồng thú khác, Ly Khế âm thầm thở nhẹ, lại không biết kỳ thật càng gần đỉnh núi, tự nhiên càng nhiều Thiên thú thủ đạo, so với Huyền Phong lẫn Vọng Thiên Hồng còn hung dữ hơn.

Hai người vòng qua sườn núi, ở một chỗ chỉ âm thầm tìm được một thạch huyết.

Thạch huyết này cao hai trượng, bề ngoài xem ra bình thường nhưng bên trong tối đen sâu hun hút không nhìn thấy đáy, càng sâu bên trong lộ ra hàn khí dày đặc, không tầm thường chút nào.

Thiên Tuyền lật bàn tay, búng ra một phương băng lăng. Sắc bén băng lăng đi vào động như chìm vào biển rộng, hoàn toàn không thấy bóng dáng nữa.

“Đại khái là chỗ này.” Thiên Tuyền vừa thấy liền phát hiện manh mối trong đó, “Trong huyết động thiết hạ Huyền Kính pháp trận, chắc là tránh cho phạm nhân tùy tiện tiến vào.”

Cái gọi là Huyền Kính cũng tựa như nó tên, lấy Huyền Linh bảo kính làm trung lập, chế tạo ra thế giới hư giả. Người nào tiến vào trận pháp này nhìn thấy sở được vậy gì đều rất chân thật nhưng thực chất chỉ là hư không. Bảo kính còn có thể nhìn vào lòng người, hóa ra ký ức trong lòng, làm ra nhân tính dục niệm. Người tiến vào một khi hãm thân trong thế giới hư ảo liền khó có thể thoát ra, cứ như vậy vĩnh viễn bị nhốt trong Huyền Kính.

Thiên Tuyền nghĩ một lát, quay đầu muốn phân phó để Ly Khế ở ngoài động nhưng Ly Khế đã biết trước ý nghĩ của hần, thấy hần quay đầu lại liền lắc đầu nói: “Thiên Tuyền người cũng biết, ta sẽ không để người đi vào một mình.”

“...”

Hắn có trăm ngàn phương pháp có thể làm cho Ly Khế ở ngoài động, nhưng hắn cũng biết, với tính cách cứng rắn của lang yêu, chắc chắn sẽ tìm trăm phương nghìn kế để thoát, sau đó nhảy vào trận pháp tìm hắn. So với để Ly Khế tùy tiện vào trận thì thà đi cùng còn hơn.

Thiên Tuyền hạ quyết tâm, đọc pháp quyết hóa ra một con bằng tinh tiểu tước (chim sẻ), đem nó phóng đến vai Ly Khế nói: “Này tiểu tước là do bằng tinh tạo thành, không bị ảo ảnh sở hoặc. Sau khi vào trận ngươi hãy theo sát nó dẫn đường. Hãy nhớ vô luận nhìn thấy cái gì cũng không được dừng lại, một khi tiểu tước kêu lên thì có thể nói chuyện lại.”

“Đã biết.”

Ly Khế gật đầu ứng hạ.

Vì thế hai người trước sau vào trận. Thiên Tuyền vừa vào pháp trận liền bị hào quang chói mắt đánh úp lại, bốn phía một mảnh mờ lung. Đợi quang hoa tắt dần thì đang ở trong một điện phủ thạch thể.

Những viên gạch ngọc thạch trơn bóng như gương, trên không trung tinh hoa điểm điểm, như huyền như thực, đụng tay vào có thể vỡ xuống mà lóe tinh quang. Trong tòa điện lớn không có trang sức xa hoa, chỉ hé ra một cái bàn ngọc thạch, bốn cái ghế dựa. Trên mặt bàn thể nhưng chỉ có một chén trà ngọc bích, cùng với ấm trà không còn nhiệt khí, trung gian còn có một bộ bàn cờ vây, quân đen quân trắng bày bố trên mặt thành một tàn cục.

Điện phòng này vô cùng quen thuộc, đây là tinh điện mà hắn hàng tỉ năm qua vẫn chưa từng rời đi.

Trên đệm hương bồ trong điện có một vị thần nhân khoan chân ngồi.

Tóc dài như mây, nhắm mắt mà ngồi, áo bào trắng ẩn hiện, chính là chân thân của Cự Môn tinh quân.

Đã trở về.

Trong nháy mắt, hắn muốn lập tức quay người rời đi.

Đây là ký ức khi nguyên thần của hắn rời đi. Ấm trà trên bàn còn một nửa tiên trà đã sớm lạnh thấu trăm năm, tàn cục trên bàn cờ cũng đã ở đó năm trăm năm, chỉ còn lại một nước cuối cùng có thể phá giải nhưng hắn vẫn không có đặt xuống quân đen kia. Nếu phá cục, hắn sẽ mất năm trăm năm nữa để bày ra một thế khác.

Ảo ảnh trước mắt như thực, ước chừng tình trạng của tinh điện trên trời cũng chẳng khác gì.

Hắn thậm chí còn không thiết hạ pháp trận phòng hộ ở trong điện, dù sao cũng sẽ không có tiên nhân nào đến bái phỏng. Bởi vậy dù hắn trăm ngàn năm không trở về thì cảnh tượng này cũng không có gì thay đổi.

Thiên Tuyền thở dài một tiếng, bước qua ảo giác. Kính Huyền rất nhanh chuyển biến, hình thành Đế cung trong Yêu thành. Hắn đứng ở cung tiền nguy qua, phía dưới đông nghịt một mảnh vạn yêu thần phục, hô to tên Yêu Đế.

Đưa mắt nhìn lại, bầu trời yêu dị đỏ tươi, toàn bộ Yêu vực như đóng kín, thiên hạ yêu ma quy tụ dưới trướng, ngay cả Kim Sư Hâm Tông kia cũng quỳ gối trong tiền điện, phục tùng cúi đầu.

Không khỏi buồn cười. Chí tôn quyền thế, vô thượng uy nghi, xem ra Huyền Linh bảo kính là pháp bảo thử thách lòng người số một.

Phàm nhân có thất tình lục dục, cầu trường sinh bất lão, cầu phi thăng thành tiên, nhưng cũng không buông được một chữ “dục”.

Đáng tiếc Thiên Tuyền chân thân là ngôi sao, mệnh mệnh hàng tỉ năm cũng chỉ là trong nháy mắt, đối với dục vọng vô cùng lạnh nhạt. Nếu hắn thật trong lòng có mưu quyền thì ngày đó nhập thân Thất hoàng tử đã có thể dễ dàng thành nhân gian chí tôn, cần gì đợi đến lúc này? Yêu Đế hắn cũng sớm không màng, hiện giờ có mặt tại đây cũng bất quá là một trò cười mà thôi.

Thiên Tuyền không nhìn ảo cảnh trước mắt, tiếp tục tiến về phía trước.

Ảo ảnh lần thứ hai biến mất nhưng vẫn chưa tái hóa ảo ảnh lần nữa. Đại khái là Huyền Linh bảo kính nhất thời cũng không tìm thấy sơ hở của hắn, bốn phía là một mảnh huyền quang thấp thoáng. Thiên Tuyền không để ý thêm, cứ bước đi.

Đột nhiên trước mắt một mảnh hắc ám, bên tai vang lên tiếng cười “khắc khắc” cổ quái.

Thiên Tuyền chấn động dừng chân, chợt nhận ra chính mình đứng ở bên vách một mỏm núi đá, kẻ cười quái dị kia chính là lão quái lúc trước bỏ chạy vô tung tích Cửu Anh! Hắn nhất thời không thể kết luận yêu vật trước mắt này là thật hay giả, chỉ đứng tại chỗ âm thầm đánh giá.

Cửu Anh ngẩng đầu nhìn hắn nhưng không trốn, hướng hắn ngoắc ngón tay, chỉ bãi đá phía bên cạnh.

Thiên Tuyền thuận theo nhìn lại, rõ ràng trên đài nằm một người, đúng là Ly Khế!

Trong lòng càng nghi, liền đi qua muốn nhìn cho rõ ràng. Lão quái kia cũng không ngăn trở, mặc hắn tới gần.

Thiên Tuyền tiến đến càng thấy rõ, tâm muốn cứng lại. Nam nhân cao lớn ngăm đen kia bị đặt trên đài như cống phẩm hiến tế, toàn thân trần trụi không một mảnh vải, song chưởng bị dây từng gắt gao buộc chặt trên đỉnh đầu, đôi con ngươi thanh lục thất thần trống rỗng, trên mặt lưu lại vẻ khuất phục. Cả người hắn như rất mệt mỏi không hề có khả năng chống cự, hai chân bị cường ngạnh tách ra hai bên, mở ra đến cực hạn, lộ ra phần lông đen che lấp hạ bộ thậm chí cả bí huyết phía dưới. Cửa huyết sưng tấy đỏ ửng thê thảm như đã bị tàn khốc lăng nhục, mở ra không thể khép lại, từ bên trong không ngừng chạy ra trọc dịch màu trắng cùng với tơ máu, trên chân lẫn bãi đá hắn đang nằm cũng toàn là thứ ấy, mùi vị khắp nơi đều tanh nồng.

Nhất định là giả. Thiên Tuyền dè dặt ngực mình, bởi vì nguyên thần khó có thể điều khiển mà dao động, yêu khí trong cơ thể hỗn loạn lên. Nhưng tình cảnh trước mắt không nhượng hắn an ổn trấn áp, lại không ngừng kích thích hắn.

Cửa Anh lão quái tiến đến bãi đá, khắc khắc cười nói: “Tình quân, khắc khắc... Cần gì giả nhân giả nghĩa? Đây không phải là chuyện ngươi vẫn nghĩ muốn làm với hắn sao? Khắc khắc...” Hắn một bên nói, một bên nâng đùi Ly Khế lên, hai ngón tay có móng tay bén nhọn thật dài sáp nhập bí huyết sưng đỏ, thuận theo dòng đạo mà vào, sau đó dụng lực tách hai bên ra, dần dần khai mở huyết khẩu, đem mị thịt non nớt bên trong hiện ra.

Ly Khế đau đến căng thẳng thân thể, phần eo mạnh mẽ nảy lên một chút, lại bị Cửu Anh một tay ngăn chặn tại bụng, giữ ở trên đài.

“Buông hắn ra!”

Làm sao quan tâm được này là thật hay giả, Thiên Tuyền đã xông về phía trước, băng lăng sắc bén đánh về phía Cửu Anh. Cửu Anh kia khắc khắc cười, lắc mình biến mất.

Thiên Tuyền đang muốn đuổi theo, lại nghe Ly Khế trên đài thở dốc kêu: “Thiên Tuyền... Ta... thật khó chịu...”

Cúi đầu nhìn thấy Ly Khế thần thái cuồng loạn, trong mắt tràn ngập dục niệm.

“Cứu ta... Thiên Tuyền...”

Thiên Tuyền vội vàng xả đoạn dây thừng trên tay hắn, đang muốn xuống dìu hắn nhưng không ngờ lại bị Ly Khế ôm lấy thắt lưng. Tóc đen hỗn độn dụi vào lòng hắn, thanh âm khàn khàn trầm thấp thê lương cầu khẩn: “Thiên Tuyền... Cầu người... ôm ta được không?... Ta khó chịu... thật là khó chịu... A...”

Đây là ảo ảnh sao!?

Hắn cúi đầu nhìn vào thanh lục thú đồng, bên trong hoàn toàn không che dấu chút tình tự nào quen thuộc như thế. Còn có khuôn mặt ẩn nhẫn khổ sở, mỗi khi nhìn đến lại làm lòng hắn đau như cắt.

Thiên Tuyền vô cùng nhẹ nhàng đưa tay vuốt ve khuôn mặt của Ly Khế, ngón tay lưu luyến lướt trên hai hàng lông mày, ánh mắt, sống mũi, cuối cùng dừng lại trên môi, tham nhập vào miệng của hắn. Ly Khế

ngâm vào ngón tay của hắn, dùng đầu lưỡi mút vào, nước bọt theo khóe môi chảy xuống, dâm loạn mà mê hoặc lòng người.

“Ly Khế...”

Ngay lúc hắn phát ra âm thanh, trong chớp mắt nguyên thần như bị một đòn nghiêm trọng, toàn thân pháp lực sụt giảm. Thiên Tuyền thầm kêu không ổn, mọi thứ trước mắt đã biết mất vô tung chỉ có một cổ kính đồng thau. Những ảo ảnh kia thu vào trong kính, vách núi, bãi đá, Cửu Anh, Ly Khế bất quá chỉ là một hư ảo của chiếc gương,

Thiên Tuyền cảm thấy cứng lại, phun ra một búng máu tươi. Mặc dù ngày trước bị Phá Nhật tiên gây thương tích hắn cũng không học máu, không khỏi cười khổ tự biết lần này nguyên thần đã bị tổn thương.

“Thiên Tuyền? Người làm sao vậy?”

Phía sau truyền đến một thanh âm, lang yêu từ sau đỡ lấy cơ thể đang chấn động của hắn, thấy ngực hắn dính máu tươi không khỏi lo lắng, “Người bị thương?!! Rốt cuộc phát sinh chuyện gì?”

Thiên Tuyền giương mắt chăm chú nhìn Ly Khế một lát.

Đúng rồi.

Khuôn mặt cương nghị này làm sao có thể lộ ra vẻ mặt yếu dị kia, hắn cư nhiên bị tâm ma sở hoặc, bị thương là đáng.

Băng linh chim nhỏ ở trên vai Ly Khế hướng lên trời kêu riu rít vài tiếng rồi bay lên hóa thành bụi tán đi. Thiên Tuyền trong lòng kỳ quái, xem Ly Khế khí sắc thần thanh hỏi: “Người... vào đây có gặp được gì?”

Ly Khế lắc đầu, có chút không hiểu: “Ta tiến vào chỉ thấy động vách chật hẹp, sau đó đi theo tiểu tước như người phân phó. Tiểu tước kỳ thật chỉ đi theo người thôi! Lúc người dừng lại thì đứng ở chiếc gương kia một hồi lâu, ta sợ quấy rầy nên đứng phía xa, đột nhiên lại thấy người học máu! Rốt cuộc là làm sao vậy!?”

Thiên Tuyền cảm thấy cả người vô lực. Tuy biết bộ tộc lang yêu có khả năng tị tà, nhưng không thể tưởng tượng được ngay cả ảo giác cũng không làm gì được bọn họ, hiện giờ ngược lại chính mình bị ảo giác mê hoặc, tổn hại nguyên thần.

Thấy hắn không nói, trên mặt lại trắng bệch. Ly Khế không nghĩ nhiều một tay ôm Thiên Tuyền bế lên, xoay người hướng ra ngoài động.

“Chậm đã... Lò luyện thạch còn chưa có...”

“Quan tâm làm cái cái lò thạch quỷ sứ ấy! Người đã học máu rồi!! Cần phải chạy nhanh xuống núi tìm một chỗ chưa thương!” Ly Khế không tranh cãi nhiều lập tức lao ra sơn động. Thiên Tuyền mặc dù cảm giác đáng tiếc nhưng quả thật nguyên thần đã bị thương, ở lại Bát Chu sơn khó mà tránh khỏi liên lụy Ly Khế, đành phải để mặc hắn bế mình xuống núi.

Ở trong lòng lang yêu thật là an ổn, Thiên Tuyền không nghĩ gì, chỉ nhẹ nhàng nói: “Ly Khế, đừng quên xuống núi thu hồi Vi Đà hoa tiên...” Liền khép lại hai mắt, ngừng thở ngủ.

27. Quyển 2 - Chương 6

Biên tập: Graylain

Beta: Mặc Nhiên

Lang yêu mệnh được triển yêu chương

Khởi liệu dục giả thừa hư nhập

Ly Khế một hơi mang Thiên Tuyền hạ Bát Chu Sơn, quay về tiểu xá lúc trước ngủ.

Cửa ộc mở rộng nhưng Ly Khế không có chú ý, hấn đem người hư nhuyển trong lòng ngực ôm vào phòng, nhẹ nhàng đặt lên giường. Thiên Tuyền lúc này vì nguyên thần bị thương, pháp lực tạm mất nên đối với xung quanh mình không hề hay biết.

Lang yêu gấp đến độ vò đầu bứt tai, hấn chỉ theo mẫu thân học được một ít cách sử dụng tiên dược, hơn nữa xưa nay cùng yêu vật ác đấu bị thương cũng ỷ vào chính mình da dày thịt thô, tùy tiện lấy chút dược bôi qua là xong việc. Nhưng hiện giờ Thiên Tuyền thương ở bên trong, hấn đâu biết gì để kiếm được điều trị?

Chỉ còn cách lấy nước lau đi huyết ô trên mặt Thiên Tuyền, một bên tính toán tới chỗ nào để kiếm thầy thuốc. Nhưng lại nghĩ, thân thể này của Thiên Tuyền, thầy thuốc thế gian chỉ sợ tìm không thấy nổi mạch đập, làm sao có cách chữa trị.

Đột nhiên nhớ tới trong lòng ngực còn có Vi Đà hoa, vội vàng mang đến đặt ở trên bàn, đem yêu khí truyền vào. Hoa thân khê run rẩy, bạch y hoa tiên nguyên thần hiện lên thân ảnh, nhúu mày nhìn hấn.

“Vi Đà hoa tiên, Thiên Tuyền bị thương, cầu người cứu hấn!”

Hoa tiên tựa hồ có chút hoang mang, ánh mắt hỗn loạn nhìn về phía giường. Từ lúc nàng nở hoa duy nhất trong đời kia, nguyên thân dĩ nhiên ly tán nhưng được Thiên Tuyền nỗ lực ngưng tụ thu ở trong nhị hoa. Nàng kì thật đã không còn biết mình là ai, chỉ nhớ rõ khi nở hoa sẽ nhìn thấy bóng dáng vĩ ngạn nào đó.

Ly Khế có chút sốt ruột, thô lỗ đem Vi Đà hoa đến bên giường nói: “Người mau chút xem, có biện pháp nào có thể chữa trị vết thương của hấn?”

Hoa tiên vẫn là vẻ mặt thờ ơ, dù là nhìn chằm chằm Thiên Tuyền nhưng mắt lại không có tiêu cự.

Hiện giờ trong này cũng chỉ có Vi Đà hoa tiên là thiên nhân, Ly Khế sốt ruột truyền vào hoa một đại lượng yêu khí. Hoa thân vốn trắng nõn như tuyết bị yêu khí xâm nhập nhiễm thành sắc u lam.

Hoa tiên tựa hồ bị yêu lực kích thích, rốt cuộc cũng quay đầu, hướng Ly Khế mở bàn tay. Trong bàn tay trắng nõn nhỏ bé hiện ra một quả nhỏ màu đỏ sẫm, hình dạng khá kì lạ, trên phi dưới nhỏ, dưới thân lại buông xuống chín nhụy hoa nhỏ.

Nhưng quả này bất quá chỉ là ảo giác, Ly Khế lập tức lĩnh ngộ nói: “Ý của người là tìm loại quả này thì sẽ cứu được hấn phải không? Vậy có thể tìm ở nơi nào?!”

Vi Đà hoa tiên không nói, đưa tay chỉ ra đỉnh núi ngoài cửa sổ.

“Ở đỉnh núi?” Ly Khế hỏi lại nhưng hoa tiên lộ ra vẻ mệt nhọc, chậm rãi biến mất, cánh hoa mở rộng lần thứ hai khép lại, khô kiệt thành một nhúm.

Ly Khế đem hoa kia để lại trên bàn rồi đến bên giường cúi đầu thì thào vào tai Thiên Tuyền: “Thiên Tuyền, ta đi lên núi tìm chút dược quả. Người nếu tỉnh lại không cần xuống giường đi loạn, ta rất nhanh sẽ trở về.”

Kỳ thật tinh quân mê man chưa tỉnh cũng không biết có nghe được không, Ly Khế thương xót lại vì hấn chải lại mái tóc tán loạn, rồi đem hai tay đặt lên bụng. Một tay nắm lên khoát kiếm huyền thiết, vẽ ra một đường cung, lấy yêu lực bản thân thiết lập Yêu Linh chướng bích.

Nhìn lại Thiên Tuyền đang ngủ yên một lần nữa, liền xoay người phóng ra ngoài. Hấn cũng không quan tâm giờ trời vẫn còn sáng mà hóa ra hắc lang chân thân, tứ chi hướng đỉnh núi chạy bay đi.

Hấn vốn sốt ruột, cứ nghĩ trước mắt có Yêu Linh chướng bảo vệ, như ngày trước Chu Nương lợi hại như vậy cũng khó đánh vỡ, nếu có yêu vật đến thì đã có bức tường đó ngăn cản. Nguyên hồn của mình như thế cũng tương tác bị tổn thương, nhưng vậy mới có thể biết được chuyện gì. Tính toán như vậy hấn mới yên tâm lưu lại Thiên Tuyền.

Nhưng mà hấn lại không biết, gần kề có một phạm nhân đối với Thiên Tuyền có tâm tư.

Lại nói phương sĩ Trương Tuế Sinh kia. Lúc trước nghe thấy Y Lê Nhi nói rằng Thiên Tuyền đã rời đi, thần hồn như mất rồi, nghĩ đến không biết được tung tích của diệu nhân, trong lòng liền trống rỗng, nhất thời

cũng không còn lòng dạ nào tu luyện đạo pháp. Ngồi ở tiểu trại ngăn ngơ một ngày, ban đêm đi vào tửu quán uống rượu.

Hắn trước nay là phương sĩ tu tiên luyện tính, ít khi đụng đến tục vật huống chi là rượu chè. Hơn nữa hảo tửu của Nghiêu Hồ Nhĩ tộc làm từ lúa mì thanh khoa, độ rượu rất cao, mới uống hai chén cả mặt hắn đã đỏ ửng lên.

Tùy tiện bỏ lại chút ngân lượng, Trương Tuế Sinh rời khỏi thôn, lấy can đảm từ rượu, chân vấp chân chéo hừ cười đi về phía tiểu xá Thiên Tuyền từng ở qua.

Trong phòng nhỏ không có chút động tĩnh, Trương Tuế Sinh oán giận đập ngã hàng rào Ly Khế vất vả dựng lên, đứng ở cửa lớn tiếng kêu: “Không biết điều!! Hừ! Trương tiên ta cố ý giúp người, là người may mắn chín kiếp! Sau đó dù người có quỳ xuống van cầu ta, Trương tiên cũng không dễ dàng đáp ứng!! Thật không biết điều!”

Ốc xá này vẫn không có nửa điểm âm thanh, Trương Tuế Sinh rống lên một hồi, gió lạnh thổi qua làm hắn tỉnh chút đỉnh, rụt lui bả vai cảm thấy như thế này không ổn liền tính toán trở về núi. Nhưng lúc này bóng đêm đã dày đặc, hiện tại trở về cực kỳ nguy hiểm, lại nghỉ ngủ lại nơi đây một đêm, sáng mai trở về núi tiếp tục tu hành.

Xui xẻo làm sao lại khiến cho hắn gặp Thiên Tuyền tinh quân ngủ say chưa tỉnh!

Ánh trăng chiếu vào Thiên Tuyền đang ngủ trên giường, nhìn qua gương mặt tái nhợt, đôi mắt khép kín che đi khí độ đậm đặc tôn quý xưa nay, lại tạo ra một loại yếu ớt hiếm thấy.

Hắn ở trên giường lẳng lặng nằm, như huyền như thực, Trương Tuế Sinh cơ hồ nghĩ rằng là ảo giác do mình uống rượu say.

Dụi mắt một lần, Thiên Tuyền vẫn chưa biến mất, ngược lại vô cùng chân thật nằm ở kia, Trương Tuế Sinh nhếch miệng mỉm cười.

Quả nhiên là bỏ không được việc thành tiên phải không?

Ha ha! Ha ha ha!!

Trương Tuế Sinh chậm rãi đến gần, trong mắt men say chưa tan lộ ra dục niệm trần trụi.

Ngay lúc hắn đưa chân đến bên giường, một cỗ lôi điện dữ dội đánh ra, xé rách không khí hướng hắn mà tới, vốn là đưa hắn đốt cháy nhưng không hiểu vì sao, mảnh ngọc bội bên hông hắn đột nhiên lóe lên bảy màu sắc hút hết lôi điện kia vào, ngọc bội tức khắc nổ vụn mà Trương Tuế Sinh cũng hoàn toàn không tổn hao gì.

Đáng tiếc Trương Tuế Sinh vẫn còn đang say, hơn nữa não toàn dục niệm nên làm sao chú ý được dị tượng, hắn lão đảo lên giường, ngồi xuống bên cạnh Thiên Tuyền.

“Thiên Tuyền huynh? Thiên Tuyền huynh?”

Hắn thấp giọng gọi, dùng thủ đẩy nhẹ bả vai người nằm trên giường, thấy không có đáp lại lập tức lớn mật, cũng không nghĩ tại sao như thế, chỉ thấy yêu quái đáng ghét tên Ly Khế không có tung tích mà băng thanh diệp nhân này hoàn toàn không chống cự nằm trên giường. Cơ hội trời cho như thế, sao lại không nắm chắc?

Tuy nói trước mắt chưa chắc Thiên Tuyền đã đồng ý, nhưng chỉ cần giải thích việc song tu pháp môn, Thiên Tuyền hẳn sẽ không cự tuyệt. Trên đời ai không muốn thành tiên trường sinh chứ? Đợi khi hai người quan hệ hòa hợp gần bó, cùng lên thiên giới cực lạc, thực quá tuyệt vời rồi!

Trương Tuế Sinh hạ quyết định liền vươn tay cởi bỏ quần áo trên người Thiên Tuyền.

Vừa nghĩ tới chuyện tiếp theo, khổ hạ đã rối loạn một hồi, lực đạo trên tay cũng không khống chế tốt, kéo đứt cúc áo của Thiên Tuyền.

Hì hục đổ đầy mồ hôi ướt cuộc cũng đem quần áo của người trên giường lột ra hai bên, lộ ra cơ thể như ngọc, dưới ánh trăng nhàn nhạt, đúng là trong suốt như tuyết.

Trương Tuế Sinh nhất thời cũng không biết xuống tay ra sao, ngậy người một lát, ngón tay run rẩy mà dưng chạm. Thân thể tuy là lạnh lẽo nhưng trắng mịn như tơ, quả nhiên như hắc tướng tượng vô cùng mỹ hảo. Đi xuống dần, chạm lên nhũ điểm hơi nổi trên ngực, nghĩ nghĩ liền học phòng trung thuật thư (sách dạy làm mấy chuyện... ấy ấy) lấy hai ngón tay kẹp lại, vuốt ve, lúc dưng sức ần, nẩy lên lại đề xuống, cứ như thế, nhũ thủ vì bị đùa giỡn ửng lên như hoa anh đào, so với bên kia sưng hơn một chút.

Trương Tuế Sinh như thế tùy tiện, xoa bóp đem phòng trung thuật thư thực hiện thân thể Thiên Tuyền. Tuy rằng không được nửa điểm đáp lại, cũng cảm thấy được cả người nóng lên, sóng nhiệt tụ lại dưới đan điền. Trương Tuế Sinh không khỏi vui mừng, âm thầm đoán rằng là dưng chạm đã đúng với pháp môn, gầm nhẹ một tiếng rồi nhào tới...

Lúc này, Ly Khế hoàn toàn không biết gì, đang ở trên đỉnh núi chạy như điên trong gió tuyết, nơi nơi tìm kiếm hồng quả Vi Đà hoa tiên đã chỉ. Khắp núi quả rất nhiều, cũng có không ít thảo dược quý hiếm, nhưng lại không có vật hắc muốn tìm. Ly Khế đã chạy chừng hai canh giờ, chưa từng dừng lại nghỉ khắc nào, đáng tiếc dù hắc có dỡ cả tảng đá lên, cũng không sao tìm được được quả màu đỏ kia.

Song hắc vẫn không từ bỏ, từ đỉnh núi chạy đi chạy lại nhiều lần, bộ lông trên người đã ướt đến hỗn độn, có mấy lần suýt nữa rơi xuống vách núi. Hắc tuy là lang yêu nhưng không có Vân Thể thuật như Thiên Tuyền, nếu thật té xuống tuy không chết nhưng cũng trọng thương.

Mắt thấy trăng đã lên cao, Ly Khế trong lòng vô cùng sốt ruột, thất vọng nhện không được hướng lên trời điên cuồng gào thét.

“Gào như vậy làm gì?”

Âm thanh lạnh như băng ở phía sau hắc vang lên, Ly Khế chấn động vội vàng xoay người lại. Một thanh y thần nhân đứng ở trên không trung trắng màu tuyết, mắt sáng như điện, dáng thẳng như tùng, cũng không biết đến lúc nào, vô thanh vô thức đến cả Ly Khế cũng không phát hiện được mấy may.

Ly Khế nhận ra người này, chính là người ở ngoài động núi Thái Mỗ mạnh mẽ muốn đem Thiên Tuyền trở về Thiên đình, Tham Lang tinh quân – Thiên Xu.

Thiên Xu thân hình cao lớn, hơn nữa khí thế bức nhân, như lưới kiếm được rút ra khỏi vỏ không còn bị thu liễm. Lệ sát đáng lý không nên có ở thần nhân lại kết hợp hài hòa với tiên khí cường đại của hắc, tạo thành Tham Lang tinh quân lãnh khốc vô tình.

Lang yêu không biết hắc đến có ý gì, nhưng nhớ rõ hắc lúc ấy không nể nhân tình chia rẽ hai người bọn họ, nhất thời bộ lông dựng thẳng, nhe nanh hàm hè.

Trong gió tuyết, nhất thần nhất lang trừng nhau giương cung bạt kiếm.

Chính là Thiên Xu thủy chung lại không thấy ra tay.

Tham Lang tinh đứng đầu Thất Huyền, cũng là đại hung họa tinh. Tuy có pháp lực vô thượng có thể khống chế thiên hạ quần yêu, nhưng tính cách cao ngạo cực đoan, tuân thủ nghiêm ngặt Thiên đạo không chút kẻ hở. Đối với chuyện Thiên Tuyền tinh quân cùng yêu nghiệt giao hảo vốn vô cùng tức giận, vừa biết được liền lập tức hạ phạm muốn mang hắc về.

Lúc ở trên mây nhìn thấy lang yêu này, vốn muốn diệt trừ hắc luôn, nhưng lại thấy hắc ở đỉnh núi bôn ba xuôi ngược vì tìm tiên dược giải cứu Thiên Tuyền, mấy lần gặp nguy hiểm nhưng vẫn ngoan cường, không làm mất một thân trung liệt.

Thiên Xu mặc dù căm ghét yêu vật nhưng cũng không phải là người vô lý nên vẫn chưa xuống tay. Nếu không thì lấy tình trạng của Ly Khế hiện giờ, làm sao có thể chịu được một chỉ lực của vị tinh quân đã từng cầm cổ Yêu đế này.

“Vật ngươi muốn tìm ở Cửu thiên chi ngoại, không thuộc về trần gian đâu.”

Thanh âm băng lạnh của Thiên Xu làm cho Ly Khế cả người chấn động, nguyên lai Vi Đà tiên tử chỉ phương hương không phải là đỉnh núi mà là không trung! Hắc chỉ là một lang yêu, làm gì có khả năng đến Cửu thiên chi ngoại để tìm được quả cứu mệnh kia?

Thất vẻ mặt tuyệt vọng của hắn, Thiên Xu vẫn lạnh lùng hừ lạnh một tiếng xoay người, đạp không phi thăng, liền một lát đã không thấy bóng dáng.

Ly Khế cực kỳ tuyệt vọng, nhưng khi nhìn lại đã thấy dưới mặt đất đầy băng tuyết có hai quả dược màu đỏ thắm giống như đúc tiên tử đã miêu tả, hình dạng trên tròn dưới thon, chín nhụy hoa tím lại lộ ra hương khí trắng nhàn nhạt vô cùng kì diệu.

Hắn cũng không nghĩ lại, cầm lên hai dược quả hướng về phía chân núi phi nước đại mà chạy.

28. Quyển 2 - Chương 7

Biên tập: Graylain

Beta: Mặc Nhiên

Phượng điệp hóa yêu si sâm hứa

Mộng tỉnh huyền diệt đồ hí hư

Ly Khế phi nước đại một đường không đến nửa canh giờ đã trở lại tiểu xá. Trong đầu chỉ mong đem dược quả cho Thiên Tuyền trị thương, nhưng khi vừa bước vào cửa, lại nhìn đến Trương Tuế Sinh đang nằm trên người Thiên Tuyền.

Trương Tuế Sinh kia cũng xui xẻo. Hắn tự tìm kiếm song tu pháp môn trong phòng trung thật thư, nhưng trong này lấy thu nhận lương bồi làm trọng, hút thuần dương chi tinh của đối phương mới có hiệu quả. Nhưng vô luận hắn đùa nghịch thân thể Thiên Tuyền như thế nào, thì kia cơ thể cũng chỉ là một xác chết vô tri vô giác, làm sao có được nửa điểm phản ứng.

Nếu là người khác, đáng lẽ đã sớm phát hiện toàn thân Thiên Tuyền lạnh như băng, cũng không có nhịp tim đập, nhưng Trương Tuế Sinh một thân say rượu, suy nghĩ không sáng suốt, chỉ muốn đối phương bằng cơ ngọc cốt cơ còn hơn nữ tử kia, chưa từng để ý đến những điểm quái lạ.

Mà hắn không cảm lòng để mình phí công vô ích mà người khác được lợi, trong đầu luôn nghĩ rằng mình tu tiên đã lâu, tu vi hắn là so với người chưa nhập đạo như Thiên Tuyền cao hơn nhiều lắm, nên chỉ lấy thân mình mê muội cho đi, đối phương thu được lợi rồi sẽ không cùng hắn tu tiên thì không phải lợi bất cập hại sao?

Vì vậy loay hoay hơn nửa canh giờ, vẫn ngoan cố muốn làm Thiên Tuyền phản ứng.

Rốt cuộc cuối cùng khó có thể nhịn được dục niệm, cho dù Thiên Tuyền không phản ứng thì hắn vẫn cứ làm tới! Liền tách hai chân Thiên Tuyền ra, đem vật bán nhuyễn dưới khổ hạ vuốt ve vài cái làm cho nó trở nên cứng rắn một chút, sau đó đưa vào mật huyết. Thế nhưng dưới ánh trăng u ám nhìn không rõ, cố sức mấy lần cũng không vào được, gấp đến độ mồ hôi đầy đầu, căn bản không nghe được tiếng vang từ cửa truyền tới.

Đột nhiên một tiếng sói tru như sấm nổ vang rền, Trương Tuế Sinh cuống quýt nhìn lại, chỉ thấy một bóng đen đột ngột bỏ đến, chưa kịp chống cự, cổ họng đau xót, lập tức bị tha xuống giường, ngã trên mặt đất.

Nghe được ở nơi cổ họng có tiếng hằm hừ của dã thú, “Hừ hừ—” rung động, còn có hô hấp nóng cháy ẩm ướt của thú tính.

Trương Tuế Sinh trừng lớn hai mắt, trong bóng đêm nhìn thấy một đôi mắt thanh lục ánh lên hung tàn, quái vật đè trên người dị thường to lớn. Hắn kinh hoàng lúng túng muốn giãy dụa đẩy ra, lại cảm giác hai vai sớm bị trảo nhọn đâm thủng ghim trên mặt đất. Cổ họng vừa đau vừa nóng, một lượng lớn chất lỏng nóng chảy qua cổ rơi xuống đất.

“Ách... ách...” Trương Tuế Sinh sợ tới mức hồn phi phách tán, tứ chi mềm nhũn ra, há to miệng muốn kêu cứu nhưng âm thanh tựa như bị nghẹn lại ở cổ họng, chỉ còn phát ra những tiếng yếu ớt.

Quái vật kia cử động, Trương Tuế Sinh cảm thấy được cổ họng bị ngậm chặt, thân thể bị mạnh mẽ tha ra khỏi phòng, mùi máu cũng càng ngày càng đậm.

Ngoài phòng ánh trăng sáng hơn, hắc rôt cục cũng thấy rõ ràng hình dạng của quái vật kia. Đó là một con cự lang màu đen, lớn như sư tử, răng nanh trắng sáng sắc nhọn, nhãn đồng màu xanh phát sáng, tấn lộ thú tính hung tàn. Bộ dáng dữ tợn khiến Trương Tuế Sinh sợ đến nỗi làm ướt quần, mùi khai của nước tiểu cùng với máu hỗn trộn đến gay mũi.

Cự lang đem Trương Tuế Sinh ra khỏi phòng, ném xuống mặt đất.

Trương Tuế Sinh hoảng sợ cố gắng dùng hết sức bò lên, mong muốn bỏ chạy. Nhưng nghe thấy một tiếng tru dài, một chưởng quét tới đánh hắc bay hơn hai trượng, lăn vài vòng quỳ rạp trên mặt đất không hề nhúc nhích.

Lúc này ở trước người Trương Tuế Sinh bỗng cuộn cuộn nổi lên một dải ánh sáng bảy màu, một nữ tử xuất hiện che trước mặt cự lang.

Nàng một thân phong cách của Nghiêu Hô Nhĩ tộc, chính là Y Lê Nhi!

Y Lê Nhi tuy vẻ mặt sợ hãi, nhưng vẫn run rẩy mở ra song chưởng ngăn cản đường đi của cự lang: “Van cầu người... Đừng giết hắc... Tuế Sinh đại ca hắc... chỉ là nhất thời hồ đồ...”

Nhưng trong mắt cự lang hoàn toàn không có nhân tính, chỉ còn lại hung tính cuồng bạo.

Y Lê Nhi hai mắt rưng rưng, diêm đạm đáng yêu lại kiên trì không lùi bước: “Ta không thể... ta không thể để cho người giết Tuế Sinh đại ca...” Liền thấy trên người nàng phát quang hừng tịnh, sau lưng đột nhiên huyền hóa ra một đôi cánh bướm nhiều màu thật lớn, khi vỗ cánh tràn ngập quang hoa lưu ly, vô cùng sáng lạn.

Gặp cự lang từng bước tiến sát, Y Lê Nhi giương cánh lên, xuất hiện một làn bụi mù lân phần nhạt màu. Lân phần này nhìn mềm nhẹ vô hại, nhưng vừa lúc có một con chuột đồng đi qua, tò mò ngẩng đầu ngửi ngửi, nhất thời tứ chi bất động ngã xuống đất.

Chính là cự lang kia dù bị tăng lân phần vây quanh vẫn đứng sừng sững như trước. Thân thể nó run nhẹ lên, đem bụi phần dính trên lông giữ xuống.

Y Lê Nhi cũng hiểu được lang yêu có khả năng tị độc, lân độc trên cánh nàng có lợi hại đến cỡ nào cũng không thể làm gì được.

“Van cầu người, Ly Khế đại ca!”

“...”

Cự lang cuối cùng dậm chân, nói ra tiếng người: “Cút ngay.”

Y Lê Nhi lắc lắc đầu: “Không. Ly Khế đại ca, người không thể giết hắc. Hắc tuy có mạo phạm Thiên Tuyên đại ca, nhưng tội thật không đáng chết!”

Lang yêu lại tới gần từng bước: “Kẻ vũ nhục Thiên Tuyên. Phải chết.”

Y Lê Nhi thê lương khóc, dẫn theo tuyệt vọng: “Người là yêu, hắc là nhân. Nếu người giết hắc là xúc phạm tới giới luật của trời! Nhất định sẽ gặp Thiên phạt!”

“Vậy thì chịu Thiên phạt, có gì đâu.” Lang yêu đã mất đi tính nhân nại, hơi thở nặng nề khó phân biệt tiếng: “Hôm nay... Thê không thể buông tha người này. Người tránh ra.”

Y Lê Nhi nhìn thấy lang yêu không chịu thoái nhượng, nếu nàng ly khai thì sẽ vô sự nhưng phía sau chính là người nàng thương.

Mặc dù hắc thủy chung không có yêu nàng, nhưng nàng cũng thủy chung không thể để hắc bị lang yêu xé thành mảnh nhỏ.

“Thực xin lỗi, Ly Khế đại ca...” Nàng niệm động chân quyết, ánh sáng ngũ sắc từ trong cơ thể nàng phát ra, đem toàn thân Y Lê Nhi phát sáng đến cực hạn, cuối cùng nổ tung!

Ánh sáng ngũ sắc bắn ra tứ phía, nhảy mất chiếu sáng khắp chân núi...

Sương sớm từ trên lá cây chảy xuống, đọng lại trên mũi của cự lang.

Lạnh lẽo khiến nó tỉnh lại.

Hắc lang đứng lên từ trong bụi cỏ, ngẩng đầu nhìn tia nắng ban mai chiếu ra từ mắt trời ánh kim quang, làm những giọt sương như đá quý lấp lánh treo trên cây cỏ. Nó nhớ tới chuyện tối hôm qua.

Y Lê Nhi nguyên là một con Phượng Điệp yêu. Lần đầu tiên gặp bọn họ đã sớm nhìn ra chân thân của Y Lê Nhi, nhưng Thiên Tuyền không phản ứng, Ly Khế thấy nàng không có ác ý nên cũng mặc kệ. Hơn nữa giữa tiên yêu với nhau thì đó cũng là bình thường, không cần phải vạch trần. Chính vì vậy mới lưu lại mầm họa.

Nó rung lên giữ đi sương sớm trên người, niệm động Huyền Hóa chú thuật, lại phát giác yêu khí trong cơ thể đã bị phong ấn không thể thi triển. Xem ra điệp yêu kia vì cứu tên phạm nhân tham ác mà không tiếc pha hủy nguyên đan, thi hành cấm chú. May mà điệp yêu này chỉ muốn tạm thời ngăn cản hắn, vì vậy thời hạn chú thuật chỉ chừng hơn một ngày, qua thêm nửa ngày hắn sẽ được cởi bỏ.

Quay đầu nhìn bốn phía, lại thấy không xa vẫn còn tên ác nhân nằm đó.

Hắc lang thông thả bước qua. Cỏ bên người Trương Tuế Sinh có một mảnh ngũ sắc nhỏ, dưới ánh sáng mặt trời trong sáng đẹp đẽ như ngọc. Phượng Điệp thật quá yếu ớt. Thế gian mặc dù có rất nhiều nhưng lại vạn năm khó khăn mới trở thành yêu được. Khi hóa tẫn trăm năm tu vi, còn lại Phượng Điệp xác. Theo truyền thuyết chỉ cần ăn vào một mảnh liền có thể thành tiên thăng thiên, không nhập ngũ hành, không xuống đi ngục.

Trương Tuế Sinh kia vọng si thành tiên cuối cùng cũng không thể lấy được vật ấy.

Xương sườn trước ngực hắn đã gãy hết, đâm vào nội tạng, nơi cổ họng cũng đã rách ra chảy hết máu, hai mắt vẫn trừng lớn không tin được nhưng đã chết từ lâu.

Nhất nhân nhất yêu này cũng không biết làm sao gặp gỡ mà điệp yêu lại cuồng dại như vậy, cam nguyện hy sinh cả tính mạng.

Trương Tuế Sinh chặt vật tu tiên, lại thủy chung không biết mình đã sớm có yêu tinh trăm tuổi bầu bạn.

Hiện giờ hết thảy như mộng đã tỉnh, trong nắng sớm không còn gì mờ昧, chỉ còn chút tiếc nuối.

Hắc lang tuy là cực hạn Trương Tuế Sinh đề tiện, nhưng vì Y Lê Nhi đã hi sinh tính mạng đổi lấy nên cũng không hủy thi để trút giận, liền xoay người đi vào phòng.

Trong phòng cũng là một đồng hỗn độn, vết máu kéo lết từ phòng ra ngoài phải nói vô cùng đáng sợ, chỉ còn lại trên giường là sạch sẽ.

Hắc lang tìm kiếm khắp nơi, rồi trở về hai đực quả màu son từ trong góc, nửa người ở bám vào mép giường, cẩn thận đem đực quả bỏ vào miệng Thiên Tuyền.

Đực quả tiên giới quả nhiên thần kỳ, vừa đưa vào miệng không cần nước đã hóa thành nước chảy xuống cổ họng. Một lát sau, cơ thể suy yếu của Thiên Tuyền rốt cuộc cũng có động tĩnh, tiên khí tựa hồ cũng chậm rãi khôi phục lại.

Hắc lang lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, hạ mắt nhìn thấy cơ thể bị xâm phạm kia, cảm thấy ảo não rồi tự trách mình nhất thời sơ ý, cứ nhiên rời khỏi Thiên Tuyền làm phạm nhân đề tiện kia thừa nước đục thả câu... Chỉ nghĩ đến đây, liền bực bội trở lại.

Cơ thể ngọc bạch bị lưu lại những dấu xanh tím ngứa mắt, nhịn không được vươn đầu lưỡi liếm, muốn liếm đi dấu vết kia. Nhưng lưỡi của sói rất thô ráp, không những không xóa được vết tích, ngược lại còn làm ửng đỏ làn da trắng nõn, như muốn chảy máu.

Bất quá cũng là che lấp bớt dấu vết kia, lang yêu vừa lòng đi ngồi xuống đất, thuận tiện chỉnh lại bộ lông đen lộn xộn của nó. Lúc này mới phát hiện cả người nó đem qua bên ba đã trở nên loạn thất bát tao, rối rắm thành đống.

Thiên Tuyền quần áo cũng một mảnh lộn xộn, lang yêu vốn định hóa về hình người nhưng bất đắc dĩ chịu cảm chú không thể vận dụng yêu lực, móng vuốt đưa lên lại làm dơ bẩn y phục của hắn.

Nó bây giờ mới nhận ra trên bộ lông đen rậm của mình dính đầy vết máu và bùn đất, vội vàng thu móng vuốt về.

Không thể để mình làm dơ Thiên Tuyền.

Hắc lang xoay người hướng dòng suối phía ngoài chạy đi, một cái lặn xuống mặt nước lạnh như băng.

Sáng sớm ở trên núi, cho dù ở cuối hạ cũng rét lạnh, tuyết chảy từ trên núi đổ xuống làm nước lạnh vô cùng, cóng lạnh đến mức làm răng của nó va vào nhau, nhưng nó vẫn chịu được, để nước trôi gột rửa thân thể, mang hết dơ bẩn đi.

Đến khi lên bờ, tứ chi nó muốn đông cứng hết.

Hắc lang quấy người bắn hết nước mưa ra khỏi lông, thở hừ hừ tỉnh đi về thì đột nhiên cảm giác được hơn trăm dặm có yêu khí tới gần, yêu khí bá đạo vô cùng quen thuộc! Chính là Sư yêu Hâm Tông kia!

Lang yêu trong lòng biết không ổn, Hâm Tông kia nhất định truy tung mà đến. Bây giờ nó đã bị phong ấn yêu lực, so với một con dã lang bình thường không khác là bao nhiêu, căn bản không thể bảo hộ chu toàn cho Thiên Tuyền. Thiên Tuyền dù đã ăn vào tiên quả nhưng vẫn chưa thức tỉnh, mà khi tỉnh lại cũng không biết có thể hồi phục được bao nhiêu công lực, trong khi Hâm Tông chắc chắn không đến một mình.

Yêu khí đã tiến đến trong vòng trăm dặm, vô cùng cấp bách. Lang yêu biết nếu không nhanh ly khai sẽ đem bầy yêu dẫn đến đây.

Nó quay đầu nhìn về phía tiểu xá, cắn răng lại, nhắm hướng đông chạy đi.

Chỉ một lát sau, đỉnh núi phía nam tràn ngập yêu khí, như nước lũ thôn tính khắp dãy núi. Bỗng nhiên ở phía đông xa xa truyền đến một tiếng sói tru cao lẹ, thanh chấn khắp nơi như đe dọa.

Yêu khí lập tức chuyển hướng, nhắm phía đông cuốn đi.

29. Quyển 2 - Chương 8

Biên tập: Graylain

Beta: Mặc Nhiên

Sư yêu thiêu tẩn lưu huyết xỉ

Tinh quân chấn nộ hóa xích diêu

Sau giờ ngộ bỗng nhiên có một trận dông tố, khi Thiên Tuyền tỉnh lại, quần áo trên người đều bị mưa tạt từ cửa sổ làm cho ướt nhẹp.

Hắn ngồi dậy, cảm giác được trong cơ thể lực lượng dồi dào, căn bản không giống như từng bị thương nặng. Giống như thể nguyên thần cùng thân thể dung hòa vào nhau, như tái sinh lại.

Thậm chí có một chút cảm giác khác thường.

Ví dụ như, rét lạnh.

Thiên Tuyền cúi đầu, nhìn thấy cơ thể lộ ra bên ngoài, quần áo lộn xộn.

Giọt nước lạnh leo bắn vào trong ngực, chảy xuống có chút cảm giác lạnh cóng, cảm xúc kì lạ lại quen thuộc, làm cho hắn kinh ngạc. Thân thể này tại sao lại có tri giác?

Nguyên thân cùng thân thể giao hòa như thế căn bản không giống như một thi thể bị mượn mà là một bản thể bình thường.

Thật là kì quái. Rồi lại ngửi được mùi máu tươi trong không khí, quay đầu liền thấy trên mặt đất có một vệt máu dài kéo ra ngoài phòng.

Khi Thiên Tuyền xuống giường bước xuống đất, nháy mắt quần áo trên người đã hoàn toàn bình thường. Hắn theo vệt máu tìm kiếm thấy được thi thể của Trương Tuế Sinh ở bãi đất hoang ngoài phòng, còn có xác Phượng Điệp vỡ vụn. Niệp chỉ tính toán, dù chưa rõ ràng hết tình cảnh nhưng cũng coi là hiểu được. Trương Tuế Sinh mơ ước tiên đạo, muốn mượn thân thể tu luyện song tu nhưng lại không biết bản thân mệnh bạc như tờ giấy, nếu không có Phượng Điệp tiên ở bên bảo vệ thì sớm đã chết từ lúc thử đan chế thuốc rồi. Hiện giờ lại phạm tiên đạo, dù có là Điệp tiên cũng khó bảo toàn được.

Diêm Vương hạ lệnh, bắt quá chỉ mượn tay Ly Khế đem mệnh hắn đi.

Nhưng mà Phượng Điệp yêu chân thành thánh thiện này lại không thể đắc thiện quả, khiến người không khỏi thở dài.

Thiên Tuyền thoáng động tay áo, mặt đất mở ra đem thi thể Trương Tuế Sinh nuốt vào rồi cúi xuống nhặt lên từng mảnh vỡ vụn của xác Phượng Điệp, rảy lên người Trương Tuế Sinh, sau đó rời đi. Ở phía sau hắn, huyết động bị bùn đen lục thảo bao trùm, không cách nào tìm ra được nữa.

Ly Khế...

Yêu khí của lang yêu không hiểu sao đã biến mất.

Thiên Tuyền lập tức niệm khởi pháp quyết, thúc dục nguyên linh trong cơ thể. Khi ở Yêu vực hắn đã đem một chút nguyên thần chi tinh để vào trong vai trái Ly Khế, hiện giờ muốn dùng nó để xác định vị trí của lang yêu. Đợi một hồi lâu mới cảm thấy được một chút manh mối, rất khó nắm bắt.

Ở sườn đông.

Thiên Tuyền dùng Kinh phong vân thể thuật di chuyển đến khoảng cách nơi đó mười dặm phát giác một mảnh phế tích.

Nơi này xem ra vốn là đồng cỏ, nhưng hiện giờ cỏ cây khô héo, bị đốt thành một mảnh đất khô cằn. Phụ cận dày đặc yêu khí, chướng khí không tan, xác nhận ở đây từng có rất nhiều yêu vật tụ tập.

Mong manh tinh nguyên kia nằm ở giữa bãi đất khô cằn.

Hắn đi đến, nhìn thấy tinh mang một nửa nằm trong một khối huyết nhục mơ hồ.

Trên mặt đất khô cằn, có một bãi máu đã khô cạn.

Nhưng trên vũng máu kia, còn lại một chiếc răng nanh, chiếc răng còn dính máu thịt, chỉ sợ là trực tiếp từ miệng nhổ ra.

Thiên Tuyền cảm thấy tim co rút nhanh, hô hấp cũng trở nên khó khăn.

Hắn nhặt lên chiếc răng nanh còn dính đầy máu, trước mắt như có thể nhìn thấy được hắc lang từng uy phong lẫm lẫm bị bảy yêu vây khốn. Thế nhưng một mình không đánh lại số đông, cuối cùng bị áp trên mặt đất, cùng vô số vết thương trên người, máu tươi nhỏ giọt chảy đầy đất, mặt đất khô khốc hấp thu nhiệt huyết lưu lại một mảng dấu vết. Lợi trảo vạch ra da thịt trên bả vai hắn, đem tinh quân tinh nguyên trong cơ thể móc ra vứt trên mặt đất. Có điều đàn yêu quái tàn khốc vẫn chưa chịu bỏ qua, móng vuốt bốn phương tám hướng đem lang yêu ghì xuống mặt đất, banh miệng lang ra, hung ác nhổ xuống một chiếc răng...

Tiếng sói tru thê lương giống như vẫn quanh quẩn ở bốn phía sơn cốc, Thiên Tuyền nhắm mắt lại, không làm sao tìm hãm được nhịp tim đập nhanh như thế này.

Tử sắc áo bào ngược gió mà bay, một cổ ám sắc theo trên người hắn chậm rãi chảy ra, càng lúc càng mạnh mẽ, chỉ khoảng nửa khắc đã như khói đen bao phủ khắp phế tích.

Yêu lực mang theo khoái cảm hủy diệt, hấp dẫn nguyên thần của hắn.

Những yêu nghiệt này, tổn thương Ly Khế!

Giết—

Thiên Tuyền nắm chặt tay lại, cảm giác được đau đớn khi răng nanh sắc bén đâm vào lòng bàn tay.

Thật đáng mỉa mai, sau khi nguyên thần của hắn cùng thân thể này cộng dung, cảm giác đầu tiên cảm nhận được, lại là đau đớn.

Ranh nạnh giống như mang độc, đau đớn mãnh liệt theo trong lòng bàn tay chạy vào trái tim rồi tràn lan ra toàn bộ cơ thể.

Khó có thể mô tả, cũng không thể ngăn chặn.

Nhưng mà đau đớn này cũng nhắc nhở hắn, đau đớn của Ly Khế, so với hắn còn hơn trăm ngàn lần.

Mà hắn, hiện giờ vẫn không biết tung tích!

Nhận thấy hắc vụ muốn hướng lên trời lập tức bị thu liễm trở về cơ thể, Thiên Tuyền mở lại hai mắt, vẫn như trước trong suốt bình tĩnh.

Đối phương mang đi Ly Khế, lại lưu lại răng nanh làm dấu chắc chắn có ý đồ.

Kẻ đó là ai?

Yêu vật nào như thế bạo ngược, ra tay tàn nhẫn với Ly Khế như thế?

Thiên Tuyền xé xuống một mảnh ống tay áo, đem răng nanh cẩn thận gói kỹ rồi cất bên người. Cúi xuống cầm lên khối máu thịt trong tay, hắn phát giác tay của mình cứ nhiên có chút run rẩy.

Đây là miếng thịt bị xé ra khỏi vai của lang yêu...

Hắn thoáng nhắm mắt, thật vất vả ổn định lại cảm xúc, nâng lên tay phải niệm động pháp chú. Mông manh tinh nguyên phát ra hà quang bao lấy huyết nhục, đợi hắn buông cả hay tay đã hóa ra một con điều hầu màu đỏ.

Xích điều vỗ cánh bay lên trời, hướng phía đông nam kêu to vang vọng.

“Hắn ở bên kia sao?”

Thiên Tuyền nhẹ hỏi, xích điều kia ứng hòa kêu vang rồi hạ xuống bên vai trái của hắn.

Đang muốn cất bước, lại bỗng nhiên cảm thấy yêu khí xuất hiện trong vòng trăm dặm, hơn nữa là yêu khí của một con duy nhất.

Thiên Tuyền cũng không né tránh, đứng tại chỗ đợi đối phương tới gần.

Qua nửa khắc, trên đỉnh núi truyền xuống tiếng hổ rống, vang vọng núi rừng. Lập tức có một con bạch ngàch hổ trong rừng chạy ra, nhào đến trước mặt Thiên Tuyền. Thân hình nó khổng lồ, trong mồm to đồm rực khiến cho người ta sợ hãi.

Nhưng Thiên Tuyền không những chẳng sợ, lại lạnh lùng nói: “Xích Hạp, ngươi tới thật quá muộn.”

Ngữ khí của hắn không chỉ băng lãnh, còn ẩn chứa một loại uy nghiêm đáng sợ.

Hai mắt tối đen không giận mà uy, một góc áo bào bị xé rách rung động theo gió, tàn phá lại tà mị, trên vai còn có một con đại điều đỏ đậm dị sắc. Con điều hầu kia bỗng nhiên ngẩng đầu kêu vang, liền thấy băng sương khí tức của Thiên Tuyền từ dưới chân tỏa ra.

Lão hổ tứ chí rét run, vội vã hiện ra hình người.

Không nhìn thấy Ly Khế mà trong vòng trăm dặm yêu khí vẫn thịnh liên biết không ổn, Hiện giờ thấy Thiên Tuyền buồn bực, bằng sương hình thành lửa giận, mâu thuẫn nhưng lại vô cùng uy nghi, lão hổ trong lòng cũng là kinh sợ: “Thủ lĩnh, Ly Khế đã bị bắt đi rồi sao?”

Thiên Tuyền không trả lời.

Nhưng sự thật đã rõ, Xích Hạp vội vàng quỳ xuống đất thỉnh tội: “Thủ lĩnh thứ tội! Thuộc hạ vừa nghe đến Hâm Tông dẫn theo đại bầy yêu quái đến tìm các người, lập tức cũng vội đuổi theo! Nhưng vẫn chậm một bước... Xin lĩnh trách phạt!”

“...”

Thiên Tuyền nhìn chằm chằm hổ yêu một lát, nhìn đến Xích Hạp lạnh cả sống lưng, bộ lông muốn dựng thẳng.

Cho tới bây giờ chưa thấy con người đậm mật này lộ ra cảm xúc gì, nhưng hôm nay mới biết, vị tinh quân vô thượng thần uy này thật ra là một thanh kiếm trong vỏ.

Chọc giận hấn, thiết tưởng sẽ không sống nổi.

Giống như đỉnh núi băng tuyết, ngày thường nhìn vẫn bình thản, một khi sụp đổ lại nhấn chìm hết thảy!

May mắn Thiên Tuyền vẫn còn bình tĩnh, cũng hiểu được chính mình là giận cá chém thớt, chậm rãi thu lại sương khí hỏi: “Người nói kẻ đến là Hâm Tông?”

Xích Hạp vội vàng gật đầu: “Không sai, chính là Hâm Tông! Vừa tháng nay Hỏa Thiềm Đồng Tử bí mật chấn chỉnh yêu ngũ, thuộc hạ vốn tưởng bọn họ công kích thôn trang, nhưng sau khi nghe ngóng lại thì biết được bọn họ muốn ra khỏi Yêu vực, hướng Tây Bắc mà đi!”

“Người làm sao biết được bọn họ muốn tìm ta?”

“Chính do Ly Khế nửa tháng trước đưa thư báo, thủ lĩnh cùng hần ở Tây Bắc vùng phụ cận Bất Chu sơn tạm cư, phân phó thuộc hạ tìm kiếm luyện đan bí tịch, có chút phát hiện thì lập tức đưa lại. Cho nên thuộc hạ đoán Hâm Tông vì tìm kiếm thủ lĩnh mà đi.”

Nghe Xích Hạp vô tình nói một lời, Thiên Tuyền cảm thấy trong lòng chua xót. Hần đối với luyện đan thuật kỳ thật hoàn toàn không có hứng thú, bất quá nhất thời tùy hứng giải trí mà thôi, không thể tưởng được Ly Khế lại như thế tiêu phí tâm tư, vì hần mà tìm kiếm sách.

“Ly Khế...”

Hắc lang yêu hiện giờ vẫn trong hiểm cảnh, hần hận không thể chấp cánh bay đến. Rõ ràng đã biết địch thủ là Hâm Tông Yêu Sư, nhưng chỗ hần ẩn nấp lại không rõ.

Hần tuy có Xích điều dẫn đường, nhưng vị trí xác thực vẫn chưa biết, liền hỏi Xích Hạp: “Người có biết nơi Hâm Tông ẩn thân?”

Xích Hạp lắc đầu: “Thuộc hạ không biết.”

Thiên Tuyền nhíu mày, rồi lại nghe thấy hần nói: “Thủ lĩnh cứ để đám thử yêu điều tra, chúng đạo hạnh tuy không cao, cũng không có năng lực đặc biệt nhưng tộc đàn phân bố rộng có thể thu nhặt tin tức, phái bọn họ đi tìm rất nhanh có thể có tin tức!”

Đợi Thiên Tuyền cho phép, Xích Hạp gầm lên một tiếng, không đến nửa khắc, liền gặp một cái hồ nhỏ được đào lên, một con chuột bị như mèo chui ra từ bên trong. Nó mặc dù không thể hóa ra hình người nhưng nhân ngôn rất rõ ràng, nghe thấy nó hành lễ nói: “Thuộc hạ có mặt, chờ đợi Đại thủ lĩnh sai phái!”

Xích Hạp nói: “Người hãy đi thăm dò hành tung của Hâm Tông. Một khi tìm được tức tốc đến bẩm báo! Sự tình khẩn cấp, không thể chậm trễ!”

Hồi thử yêu vội vàng gật đầu đáp: “Trước kia cũng nhờ có Ly Khế phó thủ lĩnh hạ thủ lưu tình tha cho tiểu nhân. Lần này nhất định sẽ đem hết toàn lực ra tìm mới không hổ thẹn!” Dứt lời chít chít một tiếng rồi chui vào hầm ngầm mà đi.

Yêu vật phụ cận không dám tới gần đều trốn trong núi, cùng thú vật trong ngọn núi này cũng bị dọa đến bỏ chạy tứ phía, Thiên Tuyền biết không thể lưu lại đây lâu tránh gây phiền toái, còn sẽ liên lụy đến tiểu thôn của Nghiêu Hồ Nghi tộc, liền phân phó Xích Hạp mang chúng yêu tạm lui.

Xích Hạp hỏi: “Thủ Lĩnh có muốn cùng đi với thuộc hạ? Nếu tin tức tìm được cũng dễ dàng báo hơn!”

Thiên Tuyền hơi cân nhắc. Tuy rằng Thiên Xu đã cảnh báo Thiên Nhân đang theo dõi, không thể cùng yêu quái kết giao thân thiết. Nhưng trước mắt sinh tử của Ly Khế chưa biết được, còn cần đến nhóm Xích Hạp giúp đỡ, nên không hề do dự gật đầu đồng ý.

Không có gì so với chờ đợi khiến người ta cảm nhận được thời gian thật lâu.

Thiên Tuyền ngồi trên ghế da thú chợp mắt, để khắc chế nôn nóng trong lòng.

Bất quả chỉ là một ngày, mặt trời mọc rồi lặn nhưng lại giống vượt qua hàng tỉ năm. Xích điều như hiểu được tâm tình của hắn, cúi đầu đứng yên trên vai, vô thanh vô tức.

Nhóm yêu thú cũng miễn tuệ phát hiện được thủ lĩnh buồn bực nên không dám tới gần, lưu lại cho Thiên Tuyền một khoảng yên lặng.

Từ lúc hấn phá pháp trận của Yêu thành, có những yêu quái có ý đồ bất chính đến đánh lén nhưng đều bị đánh bại, nhưng cũng có không ít yêu vực thể lực nguyên ý thuần phục. Dù sao yêu quái bản năng luôn lấy sức mạnh đứng đầu, nếu Thiên Tuyền có khả năng xưng đế, tự nhiên sẽ có yêu quái tự nguyện đi theo.

Vì vậy dưới tay Xích Hạp cũng có không ít đại yêu, nhìn khắp Yêu vực đã có gần một nửa thể lực thuần phục dưới trường. Đáng tiếc thể lực mở rộng nhanh như vậy nhưng thủ lĩnh Thiên Tuyền cũng không muốn xưng đế.

Mà Hâm Tông dù từng bại dưới tay Thiên Tuyền Ly Khế, nhưng hắn vẫn là một đại yêu chúa của Yêu vực, thực lực không thể xem thường. Lần này dốc toàn lực lượng bắt đi Ly Khế, lại cố ý lưu lại rằng máu, này cử chỉ không khác gì đang hướng Thiên Tuyền khiêu khích.

Xem ra không thể tránh được một trận đại chiến.

Yêu khí trong cơ thể tựa hồ có cảm ứng, bắt đầu rục rịch.

Thiên Tuyền mở ra hai mắt, Xích điều phát ra tiếng kêu nhỏ nhỏ, chỉ thấy thân hình khô ngô của hổ yêu đâm thẳng đi vào.

“Tìm được Hâm Tông!”

Hồi thử yêu đi theo sau đó, chít chít nhảy ra trước mặt Thiên Tuyền rồi nói: “Bẩm thủ lĩnh, thuộc hạ đã điều tra được, Hâm Tông quần yêu đang tập trung tại Lang Gia Sơn, vẫn chưa trở về Yêu vực.”

Thiên Tuyền truy vấn: “Có nhìn thấy Ly Khế không?”

Yêu vật lắc đầu: “Không hề nhìn thấy.”

“Như vậy sao?...” Thiên Tuyền nhíu mày. Sư Yêu kia từng bại dưới tay Ly Khế trước quần yêu, trong lòng chắc chắn cực hận. Hiện giờ Ly Khế rơi vào tay hắn chỉ sợ phải nhận hết tra tấn...

Xích Hạp vội vàng an ủi: “Hâm Tông hẳn có mưu đồ, tất nhiên sẽ không giết Ly Khế được! Giờ đã biết chỗ của Hâm Tông, thuộc hạ đã tập hợp quần yêu, nhất định có thể cứu Ly Khế ra!”

Thiên Tuyền biết nghĩ nhiều cũng vô ích, đành ra lệnh: “Truyền lệnh đi Lang Gia Sơn.”

Xích điều trên vai ngẩng đầu kêu vang, vỗ cánh bay lên trời, hướng Tây Nam Lang Gia Sơn mà bay lao đi.

30. Quyển 2 - Chương 9

Thiết lung cương liên tỏa hắc lang

Nhược nguy ngã quân trừ binh giải

Địa lao quanh năm đều tanh tưới tràn ngập mùi máu, bởi vì bên ngoài đã thiếu ánh sáng mặt trời, bên dưới lại ẩm ướt. Trên hành lang chỉ có một cây đuốc mỏng manh chiếu sáng, càng làm cho địa lao trở nên u ám.

Bóng ảnh lập lờ trên tường động, bên sâu địa lao có một yêu quái khô ngô đứng thẳng, một yêu quái bị giam hãm trong lồng sắt.

Lồng sắt chỉ có một cánh cửa nhỏ, bên trong lại chứa một con vật đen thật lớn bị nhét vào nên cuộn thành một đống, qua những khe hở lộ ra bộ lông đen lớn.

“Ly Khế, người vẫn không chịu nói sao?”

Nhưng kẻ bị nhốt trong lồng sắt không để ý tới, trầm mặc không trả lời.

Một thú yêu thân người nhìn không được đi đến đập lồng sắt một cước: “Không nghe thấy Hâm Tông đại nhân hỏi sao?! Mau thức thời trả lời đi!! Nếu không sẽ phải trả giá đắt đấy!!”

Rốt cuộc, trong bóng đêm của lồng sắt, một đôi mắt thanh lục mở ra.

“Grừừ—” tiếng gầm trầm thấp của dã thú mang theo một chút rét lạnh uy nghi không tên khiến cho tên thú yêu vừa nói lúc này khiếp sợ, không khỏi lui nửa bước.

Hỏa Thiềm đồng tử ngồi xổm bên cạnh lồng, mềm nhẹ nói: “Nhìn người xem, cần gì phải chịu khổ như vậy chứ? Chỉ cần nói ra vị trí của tinh quân kia không phải là có thể thả người ra sao?”

Đột nhiên đối phương trong lồng vô đến, như muốn lao vào chấn xé kẻ trước mặt nhưng bị lồng sắt chặn lại, vang lên một âm thanh, lồng sắt cũng bị rung động một chút còn nó ngã xuống mặt đất.

“Thật không biết tự lượng sức mình!”

Hỏa Thiềm đồng tử bề ngoài là một đứa bé, nhưng trong mắt biểu lộ oán độc như độc xà, vẻ mặt rất dữ tợn.

Hắn vẫn còn nhớ rõ Ly Khế đã hạ gục Ô Bồng quái làm sỉ nhục hắn, lúc trở về bị lũ yêu nhạo báng. Hiện giờ hắc lang yêu này đã rơi vào tay bọn họ, sao lại không có ý báo thù rửa hận?!

Hắn nhìn về Hâm Tông, thấy Hâm Tông gật đầu liền lệnh thú yêu mở cánh cửa lồng, đem tù binh ra khỏi.

Dưới ánh lửa, chỉ thấy một màu đen cự lang tứ chi bị dây xích lớn khóa lại dưới sự khống chế của năm tên yêu thú khỏe mạnh, dù là như thế nhưng lang kia vẫn rít gào giãy dụa không chịu phục tùng.

Hỏa thiềm rút ra sợi roi dài quét trên mặt đất, “Phật—” một tiếng xé rách không khí vang lên, quét thẳng vào người hắc lang.

Hắc lang tứ chi bị cầm cố không thể tránh né, một đòn ngoạn hiểm đánh vào bụng, phát ra tiếng gào đau đớn. Kỳ thật trên người nó đã sớm đầy máu tươi, khô cạn hết vào bộ lông không khác gì vừa trôi lên khỏi vũng bùn, nhưng đôi người thanh lục vẫn lóe lên bạo lệ mạnh mẽ. Miệng rít gào lộ ra hàm răng sắc trắng, nhưng lại thiếu mất một cái.

Đây đúng là lang yêu Ly Khế bị bắt kia!

Hỏa Thiềm đồng tử tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội, sử dụng roi thật mạnh, đánh cho hắc lang bạt cả da thịt, máu tươi văng khắp nơi.

Hắc lang vốn bất động sừng sững lúc này cũng đã lão đảo, mềm nhũn ngã xuống đất, tiếng xiềng xích va chạm vang lên loảng xoảng, nhưng dù vậy nó vẫn trừng lớn hai mắt, gắt gao nhìn lũ yêu.

Mấy ngày nay lang yêu đều phải chịu hình, mấy lần suýt chết, đã ngắt vài lần, rồi bị thức tỉnh nhưng thủy chung không chịu lộ ra hành tung của Thiên Tuyền. Thô bạo bắt giữ khống chế sự phản kháng của nó làm bụng dưới của nó lưu lại một vết đao suýt nữa rách bụng, còn có một vết thương roi hình. Không có được

vật chữa thương, thương thế ngày càng chuyển biến xấu. Chỉ sợ thêm mấy roi nữa, tính mạng cũng không đảm bảo nổi.

Một âm thanh khàn khàn vang lên từ một phía âm u: “Đủ rồi.”

Tuy rằng không vang dội nhưng đủ để lũ yêu kinh sợ, ngay cả kiêu ngạo ương ngạnh như Hỏa Thiềm đồng tử cũng không dám nhiều lời, ngoan ngoãn thu lại trường tiên đứng ở một bên.

Chỉ thấy một lão già khom khom bước ra khỏi bóng đêm, khoác áo choàng đen, quỷ mị lướt qua Hâm Tông, đi đến trước mặt lang yêu.

Âm thanh của hắn khàn khàn như giấy rách, khó nghe rõ tiếng: “Tiểu lang yêu, làm gì phải giãy dụa? Khắc khắc... Hắn thủy chung đã muốn tìm đến. Nếu ngươi hiện tại nói ra không chừng lại tránh cho hắn không ít phiền toái! Khắc khắc...”

Lang yêu hơi hơi ngẩng đầu, giống như đang cân nhắc gì đó.

Khi quần yêu nghĩ đến nó đã muốn khuất phục thì lang nhân phát sáng, đột nhiên há mồm cắn vào chân lão giả!

Lão giả kia không né không tránh, giống như không có cảm giác gì nhưng mấy yêu vật bên cạnh Hỏa Thiềm nhìn thấy liền nổi giận rống to: “Lang yêu lớn mật!! Nhanh buông Cửu Anh đại nhân ra!!”

Lão giả ho khan một tiếng, phát tay ngăn lại quần yêu.

Cúi đầu đối hắc lang nói: “Tiểu lang yêu, xem ra ngươi vẫn chưa nhận rõ tình huống của mình hiện giờ. Khắc khắc... Cũng không sao, để bản tọa nhắc nhở ngươi một chút...”

Hắn đột nhiên nhắc chân dẫm nát chân trước của lang yêu, “ba!!” một tiếng xương vỡ nát, hắc lang đau đớn nuốt vào cổ họng, cho dù cực kỳ đau đớn nhưng cũng không nhả ra. Lại nghe “ba!!” một lần nữa, xương vai hai bên đều gãy, chân trước không thể chống đỡ được nữa.

Hâm Tông thấy thế, hướng qua lũ yêu ra hiệu, mấy tên thú yêu hiểu ý lại gần, bước về phía trước lại tha lại kéo, mạnh mẽ nạy miệng lang ra, đè áp nó xuống đất.

Ngay tại lúc này, bên ngoài truyền vào thanh âm xôn xao.

Lão quái Cửu Anh khắc khắc âm hiểm cười: “Tinh quân quả nhiên lợi hại, nhanh như vậy đã tìm tới cửa... Khắc khắc...”

Lang yêu đang giãy dụa bỗng dừng lại, một lát sau đột nhiên há miệng tru lên như sấm: “Uuuuu” càng lúc càng to, chấn đắc ánh lửa lằn vách tường chấn động. Cho dù đã bị yêu thú đánh ngăn lại nhưng tiếng tru vẫn không ngừng, giống như phát ra từ sâu trong lồng ngực, đến mức thổ huyết.

Đừng đến!!

Thiên Tuyền!! Đừng đến!!

“Vô dụng thôi, tiểu lang yêu... Khắc khắc... Xem ra tinh quân đối với ngươi không tầm thường. Thế nào, có muốn đi ra ngoài gặp hắn một lần? Khắc khắc...”

Hâm Tông nghe vậy một trận phẫn nộ xúc động, hận nói: “Lần này dù hắn có bản lĩnh thông thiên, nguyên thần cũng sẽ bị tấn hủy!”

“Nếu có tiểu lang yêu ở đây, nguyện vọng của ngươi không khó thực hiện! Khắc khắc...”

Lang yêu cũng yên tĩnh trở lại, trong đôi ngươi thanh lục là một vẻ tuyệt vọng.

Phải không? Tồn tại của nó đã trở thành nguy hiểm cho Thiên Tuyền.

Nó nên sớm nghĩ đến, ngay lúc bị bắt kia đã không còn lựa chọn nào khác.

Lang yêu chưa xót cười nhạo sự khởi đại của mình sau đó chậm rãi, bắt đầu ngưng tụ yêu lực trong cơ thể, vô thanh vô sắc hội tụ vào ngực.

Ở nơi đó, là nội đan tu luyện ngàn năm của nó.

Nó dùng yêu lực của chính mình, từng chút từng chút một xâm thực, làm tan rã nội đan.

Đau đớn giống như vạn tiễn xuyên tâm có thể khiến người ta điên cuồng, nhưng mà nó không thể không làm như vậy, phải nhân cơ hội lúc Hâm Tông cùng Cửu Anh lão quái không để ý, nếu có bất cứ biểu lộ khác thường để bọn họ chú ý sẽ không thể thực hiện được chủ đích, cho nên nó chỉ có thể chậm rãi tra tấn chính mình.

Khớp hàm nghiêng lại thật chặt đã muốn xuất huyết, may mắn xung quanh mờ tối nên không bị chúng yêu phát hiện.

Nguyên đan dần dần bị xé rách, trên cơ thể có mấy chỗ muốn nứt ra, ngoại trừ đau đớn còn có một lượng máu tràn lên cổ họng. Nó lại cố nuốt từng ngụm từng ngụm xuống, không để lộ ra nửa phần khác thường.

Lỗ tai dần dần mất đi thính lực, âm thanh của Hâm Tông và Cửu Anh chỉ còn lại tiếng ong ong. Chắc là đang thương lượng làm sau đối phó với Thiên Tuyền? Đáng tiếc đã không thể nghe thấy nữa...

Tầm mắt cũng bắt đầu mơ hồ nhưng nó vẫn dùng sức mở, dù không còn tiêu cự.

Mau lên, mau lên...

Đến khoảng khắc gần cuối, trong đầu hiện lên một hình ảnh dịu dàng. Dưới bầu trời đêm, quân ảnh thảo lóe sáng trong suốt, sao sáng lọt vào trong mắt, nhưng không có bóng dáng người chờ đợi nữa.

Thiên Tuyền... thật xin lỗi...

Đột nhiên đầu bị đánh mạnh, nguyên lai là do Hỏa Thiềm đồng tử không nhịn được đập hấn một cước, một cước này khiến hấn không thể khống chế được máu tươi giống như hồng thủy trào ra khỏi cổ họng.

Ngay cả Hỏa Thiềm đồng tử cũng hoảng sợ, bất quá chỉ một cước mà lang yêu kia lại như phun ra toàn bộ máu trong cơ thể.

Hâm Tông thấy lang yêu tứ chi mềm nhũn, máu nôn ra không ngừng, ánh mắt ảm đạm tro tàn không khỏi sợ hãi: “Hắn muốn bình giải!!” Yêu quái nếu bình giải, là hủy hết tu vi cả đời, tự diệt vong. Hắn không ngờ được Ly Khế cương liệt như thế, tình nguyện chọn bình giải chứ không để hấn lộn dụng, vội tiến lên ngăn cản.

Đã thấy Cửu Anh lão quái hai tay như chớp, trảo câu xuyên qua vai lưng của lang yêu làm nó kêu thảm một tiếng, cuối cùng yêu khí chỉ còn một chút nữa sẽ ngưng đến cực hạn bị cưỡng ép tán đi.

Lang yêu quỳ rạp trên mặt đất thoi thóp, nguyên đan trong cơ thể gặp bình giải đã bị vỡ nát gần hết, đáng tiếc đến lúc cuối cùng đã bị ngăn cản.

“Tiểu lang yêu bị kích động quá! Khắc khắc... Nếu người chết, tinh quân sẽ rất thương tâm đấy... Khắc khắc...” Cửu Anh lão quái rút tay ra, máu tươi làm bàn tay khô gầy trở xương của hắn càng thêm khủng bố.

Hắn ngẩng đầu nhìn Hâm Tông: “Đem móc xích mang tới, khóa xương bả vai hắn lại.”

Nói đến bên ngoài đang là một trận rối loạn, Thiên Tuyền suất lĩnh quần yêu vây khốn Lang Gia Sơn.

Những kẻ trong Yêu vực quy thuận Thiên Tuyền trước mắt này chỉ khoảng nửa khắc đã bao vây hết sào huyết của Hâm Tông, không có một khe hở, đừng nói yêu quái mà cả ruồi bọ cũng không trốn thoát được.

Cấp dưới của Hâm Tông cũng ra khỏi động, song phương tạm thời giằng co, chỉ chờ Hâm Tông đến sẽ trở thành đại chiến.

Nhưng mà Hâm Tông lại chậm chạp chưa hiện thân, bên ngoài yêu chúng ầm ĩ reo hò, bọn nó đều từng chịu sự ức hiếp của Hâm Tông, lần này đã có chỗ dựa tự nhiên khí thế hơn nhiều, nói ra ác ngôn để khiêu khích đối phương.

Hai bên thế lực tương đương, đã có mấy lần xung đột suýt nữa đánh nhau.

Trung gian bọn họ, Thiên Tuyền một thân tử cặn, phiêu nhiên như tiên nhân, xuất hiện trong tình cảnh giương cung bạt kiếm này có vẻ không mấy thích hợp. Nhưng hắn khoát tay một cái, quần yêu phía sau

liền im miệng cũng thấy được mặc dù hấn nội liễm lực lượng nhưng yêu chúng đều cảm nhận được uy nghi của thủ lĩnh, không ai dám làm trái.

Ngay vào lúc đó, quần yêu ở Lăng Gia Sơn bỗng nhiên tản ra một con đường, kim sư yêu rút cuộc cũng xuất hiện.

Hấn nhìn Thiên Tuyền cùng với chúng yêu đằng sau, không giận dữ mà ngược lại cười nói: “Thiên Tuyền tinh quân, nhiều ngày không thấy, khí sắc người không tồi!”

Thiên Tuyền không quan tâm, chỉ hỏi: “Ly Khế ở đâu?”

Không ngờ hấn trực tiếp như vậy, Hâm Tông ngược lại ngẩn người, lập tức hiểu ý: “Tinh quân vì Ly Khế gây chiến, sai quần yêu vây khốn Lang Gia, quả nhiên tình thâm nghĩa trọng, bốn tọa bội phục!”

Liền thấy đại điều màu đỏ ở trên vai Thiên Tuyền vút lên kêu một tiếng dài, sải cánh hương Hâm Tông lao tới, cương thảo sắc bén không lưu tình chút nào nhắm vào hai mắt kim sư.

Hâm Tông kia cũng không vừa, không tránh né mà đưa tay chụp lấy cổ của Xích điều, hừ lạnh một tiếng, yêu khí đại thịnh khiến điều kia bị xé ra trong chớp mắt, chỉ còn lại một mảnh huyết nhục mơ hồ trên tay hấn.

Hâm Tông nhú mày, vút đi khỏi thịt trong tay hấn, hừ nói: “Lấy máu thịt hóa hình truy tung, quả thật cao minh! Ly Khế hấn cũng không ngờ được tinh quân có năng lực này nếu không sẽ không tự đào ra tinh nguyên trên vai.”

Lời này như sấm bên tai khiến cả người Thiên Tuyền chấn động.

Ly Khế tự hại bản thân mình, mục đích không nói cũng biết, hấn không muốn Thiên Tuyền truy đến đây.

Thiên Tuyền tâm niệm khê động, đột nhiên xuất một đạo băng lăng đánh về phía sau Hâm Tông: “Cửu Anh, xuất hiện đi.”

Quả nhiên bóng đen chớp động, sau lưng Hâm Tông đi qua một hắc bóng lão quái, tiếng cười khắc khắc lạnh lạnh đáng sợ.

“Tinh quân thật tinh mắt, cư nhiên có thể xác định vị trí của bốn tọa, khắc khắc...”

Thiên Tuyền lạnh lùng nhìn nhị yêu nói: “Kim sư yêu sau khi đại bại, nếu không có tựa lưng sẽ không thể hưng chấn thêm lần nữa. Ly Khế... Hấn hấn đã biệt quan hệ của hai người, không muốn ta mạo hiểm tiến đến mới cố tình vút bỏ đi tinh nguyên để ta khỏi truy tung.”

Hấn thần tình lạnh lùng, vẫn thong dong như trước, giống như không bị ảnh hưởng gì. Nhưng mà giấu dưới tay áo, nắm tay đã siết chặt lại, móng tay cơ hồ muốn đâm vào da thịt. Chỉ có như vậy hấn mới trấn áp được đau đớn xé lòng, cũng không chế sắc mặt không thay đổi.

Cửu Anh tự nhiên gật đầu, vẫn là khắc khắc cười.

“Tinh quân nói vậy rất nóng lòng muốn gặp lang yêu kia? Khắc khắc... Bốn tọa dĩ nhiên sẽ giúp người toại nguyện, khắc khắc... đem Ly Khế dẫn tới!”

Rất nhanh, tiếng xiềng xích leng keng từ sau vang lên.

31. Quyển 2 - Chương 10

Biên tập: Graylain

Beta: Mặc Nhiên

Yêu thần tương dung khí tiên thân

Đồ lục Lang Gia thiên nghiệt sinh

Năm tên thú yêu hung mãnh tiến đến từ phía sau, trong tay bọn họ cầm sợi dây xích sắt to, đầu kia của xích khóa một con cự lang màu đen.

Mặt trời chói chang đã lên cao, mọi thứ đều rõ ràng thấy được.

Nhưng mà, Thiên Tuyền nhìn đến, lại khó có thể dùng bút mực hình dung.

Hoặc là nói, vô cùng thâm thẳm.

Bộ lông đen bóng của cự lang giờ đây ảm đạm bụi bẩn, tứ chi cường tráng hữu lực đã bị nghiền nát một chân bên phải, vô lực chầm đất, chỉ có thể lấy ba chân còn lại chống đỡ để đi, từng bước vô cùng gian nan. Trên lưng vai của nó, lại bị găm một sợi xích sắt thô dài, máu theo dây xích nhỏ xuống trên đường nhiều chấm huyết hoa.

Cho dù trên người bị xiềng xích nặng nề, thương thế rất nặng, nội đan bị xé rách vô cùng đau đớn, hắc lang vẫn không chậm lại bước đi, cũng không cúi đầu lần nào.

Vừa nhìn thấy Thiên Tuyền, hắc lang trong mắt sáng rực lên, muốn tiến đến. Nhưng năm tên thú yêu làm sao dễ như vậy được, dùng lực một chút kéo nó quay về, trên vai bị xích cọ vào vết thương, nhất thời làm nó đau đến khẽ gầm.

Bên kia Xích Hạp đã tức giận đến hai mắt muốn nổ tung, hét lớn một tiếng muốn cứu nó nhưng Hâm Tông động tác nhanh hơn, tử kim đại đao đã kề ngang cổ lang yêu.

Xích Hạp rít gào giận dữ, lại ngại đối phương đang nắm trong tay sinh mệnh của lang yêu, phát tác không được chỉ có thể trừng lớn hai mắt, ẩn nhẫn ức chế.

Cửu Anh lão quái không để ý đến hổ yêu, chỉ nhìn Thiên Tuyền như muốn nhìn xuyên thấu lo lắng trong lòng hắn, khắc khắc cười nói: “Tinh quân không cần khẩn trương. Chỉ tại tiểu lang yêu này quá mức xúc động mà lựa chọn binh giải giải thoát. Bốn tọa rơi vào đường cùng chỉ còn cách khóa xương bả vai của hắn để phòng hắn muốn tự sát! Khắc khắc... Bất đắc dĩ thôi, xin tinh quân thứ lỗi!”

Thiên Tuyền nghe vậy không khỏi chấn động tâm thần!

Binh giải giải thoát?!

Hắn yên lặng nhìn lang yêu. Đôi mắt thanh lục luôn mang vẻ kiên định bất khuất, còn có niềm lo lắng không thể xem nhẹ.

Ngàn năm tu vi, không phải sớm chiều có được.

Nhưng mà vì không muốn trở thành gánh nặng, hắn lựa chọn binh giải!

Đúng rồi, hắn tại sao lại quên, lang yêu này chỉ cần đã suy nghĩ, sẽ ngoan cố còn hơn cả đá. Ba lần bốn lượt vì hắn mà lang yêu luôn tự tổn hại chính mình, nhưng mà vì nụ cười vô tư kia làm hắn quên mất phải đáp lại.

Cho đến bây giờ...

Là binh giải sao?

Chẳng lẽ thật sự đợi lang yêu tan hết tu vi, tiêu hủy nguyên thân vẫn không chiếm được nửa điểm chiếu cố, nửa câu quan tâm mới được?

Cửu Anh lão quái nhìn Thiên Tuyền trầm mặc không nói, nghĩ rằng hắn đã khuất phục. Hắn vốn đã đoạt được một nửa bách yêu nguyên châu nhưng vì chịu thiên lôi oanh chấn, cơ hồ hồn phi phách tán, đành phải dùng châu này để định hồn tu thể, thật vất vả mới không nguy hiểm tính mạng nhưng bách yêu chi lực đã sớm hao hết.

Hắn hao phí tâm tư, tu hạ pháp trận hút giết mấy trăm đại yêu nhưng rốt cuộc không được gì, dĩ nhiên sẽ không cam lòng. Trong núi tu luyện lại nghĩ tới Thiên Tuyền trong người có mang một nửa của nguyên

châu đó, liền hạ quyết định. Sau đó triệu tập yêu chúng, muốn bắt Thiên Tuyền, nhưng không ngờ ngày ấy không tìm được tinh quân, chỉ có thể bắt giữ Ly Khế.

Hắn cũng biết Thiên Tuyền và Ly Khế quan hệ không tầm thường, suy nghĩ tính toán lấy lang yêu bức Thiên Tuyền theo sự chi phối của mình. Hiện giờ thấy ánh mắt của hắn hoảng hốt, đã không còn lạnh lùng như trước, không khỏi đắc ý.

“Tinh quân không cần đau lòng, chỉ cần người giao ra yêu lực giúp đỡ bốn tọa tu vi thì tiểu lang yêu tự nhiên sẽ không có việc gì.”

Hắn vừa dứt lời, hắc lang hướng hắn gào thét, cũng không quan tâm trên người còn xích sặc, xương bả vai bị khóa mà muốn cắn đứt Cửu Anh. Hâm Tông thấy thế, kim đao liền lật sóng muốn đánh vào gáy lang yêu.

“Đủ rồi.”

Thiên Tuyền khẽ quát, ngăn lại động tác của Hâm Tông,

Trong đôi mắt đen thẳm kia, dần dần nhiễm sắc đỏ.

Yêu khí bị áp chế lúc này mất đi gong cùng xiềng xích của nguyên thần, Thiên Tuyền đã không có ý không chế, tùy ý để khí tức điên cuồng này tràn vào cơ thể.

Yêu ảnh trọng trọng, chân ảnh dưới chân Thiên Tuyền phản nhật mà trường.

Ngay cả Cửu Anh lão quái, cũng chưa từng nhìn thấy cảnh tượng như thế này.

Nhìn thấy khí tức đang bành trướng vô cùng cổ quái, như yêu như tiên, lại phi yêu phi tiên, lực lượng cường đại vô cùng hiếm thấy.

Không để chúng yêu phục hồi tinh thần, đột nhiên dưới mặt đất hiện ra một pháp trận, lấy Thiên Tuyền làm trung tâm truyền ra, đem chúng yêu nhốt vào trong trận.

Có yêu quái muốn đào thoát nhưng không biết sao hai chân không thể di động được nửa tấc, hai tay lúng túng không nâng lên được, cũng không thể thi pháp, lại phát hiện nội đan bị trói buộc, không thể sử dụng một chút yêu lực nào.

Cửu Anh cũng phát giác toàn thân như bị cấm chú, cảm thấy kinh hãi. Phải biết thi triển pháp trận khổng lồ như thế, phải lấy linh vật làm tâm, phải niệm chú quyết rất dài, để tạo ra cường đại pháp trận chế ngự mấy trăm yêu quái như thế này, cần phải tốn mất mấy ngày. Thế nhưng Thiên Tuyền không niệm chú quyết, trong khoảng khắc có thể làm ra pháp trận khổng lồ chế yêu chúng, đủ thấy sức mạnh trong cơ thể hắn khó có thể tưởng tượng được.

Thiên Tuyền nhưng không quan tâm đến chuyện khác, cất bước đi đến trước mặt lang yêu, quỳ thân xuống đem nó ôm vào ngực.

“Thiên Tuyền...”

Lang yêu rốt cuộc cũng nói tiếng người, âm thanh vô cùng suy yếu, Thiên Tuyền than nhẹ một tiếng, nói: “Vì ta như vậy, thật không đáng...”

Đôi người tinh túc có chút mê hồn, nhưng ý chí cương nghị vẫn không thay đổi.

“Đáng hay không đáng... là ở lòng ta.”

Âm thanh của nó rất nhẹ, lại giống như giọt nước chảy từ băng thanh, tí tách nhỏ xuống trong lòng Thiên Tuyền.

Lang tính ngay thẳng, dám yêu dám hận, chưa bao giờ quanh co, nếu hận liền cắn một hơi, nếu yêu thì một dạ chung thủy.

Từ khi có cảm giác cho đến này, trong lòng đều là đau đớn, hiện giờ dần dần hóa thành ngọt ảm, giống như mật tửu, nhộn nhạo trong lòng.

Thiên Tuyền hạ thấp trán, dán vào đỉnh đầu của lang yêu, im lặng.

Tổng cho mình đậm mặc với hết thấy nhưng hóa ra, vẫn chấp nhất như vậy.

Ban đầu không hiểu yêu hận là gì, thì đã bất tri bất giác chọn lấy Ly Khế.

Lông mao truyền đến ấm áp, thiết liên trên vai lang yêu bị tay hắn chạm vào liền hóa thành bụi băng, tán vào trong gió.

“Nhắm mắt lại được không? Rất nhanh sẽ xong.”

Lang yêu cố gắng gật đầu, sau đó khom người đặt đầu xuống đùi Thiên Tuyền, một mắt khép lại hai mắt. Con gió nhẹ mát rượi lướt nhẹ qua những vết thương trên người, thần trí dần dần tiêu tán, lang yêu thả lỏng chìm vào giấc ngủ ở bên người tinh quân.

Thiên Tuyền nghe hô hấp của lang yêu dần dần thuận lợi, bỗng nhiên ở bên cạnh hắn có một yêu thú rất cuộc không nhận được sự trói buộc, muốn rống to thành tiếng. Nhưng mà ngay lúc tiếng muốn thoát ra khỏi cổ họng thì một thanh băng xuất ra từ trên mặt đất đâm thẳng ngực của nó, âm thanh tắt, mạng cũng mất.

“Chớ có lên tiếng, không được làm ồn đến hắn.” Thiên Tuyền sắc mặt có chút chỉ trích nhưng lại bình thản khiến cho người ta mao cốt từng nhiên.

Ánh mắt đảo qua mấy tên yêu thú còn cầm xích sắt, trong khoảng khắc trên mặt đất phóng ra cột băng sắc bén, giải quyết bọn họ trong chớp mắt đơn giản như đâm mứt quả. Máu tươi từng bãi văng xuống đất, chúng yêu chỉ có thể trơ mắt nhìn trận tàn sát bắt đầu, thân thể bị pháp trận khống chế, ngay cả run rẩy sợ hãi cũng không cử động được.

Thiên Tuyền ngồi bên người lang yêu, nhẹ nhàng vuốt ve, khoe miệng kinh kiều mang theo một chút thỏa mãn. Nhưng khí tức toát ra từ người hắn thâm tử như mực, mặc dù đã lan tỏa khắp tứ phía nhưng cổ cuồng vọng hắc khí vẫn tụ lại một chỗ, thẳng đến chân trời.

Hắn lựa chọn nhập yêu đạo.

Cửu Anh kinh hãi nhìn Thiên Tuyền, hắn không thể tin đối phương lại vứt bỏ thiên thân, lấy nguyên thân giao hòa yêu lực rơi vào yêu đạo. Yêu quái tu luyện ngàn năm bất quá vì muốn thành tiên thoát khỏi luân hồi, nhưng mà từ tiên nhập yêu, nếu không bỏ quan tiên thân thực thể nhập vào luân hồi, thì phải khổ chịu Thiên kiếp hàng trăm lần.

Lúc này máu tươi đã thành suối chảy dưới chân hắn, ở phía sau, một con yêu bị pháp trận trói buộc không thể động đậy bị cột băng vươn lên từ mặt đất giết chết, trong khoảng khắc, thi thể ở khắp nơi.

Cửu Anh biết không lâu sẽ đến phiên hắn, cuống quýt quát: “Tinh quân phạm vào giết chóc, chẳng lẽ không sợ trời phạt sao?!”

Thiên Tuyền không để ý tới, chỉ thản nhiên ngồi ở đằng kia, dịu dàng chải vuốt bộ lông của hắc lang, gỡ ra lông mao bị huyết nê làm rối rắm, khi tay hắn chạm đến miệng vết thương lớn trên vai, nhân thân lạnh lại, hắc khí trên người rối loạn tăng vọt, lan tràn khắp nơi già thiên tế nhật.

Phát trận đột nhiên chuyển biến, mặt đất hiện ra sắc u lam, bề mặt đất rục rịch đột nhiên xuất hiện những bụi gai bằng băng, như cự xà đem bày yêu quần siết xé rạch, vô luận sống chết, yêu không bị xé làm hai thì bị cắt đứt đầu. Dưới chân núi Lang Gia hóa thành huyết tinh luyện ngục, dữ tợn làm người ta sợ hãi. Ngay cả Xích Hạp chúng yêu nhìn thấy cảnh tượng như thế cũng không tránh khỏi sợ hãi, nhắm mắt không nhìn.

Bất quá qua một chén trà, bày yêu đã chết hết chỉ còn lại Cửu Anh Hâm Tông nhị yêu.

Cửu Anh không muốn khoanh tay chịu chết, đột nhiên chống lại, hiện ra chân thân, cửu đầu cự hủ gầm rút trong trận. Không hổ là thượng cổ yêu vật, nó sức lực tuy không bằng Thiên Tuyền nhưng cũng đã thoát khỏi pháp trận giam cầm. Nhưng không ngờ được nó lại quay đầu đem nuốt lấy Hâm Tông, lại điên cuồng thôn tín yêu thi trên mặt đất, ý đồ tăng cường công lực bản thân.

Thiên Tuyền thấy thế, chậm rãi khép lại năm ngón tay, đưa ra phía trước, liền thấy u lam pháp trận cách không bay khỏi mặt đất, tựa như lưới chụp lại, đem con rắn chín đầu khóa vào chính giữa, con rắn muốn tránh nhưng pháp trận dần dần buộc chặt, áp lực như Thái Sơn muốn đè bẹp nó.

Cửu đầu cự hủ vô lực chống lại, không dám cử động nữa.

Ngay vào lúc này, đột nhiên trời giáng thần quang, thanh loan cất tiếng hót.

Yêu vụ trên người Thiên Tuyền như bị kinh sợ, đang không ngừng lan rộng bỗng nhiên ngừng lại.

Một con chim thanh loan từ trên trời giáng xuống, đôi cánh màu xanh thật lớn vỗ lên, thần quân ngồi trên lưng nhìn thấy khắp nơi huyết tinh, không khỏi nhíu mày.

“Thiên Tuyền, ngươi là đang làm cái gì vậy?!”

Thần nhân lẳng không đi xuống khỏi loan thanh, bước về phía Thiên Tuyền, tay trái phát một cái đả đem hắc ám khí tức trên người Thiên Tuyền trấn áp xuống, “Ngươi để nguyên thần bị yêu lực khống chế, chẳng lẽ muốn rơi vào yêu đạo sao?!”

Ngữ khí của hắn khắc nghiệt nhưng tay trái lại rất nhẹ nhàng đặt lên thiên linh cái của Thiên Tuyền, trong nháy mắt ông tay áo thu gió phát cao, đem tử hắc yêu vụ tụ thành lốc xoáy hút vào bên trong cơ thể của Thiên Tuyền, sức mạnh chết chóc như vậy lần thứ hai bị niệm phong đóng kín!

Thiên Tuyền cũng không phản kháng, chỉ mặc hắn thu nạp yêu lực một lần nữa, nhưng nguyên thần đã bị yêu khí xâm nhập quá độ, cho dù hiện tại tạm thời áp chế nhưng muốn khôi phục lại thiên thân cũng rất gian nan.

“Sao lại thế này? Oa!! Thật nhiều máu!”

Từ hư không hiện ra một tiểu đồng, hắn nhảy xuống mắt đất nhìn đến một bãi yêu thi, tuy là cứng họng nhưng không lộ ra nửa phần sợ hãi. Hắn nhìn thấy thần nhân kia liền nhảy qua bên hắn, khoa chân múa tay nói: “Thiên Xu, ngươi cũng thấy nơi này có yêu khí thật lợi hại? Thật sự làm ta giật cả mình. Yêu khí lợi hại như vậy trước kia chỉ thấy trên người “nó”, còn tưởng rằng “nó” đã trốn ra mất rồi chứ! Không thể tin được lại là Thiên Tuyền!”

Thần nhân kia đúng là Thiên Xu tinh quân, mà tiểu đồng này là Khai Dương.

Thiên Xu liếc mắt nhìn hắn một cái, Khai Dương nhớ tới “nó” chính là cái gai của Thiên Xu, không dám nói nữa đành lè lưỡi. Dời sự chú ý đến hắc lang yêu đang mê man bất tỉnh, đột nhiên hứng thú lên: “Oa! Lòng của con hắc lang này thật tinh khiết! Thiên Tuyền, ngươi làm sao có được vậy? Cho ta làm tọa kỵ có được không?”

“Xoạt—” một tiếng, dưới chân Khai Dương bật lên vài cột băng, may mắn động tác của hắn linh hoạt nhảy lên tránh thoát, hắn cũng không để ý, ngược lại đưa mắt nhìn Thiên Tuyền một cái, như thể nhìn thấy kỳ trân hiếm có gì đó.

Một lúc lâu, Khai Dương gian nan nói: “Thiên Tuyền... Ngươi cư nhiên tức giận?!”

Thiên Tuyền cũng sừng sốt, nguyên lai cảm giác có chút nóng ruột, nhiệt độ trong đầu tăng lên là tức giận sao? Bởi vì người khác muốn có thứ thuộc về mình nên mới giận lên. Tiếp đó còn muốn đem lang yêu đến nơi ngoại trừ mình ra không ai có thể đặt chân vào, là cái gì?

Khai Dương nhu nhu cái mũi, tựa hồ không thích mùi máu cho lắm, hắn ngẩng đầu nhìn trời lẩm bẩm: “Giờ này chắc hẳn tên Thiên Lý Nhân chán ghét kia không làm nhiệm vụ, ha ha...” Chỉ thấy hai ngón tay hắn đặt lên môi, niệm động pháp chú quát một tiếng: “Tật!” Liền có một đạo liệt diễm theo đầu ngón tay của hắn xuất ra, lửa cháy lan ra đồng cỏ, thổi quét hết thi thể. Yêu thi trong khoảng khắc bị đốt thành tro, dưới chân núi Lang Gia giờ chỉ còn lại một mảnh đất khô cằn.

Hắn quay đầu hướng về phía Xích Hạp chúng yêu đang trợn mắt há mồm, vỗ vỗ tay cười nói: “Kịch đã tan, các vị xin về đi!”

Hồ yêu Xích Hạp nhìn tình huống đã ổn, Thiên Tuyền là tinh quân tự nhiên là đồng bạn của thần nhân trước mắt, liền hướng Thiên Tuyền chấp tay nói: “Thủ lĩnh, chúng ta đi trước một bước.”

Thiên Tuyền gật đầu, vì thế lũ yêu dần ly khai Lang Gia Sơn, mang theo sự kính sợ với hắn.

Khai Dương quay đầu lại nhìn Thiên Xu đang trừng mắt lạnh lẽo, cùng với Thiên Tuyền đang ôm hắc lang không chịu buông, không khỏi thở dài một hơi nói: “Thiên Xu ngươi có xụ mặt cũng vô dụng, Thiên Tuyền

đã phạm Thiên nghiệt, bị phạt là tránh không được rồi. Dù sao đợi Thiên Tuyền trở về Thiên đình, ta và người hướng Thượng đế cầu tình thì chắc hình phạt cũng không quá nặng đâu.”

Thiên Xu khoe miệng co rút, trong lòng biết ơn trời khó cầu, ý tưởng của Khai Dương còn quá mức khờ dại. Hắn nhìn về Thiên Tuyền, nhìn đôi mắt đậm mạc lúc trước hiện giờ đã vướng vào tình cảm thế tục, không còn thanh lãnh như xưa, nhưng khi ôm lấy hắc lang lại biểu lộ vẻ nhu hòa trước đây chưa từng gặp. Tình cảm cương liệt của lang yêu đã được Thiên Tuyền đáp lại.

Nhất tiên nhất yêu, vốn là khác biệt, nhưng hiện giờ xem ra cũng là hài hòa như một.

Thiên Xu dời đi tầm mắt, đáy lòng xẹt qua một chút chua xót. Thôi được, nếu Thượng đế phải trọng phạt, hắn mặc dù không thể giảm nhẹ đi, nhưng có thể gánh hộ một nửa kiếp nạn.

Rồi lại nghe thấy Khai Dương hô nhỏ một tiếng: “A!? Lang này chẳng lẽ là Ly Khế?! Oa! Bị thương thật thê thảm! Cả vai cũng vỡ nát! Yêu khí vô cùng tán loạn, không lẽ là nội đan bị thương?”

“Đúng vậy, bình giải...”

Âm thanh của Thiên Tuyền có chút trầm thấp, lộ ra đau đớn ẩn nhẫn.

Khai Dương nghe vậy vội vàng nhìn về phía Thiên Xu nói: “Thiên Xu, ta nhớ rõ lần trước Thượng đế ban thưởng cho người hai quả Cửu Thiên Huyền Quả công người bắt Yêu đế. Huyền quả có thể tu bổ nguyên thần, dung hợp nguyên thể, mau lấy ra đi!”

Thiên Xu nhú mày: “Không có.”

“Làm sao có thể? Uy! Thiên Xu, người không nên keo kiệt như vậy chứ? Tuy nó là Cửu Thiên Huyền Quả vạn năm mới nở hoa, vạn năm kết thành quả, Thiên giới cũng chỉ có một cây, kết quả cũng chỉ có ba mươi ba trái, nhưng dù sao người lập công vô số, Thượng đế cũng sẽ thưởng thêm thôi mà!”

Thiên Tuyền ngẩng đầu nhìn hắn, vẫn bình tĩnh: “Là đã dùng trên người của ta phải không?”

Thiên Xu im lặng, là thừa nhận.

32. Quyển 2 - Chương 11

Biên tập: Graylain

Beta: Mặc Nhiên

Kiếp số vị tấn khởi năng ly

Dục thi vô ưu vong tiền trần

Khai Dương khó hiểu nhìn hai người, nghĩ chắc quả kia thật đã không còn.

Lại nghe thấy Thiên Xu nói: “Thiên Tuyền, người phạm vào giới luật của trời, hãy nhanh chóng cùng ta trở về thiên đình hướng đế quân nhận tội.”

Thiên Tuyền im lặng không trả lời, nhưng Khai Dương kia đã không nhận được: “Ta nói người Thiên Xu, người thật sự không nhìn ra sao! Người nghĩ Thiên Tuyền hiện nay có thể tách khỏi lang yêu này à?”

Mắt Thiên Xu lạnh lẽo lướt qua: “Tự ra nhận tội sẽ tốt hơn bị người khác đến bắt.”

“Ta cũng biết như vậy! Yêu khí lúc này tận trời, chỉ sợ Thiên đình cũng phát giác ra, đợi điều tra thì sớm muộn cũng phát hiện Thiên Tuyền biến yêu.” Khai Dương thở dài, “Đợi Thượng đế nổi trận lôi đình sai phái Thiên binh Thần tướng đi bắt Thiên Tuyền thì sự tình sẽ chẳng tốt chút nào... Ý tứ của Thiên Xu người ta nghĩ Thiên Tuyền cũng rõ ràng.”

Hắn quay đầu lại nhìn Thiên Tuyền đang chải vuốt bộ lông của lang yêu. “Nhưng nếu người muốn dẫn Thiên Tuyền đi như vậy, sợ là không thể.”

“Tại sao không thể?”

“Lang yêu bị thương nặng, làm sao Thiên Tuyền bỏ đi được? Nếu hắn trở về Thiên đình nhất định phải chịu Thiên lao. Mà thiên lao với phạm ngục khác nhau đến mức nào? Trong vòng mấy ngàn năm Thiên Tuyền sẽ không thể ra khỏi đó... Người nghĩ lang yêu ở thế gian có thể chờ lâu như vậy được sao?”

Khai Dương có ý muốn cầu tình, đáng tiếc Tham Lang tinh quân từ trước đến nay bạc tình lãnh khốc, đối với yêu nghiệt càng tàn nhẫn, nếu trước mắt người biến yêu không phải là Thiên Tuyền tinh quân thì chỉ sợ đã sớm bị hắn tử hình, làm sao còn muốn đi cùng đến gặp Thượng đế thỉnh tội?

“Khai Dương, người không cần giả biện.” Hắn không cùng Khai Dương tranh cãi, chỉ hướng nhìn Thiên Tuyền, “Thiên Tuyền, ta hỏi người, đi hay ở?”

Thiên Tuyền ngẩng đầu, hai mắt thản nhiên: “Ở.”

Chân mày Thiên Xu nhíu lại. Hắn vốn biết Thiên Tuyền xưa nay đậm mực với tất cả mọi thứ, bình thường tiên nhân đó lạnh lùng thanh lãnh, nhưng một khi đã quyết định thì quán triệt thủy chung, người ngoài không thể xoay chuyển.

Lại thấy Thiên Tuyền cúi đầu, chăm chú nhìn hắc lang nằm trên đùi nói: “Người cứ yên tâm, ta sẽ tự phản hồi thiên đình, đến thỉnh tội trước mặt đế quân. Nhưng trước mắt không thể làm theo ý người được.” Khi ngẩng đầu lên lần nữa, màu đỏ đã tràn trong mắt, “Nếu Thiên Xu tinh quân thật muốn dùng đến sức mạnh cưỡng ép, ta cũng chỉ có thể phụng bồi.”

“Người—”

Chưa bao giờ thấy hắn chống đối dữ dội đến thế, Thiên Xu trong lòng có chút lúng túng, tiếng mắc trong cổ họng.

Có điều đã đến nước này, dù có khuyên cũng chỉ uống công, còn dùng đến sức mạnh Thiên Tuyền sẽ vận dụng yêu lực trong cơ thể, đến lúc đó nhập yêu càng sâu, khó có thể tự kiềm chế được nữa.

Thiên Xu tất nhiên không muốn làm như vậy, khuyên không được, mang không đi, không thể làm được gì. Tham Lang tinh quân thân kinh bách chiến, đối mặt với yêu vật lợi hại như thế nào cũng lạnh lùng tiêu diệt, thế nhưng lúc này lại lâm vào khốn cục, đúng là trước giờ chưa từng có, nên nhất thời không biết nên làm thế nào.

Thật lâu sau, hắn cau mày nhìn Thiên Tuyền nói: “Nếu người đã tính toán hướng Thượng đế thỉnh tội ta cũng sẽ không làm khó nữa. Nhưng thời gian không thể kéo dài quá lâu.”

“Biết.”

Thiên Xu quay lại nói với Khai Dương vốn bị bỏ qua một bên từ nãy giờ: “Khai Dương, người tạm thời ở bên cạnh Thiên Tuyền đi.”

Khai Dương cũng không cự tuyệt: “Làm gì phải thế? Thiên Tuyền đã đáp ứng thì sẽ không trốn chạy, cần gì ta phải theo giám thị?...”

Nhưng mà hắn lại không biết chủ ý Thiên Xu lưu lại hắn, là phòng trường hợp mọi chuyện vỡ lở, có hắn đứng bên chu toàn sẽ tốt hơn để Thiên Tuyền một mình đối mặt với thiên binh thần tướng. Có điều Thiên Xu từ trước đến nay lạnh lùng nghiêm nghị, bình thường xử sự không cần biết đối thần đối yêu đều không để một lối thoát, lúc này lại khắc nghiệt quyết liệt muốn dẫn Thiên Tuyền đi, thành ra mới làm Khai Dương hiểu lầm.

Thiên Xu cũng không giải thích, phất tay áo một cái: “Nghe rồi đấy. Không được ly khai nửa bước!” Nói xong đi đến bên chim loan thanh, “Thừa Thương Lộ đi đi, đi sớm về sớm.”

Chim loan thanh nghe thấy chủ nhân phân phó, cất tiếng kêu dài đến bên cạnh Thiên Tuyền, thu hồi hai cánh cúi thân xuống. Thiên Tuyền thấy thế, liền xoay người đem lang yêu ôm lấy, cẩn thận đặt lên lưng loan điêu, chính mình cũng ngồi xuống, nghĩ nghĩ rồi quay đầu lại đối với Thiên Xu nhẹ giọng nói: “Đa tạ.”

Thiên Xu lại giống như không nghe thấy, chấp tay sau lưng mà đứng, hai mắt nhìn về núi xa.

Khai Dương cũng không dám nghịch ý, vừa lăm bầm vừa nhảy lên chim loan thanh: “Cái gì mà đi sớm về sớm... không phải là sợ mình bị liên lụy sao... hừ...”

Chim loan thanh đợi bọn hắc ngỗng vừng vàng, hai cánh lớn màu xanh tung lên, gió cuốn khắp nơi, lượn trời bay đi.

Để lại Thiên Xu một người.

Mới vừa rồi còn không nhìn lại, bây giờ ánh mắt lại hướng về phía bọn họ bay đi, chuyên chú không dời, giống như nhập định.

Liền vào lúc đó, đột nhiên yêu khí xuất hiện sau lưng hắn.

Trọc thủy như tên, sí hỏa như luyện tấn công lấy Thiên Xu!

Nguyên lai là cửu đầu cự hủ kia! Cửu Anh là thượng cổ yêu thú, có khả năng điều khiển nước lửa, một hồi thiên hỏa của Khai Dương không làm gì được hắn, ngược lại còn làm cho hắn hút được không ít thiên hỏa thần khí, công lực khôi phục. Thấy nó tránh ra khỏi pháp trận của Thiên Tuyền, thân mình tăng vọt, thân rắn có hơn mười trượng cao, cửu đầu hung hãn hơn trước gấp trăm lần, trọc thủy liệt hỏa như muốn hủy thiên diệt địa.

Xà đầu nghĩ mình đánh lên đã đắc thủ, nhìn Thiên Xu bị bao vây bởi hỏa đoàn cuộn cuộn, vô cùng đắc ý. Lửa trong miệng nó ngay cả Thiên Tuyền cũng không dám khinh thường, bởi vì lửa này là tam muội trung chỉ tinh hỏa, nếu trúng vào người chỉ sợ thần nhân cũng hóa thành bột mịn.

“Khắc khắc... Tuy không thể bắt được Thiên Tuyền, bất quá luyện hóa được Thiên Xu tinh quân cũng có thể tăng không ít công lực! Khắc khắc...”

“Vậy sao?”

Âm thanh lạnh lùng từ hỏa đoàn truyền ra, Cửu Anh cả kinh vội vàng phun ra càng nhiều sí hỏa làm lửa đoàn càng dữ dội hơn, cuộn cuộn ngất trời.

“Ngu ngốc đến nực cười.”

Tiếng quát vang lên, lửa kia giống như bị liệt phong thổi tán, biến mất vô hình. Thiên Xu đứng giữ hoàn toàn không tổn hao gì, ngay cả sợi tóc cũng không rụng. Tay trái hắn vừa lật xuất hiện một cuốn lụa hoàng kim, kim quang lấp lánh, vô cùng chói mắt. Hai bên cuốn lụa tự động khai giải, chỉ thấy trên mặt xuất hiện chữ vàng, thiết họa ngân câu như thể phi long phá thiên.

Nghe thấy Thiên Xu nói: “Hung thủy Cửu Anh, loạn thế gian, đạo thần binh, lập pháp trận diệt sát hai trăm ba mươi bốn tộc sinh linh. Ý chỉ, diệt.” Thanh âm Thiên Xu vang vọng chấn động khắp nơi như thần hàng thế, đọc ra ý chỉ của Thượng đế khiến bách thú trên núi Lang Gia đều phải cúi đầu. Cửu Anh kia cũng phải sợ hãi, không thể tin được ngay cả trong pháp trận kia nó cũng không biết mình đã giết bao nhiêu yêu quái, vậy mà thiên nhân lại sáng tỏ.

Cửu Anh đột nhiên điên cuồng phun ra hỏa diễm xích lưu, ý muốn đem tinh quân nho nhỏ này dẹp đi sau đó trở về Yêu vực tìm chỗ trốn.

Đã thấy thân ảnh Thiên Xu tan biến vô hình, nhìn mọi nơi xung quanh tìm kiếm thì thấy trên ngực có một cơn đau giữ dội, nội đan như bị đào ra từ từ!!

Cửu đầu cự hủ ầm ầm ngã xuống, tự biết không tránh khỏi kiếp số, chỉ còn biết đau khổ cầu xin: “Tinh quân tha mạng... Tiểu yêu không biết làm tức giận thiên nhân... Cầu tinh quân niệm tình tiểu yêu tu luyện vạn năm... tha mạng... xin tha mạng...”

Thiên Xu cầm trong tay nội đan hắc mặc lượng sắc, mặt không chút thay đổi, đột nhiên chưởng hóa bạch diễm, màu sắc trong suốt như sương, là Phật giới tịnh hỏa.

Cự hủ hét lên một tiếng thê thảm, vạn năm sở tu đã tấn hóa, thân thể tiết ra hắc tương nồng dịch, chỉ khoảng nửa khắc đã dung nhập vào mặt đất...

Tiếng hót của chim loan thanh xa dần, đại khái là quay trở về bên chủ nhân.

Khai Dương thở dài đi vào tiểu xá ở dưới chân núi, đại khái trên mặt đất quá mức lộn xộn, hắn bắn ra một đóm lửa đem vết máu đốt đi, trở về phòng đã thấy Thiên Tuyền dùng Cửu Thiên nhị lộ bôi vào miêng vết thương của lang yêu, hương thơm mát bay vào mũi, vết thương trên người hắc lang cũng dần dần khép lại, ngay cả lỗ vết thương xuyên qua xương bả vai cũng biến mất từ từ.

Chính là thần sắc của Thiên Tuyền vẫn ngưng trọng như cũ, ngoại thương thì có thể chữa, nhưng nội đan đã bị binh giải, thương nặng đến cỡ nào cũng không biết chính xác, nếu không lang yêu cũng không ngủ say như vậy.

Trong túi Càn Khôn tuy có bảo vật, nhưng mà nội đan là thứ ngưng tụ từ tu vi ngàn năm mà thành, cũng chỉ có Huyền quả trên trời mới có thể chữa, mà bảo vật kia không thể có được, đều ở trong tay của Thượng đế. Thiên Xu hàng yêu công cao như vậy, trăm ngàn năm cũng chỉ được thưởng hai quả hưởng chi chính mình đã biến thành yêu tiên thế này.

“Thiên Tuyền, ngươi tính như thế nào? Tuy rằng Thiên Xu nói chuyện khó nghe nhưng đều là sự thật cả, ngươi cũng không thể lưu lại thế gian quá lâu...”

Thiên Tuyền nói: “Ta biết. Khai Dương, ngươi có thể đi ra bên ngoài chờ ta được không?”

Khai Dương nhíu mày, nghĩ nghĩ đột nhiên kéo cổ tay Thiên Tuyền vội hỏi: “Ngươi không phải định dùng cái biện pháp kia đó chứ?!”

Thiên Tuyền không phản đối, gật đầu nói: “Chỉ còn một cách đó, lấy nguyên thần của ta giúp hắn trùng tu nội đan.”

“Tuy nói phương pháp này khả thi nhưng cũng rất phiêu lưu. Nguyên thần của ngươi đã bị yêu lực xâm thực, nếu dùng tiên lực quá nhiều mà không khống chế được chúng, hậu quả sẽ không tưởng tượng được. Thiên Tuyền, hay ngươi nghĩ cách khác đi!”

“Thời gian không nhiều, đã không còn cách khác cho ta lựa chọn.”

“Nếu ngươi có chuyện gì, Ly Khế nhất định sẽ lại tự trách mình. Thiên Tuyền, hay là ngươi...”

Thiên Tuyền lấy ra từ túi Càn Khôn một gốc cây có vẻ bình thường, cây cỏ này tuy bề ngoài bình thường nhưng nếu nhìn kỹ sẽ thấy nó không có gân lá. Khai Dương không khỏi sửng sốt: “Vô Ưu thảo? Thiên Tuyền, ngươi định dùng nó làm cái gì?” Hắn nhận ra được loại cỏ này, tuy không phải là tiên giới bảo vật nhưng lại có một công hiệu dị thường, người ăn vào nó sẽ quên hết trước kia, tẩy tủy khổ ứ.

Thiên Tuyền không trả lời mà cúi đầu nhìn lang yêu đang ngủ say. Khai Dương bưng tỉnh đại ngộ nói: “Ngươi muốn cho lang yêu ăn Vô Ưu thảo?”

“Khi hắn tỉnh lại, ta đã trở về thiên đình.” Hắn nhẹ nhàng nói, giống như sợ đánh thức lang yêu dậy. Có lẽ hắn thật sự không muốn lang yêu nghe thấy những lời này, “Ta đã nhiễm yêu lực, chần chẫn phải tịnh hóa. Nếu phải tịnh hóa nguyên thần, tẩy đi yêu ô...”

Hắn không nói gì thêm nữa, Khai Dương cũng đã hiểu được, ngữ khí mờ mịt: “Thiên trì Tịnh thủy.” Thiên giới, trong thiên trì tịnh thủy nước luôn chảy không ngừng, người nhập vào tịnh thủy có thể rửa sạch tội孽, hoàn quy hết thành, vô phiến vô ưu.

Thất vị tinh quân bọn họ vốn là từ thiên địa sơ khai biến hóa thành tiên, không tu luyện, không độ kiếp, so sánh với chúng tiên chịu hàng vạn hàng nghìn kiếp nạn tu thành chín quả của thiên đình, có thể nói bọn họ chính là tiên nhân nguyên thủy.

Bản thể của bọn họ là ngôi sao, nếu chết đi thì sao tàn, nếu biến yêu là dị sao.

Ở Thiên giới, ở thế gian đều là một sự khác biệt.

Vì vậy vô luận Thượng đế xử phạt Thiên Tuyền, có thể khẳng định là bắt hắn vào Thiên trì tịnh hóa nguyên thần.

Khai Dương nhìn Thiên Tuyền. Bọn họ vừa sinh ra đã quen biết, hàng tỉ năm qua chưa từng gặp vị Cự Môn tinh quân này để ý bất cứ chuyện gì. Hiện giờ hạ phạm chỉ ngần ngừ một tháng, vì một lang yêu mà không tiếc rơi vào yêu đạo. Nhưng cho dù đau khổ bao nhiêu, đồng tâm đồng lòng rồi cuối cùng cả hai đều phải lãng quên, vĩnh cách tiên phạm.

Khai Dương thường xuyên hạ phạm, thế gian sinh ly tử biệt thấy qua không ít, vốn tưởng đã nhìn thấu triệt. Hiện giờ trước mắt, Thiên Tuyền một tay khê nắm Vô Ưu thảo, một tay vuốt ve bộ lông của lang yêu trong mắt biểu lộ ôn nhu. Nhưng mà lang yêu lúc này hai mắt nhắm chặt, hoàn toàn không biết được tình quân trong lòng hắn bấy lâu nay đang đáp trả lại tình cảm của hắn, cũng không biết tình này rất nhanh tựa như phù dung sớm nở tối tàn, nửa ngày sau tất cả sẽ tan thành mây khói.

Hắn rốt cuộc không nhìn được nữa, người đứng xem thôi đã thấy thê lương, thì lòng người trong cuộc còn phải đón đau đến mức nào?

Trên khuôn mặt kia không lộ một chút bi thương, chỉ còn sự ôn nhu yêu thương cùng với điềm tĩnh, giống như thời khắc này đã là thiên địa vĩnh hằng.

“Ta... đi ra ngoài coi chừng.”

Khai Dương nhắm mắt, cắt đứt tầm nhìn dứt khoát xoay người đi ra khỏi phòng, thuận tay đóng cửa lại.

Bất tri bất giác, không trung xanh thẳm đã biến thành màn đêm nhung lụa, sao cùng trăng, trăng với sao, Khai Dương ngồi dựa vào cánh cửa, ôm lấy hai đầu gối ngửa đầu nhìn về hướng Thất Huyền mệnh tinh, khắp nơi yên tĩnh không một tiếng động, phía sau cánh cửa truyền đến tiếng quần áo ma sát mỏng manh. Bỗng nhiên, hắn có chút mong muốn thái dương không cần phải mọc lên, hoặc là lên chậm chậm một chút, để cho hai người trong phòng kia có thể ở một chỗ lâu hơn một chút...

33. Quyển 2 - Chương 12

Biên tập: Graylain

Beta: Mặc Nhiên

Nguyên thần giao hợp thôi tình dục

Tâm kính nhật dạ cánh thành không

Trong phòng không có một điểm ánh sáng, Thiên Tuyền khoanh chân lại ngồi, khoảng nửa khắc sau ngưng thần nhập mình, tinh mang tụ đỉnh, nguyên thần tách ra khỏi cơ thể.

Tinh quân nguyên thần hiện giờ có yêu lực hỗ trợ, tiến vào thân thể lang yêu có thể nói là dễ dàng, không bị bài xích.

Khi Thiên Tuyền nguyên thần mở mắt đã vào một cảnh giới hư ảo.

Nơi này chính là tâm kính của lang yêu.

Thiên địa hỗn độn như mực, chỉ có một ánh sáng trong trẻo ở phía trước như đèn dẫn đường. Thiên Tuyền vì thế đi theo, bỗng nhiên trước mắt sáng ngời, liền thấy một bức kỳ cảnh.

Cửu thiên tinh mang gần như gang tấc, xung quanh đầy tràn quân ảnh thảo, trắng sáng tỏ, trên trời dưới đất đều là tinh mang một mảng nhấp nháy.

Ngay chính giữa đồng quân ảnh thảo, có một tảng đá thật lớn giống như giường, bên trên có một nam nhân đang nằm. Hắn lấy hai tay làm gối, gác lên gáy, nằm thẳng trên đá nhìn vào không trung. Mà tầm mắt của hắn không chút dao động chỉ nhìn về một phương hướng. Ở nơi đó có một ngôi sao lấp lánh nhấp nháy, giống như đáp lại.

Thiên Tuyền bỗng nhiên có chút đau lòng. Nguyên lai trong lòng Ly Khế đã sớm đoán trước được tương lai chia lìa. Nhưng hắn lại cảm giác rõ ràng được ở nơi đây cư nhiên không có nửa phần đau thương ly biệt, mà chỉ tồn tại một loại vĩnh hằng không tên.

“Ly Khế...”

Hắn nhẹ nhàng kêu gọi.

Nam nhân trên tảng đá hình như không nghe được, vẫn đắm chìm trong thế giới của mình.

Thiên Tuyền đi qua, nhảy lên đỉnh đá ngồi xuống bên cạnh hắn, lấy tay vuốt ve khuôn mặt kia, nhưng mà trong đôi mắt thanh lục của nam nhân lại không có hình ảnh của hắn.

“Chẳng lẽ thà nhìn hư không chứ không muốn thấy ta sao?” Thiên Tuyền kỳ thật biết, trong tâm kính Ly Khế đã nhận định không có sự xuất hiện của hắn, tự nhiên sẽ không nhìn ra sự hiện hữu của hắn. Mặc dù là biết, hắn vẫn không cam lòng, đột nhiên duỗi tay ra nắm lấy tóc mái trên trán của Ly Khế, cưỡng ngạnh nâng khuôn mặt của hắn, cúi đầu xuống hôn lên.

Mạnh mẽ hôn lên đôi môi kia, rõ ràng không phải là thân thể nhưng giao hòa giữa nguyên thần lại sinh ra chấn động dữ dội.

Thanh lục thú đồng rốt cuộc cũng bắt đầu hiện lên hình thể của Thiên Tuyền. Nam nhân vô cùng ngạc nhiên mở to hai mắt, khó có thể tin tình quân đang nằm trên người mình. Khi cảm nhận được đôi môi bị đè nát tê dại, cũng theo bản năng mở miệng ra, tùy ý để đầu lưỡi của đối phương chui vào sục sạo, cùng mình giao triền không dứt.

Ở nơi này thời gian giống như tạm dừng, không biết bao lâu, cũng không biết ai dừng lại trước, chỉ biết rằng nụ hôn nồng nàn này đã kích thích tình tự của cả hai.

“... Thiên Tuyền? Người tại sao lại ở chỗ này?”

Bị kích thích khiến cho âm thanh của nam nhân trở nên khàn khàn, hắn nghĩ muốn ngồi lên lại bị Thiên Tuyền đè dưới thân không thể nhúc nhích.

Thiên Tuyền thần sắc lạnh lùng: “Ly Khế, vì sao phải bình giải?”

Nam nhân ngẩn ra, cũng hiểu được trong vẻ lạnh lùng kia ẩn chứa tức giận, nhưng lại làm cho hắn có chút hạnh phúc. Hắn cư nhiên giơ tay lên, cầm lấy lọn tóc lạc xuống từ thái dương Thiên Tuyền, cười đến đơn giản: “Ta muốn người nhớ rõ ta.”

“...”

“Nếu ta thật sự bình giải tại đó, nhất định sẽ lưu lại trong trí nhớ của người một chút dấu ấn nào đó. Nói như vậy, cho dù người trở về thiên đình, hồi phục chân thân người cũng có thể nhớ rõ ta.”

“...”

Thấy Thiên Tuyền vẫn không nói, nam nhân cười có chút chua xót: “Có lẽ suy nghĩ của ta có chút hoang đường... Kỳ thật chỉ qua mấy ngàn năm thì ngay cả tảng đá giữa đồng quân anh thảo cũng đã bị phong hóa mất rồi, người cũng không thể nhớ ta được. Bất quá ta nghĩ ít nhất là có thể chiếm được trí nhớ của người trong mấy ngàn năm cũng là đủ rồi.” Nam nhân buông ra lọn tóc của Thiên Tuyền, bàn tay lớn che lại đôi mắt mình ngăn chặn cảm xúc biểu lộ. “Thiên Tuyền người chắc sẽ nghĩ ta thật thấp hèn nhỉ? Ha ha... Đùng quên, ta cũng là yêu vật.”

Không còn âm thanh nào khác ngoại trừ trầm mặc làm cho nam nhân cảm thấy thật khó khăn. Nhưng ngay lúc đó lại nghe được trên đỉnh đầu có tiếng khê mắng: “Ngu ngốc.” Bàn tay che mắt bị cưỡng chế tách ra, liền nhìn thấy khuôn mặt tươi cười dịu dàng như sóng nước.

Mấy ngàn năm tu vi, đôi mắt mấy ngàn năm trí nhớ, có phải ngu ngốc không chứ?

Nam nhân như thế, làm cho tâm can Thiên Tuyền đau đớn.

“Ta chưa từng trách người, nếu không tại sao lại đến đây.”

Nam nhân nhìn tiểu ý như có như không trên khóe miệng hần, cả tinh thần nhộn nhạo giống như mặt hồ gợn sóng, nhẹ nhàng thổi hết mọi lo lắng ưu tư. Hần có chút không yên lòng hỏi: “... Vậy người tới để làm gì?”

“Ta muốn lấy nguyên thần giúp người trùng tu nội đan.”

“... Vậy, phải làm như thế nào?”

“Chỉ cần nguyên thần của ta và người giao hòa, liền có thể khôi phục tu vi của người... Người có bằng lòng không?” Thiên Tuyền hơi hơi thùy mắt, phong tình như vậy khiến cho nam nhân xúc động muốn xoay người áp đảo hần.

Tuy rằng không biết cái gì gọi là nguyên thần giao hòa, nhưng lúc này chỉ cần Thiên Tuyền nói hần làm sao có thể từ chối được? Liền gật đầu: “Tất nhiên là được, nhưng vất vả cho người.”

“Có lẽ, mệt chính là người.”

Chỉ thấy ngón tay hần nhất điểm, lại đem quần áo trên người nam nhân tan biến đi.

“A?”

Nam nhân vẫn chưa hiểu, đột nhiên bên cổ một trận đau tê dại, là vì Thiên Tuyền há miệng cắn đến. Chẳng lẽ cái gọi là nguyên thần giao hòa, chính là muốn đưa hần ăn luôn sao?! Nam nhân nén chịu cảm giác khác thường, nguyên thần không thể so với thân thể, cảm nhận càng trực tiếp, càng sâu sắc tựa như lửa thể, vô cùng nhạy cảm. Nhưng mà kiểu hành hạ này khiến hần muốn đẩy người đè trên mình ra, có điều dù đây là tâm kính hư ảo thì hần vẫn nhớ rất rõ ràng, đó là tinh quân hần yêu thương...

Nam nhân chỉ còn cách xiết chặt nắm tay, cắn răng tùy ý để đối phương muốn làm gì thì làm.

Xem ra Thiên Tuyền vẫn chưa thỏa mãn với cái cổ cứng rắn kia của hần, liền rất nhanh dời địa phương, tấn công bộ vị non mịn ở ngực.

“A!!...”

Thiên Tuyền, người—” Nhũ điểm mẫn cảm bị hàm răng đùa giỡn, ma sát làm cho nam nhân cảm thấy vừa đau vừa ngứa. Mà bàn tay mềm mại không biết đủ ở xung quanh mơn trớn, lướt qua phần sườn cứng rắn cường tráng, một tay khác ở điểm còn lại trên ngực quấy rối. Ngón tay hơi捏 một chút, làm thất lưng của nam nhân run rẩy, cùng với âm thanh nghiến răng. Một bên bị nhẹ nhàng vuốt ve, một bên lại bị răng cắn đùa nghịch tạo ra bất đồng cảm thụ khiến cho nam nhân nhịn không được, rên rỉ theo yết hầu tràn ra.

Nam nhân bất quá là một đầu lang thú, nguyên thần không giấu đi dã tính, càng trung thực với dục vọng bản năng, hạ thể đã sớm không chịu nổi tra tấn kiểu này, nóng rát cương lên chạm vào bụng của Thiên Tuyền.

Nếu là bình thường, gặp phải tình huống vô lễ như vậy, nam nhân sẽ nhảy vào trong nước trăn trăn lại. Nhưng hiện giờ nơi này là tâm kính của chính mình, bị tra tấn đùa bỡn lại là nguyên thần bản thân, căn bản không có chỗ để trốn.

Nam nhân có chút phiền muộn nghĩ, dù sao ăn thì ăn đi, Thiên Tuyền cứ dùng dằng như thế để làm gì chứ?

Có điều đối phương hiển nhiên không biết suy nghĩ của hần, trái lại càng lúc càng tra tấn khó chịu hơn.

Rốt cuộc, nam nhân bị giày vò đến không thể chịu được nữa, hần hét lớn lên: “Thiên Tuyền, người không làm dứt khoát một lần được sao?!”

Thiên Tuyền bị hần la lên có chút sững sốt, rốt cuộc buông ra thân thể của hần, ngẩng đầu nhìn chằm chằm nam nhân, đã thấy hai mắt nhuốm rõ tình dục lại có chút bất mãn rõ ràng, bưng tỉnh đại ngộ: “Thì ra là thế!

Cái gì thế chứ?! Nam nhân không hiểu, đã thấy Thiên Tuyền cúi đầu, cởi bỏ thất lưng...

“_?!”

Dương vật tràn đầy dục vọng lộ ra làm tròng mắt của nam nhân muốn rớt xuống, ngờ người không kịp phản ứng, trơ mắt nhìn Thiên Tuyền tách ra hai chân cường tráng của hắn, nâng lên gác trên vai mình, sau đó đặt đỉnh đầu đâm vào nơi ở phía trước, đánh sâu vào dũng đạo trong cơ thể của nam nhân.

“A!!—” Nam nhân đứt quãng hô, tuy rằng nguyên thân sẽ không bị xé rách như cơ thể, nhưng cảm giác lại vô cùng mãnh liệt, giống như linh hồn bị đâm xuyên quả, cú đẩy vừa sâu vừa đột ngột làm hắn có cảm giác như suýt chết.

Nhưng Thiên Tuyền không những không dừng lại mà còn mãnh liệt hơn.

Hắn chưa bao giờ từng thể nghiệm cái gọi là dục vọng, mà giờ khắc này là lần đầu cảm nhận được tình dục nóng bỏng, hơn nữa người dưới thân lại là nam nhân cùng hắn tâm ý tương thông. Thân thể ngấm đẫm cường tráng cùng cảm giác chân thật không chút giả tạo. Mặc dù nguyên thần hàng tỉ năm dậm dậm thanh lãnh, nhưng trong lúc nhất thời cũng không thể chống cự được dục niệm mãnh liệt của nội tâm, muốn cùng nam nhân nhập lại làm một.

Kịch liệt va chạm cùng với ma sát khoái cảm rốt cuộc làm nam nhân không kiềm nén được rên rỉ trong cổ họng. Mỗi lần rút ra rồi đâm lại vào càng sâu càng dữ dội tấn công nơi sâu thẳm của tâm hồn, hơi thở tán loạn của hắn thoáng chốc dần dần ngưng tụ, tập hợp thành đoàn.

Trong hỗn độn tình dục, nam nhân vẫn có một chút hoang mang.

Đại khái, có chỗ nào sai rồi? Hình như, vị trí vốn phải là...

Nhưng khi hắn đưa mắt nhìn lên khuôn mặt trước kia dậm dậm hết thấy giờ đây lại tràn ngập tình dục đỏ ửng, đôi mắt nhắm lại cũng không giấu được ngọn lửa chảy bỏng, làm cho vị tinh quân nhân nhật này lộ ra chân thật cảm xúc của nội tâm.

Hắn có thể tự mãn nghĩ, tất cả là vì riêng một mình hắn không?

Nam nhân liền nghĩ như thế, không hề kháng cự công kích của đối phương, nắm tay siết chặt buông ra ôm lấy tấm lưng không ngừng chuyển động của Thiên Tuyền, đưa hắn kéo vào trong lòng ngực, tùy ý để hắn tiến vào càng sâu, để linh hồn chính mình toàn toàn bị xô xuyên qua.

Thiên Tuyền bị nam nhân song chưởng ôm chặt, thân thể nóng cháy dưới thân giống như muốn đốt cháy sạch nguyên thần của hắn, nhưng hắn không muốn tách ra, động tác càng mạnh hơn, biên độ của thất lưng cũng lớn hơn.

Đến cuối cùng, cơ hồ mỗi lần chuyển động, thịt nhận của hắn đều toàn bộ thoát ra, sau đó hung hăng sáp nhập vào dũng đạo. Quả cầu cũng kịch liệt đánh vào mông của nam nhân, âm thanh âm đặng phá tan yên tĩnh, truyền ra khắp quân ảnh thảo cốc. Thanh âm của nam nhân cũng khó đề nén nổi, thấp suyền thừa nhận vang lên bên tai Thiên Tuyền.

Nhiệt lưu theo bọn họ va chạm xuôi chảy, nguyên thần của cả hai cùng chung một chỗ, cảm thụ cũng dần tương đồng.

Trong khoảng khắc chợt nghe nam nhân gầm nhẹ một tiếng, Thiên Tuyền đột nhiên đem hai chân của nam nhân đè xuống ngực của chính hắn, bẻ thân thể, dùng sức mạnh mẽ nhất đi vào.

Tình dục giống như thác nước tan băng nhảy mất phóng thích, trước mắt quang ảnh lay động, cảm giác kì diệu khó có thể hình dung.

Hai người đè ép lên nhau cùng một chỗ.

“Thiên Tuyền...” Nam nhân đưa tay đặt lên mái tóc dài, vùi vào hõm vai hắn, khẽ gọi.

Hồi lâu, Thiên Tuyền rốt cục ngẩng lên, thoáng nâng người cúi đầu nhìn hắn. Ái tình dần dần thu lại, ánh mắt trở về một màu thanh minh.

Thiên Tuyền chậm chậm cúi xuống, hôn lên môi nam nhân, không phải như lúc này mãnh liệt mà là sự dưng chạm ôn hòa, quý trọng.

“Ly Khế, tạm biệt.”

Tiếng nói vừa dứt, nguyên thân của Thiên Tuyền tiêu thất.

Trên tảng đá chỉ còn lưu lại thân ảnh của nham nhân.

“Thiên Tuyền?” Nam nhân đột nhiên có chút bất an, bất quá chỉ là một câu từ biệt, tại sao lại làm hắn đau đớn như thần hồn tấn toái?!

Thiên Tuyền mở hai mắt, bình minh đã bừng sáng, nhưng không có một chút ánh sáng mặt trời, bên ngoài cửa sổ lác đác mưa bụi.

Thời điểm đã tới.

Hắn cúi đầu nhìn lang yêu vẫn đang ngủ, cự lang thân hình cùng nam nhân trong tâm kính vô cùng giống nhau, phục nằm trên giường. Hô hấp đã thuận lợi hơn rất nhiều, bộ lông đen huyền cũng có điểm sáng loáng, nội đan rõ ràng đã được chữa trị thỏa đáng.

Thiên Tuyền lúc này mới yên tâm, hắn nhẹ nhàng xoa lên bộ lông mềm mại trên đầu sói, cầm tới Vô Ưu thảo kia.

Vô ưu, vô ưu, vô ức sẽ vô ưu.

Đây là vật lúc đi tìm châu hắc vô tình thấy được, không ngờ được bây giờ lại lấy ra sử dụng.

Thiên Tuyền hợp lại hai tay, đem Vô Ưu thảo cắt nhỏ rồi khom người đưa vào miệng lang yêu.

Thân thể lang yêu giật giật, mở miệng nói tiếng người: “Không cần... Thiên Tuyền, không cần... làm như vậy...”

Hắn sửng sốt nhìn lại, lang yêu vẫn là hai mắt nhắm nghiền, hiển nhiên là ngủ say chưa tỉnh. Nhưng mà nói mê kia đứt quãng như đau khổ cầu xin, cầu Thiên Tuyền đừng đoạt đi trí nhớ còn lưu lại của hắn.

Thiên Tuyền trong lòng khổ sở, cuối cùng nhắm mắt cắt đứt suy nghĩ, một lát sau mở mắt ra hoàn toàn không lưu tình mở miệng lang yêu, nhét vào Vô Ưu thảo.

Đáng thương lang yêu không thể phản kháng, lộn xộn kêu rên nuốt Vô Ưu thảo kia xuống bụng.

Ngay tại lúc này, chợt nghe Khai Dương bên ngoài cấp gọi: “Thiên Tuyền mau ra đây! Có Thiên binh đến!”

34. Quyển 2 - Chương 13

Biên tập: Graylain

Beta: Mặc Nhiên

Đoạn tình tiêu thể phế huyết khế

Tái phùng bất quá mạch lộ nhân

Bên ngoài quả nhiên truyền đến tiên khí, khí thể áp bức có thể khiến vạn yêu cúi đầu.

Chắc là Thượng đế đã biết, phái binh đến bắt, hiện giờ không thể không đi.

Thiên Tuyền cúi đầu, thiết thủ hoàn tùy thân được gỡ xuống, đặt ở bên cạnh cái gối của lang yêu, cúi xuống lấy ra chăn đệm đắp lên người nó.

Sau đó đứng dậy, nhìn lại lần nữa, xoay người, đẩy cửa ra khỏi phòng.

Bầu trời mây đen dày đặc, giữa không trung có ba trăm Thần nhân được Thượng đế phái xuống bắt người về. Thiên tướng đứng đầu mặc một bộ kim khôi kim giáp, để râu quai nón, uy vũ bất phàm. Nhìn thấy Thiên Tuyền hiện thân, tay lật ra xuất hiện một cuốn lụa hoàn kim. Cuốn lụa mở ra, hào quang lóa mắt.

Chợt nghe Thần tướng thanh rung đất trời: “Cự Môn tinh quân, nghịch thiên nhập yêu, tiêu sát sinh linh. Hạ chỉ, bắt.” Dứt lời mang theo một cái gong vàng tiến đến trước mặt Thiên Tuyền, “Bản tướng phục mệnh làm việc, xin đặc tội!”

Thiên Tuyền chưa có phản ứng thì Khai Dương đã quát âm trời: “Chậm đã! Thiên Tuyền vốn đã tính toán trở về Thiên đình tạ tội nhưng vì có việc trì hoãn, cũng không phải muốn phản kháng, đại tướng cũng không nhất thiết phải làm thế chứ?!”

Thần tướng thấy một tiểu oa nhi kêu lên không khỏi kì quái, mắt thần liền mở ra, vội vàng chấp tay nói: “Nguyên lai là Vũ Khúc tinh quân!”

“Biết là tốt rồi!” Khai Dương trừng mắt liếc hắt một cái, “Đừng tưởng Thiên Tuyền dễ khi dễ, các người dám đối hắt như thế! Ta sẽ không để yên đâu! Hãy thu lại đồ vật kia, Thiên Tuyền cũng theo các người trở về!”

“Nhưng vậy— không đúng phép tắc, chúng ta là phụng mệnh đến bắt Cự Môn tinh quân, đến trước mặt Đế quân làm sao phục mệnh như vậy được!”

Khai Dương khoanh tay hừ nói: “Phép tắc cái gì?! Hôm nay nếu các người dám làm khó Thiên Tuyền, đừng trách ta không khách khí!”

Thần tướng cũng giận, một tinh quân nho nhỏ dám ương ngạnh tùy tiện như thế. Hắn đang muốn phát hỏa thì một gã Thiên binh bên cạnh kéo hắn lại, thấp giọng nói: “Tướng quân chớ giận, phải biết Vũ Khúc tinh quân này cùng với tên lẩm chuyện Thiên Lý Nhân có chút giao tình. Tiểu nhân nan phòng, chúng ta không nên đụng đến tinh quân mà bán mặt mũi vì Thiên Lý Nhân kia, nếu không trước mặt Đế quân, ai biết được tên tiểu nhân kia sẽ nói chuyện ma quỷ gì!”

Thần tướng nghĩ cũng đúng, bọn họ tuy là Thần tướng nhưng ít nhiều gì xưa này cũng có hành vi sai phạm, nếu Thiên Lý Nhân một câu báo lên Thượng đế, chỉ sợ là không chịu nổi.

Vì điều này, Thần tướng giơ tay lên thu lại gong cùm, nói: “Được rồi! Một khi đã vậy xin mời Cự Môn tinh quân cùng chúng ta tức tốc trở về Thiên đình!”

Khai Dương tuy là bất đắc dĩ nhưng đối phương có ý chỉ của Thượng đế, hắn cũng đành vâng theo, liền kéo Thiên Tuyền nói: “Ta trở về cùng với người! Miễn cho người bị mấy tên mượn cáo oai hùm này khi dễ.”

Thiên Tuyền chỉ cảm thấy buồn cười: “Làm sao được?”

“Làm sao không được? Bọn họ thấy người ít nói, chắc chắn sẽ tùy tiện thêm tội danh cho người, ta ở một bên giúp người bác bọn họ tốt hơn!”

“Nhưng người còn có nhiệm vụ đi tìm châu.”

“Mặc kệ! Dù sao tên đại yêu kia còn bị khóa trong Yêu tháp, không ảnh hưởng gì cả! Đi thôi!”

Thiên Tuyền gật đầu, sau đó quay lại nghĩ muốn nhìn phòng nhỏ kia một lần nữa, không ngờ phát hiện hắc sắc cự lang đứng ở cửa, đôi mắt u lục chăm chăm nhìn thẳng vào mình.

Đây không phải ánh mắt vong trần, nóng cháy lại mang theo bi thương tuyệt nhiên, giống như muốn thôn tính lấy hắn.

Chẳng lẽ Vô Ưu thảo đối với lang yêu vô dụng sao?!

Khai Dương thấy hắn lộ dị trạng, vội vàng quay đầu lại cũng thấy được lang yêu, không khỏi kì quái: “Thiên Tuyền, người không đem Vô Ưu thảo cho hắn ăn sao?”

“Có...” Lang yêu mở miệng nói, tầm mắt không rời Thiên Tuyền, “Đang tiếc xem ra đối với ta vô dụng.”

Thiên Tuyền trầm mặc.

Lang yêu chậm rãi đi ra khỏi phòng nhỏ, đứng ở giữa mưa hỏi: “Đừng đi, được không?”

Không có tiếng trả lời.

Nhưng đã là trả lời.

Trầm mặt một lát, lang yêu đột nhiên kích động quát: “Người không thể đi!! Bọn họ nhất định sẽ hại người!!!”

“Sẽ không đâu. Ta nguyên thần nhập yêu, trở về chính là bị phạt mà thôi.”

Lang mâu mãnh liệt thu lại: “Thiên Tuyền, đừng đi. Ta biết, nếu người trở về, nhất định sẽ quên mất trước kia, cũng sẽ quên luôn cả ta...”

Thiên Tuyền ngạc nhiên, rồi nghĩ lại, lúc nguyên thần bọn họ dung hòa, chỉ một khắc kia, Ly Khế đã biết tâm tư của hắn.

“Không cần đi.”

Lang yêu từng bước tiến lại gần, rút ngắn lại khoảng cách với Thiên Tuyền. Mưa không biết từ khi nào chuyển lớn, những giọt nước mưa đập vào bộ lông của lang yêu tạo một tầng sương, nhưng không cách nào đập đi nóng bỏng trong đôi mắt của nó.

“Lưu lại, Thiên Tuyền. Lưu lại!”

Như bị lời của hắn mê hoặc, Thiên Tuyền cứ nhiên cũng tiến về phía trước một bước, đưa tay về phía hắn.

“Cự Môn tinh quân, người còn chần chừ chuyện gì? Còn không mau trở về Thiên đình?!” Thần tướng giữa không trung đột nhiên quát, khiến bàn tay vươn ra chấn động.

Cho dù có lưu lại, thì làm sao? Chẳng lẽ đợi đến Thượng đế nổi giận, lại hạ lệnh xuống cường bắt mới được? Nhìn hắn vì mình ba bốn lần gặp nguy hiểm, tận tâm tận lực liều mạng, thậm chí còn... bình giải.

Hắn có thể tưởng tượng một khi đối địch với Thiên binh, lang yêu nhất định sẽ xông ra trước, nhưng mà hắn chỉ có ngàn năm tu vi, làm sao có thể địch lại Thiên binh dũng mãnh đông đảo?! Kết cục như thế nào, không cần nói cũng biết.

Không thể như thế, mặc dù quên mất, mặc dù rời xa, mặc dù bị thương nhưng mà lang yêu vẫn có thể hảo hảo mà còn sống, trong thiên địa tự do chạy nhảy, tùy ý ngang dọc.

Phải trả giá như thế nào, đều đáng giá.

Thiên Tuyền nắm chặt tay, rút về, lạnh lùng nhìn lang yêu, vô thường tuyệt nhiên mà nói: “Ta và người yêu tiên khác biệt, bản quân phạm nghiệt pháp cùng người không liên quan. Đừng xen vào mao phạm đến thiên uy!”

Lời nói lạnh lùng của hắn cũng khiến Khai Dương không khỏi sững sốt, nhưng lang yêu không để ý tới, lại tiến thêm một bước: “Thiên Tuyền, chờ đi.”

Thiên thượng Thần tướng đã không còn kiên nhẫn, hét lớn một tiếng: “Lang yêu lớn mật!! Dám cản trở tinh quân có biết tội gì không?!”

“Gào—” Tiếng gầm như sấm, khiến tai của chúng Thiên binh đau rần, chỉ thấy lang yêu trợn mắt trừng trừng, giống như có thể nhào lên cắn xé bất cứ lúc nào.

Thiên tướng đang muốn phát nộ, chợt nghe Thiên Tuyền quát lạnh một tiếng: “Lang yêu!! Nếu người tái lâm càn, chớ trách bản quân không niệm tình nghĩa!!” Nói xong bên người sương khí bốn phía nổi lên, băng bọc lãnh phong cuộn cuộn thổi.

Ngay cả mưa cũng bị đông lạnh thành vụn tuyết, làm bộ lông màu đen của lang yêu nháy mắt kết một tầng sương.

Biết rõ thiên lý quyết tuyệt, không thể không khiến lang yêu lui bước, thái độ vì vậy càng thêm kiên định.

Lang yêu vì lãnh sương run rẩy, mặc kệ gió lạnh như đao, mặc kệ ngược gió gian nan đi đến trước mặt Thiên Tuyền, nâng lên chân trước đặt xuống huyền thiết thủ hoàn kia, để lại bên cạnh Thiên Tuyền: “Cầu người thu hồi được không? Chúng ta cùng nhau rời đi, quay về Yêu vực đi.”

Hắn ngẩng đầu, cẩn thận nhìn Thiên Tuyền: “Người đang gạt ta. Nếu Vô Ưu thảo không thể khiến ta quên tất cả, thì người làm sao lại đối với ta lạnh nhạt như vậy?”

Thiên Tuyền lạnh nhạt nhìn thủ hoàn kia, cũng không lấy: “Ý tứ của ngươi là bản quân không thể cắt đứt hoàn toàn quan hệ với ngươi sao?” Ánh mắt lạnh lùng cười lạnh, “Đúng rồi, bản quân quên mất ngươi cùng thân thể này hạ Huyết Hồn khế.”

Lang yêu nghe vậy ngớ ra, nháy mắt tỉnh ngộ lại kinh hoảng lên: “Thiên Tuyền, không thể!!”

“Một khi đã như vậy, bản quân trả lại tự do cho ngươi.”

Nói xong lập tức tinh mang tụ đỉnh, nguyên thần cõi thể. Mà thân thể của Thất hoàng tử kia trở thành nhọt nhọt tử sắc, bằng sương cuốn lấy thân này, chỉ khoảng nửa khắc hóa thành một tòa băng, “Keng—” một tiếng giòn vang, liền biến thành khối bụi băng trần. Nhưng thân thể này sau khi dùng Cửu Thiên huyền quả đã cùng tinh thân nguyên thần đồng hóa làm một, hủy đi như thế, Thiên Tuyền cũng không tránh khỏi đau đớn tổn thương. Nếu không có yêu khí duy trì, chỉ sợ nguyên thần trong nháy mắt sẽ tứ tán mất.

Lang yêu không thể tin nhìn chằm chằm Thiên Tuyền, trong ngực đau đớn phé liệt, chân cơ hồ muốn nhũn ra.

Lấy huyết vi hồn, phương lập khế ước. Nhưng mà lúc lập khế, thân thể kia căn bản không có hồn phách, bất quá chỉ là thứ tinh quân mượn dùng, thân thể mất đi, Huyết Hồn khế liền tự giải trừ.

Ngay cả Khai Dương cũng không ngờ được Thiên Tuyền ngoan tuyệt như thế, vứt bỏ phàm thể chỉ chừa lại nguyên thần quy thiên.

Thiên Tuyền nguyên thần lúc ẩn lúc hiện, nhìn lang yêu trong mắt mê lương, nói: “Thứ ngươi mến, bất quá chỉ là một túi da. Hiện giờ nó đã hủy, ta và ngươi không liên quan nữa, sau này đừng dây dưa với bản quân.” Nói xong xoay người cùng Khai Dương nói: “Lúc này không đi, còn đợi tới khi nào?” Liền đi trước một bước, phi thẳng mà đi.

Việc đã đến nước này, Khai Dương cũng bất đắc dĩ, đành lẳng không bay theo.

Tinh quân quyết tuyệt như thế, vô luân là ai sợ cũng đều thất vọng, nhưng mà trong mắt lang yêu vẫn chấp nhất như trước, lại tăng thêm vội vàng.

Mắt thấy Thiên Tuyền cùng Khai Dương đã cách mặt đất một khoảng không, hẳn chỉ là một địa yêu không biết Đẳng vân thuật, chỉ còn cách liều mạng đuổi theo.

Lúc này mưa gió dữ dội, khắp nơi mông lung, lang yêu trong mắt chỉ có một tử ảnh đang phi thẳng ngày càng xa dần, hẳn dồn hết sức lực đuổi theo, giữa tiếng thở dốc mà lớn tiếng kêu lên: “Thiên Tuyền!! Thiên Tuyền!!”

Tiếng kêu gọi của hắn, không đổi được một cái ngoái đầu của tiên quân. Thân ảnh của hai vị tinh quân cùng ba trăm Thiên binh Thần tướng dần dần chìm vào mây mù, liếm đi kim quang, chỉ còn lại một mảnh thiên địa mông lung.

“Không!! Không!! Thiên Tuyền —” Lang yêu vẫn không chịu bỏ cuộc đuổi theo, ở hoang dã đại địa chạy như điên như muốn chạm đến chân trời, ở nơi đó, có tinh quân mà hắn yêu thương.

Nhưng mà vết thương của hắn chỉ mới khỏi, nguyên thần cũng vừa trùng tu không lâu, thể lực hao tổn cạn kiệt làm sao chịu được. Ở mưa vũ cuồng bạo không thể thấy được đường phía trước, nhất thời không thấy, trượt chân xuống một con dốc.

Một thân lầy lội cùng vụn cỏ làm cả bộ lông trên người hắn thật bẩn, nhìn vô cùng chật vật. Nhưng hắn không để ý đến chuyện này, tiếp tục chạy đi, không ngừng ngưỡng đầu nhìn trời, hi vọng có thể nhìn thấy được tinh mang kia. Đang tiếc mưa to, mây đen che lấp bầu trời, chớ nói tinh mang, ngay cả ánh sáng mặt trời cũng không thấy được.

Lang yêu đột nhiên xoay người, chạy về hướng dãy núi.

Hắn dốc hết sức chạy lên núi, mưa to làm sơn đạo vô cùng khó đi khiến lang yêu vài lần trượt chân ngã nhào xuống đường dốc, đợi hắn lên được đỉnh núi cao nhất, hắc lang toàn thân đã đầy bùn đất đến không thể nhận ra màu nguyên thủy của nó. Hắn đứng trên tảng đá thật lớn ở đỉnh núi, hướng đến chân trời tru lên: “Thiên Tuyền! Thiên Tuyền! Thiên Tuyền!! — ”

Tiếng vang ở dãy núi truyền ra quanh quần, đưa âm thanh của hân vang vọng lại.

“Thiên Tuyền — Thiên Tuyền — Thiên Tuyền — Thiên Tuyền — Thiên Tuyền — Tuyền — Tuyền — Tuyền — Tuyền — Tuyền — ”

Nhưng mà dù có thể truyền đi trăm dặm, thủy chung cũng không thể lên đến Thiên giới, không thể lọt được vào tai tinh quân.

Lang yêu mặc kệ vẫn không ngừng kêu gào, thanh âm dần dần khàn đi, dù tắt hẳn cũng không muốn bỏ cuộc.

Mưa dần nhỏ lại, mây mù tán đi, trên trời lộ ra một chùm ánh sáng chiếu xuống đỉnh núi đối diện. Lang yêu kinh hãi hướng về phía đó mà chạy đến. Khi hân thở dốc lên được đỉnh núi, mệt mỏi ngẩng đầu nhìn về phía trước, cái gì cũng không thấy. Ánh sáng này bất quá chỉ là khe hở mây đen tản ra, quang mang ngẫu nhiên chiếu xuống.

Những giọt nước trong suốt đọng trên cỏ được ánh mặt trời chiếu vào, lóe sáng xinh đẹp như cười nhạo. Lang yêu nhìn chằm chằm bóng mây kia di chuyển, ánh sáng dần dần tắt, bỗng nhiên thật sự nhận ra.

Đi rồi.

Người kia, đã muốn đi rồi.

Đã hủy hết những thứ liên quan đến thế gian. Khế ước, trí nhớ, hết thấy hết thấy.

Vô luận hân truy đuổi như thế nào, vô luận hân gào thét đến cỡ nào...

Hân cũng sẽ không thể gặp lại thân ảnh tử sắc kia.

Thiên Tuyền! Thiên Tuyền...

“Ngao ngao ngao a —”

Thê lương sỏi tru quanh quần trong dãy núi.

Làm tiểu đồng ở dưới chân núi nghe được, tò mò đi hỏi. Lão nhân trong tộc nâng lên đôi mắt mờ, nhìn ra dãy núi mưa bụi lượn lờ, lộ ra thần sắc bi thương: “Hài tử, ngươi biết không? Chỉ có con sói mất đi bạn đời mới có thể phát ra tiếng kêu bi thương như thế.”

Tiểu đồng không hiểu được giải thích tối nghĩa của lão nhân, nó nghiêng tai lắng nghe tiếng sói tru thật lâu không dứt kia, nhỏ giọng tự nói: “Con sói kia, có lẽ đang khóc phải không?”

35. Quyển 2 - Chương 14

Thân tại thiên giới cự thiên âm

Lưu tán vô định như ly hồn

Tiếng tiêu trên trời réo rắt, vui vẻ cất lên, Thiên giới một vẻ hòa lành, thanh tẩy hết thấy ưu phiền của tà âm thế gian.

Thiên Tuyền ngồi trên Thiên giai, khuôn mặt đạm mạc, cũng không quan tâm đến buổi xét xử sắp tới của mình.

Nghe Khai Dương nói, Thiên Xu đã sớm đem sự tình hôm đó thừa báo trước Thượng đế. Trong lời nói Khai Dương lộ vẻ khinh thường việc Thiên Xu đã làm, nhưng Thiên Tuyền hiểu, Tham Lang tinh quân bất quá là để bót tội cho hân nên mới nóng lòng trình lên tấu chương.

Chính vì vậy nên hân tạm thời không bị áp đến Thiên lao, chỉ tạm bị cấm cửa trong điện, chờ đợi truyền gặp.

Phía sau là nơi hắc sở cư vạn năm, tinh điện vô cùng quen thuộc.

Không khác là bao so với huyền cảnh trên Bất Chu Sơn. Mặt đất trong suốt sáng ngời như kính, tàn cục trên bàn cờ vẫn không thay đổi, thực thân của hắc vẫn giống như lúc rời đi, khoanh chân tĩnh tọa như một tượng gỗ điêu khắc.

Hắn nhìn qua một lượt, cư nhiên không có chút cảm giác thuộc về, rõ ràng đây là cung điện hắc cư ngụ hàng tỉ năm qua.

Tiếng gọi thê lương của lang yêu vẫn văng vẳng bên tai, Vô Ưu thảo cư nhiên không thể hủy đi trí nhớ... Ký ức sâu đậm ấy giống như văn tự được khắc chạm trên đá, vô luận gió thổi thế nào thì chỉ khi tảng đá phong hóa thành bụi mới có thể tan đi nét chữ phía trên.

Mà hắc lại hủy diệt thân thể phạm tục, hoàn toàn đoạn tuyệt liên hệ với lang yêu. Hắc còn nhớ rõ vô cùng, trong đôi mắt thanh lục kia, có nỗi kinh ngạc không thể tin, cùng với kiên trì không từ bỏ.

Một khắc kia, hắc rõ ràng nhớ cái khát vọng muốn quay đầu lại của mình...

Nhưng mà, không thể.

Cái gì tinh quân, cái gì thần tiên, có pháp lực vô thượng thì thế nào? Căn bản còn không bằng một phạm nhân có thể cùng người yêu chung sống trăm năm!

Thiên Tuyền không nói gì nhìn bốn phía tĩnh lặng. Hắc từ nhân gian trở về thiên đình, một thân yêu khí khiến chúng tiên liếc mắt, liền ngay cả tiên hạc ở ngoài điện cũng phải bay đi khỏi. Tinh điện hàn tịch vạn năm, giống như lãnh ngục ngăn cách với Thiên giới.

Thiên Xu theo lệnh Đế quân vội vàng đi đến, khi nhìn thấy bóng dáng tịch mịch đến nát lòng kia ngồi ở thềm đá của tinh điện, chỉ chớp mắt một cái như muốn tan nát.

“Thiên Tuyền.”

Thiên Xu đi đến, thấp giọng gọi hắc.

Tầm mắt Thiên Tuyền vẫn trống rỗng như trước, tùy ý gật đầu.

“Đế quân muốn gặp người.”

Trong điện Thiên đế, hai bên thiên thần xuất hiện đông đến không ngờ. Trên đế vị, một vị nam tử diện mạo trẻ trung nhưng trang nghiêm ngồi trên kim tọa.

Hắn một thân hoàng bào quý giá đẹp đẽ, dựa vào long ý, tay trái chống lên chỗ tựa, nâng cằm. Động tác tùy ý như thế, nhưng khí thế áp bách không giảm mảy may, vẫn khiến không ai dám nhìn thẳng.

Nhìn Thiên Tuyền cùng Thiên Xu nhập điện, mắt phượng của nam tử nhú lại, lóe ra chút nghiêm ý.

Thiên Xu y lễ khấu kiến Thiên đế, Đế quân hơi khoát tay ý bảo miễn lễ, đợi hai người đứng thẳng, liền nghe thanh âm trầm ổn của Đế quân hỏi: “Thiên Tuyền tinh quân, người có biết tội của mình?”

Thiên Tuyền im lặng quỳ xuống, đáp: “Thiên Tuyền biết tội.”

Thiên Xu đứng một bên thấy hắc cư nhiên không biện minh một từ, không khởi sốt ruột. Tiến lên phía trước muốn nói thay, nhưng Đế quân phất áo choàng một cái, đối hắc nói: “Thiên Xu, lý do của người trăm đã nghe đủ, không cần nói nữa.” Hắc chậm rãi ngồi thẳng dậy, ánh mắt uy nghi, rõ ràng thiên thượng hạ địa, duy ngã độc tôn, không ai có thể chống lại Đế quân.

“Thiên Tuyền tinh quân, trăm muốn nghe người nói. Người có tội gì?”

Thiên Tuyền cũng cảm thấy áp bức từ phía trên, nhưng hiện giờ hắc tâm như chỉ thủy, cũng không sợ, thẳng lưng lên chậm rãi nói: “Thiên Tuyền nhận lấy bách yêu chi lực, dưới chân núi Lang Gia tàn sát mấy trăm yêu linh, tự biết tội ngấp trời, hiện giờ đến trước mặt Đế quân xin thỉnh phạt.”

Thiên Xu một bên càng sốt ruột hơn. Lúc trước hắc ở trên điện thay Thiên Tuyền giải thích ngọn nguồn nhưng Đế quân không nói gì, hắc lại nghe không ít thiên gia thần tử nghị luận lên, đều cho rằng Thiên Tuyền ở hạ giới tàn sát bừa bãi, tội rất lớn phải trọng phạt. May mà Thiên đế thủy chung chưa từng tỏ thái

độ, Thiên Xu chỉ còn cách để Thiên Tuyền vì mình biện giải. Không ngờ hần còn nói thẳng ra, không thêm giải thích nửa điểm.

Nói như vậy, chẳng lẽ hoàn toàn không muốn tìm đường sống?!

Trên mặt hần thần sắc vẫn lạnh lùng như trước, nâng mặt nhìn về phía Thiên để chờ hần hạ phán, trong lòng thầm nghĩ vạn nhất Đế quân hạ trọng hình, lập tức thỉnh chịu thay một nửa.

Nhưng Thiên để lại nở nụ cười: “Tội ngập trời? Không đến mức đó. Người có bách yêu chi lực cũng không phải cố ý muốn, tàn sát sinh linh là chuyện bất đắc dĩ.” Hần khoe mắt nâng nhẹ, ngắm nhìn cây cột phía ngoài điện, “Thiên nhân sáng tỏ, há lại quan tâm đến sai biện?”

Thiên Xu sững sốt quay đầu nhìn lại, chỉ thấy sau bàn long ngọc trụ ngoài điện, có đứng một gã Thần tướng cao gầy, sắc mặt không đổi nhưng hai mắt sáng ngời như điện. Bất gặp tầm mắt của Thiên Xu, Thần tướng cao gầy chấp tay hướng hần chào, lắc mình lui về, tái vô tung ảnh.

“Chẳng lẽ chúng tiên cảm nhận rằng trẫm như thế ngu ngốc không biết lý lẽ sao?” Thiên để nhíu mày, không hề tạo áp lực khoanh hai tay đặt trước ngực, lưỡi nhác từ tọa vị nhìn xuống hai vị tinh quân.

Nhưng mà hai vị kia, một là Tham Lang tinh quân tính cách lãnh ngạnh, cương trực công chính, một là Cự Môn tinh quân đậm mạc lãnh tình, tinh như hàn thủy.

Cả hai đều rất kiệm lời, làm gì có chuyện bọn họ mở miệng nói lấy lòng.

Hần nói một câu tự giễu như vậy, cư nhiên không có người đáp lại.

Thiên để mất mặt, liếc mắt nhìn Thiên Xu tinh quân, thầm nghĩ người này tuy là chiến yêu vô số, nhưng cá tính ngoan cố chấp nhất thủy chung không thay đổi, ngay cả thay người cầu tình cũng cứng ngắc chối tai, nếu không có Thiên Lý Nhân bẩm báo trước, chỉ sợ hần cũng như các tiên gia nhận định sai tội của Thiên Tuyền.

Lại nhìn vị Thiên Tuyền tinh quân kia, nhớ rõ ngàn vạn năm qua, hần chẳng bước ra tinh điện bao giờ, thượng yển cũng ngồi xuống rồi ly, ban cho cái gì cũng không thấy đến tiền điện tạ ơn. Ngày đó hạ chỉ sai Thất vị tinh quân hạ phạm tìm châu, vốn nghĩ có phạm sai lầm thì cũng là Vũ Khúc Khai Dương, không ngờ giờ quý gối trước điện cư nhiên là vị Cự Môn Thiên Tuyền đậm mạc bạc tình này.

Thiên để tiện nói: “Thiên Tuyền tinh quân, tuy rằng không trách người, nhưng người bị yêu lực xâm thực, ảnh hưởng đến tinh mệnh. Tinh mệnh thay đổi sẽ ảnh hưởng đến thiên địa lực giới ngũ hành, không thể có khinh suất. Trẫm hiện giờ muốn người lấy Thiên trì Tinh thủy tịnh thần, quay về thiên mệnh.”

Thiên Tuyền gật đập đáp lại: “Tuân chỉ.”

“Buổi trưa ngày mai, do Thiên quan trông coi. Đi đi.”

Tạ ơn Đế quân, Thiên Xu cùng Thiên Tuyền đi ra khỏi Thiên điện, ở ngoài có Khai Dương đợi đã lâu, nhìn thấy bọn họ đi ra, vội vàng tiến đến hỏi: “Sao rồi?”

Thiên Xu đem phán quyết của Thiên để nói cho Khai Dương, Khai Dương nghe xong không khỏi ngạc nhiên. Hần căn bản gây rắc rối rất nhiều, biết rõ Đế quân khắc nghiệt, nếu không ra trọng phạt thì làm sao có thể làm chúng tiên thiên giới thuần phục trước tiền điện. Vốn tưởng rằng lần này Thiên Tuyền phạm hạ giới luật của trời, tất chịu trọng phạt, hần không có lệnh Đế quân không được đi vào, đành phải ở ngoài điện nhìn xung quanh, lòng nóng như lửa đốt mà không thấy hai người ra khỏi, ngược lại lại thấy Thiên Lý Nhân từ bên trong đi ra.

Hần cùng với vị Thần tướng dưới trướng Đế quân này có khá nhiều hiềm khích, liền nghĩ hần nhất định ở trong điện vạch trần tội trạng của Thiên Tuyền, phát lửa giận đi đến giảng bài người ta. Nếu gặp tiên gia khác, vô duyên vô cớ bị quở trách nhất định sẽ phát tác, nhưng vị Thần tướng cao gầy này thủy chung vẫn đứng đó, khuôn mặt xanh trắng không có chút máu không chút động dung, giống như cương thi, im lặng nghe Khai Dương phát tiết lửa giận.

Đến cuối cùng Khai Dương tự mất mặt, không để ý tới hần, lại chạy đến trước cửa đại điện ngóng nhìn.

Thiên nhân Thần tướng không phản ứng, cũng không giải thích, chỉ nhìn hắn một cái rồi bước lên mây rồi đi.

Lúc này nghe Thiên Xu nói lại, tội trạng của Thiên Tuyền bất quá chỉ nhập Thiên trì tịnh hồn, thử phào một cái thì lại nghe thấy nhờ Thiên Lý Nhân nói chân tướng cho Đế quân nên mới có thể tránh trọng tội, Khai Dương không khỏi có chút chột dạ.

Nhớ đến vừa rồi ác khẩu mắng cái kia Thiên Lý Nhân thật sự là oan uổng. Nghĩ nghĩ liền vội vội vàng vàng cáo từ Thiên Tuyền Thiên Xu rồi đi.

Thiên Xu không buồn để ý đến cái tên luôn gây chuyện Khai Dương, so với Thiên Tuyền, Vũ Khúc tình quân mặc dù gây nhiều loạn khắp nơi nhưng có thể tự mình thu thập thỏa đáng, ngược lại Thiên Tuyền thì...

Hắn quay đầu nhìn lại, trên mặt vẫn là nét đậm mạc cùng thanh lãnh lạnh lùng vĩnh cửu, nhưng trong mắt ngay cả gợn sóng cũng không có, hoàn toàn trống rỗng. Tuy ở tinh điện ngàn vạn năm cũng chưa từng xuất hiện sự tịch mịch, vậy mà giờ đây lại hiện rõ.

Lang yêu kia, thật sự quan trọng như thế sao?!

Thiên Xu lần đầu cảm thấy một tia hoang mang kì lạ, chẳng lẽ bắt Thiên Tuyền quay về Thiên đình, thật sự là sai lầm sao?... Không. Hắn nhanh chóng bác bỏ dao động của mình, tiên yêu thù địch, Thiên Tuyền cùng lang yêu dây dưa sâu hơn cũng chỉ uống phí, sớm đoạn ưu tư quay về tình mệnh, đối với Thiên Tuyền như vậy mới tốt.

Hắn áp tắt hoang mang trong lòng, nói với Thiên Tuyền: “Thiên Tuyền, người quay về điện nghỉ tạm, đợi buổi trưa mai ta lại đến mang người đi.”

“Ừ.” Thiên Tuyền gật đầu đáp ứng, xoay người lặng lẽ đi về hướng tinh điện.

Thiên Xu nhíu mày, nhìn hắn không đằng mây, cũng không gọi thiên kỵ mà chỉ đi bộ trở về, phải đi đến khi nào? Tính lên tiếng nhưng nhìn lại mặt thân ảnh kia giống như cự tuyệt hết thảy, tán hồn như đã du ly thế ngoại.

Hắn chỉ có thể lặng lẽ đứng một chỗ nhìn bóng dáng Thiên Tuyền. Mặc dù hắc lang kia không thể xuất hiện nữa, nhưng bên người tinh quân đã không cần thứ gì khác.

Chim loan thanh hạ xuống bên người, linh diệu thấp đầu cọ cọ ống tay áo của hắn, Thiên Xu lấy lại tinh thần, không nghĩ nữa.

Hắn là Tham Lang hung tình, tình mệnh cô sát, người gặp thấy họa, sao còn hy vọng xa vời có bầu bạn bên cạnh...

36. Quyển 2 - Chương 15

Cũng không biết đi mất bao lâu, khi Thiên Tuyền trở về tinh điện đã nhìn thấy Khai Dương sốt ruột đứng trước điện, tựa hồ có việc khẩn cấp.

“Thiên Tuyền!!”

Khai Dương vừa thấy Thiên Tuyền, vội vàng chạy đến giữ hắn kéo vào tinh điện, một bên nói, “Chuyện xấu! Chuyện xấu! Người sao bây giờ mới trở về?!” Thiên Tuyền vẫn là đậm mạc không nói, chuyện gì cũng không có quan hệ với mình, Khai Dương dù có nóng ruột cũng không có cách khiến hắn biểu lộ tí cảm xúc.

“Lang yêu tuyệt vọng của người, thật sự là muốn chết!!”

“Người nói cái gì?!”

Bàn tay để tùy ý nắm giữ đột nhiên lật lại, nắm cổ tay Khai Dương.

Ánh mắt không có chút gợn sóng bây giờ lại như sóng gió động trời.

“Hắn tiến vào Bất Chu Sơn!” Khai Dương cau mày, nếu không phải Thiên Tuyền đã bỏ đi thân thể thì cổ tay bị túm như vậy sẽ đau như bị chặt mất.

Thiên Tuyền khó có thể tin tưởng mắt nhìn Khai Dương, giống như điều hắn nói là không thể.

Đúng là không thể, tháng trước Ly Khế cùng hắn đi lên Bất Chu đã thấy rõ thiên thú lợi hại cỡ nào. Khi ấy có thể đến được lưng núi là nhờ thiên thú nghỉ ngơi khi nhập thu, nếu chúng ra khỏi động, đừng nói lên đỉnh của Bất Chu, ngay cả bước vào địa phận của nó cũng đã vạn phần nguy hiểm!

Ly Khế hẳn là phải biết rõ mới đúng!!

Thiên Tuyền bỏ ra Khai Dương, cầm lấy ấm trà ngàn năm chưa đựng đến rót ra, tay trái niệm quyết, liền thấy nước chè trong không trung xoay chuyển thành kính, hóa ra cảnh tượng dưới Bất Chu sơn.

Sơn đạo từng đi qua hiện giờ ngổn ngang vài thi thể của Vọng Thiên Hồng, máu loãng một đường trên vách đá chảy xuống, xung quanh đá bụi đá lộn xộn, trên cự thạch chọc trời còn khắc sâu một vết trảo ngân, cây tùng héo rũ gãy ngã xuống đất, Bất Chu sơn như bị yêu quái điên cuồng tàn phá bừa bãi.

Thủy kính lần lên theo sơn đạo, ở sườn núi, hiện ra một đám Hồng thú, hơn mười con Vọng Thiên Hồng mất lộ hung quang đem một con hắc lang bao quanh vây khốn, kỳ quái chính là thực lực song phương cách xa rõ ràng nhưng đàn Hồng thú cư nhiên không dám tùy tiện tấn công. Nhìn kỹ thì thấy miệng hắc lang ngậm một vật lộn xộn, lông nhuốm máu, là đầu của một con ác Hồng! Dưới chân nó đang dẫm lên một thi thể mất đầu của Vọng Thiên Hồng.

Thiên thú hung hãn, không sợ thiên địa vạn vật, nhưng hiện giờ trước mặt một con hắc lang không thiết sống như thế này khiến ý chí của chúng bị lung lay, mặc dù lấy nhiều địch ít, chúng nó thủy chung cũng không dám tiến đến.

Hắc lang ngậm đầu Hồng thú máu chảy đầm đìa, theo cổ họng phát ra tiếng gầm gừ trầm thấp, đó là tiếng cảnh cáo uy hiếp cuối cùng của nó.

Đám thiên thú kia cư nhiên giăng co một hồi, khí thế yếu dần, đều cúi đầu thùy đầu, tránh ra đường đi.

Hắc lang phun ra Hồng đầu kia, tư thế khập khiễng tiến về phía trước.

Vọng Thiên Hồng đầu phải thứ lành gì? Lúc ác đầu này đã cắn bị thương chân sau của nó, cái đuôi cũng suýt nữa bị một con khác cắn đứt, bất quá, hiện tại con Hồng thú kia đã nằm trên mặt đất trở thành vô đầu thú thi.

Dù nó lộ ra dáng vẻ mệt nhọc, Vọng Thiên Hồng cũng không dám đuổi theo, trong đầu chúng nó vẫn còn hiện rõ huyết chiến dã man lúc này, cùng với cảm giác lúc đồng bạn nằm trên mặt đất bị xé rách.

Hình ảnh trong thủy kính rất rõ ràng, Thiên Tuyền không khỏi giật mình. Hắn chậm rãi vươn tay, giống như muốn xuyên qua mặt thủy kính, chạm vào lang yêu cổ chấp kia.

“Ly Khế...”

“Đủ rồi.” Thủy kính chợt vỡ tan, nước chè xanh rót xuống mặt đất thành bãi.

Phía sau thủy kính, Thiên Xu lạnh lùng nghiêm mặt nhìn hai người. Khai Dương tự biết rắc rối rồi, lấy Thủy Kính tư thuật nhìn thế gian là thiên lệnh sở cấm, chúng tiên không thể làm. Chính là Khai Dương không thể tưởng được Thiên Tuyền không làm cái gì khác lại đi thi triển phương pháp này, nhất thời không ngăn cản, để rồi bị người chuyên tuân thủ nghiêm ngặt luật trời như Thiên Xu đánh vỡ.

Thiên Tuyền sững sờ nhìn chằm chằm thủy ngân trên mặt đất, yếu ớt nói: “Ta muốn đi gặp hắn.”

“Vớ vẩn!!” Thiên Xu giận quát một tiếng, giữ lấy bả vai Thiên Tuyền, “Thiên Tuyền! Người chẳng lẽ không biết khi cùng lang yêu kia bách kiếp chỉ thân dây dưa đi xuống, chỉ có một đường sát thân sát thân sao!!”

Thiên Tuyền ngẩng đầu lên nhìn Thiên Xu: “Đúng vậy... Thì thế nào chứ?”

Thiên Xu ngăn ra, rồi lại càng giận dữ: “Người vốn phải hiểu được chuyện này, sớm từ bỏ đi, cứ dây dưa không rõ như thế chỉ hủy hết tu vi của cả hai!!”

Không ngờ Thiên Tuyền lại cười, trong nụ cười lại mang chút âm tà.

“Ngàn năm cô độc, không bằng trăm năm chết bên nhau.”

“Người—” Thiên Xu mặc dù vô cùng giận dữ nhưng tâm trí thanh minh. Thiên đế hạ chỉ cho Thiên Tuyền nhập Thiên trì Tịnh hồn là đại xá chi ân. Thiên Tuyền nếu thấy lang yêu sẽ vương vấn không dứt được, làm sao cam tâm chịu phạt.

Nhìn thấy Thiên Tuyền đã động tà niệm, lần này chỉ sợ một đường nghịch thiên, bắt lấy bả vai hần, trên tay đột nhiên phun ra một đạo dây thừng kim ti, một đầu như linh xà xoay quanh đem Thiên Tuyền buộc chặt.

Thiên Tuyền ngạc nhiên, giãy dụa vài cái nhưng giãy không ra.

Khai Dương một bên thấy thế, giậm chân giận dữ: “Khổn tiên thừng?! Thiên Xu! Người quá mức bá đạo rồi đây! Thiên Tuyền bắt quá là muốn đi gặp lang yêu một lần, người làm sao lại không biết tình lý như thế?!”

“Câm miệng!! Nếu không có người ở bên châm dầu vào lửa, sự tình đâu đến nỗi này!” Hai người này một kẻ cố ý nghịch thiên, một người bất hảo gây chuyện, nếu bọn họ là yêu nghiệt hạ giới, Thiên Xu đã sớm ra tay trấn áp. Nhưng mà bọn họ lại là Thiên Tuyền Khai Dương, hần dù có trách cũng làm sao có thể hạ thủ được?

Khai Dương chính mắt nhìn thấy Thiên Tuyền cùng lang yêu đau khổ nhiều lần, nhưng lại khó có được một kết cục toại vẹn, sớm ở trong lòng thầm mắng thiên ý vô tình, lại gặp Thiên Xu mọi cách ngăn trở, thái độ ngang ngược vô lý, Vũ Khúc tình quân tính tình dễ nóng, chỉ Thiên Xu mắng: “Ta xem người căn bản là nhất gan sợ phiền phức! Sợ Thiên Tuyền ngược lại để quân ý, liên lụy đến người làm ảnh hưởng đến địa vị của người trước mặt để quân phải không?”

Thiên Xu trừng mắt nhìn hần một cái, cũng không giải thích, cổ tay vừa lật không ngờ bắn ra một đạo kim quang. Khai Dương nhìn thấy không ổn, muốn nhảy lên tránh nhưng đã quá trễ. Dây thừng bằng kim ty đã trói hần chặt chẽ, rơi xuống mặt đất, phàm thể không thể so với chân thân, rốt xuống khiến hần nhe răng trợn mắt.

Hần đang muốn mở miệng mắng tiếp, đã thấy Thiên Xu tiến lại, hai ngón tay phong ấn: “Cấm.”

“—!!” Khai dương trợn tròn hai mắt, không tin được trừng mắt nhìn Thiên Xu, không ngờ hần ác độc hạ Cấm chú thuật lên mình như thế.

Thiên Xu đem Vũ Khúc tình quân bị trói gở thành bánh chưng không thể nói lên, hất tay một cái ném vào cột trụ của điện, không thèm trông nom ánh mắt tóe lửa muốn giết người kia, xoay quay kéo Thiên Tuyền rời đi tịnh điện. Đêm dài lắm mộng, dù sao chỉ cần vào Thiên trì, Thiên Tuyền sẽ không nhớ được trước kia. Hần không thể trơ mắt nhìn bọn họ nghịch thiên tự diệt.

Lúc này ở trên Bất Chu sơn, hắc lang tập tễnh tiếp cận đến đỉnh núi.

Đỉnh núi mơ hồ tiên ảnh lượn lờ, ở giữa mây mù thang trời như ngọc, lẳng không tiếp giáp.

Đáng tiếc lúc này nửa bước cũng khó bước.

Trước mặt nó vây quanh vô số cự thú, thân hình hoàn toàn khác nhau, có con trâu màu xanh, tiếng kêu như hài nhi bập bẹ gọi, hoặc có con thân hổ đầu người, có con sư tử một mắt nhưng đuôi như rắn cuộn, rất nhiều hình dạng khó miêu tả. Nhưng những thiên thú thủ đạo tướng mạo đều rất hung ngoan, không phải loại hiền lành, so với đám Vọng Thiên Hồng còn mạnh hơn rất nhiều.

Hắc lang hiện giờ thể suy sức yếu, xông vào Huyền Phong trận cùng với Hồng Thú đàn đã làm nó tiêu hao hết toàn thân lực lượng, mà trước mặt những con thiên thú giữ thang trời này lại là những ác thú khó đối phó nhất.

Mặc dù bán tiên đắc đạo đến nơi này gặp thiên thú lợi hại như thế, biết không thể xông qua đành lui bước xuống nữa. Có điều hắc lang ngoan cố không tưởng, lại đứng yên tại chỗ, không chịu lui về cũng không chịu quay đầu lại.

“Gào——”

Thấy nó không chịu rời đi, mấy con ác thú đã không còn kiên nhẫn, rít gào một tiếng thành đàn đánh tới hắc lang. Nhất thời, đàn thú đem hắc lang bị thương chôn vùi...

Thân thể không có chỗ nào là không đau cả, ý thức cũng dần dần tán loạn.

Hắc không biết giá vũ đằng vân, nhưng muốn đuổi theo thiên thượng tinh quân, không còn cách nào khác đi vào con đường duy nhất thông thiên – Bất Chu sơn.

Hắn cũng không phải không biết trên này có vô số thiên thú thủ đạo, lấy một con lang yếu như hắn xông qua là hoàn toàn không thể.

Hắn biết, rất rõ ràng.

Nhưng hắn cũng rõ ràng biết, chỉ có đi lên Bất Chu Sơn tìm được đường thông thiên mới có thể đến được chỗ của tinh quân hắn thương nhớ.

Suy nghĩ của hắn đã sai rồi, không nên nghĩ mình có thể ở quân ảnh thảo cốc nhìn sao trời là có thể trấn an tịch mịch, tình tự trong lòng quay cuồng đã thôn tính hết lý trí hắn, làm sao có thể quên? Làm sao có thể cam tâm?

Nếu thật có thể quên, có thể cam tâm thì ngay từ đầu, hắn sẽ không yêu ngòi sao xa xa trên trời kia.

Không gặp được sao?

Hắn phải ở một nơi xa lạ, bị thiên thú hung ác xé ăn vậy sao?

Không, không được –!!

Hắn muốn gặp người đó!!

Sau đó sẽ vĩnh viễn ở cùng một chỗ, cùng nhau trở lại quân ảnh thảo sơn cốc, cười ngắm sao trời!

Đột nhiên ở chính giữa đàn thú phát ra hào quang sáng chói, mấy con thiên thú đang điên cuồng cắn xé bị bắn văng ra hơn trăm bước! Trong khoảng khắc, trên Bất Chu Sơn cuồng phong gào thét, mây đen cuồng quyển xoay quanh, điện quang bắn ra tứ phía, bạo lôi âm vang như muốn làm Bất Chu sơn đổ sụp.

Thiên thú kinh hách, đều nằm xuống cúi đầu, bốn vó chấm đất thủ phục.

Bên trong hào quang, xuất hiện một con thanh sư cường tráng, bờm tỏa điện, trảo như tinh cương, mắt sáng ngời, sáu đuôi tản ra vân lôi, là một con Lôi thú!

Chỉ thấy hào quang quanh nó liếm đi, lạnh lạnh nhìn trên mặt đất mấy thiên thú đang hoảng sợ, thanh lục đôi người nhìn đến khóe miệng của mấy con mãnh thú còn lưu lại bộ lông huyết nhục, đồng tử co rút lại.

Nó há mồm gầm một tiếng, lục vĩ tề chấn, lôi điện nháy mắt đánh vào đỉnh núi, vài con thiên thú còn không kịp trốn, bị đánh thành huyết nhục mơ hồ, chết tại đường trường.

Lôi thú chậm rãi xoay người, lôi điện oanh thiên liệt địa vẫn còn ở phía sau nó điên cuồng không ngừng nhưng nó cũng không thêm ngăn lại, chỉ hướng phía thang trời bước đi.

37. Quyển 2 - Chương 16

Nam Thiên Môn hạ tảo thiên binh

Chiến cổ lôi động kinh để quân

Phía nam Thiên giới có bạch ngọc thạch môn, uy vũ trang nghiêm, tên gọi Nam Thiên Môn.

Nam Thiên Môn là cửa chính của Thiên đình, là nơi từ trước đến nay chỉ chờ đón Phật thánh tôn sư, hoặc là đem đón giao thừa, Thiên đế ban phúc phạm thế mà mở ra.

Cửa này mặc dù không có cánh, nhưng bình thường tiên chúng ít khi ra vào tại Nam Thiên Môn.

Vài thiên binh thủ vệ đột nhiên thấy đằng xa ló diện kỳ lạ, một con thanh sư đập không mà đến, vô cùng sừng sốt vội vàng bước lên ngăn cản.

Thanh sư kia không những không sợ, ngược lại còn hung mãnh hơn. Chỉ thấy sáu đuôi của nó khê vẩy, vạn đạo thiểm điện chấn động bắn ra, đánh thẳng vào những người vây công. Điện giạt giống như thái sơn áp đỉnh đem tất cả Thiên binh đánh bay cả trượng, toàn thân tê liệt không đứng dậy nổi.

Thần tướng cầm đầu có năng lực cao hơn, miễn cưỡng khởi động thân mình, nhưng vừa nhấc đầu lại gặp sư đầu gần ngay trước mắt, hướng gã gầm một tiếng làm hai lỗ tai nổ vang, lá gan muốn nứt ra.

Thần tướng kia cũng hào dũng, sờ soạng tìm trên đất trường kiếm vung lên, mà thanh sư không chút hoang mang nâng trảo hất, lợi trảo cứng như kim cương, đem thân kiếm phá làm đôi.

Thần tướng không khỏi kinh ngạc, đây là yêu nghiệt gì mà lợi hại như thế?!

Cự thú kiêu ngạo dẫm lên người Thần tướng, lướt qua nhìn bốn phía thiên binh ngã toán loạn, bỗng nhiên ngẩng đầu hướng lên trời rồng to thị uy.

Chấn đắc kim ngọc băng trên Thiên môn rơi xuống đất vỡ làm hai.

Rồi sau đó thanh sư đi lên cầu thang bạch ngọc, đường hoàng xuyên qua Nam Thiên Môn.

Phía sau nó, vị Thần tướng kia chật vật đi đến chiếc trống đồng cổ phía dưới Thiên môn, khó khăn cầm lấy cổ chuy giơ lên, trống trện lòi vang!

Tiếng trống thùng thùng trong khoảnh khắc, mây mù cuộn trào, vô số Thiên binh Thần tướng theo bát phương tứ hướng tụ tập đến Nam Thiên Môn.

Thanh sư đột nhiên nhảy lên đỉnh của Nam Thiên Môn, ngạo thị tứ phương, phát ra một tiếng gào lớn khiêu khích!

Trống cổ đập dồn dập làm cho Thiên đế đang chớp mắt cũng bị kinh động.

Hắn nhíu mi, chậm rãi từ long sàng thoải mái ngồi dậy, mang theo vẻ bất mãn vì bị quấy nhiễu nhìn về phía tiếng trống truyền đến. Ánh mắt sáng tỏ giống như có thể nhìn xuyên thấu qua hành lang ngọc bích của Thiên điện.

Liền có Thiên nô vội vàng lại báo: “Bẩm báo Đế quân, có yêu thú xâm nhập Nam Thiên Môn!!”

“Nga?” Thiên đế cũng không nóng nảy, vẫn ngồi hỏi, “Yêu thú cũng có thể lên trời, chuyện này thật sự thú vị!”

Thiên nô vội vàng trả lời: “Từ thang trời ở Bất Chu sơn mà đi lên, thủ vệ Thiên binh không thể khống chế được nó, chúng thần đã triệu tập binh lực đến bắt.”

“Yêu nghiệt gì có thể lợi hại như thế? Ngay cả Thiên binh của trẫm cũng không ngăn cản được?”

“Nghe, nghe nói là một con Lôi thú!”

Thiên đế nhẹ nhàng gõ gõ ngón tay bên cạnh giường, như có điều suy nghĩ: “Lôi thú? Trẫm nhớ rõ con cuối cùng đã mất tích từ vạn năm trước, làm sao bây giờ lại hiện ra đây?”

Thiên nô không dám đáp lời, hẳn quả thật cũng không biết. Chỉ từng nghe nói Lôi thú chính là loài chí bạo đã sống từ thượng cổ với thiên địa, ngay cả tiên giới thần nhân cũng không nắm bắt được nó. Có tiên gia từng muốn hàng phục nó làm tọa kỵ, nhưng Lôi thú tính cương liệt, bất khuất không làm tới nên chưa ai thành công. Nhưng loại thiên thú này vạn năm trước đột nhiên biến mất không để lại vết tích, tình cờ lúc đó cũng nhiều việc xảy ra nên Thiên đế không truy cứu tung tích nữa.

Hiện giờ đột nhiên xuất hiện ở ngoài Nam Thiên Môn, thật là chuyện kỳ lạ.

Thiên binh Thần tướng của Nam Thiên Môn tự nhiên sẽ không để nó tiến vào, Lôi thú kia cũng không quan tâm, kêu gọi cự lôi để phản công. Chúng tưởng làm sao để nó ở Thiên đình tác quái, ngoài Nam Thiên Môn chấn động không ngừng, chỉ sợ đang đánh nhau kịch liệt.

Gã lạng lẽ nhìn sắc mặt của Đế quân, thấy hắn tựa tiểu phi tiểu, như giận mà không giận, quả nhiên thiên uy khó dò, đang muốn lạng lẽ lui ra, chợt nghe Thiên đế hỏi: “Thiên Xu đang ở đâu?”

Thiên nô ngạc nhiên, hắn làm sao biết Thiên Xu tinh quân ở nơi nào, bối rối không thể trả lời, đột nhiên nghe thấy một âm thanh lạnh lạnh đáp lại câu hỏi của Đế quân: “Thiên Xu tinh quân dẫn theo Thiên Tuyền tinh quân đi Thiên trì.” Thiên nô ngẩng đầu liên thấy, nguyên lai Thiên đế hỏi không phải hắn, mà là người không biết xuất hiện trong điện từ lúc nào, Thiên nhân Thần tướng.

“Xem ra Thiên Xu cũng biết tình thế có biến nên ra tay trước. Đáng tiếc tâm chi sở hướng, phi năng tả hữu...” Đế quân nhìn Thiên Lý Nhân, mắt phượng nheo lại, cười khế, “Ly Lâu, trẫm muốn biết lai lịch của Lôi Thú xâm nhập vào Nam Thiên Môn là thế nào.”

Thần tướng cao gầy đứng trên điện nghe thấy Thiên đế gọi tên thật của mình, không khỏi chấn động liền hơi thấp đầu trả lời: “Nó là con trai của Lôi thú Liệt Du cùng với bạch lang Sương Ảnh.”

Dị sắc chợt lóe qua mặt hắn không trốn được pháp nhãn của Thiên đế, Đế quân trẻ tuổi ý cười càng đậm: “Liệt Du? Nếu trẫm nhớ không lầm, nó đã thất tung vạn năm.”

Có rất nhiều lời đồn về Lôi thú, nhưng ít người biết được tiên gia ngày đó muốn bắt Lôi thú làm tọa kỵ, chính là Thiên đế Ngọc Hoàng này. Năm đó hắn vẫn còn tuổi trẻ khí ngạo, đi dạo thiên hà thì gặp được con thanh tông Lôi thú kia, liền nảy ý muốn thu làm tọa kỵ. Có điều Lôi thú tính tình liệt ngạo, dù bị Thiên đế bắt được cũng không chịu nằm trong tay hắn, có người tới gần lập tức há mồm cắn. Hung bạo nan thuần càng không nói chuyện dùng làm tọa kỵ. Vô luận Thiên đế vừa đánh vừa xoa như thế nào cũng không thể thuyết phục được con thú kiêu ngạo này, cuối cùng dây thừng bị nó cắn đứt, thoát đi Thiên đình.

Sau này Thiên đế cũng dần quên đi chuyện này, nhưng sự kiêu ngạo của Lôi thú vẫn còn ấn tượng trong trí nhớ.

“Đúng vậy. Liệt Du tuy là Lôi thú tôn sư, nhưng tính tình cô độc, mạnh mẽ không muốn làm tọa kỵ nên đã trốn vào Yêu vực, cùng bạch lang sinh hạ một đứa con rồi qua đời.”

Thiên đế sắc mặt không đổi, nhưng ánh mắt lại có tia nghiêm nghị: “Nga? Thì ra là thế, vì sao trước kia chưa từng nghe người đề cập?”

“Những việc hai mắt mặt tướng nhìn thấy rồi ghi vào Thiên sổ là vô số, sơ ý quên không thể báo lên hết với Đế quân.”

“Hừ! Trẫm thấy là cố ý giấu diếm!”

Thiên đế giận tím mặt, một quyền đánh lên sống giường, Thiên nô ở một bên sợ tới mức phát run suýt nữa hôn mê, ngay cả Thiên Lý Nhân vẻ mặt lạnh băng cũng khó nén khiếp sợ, quỳ xuống trước long sàng dập đầu bẩm: “Đế quân thứ tội. Mặt tướng ngày đó có ý bẩm lên nhưng lại gặp yêu long dưới hạ giới tác loạn, cân nhắc nặng nhẹ liền trước thưa hậu kiện, về phần chuyện của Liệt Du qua đi liền quên mất. Mặt tướng sai lầm xin Đế quân trách phạt.”

Thượng đế nhìn Thiên Lý Nhân quỳ gối trước mặt: “Tiên yêu kết hợp liền sinh Bách kiếp. Liệt Du chắc vì giữ gìn thế nên cố tình không tránh Thiên Kiếp Phá Hồn. Ly Lâu, ngươi biết mà không báo, vô tình đã hại nó.”

Thiên Lý Nhân thẳng lưng, hơi hơi run lên nói: “Tâm chi sở hướng, phi năng tả hữu.” (tâm đã hướng về một chỗ, dù có làm thế nào cũng không thay đổi được)

“Ngươi...” Thiên đế nhất thời bị lời của hắn làm nghẹn họng.

“Thượng đế thứ tội.”

“Hừ! Người so với con cá chạch còn trơn hơn!” Thiên đế không hề thị uy, đứng lên khỏi giường phất tay áo nói, “Đi thôi, trẫm muốn xem tâm bọn hán hướng vào cái gì?”

Thiên trì tuyệt đẹp, hồ ánh nhật nguyệt, là thiên địa vạn thủy chi nguyên, mặt nước như gương, không biết sâu cạn.

Hôm nay chỉ có một gã tiên đồng đang ngồi ở đài trông coi ngọc thạch bên bờ, nơi này rất ít có tiên gia đến chơi, thường chỉ có thần nhân phạm hạ tội nghiệt bị cưỡng chế đến tịnh hồn, vì vậy tiểu tiên đồng thường nhàm chán đến chỉ muốn ngủ.

Đột nhiên có một cơn gió xuất hiện, tiểu tiên đồng sợ tới mức nảy người lên, ngẩng đầu thì thấy Thiên Xu tinh quân cầm dây thừng mang đến một thần nhân, hướng nơi này bay đến.

“Kiến quá tinh quân!” Tiên đồng vội vàng gật đầu hành lễ, trộm nhìn thần nhân bị dây thừng trói chặt kia, thấy được có chút quen mắt. Chợt nhớ đến thật lâu trước kia ở Thiên Yển từng gặp qua vị tiên gia lúc nào cũng im lặng không mở miệng một lời, Thiên Tuyền tinh quân. Đúng là kỳ quái, liền nghĩ tới cách đây không lâu nhận được ý chỉ Thiên đế, nói Thiên Tuyền tinh quân bị yêu lực xâm thực, cần nhập Thiên trì tịnh hồn.

Nhưng không phải còn chưa tới giờ sao?

Thiên Xu tinh quân cũng không để ý đến hán, chỉ kéo Thiên Tuyền đi đến Thiên trì.

Thiên Tuyền mặc dù không thể giãy nhưng thần sắc lạnh nhạt, trong mắt thoáng qua lửa giận.

Thiên trì Tịnh thủy thuần thanh phản chiếu nhị quân thân ảnh, Thiên Xu đứng lệch qua một bên, không muốn nhìn thần sắc của Thiên Tuyền: “Chỉ cần vào tịnh thủy, ngươi liền có thể khiết hồn quy nguyên, không còn ưu phiền.”

Thiên Tuyền cũng lạnh lùng cười nhạt: “Rồi lại như vạn niên vô thanh?”

“...” Thiên Xu không nói gì, hiện giờ có tranh luận cũng vô ích, hán cũng không cần Thiên Tuyền và Khai Dương tha thứ, bàn tay buông lỏng, muốn đẩy Thiên Tuyền vào Thiên trì Tịnh thủy.

Ngay lúc này, đột nhiên xa xa truyền tới một trận chấn động kịch liệt, ngay cả Thiên trì ngàn năm phẳng lặng cũng bị ảnh hưởng, gợn lên từng đợt sóng. Tiếng động âm ỉ chém giết dần dần truyền đến, liền thấy mây mù phát lói điện bắn ra tứ phía, quang ảnh vạn đạo, vô số Thiên binh Thiên tướng tinh kỳ huy vũ, xem ra là một trận ác chiến dữ dội.

Thiên Xu không khỏi sửng sốt, trận đánh như vậy rốt cuộc là đã phát sinh chuyện gì?

Ánh mắt Thiên Tuyền cũng nhìn chăm chú về phương hướng đó, mím môi không nói, đồng tử tối đen nhưng lại dần dần nhiễm thượng huyết sắc.

38. Quyển 2 - Chương 17

Khí tiên hóa yêu thiên nhan lộ

Bách kiếp gia thân diệp đẳng nhân

Tường vân bay tới, Thiên đế dẫn theo Thiên nhân Thần tướng hạ xuống Thiên trì, tinh quân vội hành lễ, tiên đồng giữ hồ lại sợ tới mức quỳ trên mặt đất không dám nhúc nhích.

Quan sát nhị vị tinh quân một chút, Thiên đế cười khanh khách nhìn Thiên Xu: “Sao thế này, không phải còn chưa tới giờ sao?”

Thiên Xu mặc dù lo lắng Thiên Tuyền, nhưng thiên binh ngênh địch, kẻ đến không lành, vội hỏi đế quân: “Xin hỏi Đế quân, ai đang cùng thiên binh đánh nhau?”

Thiên đế mắt vẫn cười, vẫn chưa vội đáp, nhìn về phía xa xa đang ác đấu: “Đừng nóng vội, một con thiên thú nho nhỏ, làm sao có thể thắng được thiên binh thần tướng của trẫm?”

Quả nhiên một lát sau, tiếng đánh nhau yếu dần, thiên binh đắc thắng đi đến, hướng Đế quân thưa bẩm.

“Là yêu nghiệt nào tự tiện xông vào Nam Thiên Môn?”

Đế quân quát hỏi một tiếng, liền thấy vài tên thiên binh cầm trường thương kẹp chặt một con thanh tông sư tử đi đến. Thanh sư kia bộ lông phát điện, bộ dáng uy vũ hiện giờ đã đầy máu, sáu đuôi cũng đã bị đứt mất bốn, cương trảo lợi giáp cũng bị cắt đứt, bên mặt trái của nó bị đâm một vết sâu, đúng ngay hốc mắt, máu tươi chảy từ nơi đó nhiều đến độ khiến người sợ hãi.

Linh quân thần tướng hướng Thiên đế bẩm báo nói: “Yêu vật này hung mãnh phi thường, trảo lợi như kim cương, chặt đứt rất nhiều tiên khí, còn điều khiển lôi điện, không ít tướng sĩ bị lôi điện gây thương tích, suýt nữa phá nguyên thần.”

“Thật là lợi hại, quả nhiên không hổ danh Lôi thú.”

Thiên đế nhìn thanh sư kia, trong mắt vẫn còn ý chí chiến đấu bất khuất, mặc dù thua dưới tay thiên binh nhưng ngạo thú này cũng không cúi đầu.

Như thế kiêu ngạo, khó trách ngày đó không chịu bằng lòng thành tọa kỵ.

Trong mắt thanh sư nhưng lại không có vị thiên thượng chí tôn này, nó một mực gian nan đảo nhìn bốn phía, đột nhiên nhìn thấy một thân ảnh tử sắc quen thuộc phía sau mọi người!

“Thiên Tuyền!!” Thanh sư đột nhiên nói tiếng người, muốn giãy ra khỏi gông cùm trường thương của thiên binh lao về phía trước.

Chúng thiên binh thấy nó đánh úp về phía Đế quân, trường binh vội vàng đâm mạnh, chắn đường đi, dè dặt chỉ nó lại, còn có hai đầu thương đâm qua vai, đem nó ghim xuống mặt đất.

“Buông!! Thiên Tuyền!! Thiên Tuyền!!” Thanh sư giống như nổi điên, liều mạng hướng lên, không để ý trường thương trên người mình, giãy giụa hướng tử sắc thân ảnh kia bò lại.

Thiên Tuyền đứng ở trên đài rất cục động, hần bước xuống ngọc giai, chậm rãi đi đến ngồi xuống trước mặt thanh sư, thật lâu thật lâu, mới cất lên được tiếng kiềm nén quá lâu: “Ly Khế...”

Thanh sư nghe thấy hần thấp gọi, vô cùng vui mừng, vốn tưởng rằng đã thành người xa lạ, nhưng nguyên lai hần vẫn chưa quên mình!!! nỗ lực nâng mũi lên ngửi ngửi trên người Thiên Tuyền, không kiềm được nín non: “Thiên Tuyền... Thiên Tuyền... Ta rốt cục cũng nhìn thấy ngươi...Thiên Tuyền...” Lại thấy Thiên Tuyền bị một sợi thừng màu vàng buộc chặt, nhất thời nổi giận: “Bọn họ dám trói ngươi!! Đáng hận—” Mỏ miệng ra muốn cắn đứt, nhưng khổ tiên thừng được thắt lại từ gân của thiên long, làm sao có thể dễ dàng cắn đứt?

Không biết làm sao, thanh sư cũng không quan tâm cái khác, niệm động pháp chú hóa thành hình người, đưa tay muốn giúp Thiên Tuyền cởi trói. Hần một thân trần trụi, cùng năm trăm thiên binh đấu một trận ác liệt, trên người mang đầy vết thương động nhân tâm phách, trên mặt vết đao cũng dữ tợn. Nhưng cái gì hần cũng không quan tâm, chỉ một lòng thầm nghĩ cởi bỏ tiên thừng đang buộc chặt Thiên Tuyền.

Thiên Tuyền nhẹ nhàng lắc đầu nói: “Không cần Ly Khế, tự ta có thể cởi bỏ.”

Thiên Xu phía sau cũng là ngạc nhiên, khổ tiên thừng chuyên dùng để trói thần, căn bản khó giải, trừ phi...

“Thiên Tuyền, không thể!”

Nhưng mà hết thấy đã quá trễ, chỉ thấy yêu khí trên người Thiên Tuyền lao ra, chớp mắt thôn tính nguyên thần của hần, hiện ra diện mạo yêu tiên, tóc như phi tuyết, mặt hiện xích hồng, toát ra tà mị, không còn nửa phần tiên khí của tinh quân.

Thiên đế thấy thế cũng ngạc nhiên, hoàn hồn quát lớn một tiếng: “Làm càn!!” Chúng thiên binh vội vàng hướng lại, binh khí chĩa vào trong đem Thiên Tuyền và Ly Khế vây khốn.

Thiên Tuyền cũng chỉ cười khê.

Nguyên lai lúc hần bị Thiên Xu dùng tiên thường trói lại, đã tự phóng thích hết yêu lực, để yêu khí tùy ý trên người hoành hành, bách yêu chi lực không phải là nhỏ, hơn nữa thôn tính tinh nguyên hàng tỉ năm của tinh quân, canh trường kỳ phong, khí thể thịnh đến độ che lấp nhật nguyệt, thiên địa ảm đạm, ngay cả Thiên đế cũng không thể không nhúu mày.

Hần thật sự không ngờ được Thiên Tuyền tinh quân lại lựa chọn như vậy, cam nguyện vứt bỏ tiên thân mà nhập vào yêu đạo.

Khổn tiên thường không còn tác dụng, rời rạc rơi xuống đất. Thiên Tuyền không nhìn thiên binh thần tướng mà cúi người, tà thủ chém ra đem thương cang gông cùng đang xiềng xích lang yêu cắt đứt toàn bộ, yêu lực chấn động giống như có một cơn lốc đem chúng tướng sĩ đánh văng ra hơn một trượng.

Thiên Tuyền là yêu là tiên, đối với Ly Khế mà nói hoàn toàn không có ý nghĩa. Hiện giờ trong con mắt thanh lục chỉ phản chiếu duy nhất thân ảnh tinh quân mà hần mong nhớ ngày đêm. Hần bất chấp trên người vẫn còn găm mấy mũi trường bị đoạn, quỳ trên mặt đất vươn tay bắt lấy hai vai Thiên Tuyền, vô cùng cẩn thận nhìn xem, thật lâu sau rốt cuộc xác định mà nhếch miệng nở nụ cười, sau đó ôm lấy hần, găt gao như muốn dùng sức thu nhập vào cơ thể.

Thiên Tuyền tùy ý hần ôm chặt, đưa ra một tay lược đi mái tóc rối loạn của hần, nhìn đến mắt trái đã bị phá nát, con mắt thanh lục từng sáng ngời bây giờ khó có thể khôi phục lại. Vết thương này là do thiên tướng thần binh gây ra, là thiên phạt, không giống như thương tổn bình thường, dù tiên được có thần kì đến đâu cũng khó có thể chữa khỏi. Con mắt trái của Ly Khế, sợ là phế đi rồi.

“Ly khế, ánh mắt của ngươi — ”

Người hần tưởng niệm đã ở trước mắt, Ly Khế cần gì để ý đến mình mất đi một mắt, dù là chặt đứt tứ chi, hần cũng không sao cả.

“Thiên Tuyền, chúng ta trở về đi, được không?”

Không bao giờ buông người này ra nữa.

Không bao giờ buông cánh tay kia ra nữa.

Dùng hết khí lực toàn thân, chảy ra bao nhiêu máu, hần rốt cuộc cũng tới được ngôi sao xa xôi kia rồi!

Thiên Tuyền nhìn thân thể khôi ngô kia còn bao nhiêu huyết thương, tuy không tận mắt chứng kiến nhưng đối địch lại với năm trăm thiên binh, nếu không ngoan dũng bất khuất thì làm sao có thể kháng được đến lúc này? Trong lòng giờ phút này tràn lan cảm xúc khó có thể ức chế. Nguyên lai bất tri bất giác, từng giọt từng giọt thú huyết nóng chảy như lửa kia đã đem khối nguyên thần tinh quân lạnh như băng của hần hòa tan.

Không sao cả.

Cái gì phản bội nghịch thiên, cái gì bách kiếp gia thân, cũng không sao cả.

Thiên Xu nhìn Thiên Tuyền hóa yêu, trong lòng một trận giật mình. Hần thật sự không biết mình phải làm như thế nào, là ngăn cản, hay dung túng. Hần theo bản năng ghé mắt nhìn qua Thiên đế, thấy sắc mặt hần đông lạnh, không khỏi hồi hộp cả kinh.

Đúng rồi, trước mặt Thiên đế dám nghịch thiên hóa yêu, làm sao yên lành được?

Lúc này Thiên Tuyền đứng dậy, hướng Thiên đế thản nhiên nói: “Phụ Đế quân ân sâu, Thiên Tuyền tại đây tạ tội. Thiên Tuyền cam nguyện tự bỏ tiên vị, mong Đế quân thành toàn.” Hần nói những câu đó, không kiêu ngạo, không siểm nhỉnh nhưng đã thấy cắt đứt quan hệ với Thiên giới.

Vừa dứt lời, thiên nhan tức giận, đất rung núi chuyển, Thiên trì Tịnh thủy phía sau trào dâng, xa xa ngồi cung lung lay sắp đổ, tiên thú tản ra trốn, như thể trời muốn sập xuống vậy.

Chúng tiên hoảng sợ bất an, đã hơn mấy vạn năm chưa từng thấy Đế quân tức giận, chúng thiên binh thần tướng đều quỳ xuống, không dám nhìn thẳng thiên nhan.

Còn Thiên đế một mình đứng thẳng trên đài, khuôn mặt nghiêm nghị: “Tình mệnh tại thiên, chẳng lẽ người nói bỏ liền bỏ?”

Mắt thấy chúng tiên cúi người quỳ xuống, Thiên Tuyền vẫn đứng thẳng. Trực diện nhìn đế quân vô thượng thiên uy, cũng cảm giác được áp lực bức bách như Thái Sơn đè lên, không thể chống đỡ.

Bỗng nhiên bàn tay bị kéo một chút, từng dòng nhiệt lưu theo lòng bàn tay truyền đến, không cần nhìn cũng biết là lang yêu kia.

Bên cạnh Lôi thú triển hình, bộ lông thanh tông ánh điện nhá hiện, vĩ chấn sấm dậy, chuẩn bị tư thế chiến đấu.

Cùng chung hoạn nạn, gắn bó keo sơn.

Cho dù là chọc giận Đế quân, nhận hết vạn thiên kiếp nạn, cho đến thần hình câu diệt, bọn họ cũng ở cùng một chỗ.

Thiên Tuyền hiểu ý cười, lại bước về trước nửa bước, cất cao giọng nói: “Đôi ta tâm ý như một, cầu đế quân thành toàn.”

Thiên đế nheo lại mắt phượng nhìn tinh quân hóa yêu trước mắt cùng với Lôi thú quật cường. Một người yên tĩnh muôn đời vị tiên, sa đọa thành yêu. Một kẻ biết rõ không thể, lại xông vào Thiên đình. Bọn họ vì muốn có thể ở gần nhau mà trả giá bao nhiêu, thật khó có thể đo được.

Bách yêu chi lực, Lôi thú chi năng trong mắt hắc bắt quá chỉ như con kiến, nếu hắc muốn ra tay diệt sát, dễ như thổi tắt ngọn nến, chính là... Hắc ngồi trên Thiên đế tôn vị, nhìn thiên vạn niên trường.

Mặt trời mọc mặt trăng lên, vật đổi sao dời, đá dù có cứng rắn cũng sẽ có ngày trở thành tro, thế nhưng nhân thế tình ái lại như suối ngọt, cũng không khô kiệt, trải qua bách thế luân hồi, tình khó thể đoạn, lặp lại dây dưa.

Chợt nhớ tới không lâu còn nói, “Nhân tâm sở hướng, phi năng tả hữu.”

Thở dài trong lòng, tuy là thiên địa Đế tôn nhưng một chữ “duyên” hắc thủy chung không thể hiểu thấu.

Chấn động yếu dần, Thiên đế tức giận biến mất.

Đợi vạn vật phục hồi như cũ, hắc phát tay áo nói: “Vị trí của tinh quân đã vứt bỏ, tự nhiên không thuộc quản hạt của trẫm, cho dù không muốn đi trẫm cũng không lưu người được.” Khóe miệng hơi buông, liếm đi nụ cười, tay trái lật lên hiện ra một cuốn lụa vàng, rồi thấy tay phải hạ tự như đằng long hiện lên trên cuốn lụa.

Ngừng lại, hắt tay đưa đến trước mặt Thiên Tuyền.

Trên mặt trắng của Cuồng Thư Thiên Chỉ có viết: “Cự Môn tinh quân, nghịch thiên vi yêu, phá loạn tinh mệnh. Tư chỉ, trực.”

Không thể tưởng được Thiên đế khoan dung độ lượng như thế, Thiên Xu cũng không khỏi ngạc nhiên.

“Tạ ơn Đế Quân.” Thiên Tuyền nhìn thật kỹ lưỡng, sắc mặt hiện vẻ vui mừng, bàn tay nắm lấy Ly Khế siết chặt hơn. Ly Khế tuy là không hiểu nhưng thấy Thiên Tuyền vui mừng, tự nhiên cũng cười.

“Không cần tạ ơn trẫm. Đối nghịch thiên đạo, cùng yêu tương hợp ắt phải gặp bách kiếp chi nan. Thủ kiếp phá hồn là điều không bao giờ đổi.”

Thiên Tuyền như đã sớm biết được, thái độ kiên định, không có nửa phần do dự.

Đế quân nhìn một lát rồi quay người sang chỗ khác, thấy Thiên Xu trên mặt không nén được buồn bã đứng thẳng một bên, nghĩ lại liền thán: “Yêu tà dễ diệt, tâm ma nan trừ...”

Thiên Lý Nhân đứng bên lạnh lạnh nói: “Đế quân thấu hiểu thế tình, thật sự đáng quý.”

Thiên đế liếc mắt nhìn hắc, hừ lạnh nói: “Trẫm nếu có thể hiểu thấu đạo đã sớm đăng Phật giới Niết bàn rồi, còn ngồi ở đây để nghe người nói mấy chuyện vớ vẩn mấy ngàn năm sao?”

“Mặt tướng không dám.”

“Ít nói nhảm, cứu người thì đi nhanh đi, Vũ Khúc tinh quân đợi lâu sẽ nổi nóng.”

Thiên Lý Nhân hiếm khi ngó ra tại chỗ, rồi lập tức hướng Thiên đế thi lễ, một bước đạp mây bay đi.

Thiên đế nhìn theo thân ảnh vội vàng của hắn không khỏi bật cười, liền phát tay áo một cái hướng Đế cung bay đi. Thiên binh thiên tướng tự nhiên theo sát sau, đằng vân đi theo Đế quân.

Bên cạnh Thiên trì, gió khe thổi, khôi phục một mảnh tường hòa.

Thật lâu sau, Thiên Tuyền ôn hòa nói nhỏ: “Ly Khế, chúng ta trở về đi.”

39. Quyển 2 - Chương 18

Kỷ kinh ma nan chung thành quyển

Duy hữu ý kiên độ ách nan

Tiểu xá dưới chân núi đã từng xảy ra rất nhiều chuyện, bây giờ Thiên Tuyền lại mang Ly Khế một thân đầy vết thương trở về.

Hiện giờ Thiên Tuyền đã bỏ đi tinh quân chân thân, ở thế gian cũng không có thân thể nhập vào, chỉ còn lại nguyên thần yêu hóa, đành lấy yêu lực hóa ra hình thể dùng tạm thời.

Trước mắt đơn thể, cùng khó khăn vất vả, còn thiên kiếp sắp buông xuống, thật sự là nhà dột chẳng may gặp mưa dầm.

Tuy nhiên bọn họ lại cảm thấy vô cùng thoải mái, Thiên đình từng là gông cùm xiềng xích kiềm cố hai chân Thiên Tuyền bây giờ đã không còn, tinh quân giống như điều hâu thoát lồng, giương cánh bay đi.

Mọi chuyện lúc trước rõ ràng trước mắt, Thiên Tuyền nhìn thanh sư Lôi thú cuộn thân nằm bên người hưởng thụ hắn vuốt ve, sư mao đã thu lại lõi điện giờ trở nên mềm mại thuận hoạt, cảm giác trên tay thật sự rất thoải mái, nếu ôm vào lòng ngủ lại càng ấm áp vô cùng.

Thiên Tuyền không khỏi nở nụ cười.

Trên người Lôi thú vết thương rất nhiều, có bốn cái đuôi dài đã bị cắt mất, trên mặt còn một con mắt đã ngừng chảy máu, nhưng miệng vết thương cũng không thể lành nhanh được.

Thiên Tuyền liền thấp giọng nói với nó: “Ly Khế, ta đi tìm chút dược, người ở đây chờ ta được không?”

“Không được.” Không ngờ Ly Khế lập tức cự tuyệt, con mắt thanh tú toát ra một tia sợ hãi giống như sợ hắn đi lần này sẽ không trở lại.

Trong lòng không muốn, thanh sư nhẹ nhàng đưa ra móng vuốt, kéo lấy góc tay áo của Thiên Tuyền ngậm vào miệng.

Ba bốn lần đau khổ hắn có thể vượt qua, dù là trọng thương hay binh giải hắn cũng xem như việc nhỏ. Nhưng mà khi Thiên Tuyền quyết tuyệt biệt ly, nỗi đau đớn này không thể nói hết, đau đến mức làm hắn muốn chết đi.

Nhưng hắn vẫn nhẫn nại, cường ngạnh chôn đau đớn xuống đáy lòng, quên đi việc Thiên Tuyền đoạn tuyệt rồi đi mà xông vào Bất Chu Sơn, muốn truy đuổi ngôi sao thuộc về mình. Bước qua vô số Thiên thú cùng Thần binh, mỗi lần hắn tiến một bước, trong lòng lại vui thêm một phần, tinh quân của hắn dù có lẽ đã quên hắn nhưng cũng không quan hệ, chỉ cần khi chết được ở gần Thiên Tuyền thì có lẽ kiếp sau, hắn liền có thể là một gốc cây vi đà ở bên cạnh người ấy.

Suy nghĩ đó hắn sẽ không nói, không muốn làm cho Thiên Tuyền vì thế mà khổ sở.

Hiện giờ...

Thanh sư ngẩng đầu nhìn tinh quân đang ngồi bên người, nhin không được trong cổ họng toát ra tiếng pho pho vui vẻ.

Tinh quân của hần, không có xóa đi trí nhớ với hần!

Có được ngôi sao rực rỡ này từ trời rơi xuống trên ngực mình, hần quả thực không thể tin được mình may mắn đến vậy. Tuy rằng làm Thiên Tuyền mất đi địa vị tinh quân, thậm chí nhập yêu, nhưng hần có chút hèn hạ nghĩ rằng đó là may mắn, vì như vậy, tinh quân của hần sẽ không bao giờ rời đi, bay về trời.

Có điều, như vậy giống như hiện thực hư ảo, cùng với những đau khổ lúc trước làm cho hần có chút hoảng loạn.

Trong đáy lòng sớm đã mang theo bi thương và sợ hãi, bất tri bất giác đã ăn mòn ý chí ngoan cường của hần. Hần không biết nếu một lần nữa mất đi người đó, liệu mình còn đủ nghị lực để theo đuổi nữa không?...

Thiên Tuyền lẳng lặng nhìn Lôi thú có chút hoảng thần, thấy được bất an cùng lo lắng trong mắt hần.

Ngàn vạn năm cũng không bao giờ an ủi người khác như hần, nghi hoặc suy nghĩ, nên làm thế nào để xóa đi sợ hãi trong đáy mắt của Ly Khế.

Đôi khi ngôn ngữ không thể an ủi được tâm hồn đã bị tổn thương.

Khóe môi Thiên Tuyền nhếch lên một tia tà mị ý cười, bàn tay đang vuốt ve lông ở sau cổ nó bỗng nhiên di chuyển lên thiên linh cái, chỉ thấy hần niệm động pháp chú hạ Huyền hóa thuật lên người Ly Khế.

Ly Khế vẫn chưa phát hiện chính mình đã hóa lại thành hình người, vẫn cuộn người nằm ở trên giường.

Vân da ngăm đen rần chắc đầy đao thương kiếm ngân, may mắn khả năng hồi phục của Lôi thú rất tốt, máu đã sớm đông, lưu lại từng mảng vết thâm. Đôi mắt đỏ đậm của Thiên Tuyền lóe lên tia huyết sắc, thân hình đầy vết thương đáng lẽ phải rất khó xem nhưng cứ nhiên như vậy lại vô cùng kích thích cảm xúc phẳng lặng của hần.

Hần chậm chậm đưa tay, cẩn thận vuốt ve từng vết thương vì hần mà hình thành. Ly Khế tuy nói là bị thô nhục hậu nhưng mà đây toàn là vết thương phá da nứt thịt, làm sao không đau? Bị đụng vào, vết thương một trận đau tê dại, nhin không được rứt cổ.

“Đau lắm hả?”

Thiên Tuyền cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên vết đao kéo dài từ trán xuống má trên mặt Ly Khế, con mắt không bao giờ có thể mở ra yết ớt run lên, Ly Khế trả lời mang theo chút âm thanh mơ hồ: “Cũng không đau lắm...” Phần sau nỉ non nhỏ đến độ khó có thể nghe rõ, “So ra vẫn kém nỗi đau trong lòng...”

Điều đó khiến Thiên Tuyền căm ghét sự bạc tình của chính mình.

Sớm đã biết được tâm ý của lang yêu, nhưng thủy chung vì những lý do khác mà đẩy hần ra thật xa. Nếu không có sự kiên trì của lang yêu, có lẽ hai người liền trọn đời quên lãng, thiên địa xa cách... Lang yêu của hần a!

Ngón tay mơn trớn thất lưng cường tráng, có chút kinh ngạc nhìn hai cái đuôi còn sót lại của Ly Khế, đây là lần đầu hần sử dụng yêu thuật pháp chú, cũng không biết làm sao đã sai sót mà biến hóa không hoàn mỹ.

Trên người có ngón tay của Thiên Tuyền vỗ về, Ly Khế thoải mái mà híp mắt lại, miệng khẩu rần chắc bóng loáng vì cuộn mình mà căng viên kiêu, mà hai cái đuôi cứ nhiên ở phía sau vậy qua vậy lại, nhìn bộ dáng rất hưởng thụ.

Đầu ngon tay tiêm dài bóng loáng lướt qua xương sống, nhẹ nhàng đẩy cái đuôi ra, cong một ngón tay trực tiếp xâm nhập vào động khẩu mềm mại giữa hai đùi. Toàn thân mệt mỏi lại được người thương ôn nhu vuốt ve làm cho lang yêu hoàn toàn thả lỏng muốn thiếp đi. Ly Khế hoàn toàn không phòng bị gì, một chút kì quái trong người nhanh chóng bị xem nhẹ.

Thiên Tuyền nghe hần bất mãn lầm bầm vài tiếng, sau đó lại cắn môi hướng mình cọ cọ.

Ngón tay đang làm càn rất nhanh đi vào dững đạo, xâm nhập sâu hơn, cảm giác nóng cháy làm cho ngón tay của Thiên Tuyền muốn hòa tan ra. Hắn chậm rãi rút ngón tay ra, rồi lại đưa vào, huyết đạo chặt chẽ dần dần quen với sự xâm nhập kia, Thiên Tuyền thuận thể đưa ngón tay thứ hai vào.

Nhưng mà lúc này lang yêu thật sự cảm thấy không thoải mái, dù sao thân thể nam nhân cũng không có thói quen tiếp nhận, hắn mở con mắt có chút nhập nhèm, hoang mang hỏi: “Thiên Tuyền? Người đang làm gì?”

Thiên Tuyền lúc này mới hồi phục tinh thần, không vui rút ngón tay ra. Lang yêu cả người bị thương, chính mình lại đối hắn sinh dục vọng, nếu lang yêu không đúng lúc tỉnh lại, chẳng lẽ mình sẽ làm tới, làm cho vết thương của hắn nứt ra sao?

Nhưng dững đạo chặt hẹp cùng nóng cháy, thật không ngừng trêu chọc hắn.

Từ khi nào bắt đầu, chính mình thế nhưng lại sa vào sắc dục?!

Chắc có lẽ là vì liên hệ với lang yêu?...

Ngay vào lúc này, ngoài cửa truyền vào tiếng kêu từ xa cực nhanh mà đến: “Thiên Tuyền!! Các người ở trong này sao?”

Bị phá vỡ không gian khiến cho Thiên Tuyền nhú mào, hắn bước xuống giường, trở tay hóa ra một kiện trường bào đắp lên người Ly Khế, đi ra ngoài phòng vừa nhìn, quả nhiên là Khai Dương.

Khai Dương nhìn thấy Thiên Tuyền, nhất thời vui vẻ nhảy xuống đám mây chạy tới.

Đối với bộ dáng đầu bạc mắt đỏ của Thiên Tuyền hắn cũng không để ý lắm, sớm đã nghe Thiên Lý Nhân kể Thiên Tuyền hóa yêu từ bỏ tình vị, trong lòng chỉ có bội phục. Thẳng thắn mà nói, chính mình tuy rằng thường xuyên gây rắc rối nhưng còn không có dũng khí khiêu khích lửa giận của Thiên đế, dù sao vừa rồi ở xa xôi như tinh điện cũng có thể cảm giác được chấn động mãnh liệt.

Thế nhưng Thiên Tuyền lại nguyện ý vì lang yêu kia đối mặt với cơn giận của đế quân, hắn thật sự là từ trong lòng bội phục con người nhìn qua luôn bình thản như nước này.

“Đúng rồi, đồ vật này trả lại cho người.”

Khai Dương lấy ra túi Càn Khôn từ bên hông đưa cho Thiên Tuyền, “Về sau thứ này không nên tùy tiện vứt bỏ, đồ vật bên trong này nọ đều có thể khiến cây cỏ thành tinh đấy.”

Thiên Tuyền cười không nói. Ngày đó hắn hủy đi phàm thể còn thời gian đâu để lo lắng cho Càn Khôn túi này? Nhưng cũng may Khai Dương thận trọng giúp hắn mang đi, hiện tại nó vô cùng có lợi. Từ bên trong túi lấy ra tiên dược, xoay người vào nhà muốn giúp Ly Khế chữa thương.

Khai Dương phía sau cũng đi vào theo, một bên nói: “Nghe nói lang yêu kia kỳ thật là Lôi thú! Ta cho tới bây giờ chưa từng thấy qua hình dạng của Lôi thú, hôm nay cần phải bổ sung kiến thức!”

Đẩy cánh cửa ra, Thiên Tuyền đột nhiên đứng lại làm cho Khai Dương đập trúng mũi.

Ly Khế trên giường đã ngồi dậy, có chút không để ý cong lên một chân, một chân khác ngồi xếp bằng, tóc dài rối tung tán loạn trên vai, khi hô hấp, khối cơ thể hữu lực rắc rắc liên pháp phồng. Hắn đưa tay xoa xoa tóc tựa hồ muốn đem mình làm tỉnh một chút. Mọi thứ cũng đều ổn thỏa cả, nhưng hắn hoàn toàn không nhận ra trên người mình không một mảnh vải, chỉ có trường bào Thiên Tuyền đắp cho đang tùy ý chảy xuống hạ khô, không có khả năng che lại hạ thể ngạo nhân.

“Đi ra ngoài.”

Mệnh lệnh mang theo áp lực của Thiên Tuyền làm Khai Dương tuy rằng rất tò mò bên trong có cái gì nhưng vì âm thanh khùng bố như vậy mà đành rút lui đầu, xoay người đi ra ngoài trước.

“Thiên Tuyền?”

Lang yêu có chút bất an nhìn Thiên Tuyền, trong mắt thủy chung còn có chút do dự.

Thiên Tuyền thuận tay khép lại cánh cửa, không nói lời nào tiến đến kéo phần tóc sau ót của lang yêu, cường chế hấn ngẩng mặt.

Ly Khế bị đau lại kỳ quái: “Làm sao vậy, Thiên— ah —”

Phần còn lại của câu hỏi bị Thiên Tuyền nuốt hết, khi đôi môi giao triền liền gợi nhớ lại những ký ức đã từng sở hữu.

Khai Dương vẫn ngồi một chỗ ngoài cửa tiểu xá, có chút bất mãn nhìn trời. Hấn hảo tâm đem đồ lại đây, cư nhiên bị đuổi ra ngoài cửa. Cái tên Thiên Tuyền kia, sau khi hóa yêu tính cách không biến hóa gì, nhưng cảm giác càng lúc càng tà khí.

Bất quá so với ngàn vạn năm lãnh tình không đổi thì hấn hiện tại còn làm người khác dễ chịu hơn.

Có điều... Thiên Lý Nhân có nói đến Thiên kiếp, hiện giờ đã gần ngay trước mắt, nghe nói cả phụ thân của Ly Khế cũng không thoát được Phá Hồn Thiên Kiếp, Thiên Tuyền làm sao chống đỡ đây?

Nếu hấn thật sự bị Thiên kiếp phá hồn tán thân, chỉ sợ lang yêu kia... Ai! Thật sự là đáng ghét.

Khi hấn đang khổ sở suy tư thì cửa mở, Thiên Tuyền bước ra khỏi phòng, theo sau là Ly Khế tràn đầy sinh lực. Tuy rằng tiên dược đã thay hấn cầm máu chữa lành, nhưng thiên binh lợi khí vẫn lưu lại trên mặt hấn một vết sẹo dẹt tợn không thể tiêu trừ, con mắt trái từng thanh lục như ngọc bích giờ đã không thể phục hồi thị lực.

40. Quyển 2 - Chương 19

Cường độ thiên kiếp yết long ân

Thử thủ bất phóng túng nhất sinh

“Thiên Tuyền, ngươi bảo Ly Khế hóa ra nguyên hình Lôi thú cho ta xem đi!”

Vài ngày trôi qua, tuy nói Bách kiếp sắp buông xuống nhưng Thiên Tuyền Ly Khế hai người lại vô cùng thần nhiên, không có nửa điểm hoảng loạn, sống ở tiểu xá, khôi phục cuộc sống ẩn cư.

Thiên Tuyền thành yêu, màu tóc và đồng tử biến thành dị sắc, bất quá hấn cũng không thường xuất môn, chỉ ở trong phòng nghiên cứu dược vật để điều trị cho lang yêu. Dù sao cũng đã trải qua rất nhiều chuyện, khí lực có cường thịnh thì cũng không tránh khỏi mệt mỏi, hơn nữa vết thẹo trên mặt do thần binh gây ra thủy chung không thể trừ. Bản thân lang yêu không để ý mấy, theo lời hấn nói, nam nhân có mấy cái sẹo cũng chẳng vấn đề, huống chi hấn là một con ác yêu, gương mặt dữ tợn chút để dọa người cũng tốt.

Thiên Tuyền cũng biết không thể nhưng lại không muốn bỏ cuộc, mỗi ngày âm thầm đảo lộn tiên dược trong Càn Khôn túi.

Còn Khai Dương kia cũng mang náo nhiệt tới. Hấn đối với hình dạng của Lôi thú vô cùng hứng thú. Trước kia cũng đã nghe được tiếng oai của thiên thú này, đáng tiếc vạn năm trước biến mất, hiện giờ lại có được một con, dĩ nhiên không chịu buông tha dễ dàng. Hấn biết Thiên Tuyền là chủ của Ly Khế, bảo hấn biến hóa ra dĩ nhiên không khó, nên bám dính Thiên Tuyền không ngớt, nhất định phải tận mắt xem nguyên hình Lôi thú.

Ly Khế cũng bất đắc dĩ. Kỳ thật hấn cũng không biết sao lại hóa ra chân hình Lôi thú. Ngày đó trong lúc hỗn độn đột nhiên biến hóa, bây giờ được sức mạnh như vậy vừa có thể hóa thành lang cũng có thể biến thành sư. Để Khai Dương nhìn cũng không có vấn đề gì, nhưng nhìn Thiên Tuyền không biết đang suy nghĩ gì mà bất luận Khai Dương cầu xin như thế nào cũng không chịu gật đầu, hấn cũng không dám tùy tiện biến ra.

Sau giờ Ngọ một chút, mặc kệ cái đuôi tên Vũ Khúc, Thiên Tuyền cầm một chén thuốc màu xanh đậm tới cho Ly Khế. Cái mũi lang yêu vô cùng thính, đã sớm ngửi được hương vị cực kì quý dị, bỏ xuống hàng rào đang làm dở, cười khổ quay đầu.

Quả nhiên, nhìn đến bát thuốc xanh đậm làm con mắt duy nhất của hắn không khỏi giật lên, chén thuốc nguy hiểm.

“Thiên Tuyền, lần này là gì vậy?”

Thiên Tuyền chỉ cười không nói, đứng yên tại chỗ.

Nhưng thật ra Khai Dương lắm chuyện đã trả lời: “Điểm Đẳng thảo, Tước Cốt hoa, sắc bằng vạn niên vụn tuyết đấy.”

Ly Khắc chớp mắt mấy cái, sau vài ngày đã không nghĩ được lý do gì nữa để từ chối. Hơn nữa đây cũng là thảo dược Thiên Tuyền khổ tâm bào chế ra, hắn làm sao có thể cự tuyệt? Dù sao hắn vốn là lang yêu, có thể trừ tà tị độc, cho dù được tính có ghê gớm thế nào cũng không làm gì được hắn.

Liền đưa thủ nhận lấy, ngửa đầu ực ực uống hết.

Sau đó cười đem chiếc bát không trả lại cho Thiên Tuyền: “Cảm ơn.” Chính là nụ cười này cũng không thể che dấu khóe miệng đang run rẩy cùng mồ hôi mỏng ở trên trán.

Thiên Tuyền tựa hồ cũng không để ý, đưa tay tiếp nhận rồi xoay người đi.

Đội hai người hắn đi khá xa, Ly Khắc đột nhiên xoay người, phóng qua hàng rào nhảy vào bụi cỏ, mở miệng ới ra. Mùi vị kia thật sự rất ghê người, ngay cả lang yêu có thể ăn máu tươi thịt sống như hắn cũng không thể chịu nổi.

Chuyển qua sau phòng, Thiên Tuyền cùng Khai Dương đang đứng ở đó, vô thanh vô thức nhìn bóng dáng có chút đáng thương của lang yêu.

Khai Dương thở dài: “Ta nói người Thiên Tuyền, người không thể dùng biện pháp khác sao? Cho dù muốn Ly Khắc thoát thai luyện cốt cũng không thể nhất thời vậy được?”

Thiên Tuyền không nhìn hắn, hai mắt từ đầu đến cuối vẫn gắt gao nhìn vào bóng lưng có chút vất vả hơi khom của lang yêu.

“Không kịp. Độ Bách Kiếp Nạn, Thủ Kiếp Phá Hồn. Ta không thể để cho hắn mạo hiểm.”

“Ly Khắc có tiên dược trợ giúp, hơn nữa còn có khả năng của Lôi thú, kiếp nạn này có lẽ có thể vượt qua, nhưng còn người?” Khai Dương cau mày. Mấy ngày nay hắn đều thấy rõ, Thiên Tuyền bận rộn lo cho chuyện của Ly Khắc, hoàn toàn không để ý đến chính mình. “Người hiện giờ đã vứt bỏ Thiên giới chân thân, lúc trước lại hủy diệt thân thể thể gian, giờ chỉ còn nguyên thần như vậy, Phá Hồn Kiếp người tuyệt đối không thể tránh khỏi!”

Thiên Tuyền trầm mặc không nói.

Ly Khắc xa xa đã đứng dậy, lấy tay áo chùi miệng rồi quay trở về làm tiếp hàng rào.

Khai Dương nhin không được hỏi: “Hắn có biết không?”

“Không.” Giọng nói của Thiên Tuyền có chút kiềm nén, “Nếu ta không qua được Kiếp sẽ thành hồn phi phách tán. Ly Khắc... không thể để cho hắn nhìn thấy...”

“Chẳng lẽ hắn chịu để cho người biến mất sao?”

Chỉ cần có mắt đều có thể nhìn thấy trong mắt lang yêu không thể che dấu bất an. Nhìn hắn còn có thể tươi cười, hành động vẫn bình thường nhưng trên thực tế, lang yêu đã không có khả năng chịu được lần thứ hai chia lìa. Dù hắn không bị hồn phi phách tán nhưng linh hồn cũng sẽ vỡ nát, chỉ sợ lúc đó lang yêu sẽ hồng mắt.”

Thiên Tuyền vô thức cắn lại môi dưới, hắn không phải không từng cân nhắc, nhưng Thiên kiếp đang ở trước mắt, nói trốn cũng không thoát được.

Khai Dương nhìn bọn họ, trong lòng cũng giật mình. Nếu là Thiên kiếp, bình thường nếu có quý nhân ở bên liền có thể tránh thoát. Nhưng mà Thiên Tuyền lần này gặp phải là Bách Kiếp chi nạn của tiên yêu.

Hắn từng hỏi qua Thiên Lý Nhân kia, theo lời hắn nói trong hàng tỉ năm qua, hoàn toàn không có một vị thần tiên yêu ma nào có thể độ kiếp nạn này.

Thiên Tuyền nói vậy cũng biết chuyện này, nên muốn lấy tiên được tăng cường công lực của Ly Khế, khiến hắn thoát thai hoá cốt, đến lúc đó chỉ cần Thiên Tuyền lấy bách yêu chi lực kháng hạ Thiên kiếp thì Ly Khế có thể tránh được kiếp nạn này.

Chẳng lẽ không còn biện pháp nào khác sao?...

Khai Dương quả nhiên cào đến tróc da đầu cũng không nghĩ ra biện pháp, chỉ có thể đứng một bên lo lắng.

Nhịn không được phát giận lên: “Đều do cái tên Thiên Xu kia, nếu hắn không cưỡng bức mang người quay về Thiên đình, còn muốn đẩy người vào Thiên trì Tịnh thủy thì sự tình sẽ không đến nỗi thành như vậy. Tên chết tiệt đó vừa thấy người hóa yêu liền biến mất không tăm hơi! Hừ!”

Thiên Tuyền lắc đầu: “Nhiệm vụ của hắn, cũng là bất đắc dĩ.”

Kỳ thật hắn cũng hiểu được, với tính tình cương trực công chính của Tham Lang tinh quân, không giết hắn ngay lúc hóa yêu cũng đã là niệm tình đồng tông.

Khai Dương cũng không phải là người giận dai, khoanh tay lại, hừ một tiếng không cãi nhai nữa.

Hai ngày sau, khi trời đã choạng vạng, Khai Dương có chút lười nhác nằm trên góc nhà, miệng ngậm một nhánh cẩu vĩ ba, nhàn nhã quơ quơ chân, trông rất tự tại.

Đột nhiên vào lúc này, chân trời sấm dậy chấn động, mây tụ lại như nước xoáy, trên đỉnh trời xuất hiện sắc đỏ như máu.

“Đến rồi!!”

Khai Dương nhảy dựng lên, phun ra nhánh cây trong miệng, nhảy xuống sân.

Thiên Tuyền cũng cảm giác được Thiên kiếp bùng nổ, nghiêm túc đứng đợi. Phía sau hắn, Ly Khế chậm rãi từ trong phòng đi ra, không có chút thần sắc hoảng sợ nào, ngẩng đầu nhìn trời cuộn cuộn, xoay người hiện ra Lôi thú sư hình.

Bộ lông xanh đậm của nó lưu điện, uy vũ phi thường, nhị vĩ như roi khuấy động mang theo lôi âm, giống như đang ứng với thiên lôi ầm ầm.

Giờ phút này Khai Dương đã không còn tâm trí để đi tán thưởng hình dạng Lôi thú mà hắn muốn nhìn, hai mắt nhanh nhìn về phía trời. Thiên Lý Nhân nói qua, Thiên kiếp Phá hồn là sét đánh thẳng vào hồn nguyên, không ảnh hưởng đến chân thân, dù người có pháp lực vô biên, khả kinh nhật nguyệt cũng khó mà chống đỡ, kết cục chỉ có hồn tan phách biến.

Thanh sư chậm rãi bước đến bên cạnh Thiên Tuyền, cũng không nhìn lên bầu trời dị biến, chỉ dùng đầu dụi dụi vào Thiên Tuyền.

Thiên Tuyền cúi xuống, sờ sờ đại sư đầu, điện lưu mỏng manh xoẹt qua đầu ngón tay hắn có chút tê dại, không thể tin được sức mạnh của Ly Khế đã lên đến độ này, xem ra nhiều ngày dung linh đan diệu được cuối cùng cũng không lãng phí. Thiên Tuyền trong lòng an tâm hơn, nhưng cũng có chút linh cảm bất thường.

Đột nhiên, song vĩ của thanh sư vung lên, cuốn dưới chân Thiên Tuyền, lôi điện tự động nhảy lên hóa thành một mảng che chắn. Tầm chắn này nửa là trong suốt, nửa là thanh lục, nhấp nháy điện lưu bao quanh toàn thân Thiên Tuyền.

“Ly Khế?!”

Thiên Tuyền thất thanh gọi, nhìn đến đồng thú thanh lục kia, là một mảng trong suốt sáng tỏ.

“Người lại muốn bỏ ta lại sao?” Âm thanh của thanh sư trầm thấp mang theo thần nhiên kiên quyết, “Không có khả năng. Đời này đều không có khả năng. Thiên Tuyền.”

Thiên Tuyền ngạc nhiên.

Nguyên lai hắn đã sớm biết nhưng mấy ngày nay vẫn bất động thanh sắc, sợ Thiên Tuyền tìm cách cự tuyệt hắn, hoặc lẳng lặng rời đi. Nên chỉ còn lại cách này, ở thời điểm cuối cùng mới hành động.

Yêu Linh chướng này, dùng nguyên thần để bảo hộ, nếu Thiên Tuyền chết, Ly Khế tuyệt đối cũng không thể sống.

Thiên Tuyền cũng không thể đánh vỡ chướng bích này, cách thức cương liệt ngang bướng như vậy chỉ có lang yêu cương cường này mới làm được.

“Ngu ngốc... Người vốn có thể hảo hảo sống mà.”

Đó là thỏa hiệp, Ly Khế biết từ nay về sau, đến vĩnh viễn, vô luận sinh tử bọn họ cũng sẽ không tách ra nữa.

Thanh sư nhếch miệng nở nụ cười.

“Không có người, còn cái gì hảo?”

Trên đầu sấm dậy càng lúc càng kịch liệt, như muốn xé trời.

Thần sắc Khai Dương đông lại, nhưng hai người kia hoàn toàn bình thản, chỉ lẳng lặng chờ Thiên kiếp bùng xuống.

Không trung huyết quang đại lượng, một đạo xích hồng sấm sét từ đỉnh đánh thẳng xuống Thiên Tuyền Ly Khế hai người!!

Lực như xé trời, chỉ sợ đánh xuống hồn phách bọn họ liền thành phần!

Nhưng ngay lúc đó, một thanh y thân ảnh đột nhiên xuất hiện trước mặt. Người nọ đưa tay phải lên, trong tay cầm một vật, bất quá chỉ là một mảnh vỏ nhỏ, màu đen thiểm ám hoa. Nó gặp xích lôi nhưng vẫn mang sắc tối như vậy che chắn, kéo dài thành chướng, mặt tối đen mơ hồ phản quang, dị thường quý bí.

Xích lôi cũng không vừa, gặp phải ngăn trở huyết quang liền đại thịnh. Lực lượng từ trời giáng xuống như cuồng mãnh vạn quân. Cả hai giằng co với nhau, kịch liệt rung động, điện hỏa tản ra thậm chí làm núi dần đồi cháy hừng hực.

Nhìn thấy lá chắn kia tuy cứng cõi nhưng thanh y nhân hiển nhiên không thể chống đỡ được lực lượng của xích lôi, song chướng run rẩy khổ sở chống đỡ, dùng hết toàn thân lực lượng chống cự lôi.

Khi Khai Dương thấy rõ tình huống, không khỏi thất thanh kêu: “Thiên Xu?!”

Thanh y thần nhân quả thật là Thiên Xu, chỉ thấy hắn tay trái giữ lấy cổ tay phải, vật chống đỡ kia lơ lửng cách tay hắn khoảng ba tấc, nhận lấy liệt quang hồng điện, âm vang tiếng sấm, chấn động làm hai tay hắn run lên.

Đối kháng với Phá Hồn Thiên Kiếp, ngay cả Tham Lang tinh quân cũng gian nan, mồ hôi dần dần chảy trên trán.

Thiên Tuyền thấy thế, khê hô một tiếng. Chỉ thấy toàn thân hắn phóng thích yêu lực như rồng cuốn, từ đất phảng dưng lên theo bốn phía bay vút cuốn vào xích điện. Lôi thú bên cũng không chậm trễ, đứng thẳng dậy, đầu hướng lên trời gầm lên. Một trận oanh lôi điện thiểm từ không trung xuất hiện chạng ngang cắt hướng đánh tới của xích điện.

Trong nhất thời, giữa thiên địa cự lôi oanh động, điện thiểm như dương, tiếng gió gào thét như quỷ khóc thần hào, đủ thấy lực lượng hai bên dữ dội lợi hại, khiến cả thiên địa rung động.

Xích điện khi tới hung mãnh, khi đi cũng nhanh.

Chỉ chớp mắt, mây tan điện biến, giống như thiên thần rút lại tay, liềm nhập vào trời.

Áp lực vừa tan, Thiên Xu lão đảo một chút, suýt nữa ngã xuống đất, nhưng lưng hắn cố trụ, dần dần lại đứng thẳng như tùng. Bên khóe môi chảy xuống một chút máu tươi, bị thương không nhẹ.

Trái lại Thiên Tuyền và Ly Khế hai người có hắc sắc chướng bảo hộ, lông tóc vô thương!

Khai Dương kinh ngạc vô cùng. Hắn vốn nói Thiên Xu vì Thiên Tuyền hóa yêu phất tay mà đi, không để ý tới sinh tử đồng tông. Nhưng ngay tại thời khắc mấu chốt thì Thiên Xu lại ra tay tương viện, thậm chí tự tổn hại bản thân, bảo hắn làm sao không kinh ngạc.

Hắn lại kỳ quái tại sao lại phá được Phá Hồn Thiên Kiếp, liền tiếp cận lên nhìn vật trong tay Thiên Xu một chút, chỉ thấy vật kia có vẻ tầm thường, bất quá là một cái vảy màu tối đen.

Có điều lưu quang hắc sắc bên trong có mang tà sát khí, tuyệt đối không phải tiên gia bảo vật.

Không thể không hỏi: “Thiên Xu, ngươi cầm cái gì vậy? Có thể ngăn cản Thiên kiếp lợi hại như vậy?”

Thiên Xu nhìn hắn một cái nói: “Nghịch long lân.”

Hải giới tứ Long vương từ xưa trung thành với Thiên đế, thế nhưng trong tộc lại xuất hiện một con yêu long, phản thiên nghịch địa, vi họa nhân gian. Yêu long mặc dù ác, cũng là nghịch thiên chi thủy thể nên Thiên kiếp ứng theo nó sinh ra.

Khai Dương hiểu được, vốn là nhẹ nhàng thở ra, đột nhiên lại nghĩ tới cái gì trợn to hai mắt nhìn: “Thiên Xu, ngươi... Ngươi đi bắt lân của tên kia!?”

Thiên Xu không phản bác: “Đúng thế thì sao?”

Khai Dương cả kinh không khép miệng lại được: “Hiện giờ Tỏa Yêu tháp đã bị hủy, căn bản không giam được “nó”. Nếu “nó” nổi giận chạy xuống nhân gian quấy rối chẳng lẽ không phải tai họa?”

“Hừ.” Thiên Xu hừ lạnh một tiếng, gió thổi qua thanh y, thân hình hắn cao lớn, thần uy lẫm lẫm bất khả xâm, “Đã có thể bắt hắn một lần, liền có thể bắt lần thứ hai. Nếu hắn không thể an phận thì không cần phải bắt giam nữa.” Đôi mắt lạnh lẽo ngang tàn khó nén sát khí, không che dấu chút nào ngoan tuyệt cùng túc sát.

Khai Dương không khỏi rụt cổ, hắn là lo lắng vô ích. Thiên Xu có thể đem nghịch long lân đến tất nhiên có thể chế trụ cái tên khó giải quyết kia, mới có thể nhổ được vẩy trên người hắn... Nhìn kỹ một chút có thể thấy gốc vẩy còn dính một chút huyết nhục... Khởi lân bạt phiến đau không kém với rút gân lột da, Thiên Xu, hạ thủ thật đúng tàn nhẫn!

Khai Dương tưởng tượng đến tiếng rống giận rít gào của tên kia từ đỉnh Tỏa Yêu tháp, không khỏi có chút thông cảm.

Thiên Xu không để ý đến hắn, đi đến trước mặt Thiên Tuyền, đem nghịch long lân đưa vào tay Thiên Tuyền nói: “Có bảo hộ của nghịch long lân, Bách kiếp khả độ.”

Thiên Tuyền tiếp nhận: “Cảm tạ”

“Không cần.” Thiên Xu trên mặt không lộ một chút hòa hân, thần tình nghiêm khắc, “Ngươi đã thành yêu, nếu làm điều ác để ta biết, ta sẽ không lưu tình.”

Thiên Tuyền cũng cười gật đầu: “Yên tâm. Ta tự có chừng mực.”

Khai Dương kia lại chạy đến nói: “Ta nói ngươi Thiên Xu, đã giúp thì giúp cho trót! Thiên Tuyền hiện giờ ngay cả chân thân đều không có, để nguyên thần không như vậy rất nguy hiểm. Ta nhớ rõ hai trăm năm trước ngươi từng thu một con Họa Xà tinh, da nó ngươi còn giữ lại không? Nếu có vật kia Thiên Tuyền sẽ tạm thời có được một cái hình thể!”

Thiên Xu lạnh lùng nhìn hắn: “Đầu óc nghĩ vớ vẩn, ngươi muốn nhập Thiên trì tịnh hồn?”

Khai Dương bị ngữ khí lạnh lẽo của hắn dọa chết khiếp, cuống quýt lắc đầu: “Đừng, đừng! Coi như ta chưa từng nói gì!”

Thiên Xu quay đầu nhìn về phía Thiên Tuyền nói: “Họa Xà bì ta đã thiêu từ lâu, yêu vật như vậy ở trên đời là một tai họa.” Nói xong, lật tay liền có một đóa tinh liên xuất hiện trong lòng bàn tay, cánh sen khép lại thành nụ, nhưng hoa thân trong suốt, tràn ra từng đạo tiên linh khí. “Đóa Nguyên Anh liên này chỉ cần dốc lòng tu luyện liền có thể hóa ra hình thể.”

Khai Dương ở bên cạnh chặc chặc xuýt xoa: “Nguyên Anh liên chỉ mọc lên một đóa từ xác chết của thượng cổ yêu vật chết đi sau ngàn năm. Thiên Xu, người làm sao tìm được vậy?”

Thiên Xu hồ hững nói: “Ta hạ giới ngàn năm, chẳng lẽ như người không việc gì chạy rong khắp nơi sao?”

“Hiển nhiên, hiển nhiên...” Khai Dương bồi cười có chút xấu hổ. Lấy tình tình cương lĩnh của Tham Lang tinh quân, giúp đến như vậy là vô cùng hiếm hoi rồi, cũng không dám nói gì nữa.

Thiên Xu mặc kệ Khai Dương, chuyển mắt nhìn chăm chú yêu tiên đầu bạc mắt xích trước mặt, rồi nhìn đến thanh sư không nhận được mà hiện ra hình người, ở phía sau Thiên Tuyền chăm chăm trừng mắt với hắn. Thiên Xu không thêm chú ý, tay phát một cái liên thấy chim loan thanh từ trên trời giáng xuống, thuận theo dừng bên cạnh hắn.

“Bảo trọng.” Ngữ khí cứng nhắc vẫn không có nửa phần dịu đi.

Thiên Xu bước lên lưng chim, không cần nhìn lại quay đầu phi thẳng đi mất.

Trên mặt đất, Ly Khế nhẹ nhàng đưa tay ra, cầm lấy bàn tay lạnh lạnh của Thiên Tuyền. Không giống thi thể vô tình lạnh lẽo mà có dao động xôn xao của nguyên thần, là tồn tại chân thật.

Sẽ không để người rời đi lần nữa.

Cầm giác được bàn tay truyền đến chút lực, Thiên Tuyền quay đầu nhìn vào thú đồng thanh lục kia.

Giống như nghe được lời nói nhẹ nhàng trong lòng Ly Khế.

Đáp lại, thoáng kéo mạnh tay một chút, đem thân hình cao lớn của lang yêu cúi xuống nửa phân, mái tóc đen tán loạn tản ra trong tóc mai tuyết trắng, thuận tiện che đi đôi môi giao hòa nồng nàn.

41. Quyển 2 - Chương 20: Vĩ Thanh

Biên tập: Graylain

Beta: Mặc Nhiên

Nửa năm sau, Yêu vực rối loạn lâu ngày rốt cuộc cũng yên bình trở lại.

Là do Tân Yêu đế đăng cơ, bách yêu thuần phục, không còn tranh chấp. Nghe nói Yêu đế đầu bạc mắt xích, cả người băng sương, tính tình băng lãnh, đậm mạc. Lúc trước tự nhiên cũng có kẻ không phục, muốn khiêu chiến hắn. Nhưng thủy chung không có kẻ nào đến được chỗ hắn đứng, tất cả đều bị hắc lang yêu cầm khoát kiếm bên cạnh hắn trăm lặc điện giai.

Dần dần không còn yêu vật nào dám khiêu khích Yêu đế quyền uy...

Yêu đế đại diện, hiện giờ không như ngày trước hỏa thủy âm trầm. Hành lang được tu sửa thành ngọc thạch, cùng với nền đất trần noãn không tì vết, đơn giản yên tĩnh giống như nơi thanh tu.

Hổ yêu Xích Hạp hôm nay vô cùng vui mừng. Hổ tinh nương tử của hắn đã sinh hạ cho hắn hai tiểu lão hổ rần chắc, đang bế trong lòng ngực tính toán vào điện thỉnh Yêu đế ban tên. Yêu quái biết được Yêu đế từng là Thiên thượng Tinh quân cũng không nhiều, cho dù tướng mạo Thiên Tuyền khác thường, yêu khí nhật thịnh nhưng Xích Hạp từ đầu đến cuối đều nhận định hắn là Thiên thượng Tinh quân. Vì vậy ngày hôm đó liền đem hai con cạp con lông xù mới sinh mấy ngày tiến vào điện.

Từ khi Thiên Tuyền tiếp nhận làm Yêu đế, Đế cung này đã mất đi yêu dị lúc trước, ngược lại càng thanh nhã.

Nhưng yêu chúng vùng phụ cận vẫn còn nhớ rõ không quá tháng trước, có rất nhiều yêu vật tụ lại có ý đồ tạo phản. Bất quá nửa ngày, trên bậc thang tuyết bạch yêu thì trải rộng, máu chảy thành sông, chỉ có lang yêu khô ngô cao lớn cầm kiếm mà đứng.

Yêu kia huyền y hắc phát, có một vết sẹo dữ tợn cắt từ mi trái xuống má, chỉ còn mắt phải sáng ngời, trong tay khoát kiếm nặng nề dính máu, như sát thần bất khả xâm phạm.

Đứng ở sau hắn một bậc thang, máu không dính đến, vẫn trơn bóng như trước. Sau một hồi ác chiến, trăm tên yêu chúng nhưng không ai có thể vượt qua được kiếm phong của hắn để khiêu chiến tuyết tấn Yêu đế đang đứng dựa vào cột trụ trên đỉnh của bậc thang.

Vậy nên sau này chẳng có yêu quái nào dám tiến vào Đế cung ngọc giai nữa.

Nhưng cũng có ngoại lệ... Con hồ yêu tùy tiện kia đi qua hành lang dài không người, nhắm thẳng hậu điện mà đến.

Hậu điện là tẩm cung của Yêu đế. Hiện tại mặt trời đã lên cao, theo như quy luật của Yêu đế thì hắn đã rời giường từ sớm. Xích Hạp nhìn mọi nơi xung quanh, kỳ lạ là không thấy bóng dáng của đế quân, ngay cả Ly Khế thường ngày sớm ra huy kiếm trong viện cũng không thấy đâu.

“Đi đâu rồi?”

Xích Hạp thì thầm nhủ, bỗng nhiên tai nhếch lên, nghe được trong phòng ngủ có rung động lạch cạch.

Đúng là kỳ quái. Liền lại nghe đến một tiếng đau hô bị kiềm nén, sau là trầm thấp ngậm khế.

Này, này, này...

Xích Hạp nghe được đỏ mặt tía tai, không thể tưởng được Yêu đế ngày thường một thân lạnh lùng, cư nhiên so với yêu thú bọn hắn còn kịch liệt. Ngày đã lên cao mà vẫn còn trong phòng sinh hoạt long phượng?!

Hắn không dám quấy rầy Yêu đế, liền muốn tìm Ly Khế hỏi một chút vấn đề. Cẩn thận tiến đến phòng ngủ bên cạnh, thì thầm khế kêu: “Ly khế? Ly khế? Người ở nơi nào? Ta có việc tìm người... Uy! Ly khế...”

Nhưng mà trong phòng Ly Khế có có động tĩnh gì, liền ngay cả tiếng vang từ phòng ngủ của Yêu đế cũng tạm dừng một chút.

Trong phòng có tiếng trò chuyện rất khế không thể nghe:

“... Đùng đi...”

“... Nhưng...”

“... Không được...”

“... Chờ, Thiên Tuyền người... A...”

“... Hư... Người muốn cho hắn nghe được sao...”

“...”

Sau đó tiếng thân thể ma sát có chút kịch liệt, ngược lại âm thanh theo miệng truyền ra như bị mạnh mẽ áp chế đi.

Xích Hạp tìm không thấy Ly Khế, gãi gãi đầu đành phải bế cộp con trở về, vừa đi vừa thầm nói: “Tiểu tử Ly Khế kia, đi đâu vậy chứ?”

Nhưng hắn thủy chung không biết, lang yêu hắn muốn tìm, giờ phút này gằn trong gang tấc.

Chính là, không thể trả lời thôi.

-Toàn bộ văn hoàn-

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/that-nguyen-giai-ach-he-liet-tuyen-thien-bien>